

ПИЪРС БРАУН ЧЕРВЕН ИЗГРЕВ

Част 1 от „Червен изгрев“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2015

chitanka.info

Искаше ми се да живея в мир. Ала моите врагове ме въвлякоха във война.

Пред очите ми стоят хиляда и двеста от най-силните им синове и дъщери. Слушам речта на безмилостния Златен мъж, застанал между величествените каменни колони. Слушам изчадието, разпалило огъня, изпепеляващ сърцето ми.

— Хората не са създадени равни! — заявява той. Висок, властен — не човек, а същински орел. — Казват, че смирените ще наследят земното царство. Че силните трябва да се грижат за крехките. Това е Благородната лъжа на Демокрацията. Ракът, поразил човечеството.

Погледът му пронизва събралите се ученици.

— Ние с вас сме Златни. Ние сме завършекът на еволюционното развитие. Ние се издигаме над човека, който е купчина плът, и сме пастири на по-низшите Цветове. Вие сте наследили този завет.

Той замлъква и оглежда лицата на събралите се.

— Но това се заплаща. Властта трябва да се завземе. Богатството — да се спечели. Власт, господство, империя се купуват с кръв. Вие, деца без белези, не заслужавате нищо. Вие не познавате болката. Не знаете какви жертви са направили предците ви, за да ви издигнат толкова нависоко. Но скоро ще узнаете. Скоро ние ще ви научим защо Златните управляват човечеството. И ви обещавам, че сред вас ще оцелеят единствено годните да властват!

Ала аз не съм Златен. Червен съм.

Той смята хората като мен за слабаци.
Мисли ме за тъп, за немощен, за получовек. Не
съм отраснал в дворци. Не съм яздил коне из
ливади, не съм ял ястия от езичета на колибри.
Изкован съм в търбуха на този жесток свят.
Омразата наточи острието ми. А любовта ме
закали.

Той греши.

Никой от тях няма да оцелее.

ЧАСТ I

РОБ

На Марс расте едно цвете.

То е червено, ярко и пригодно за нашата почва. Нарича се хемант. Това означава „кървав цвят“.

1.

ПЪКЛОЛАЗ

Първото, което трябва да знаете за мен, е, че съм син на баща си. И когато дойдоха за него, аз постъпих така, както той ме помоли. Не плаках. Нито когато Обществото предаваше ареста по телевизията, нито докато Златните го съдиха, нито когато Сивите го обесиха. Майка ми ме удари заради това. Брат ми Кийран трябваше да бъде стоикът. Той беше по-големият, аз — по-малкият. Аз трябваше да съм ревълото. Вместо това Кийран се разциври като момиченце, когато Малката Ео втъкна хемант в лявата работна обувка на баща ми и пак изтича обратно към татко си. Сестра ми Лиана го заоплакваше тихо до мен. Аз само гледах и си мислех, че е срамота, дете той танцуваше, когато умря, а не бе обул обувките си за танци.

На Марс гравитацията е слаба. Затова, за да се строши вратът, трябва да се дръпне човекът за краката. Това предоставят на близките.

Вътре в пържилника собствената ми воня нахлува в носа ми. Скафандърът е от някаква нанопластмаса и в него не е чак такава жегга, каквато предполага названието му. Той ме изолира от глава до пети. Вътре нищичко не прониква. Нищо не се процежда и навън. Топлината — в никакъв случай. Най-гадното е, че не можеш да си избършеш потта от очите. Страшно люти, докато се просмуква през лентата за глава и ти се стича в петите. А как смърди, като пикаеш, за това да не отваряме дума. И няма как да не пикаеш. Налага ти се да лочиш тонове вода през тръбичката за пиене. Сигурно може да си сложиш катетър. Ние избираме вонята.

Чувам от комуникатора в ухото ми как сондърите от моя клан клюкарстват помежду си, докато се возят върху ноктоСондата. Сам съм в дълбокия тунел, яхнал машината с конструкция на титанична метална ръка, която рови и кърти земята. Аз контролирам нейните разтапящи скалите пръсти от седалката, монтирана като кобур върху сондата точно където трябва да е лакътят. Там пръстите ми, напъхани в

контролиращите ръкавици, управляват многобройните, подобни на пипала, сонди на около деветдесет метра по-надолу, откъдето съм кацнал. Казват, че за да станеш Пъклолаз, пръстите ти трябва да се стрелкат бързо като огнени езици. Моите са още по-бързи.

Въпреки гласовете, кънтящи в ухото ми, аз съм сам в дълбокия тунел. Моето съществуване — това са вибрациите, ехото на дъха ми и жегата, толкова гъста и гадна, сякаш съм увит в тежко одеяло от вряла пикня.

Нова река от пот шурва под алената превръзка на челото ми, нахлува в очите ми и ги подлютява така, че стават червени досущ като ръждивата ми коса. Едно време се мъчех да бърша потта, но само напразно дращех по лицевото стъкло на моя пържилник. И още ми се иска да я избърша. След цели три години гъделичкането и лютенето на потта са си живо нещастие.

Корона от лампи облива стените на тунела край моето седло кобур в сярно жълта светлина. Лъчите им помръкват, щом погледна нагоре към тънката вертикална шахта, която издълбах днес. Над мен безценният хелий-3 блещука като течено сребро, но аз се вирам в сенките, оглеждам се за пъклени пепелянки, които, навити на кълбо в мрака, търсят топлината на моята сонда. Способни са да проникнат в скафандъра — прегризват обвивката и после гледат да се зароят там, където е най-топло, обикновено в корема ти, та да си снесат яйцата. Хапали са ме. Още го сънувам тоя звяр — черен и подобен на тлъст маслен ластар. Стават дебели колкото бут и дълги три човешки боя, но нас ни е страх от бебетата. Те не знаят как да разпределят отровата си. Също като мен, и техните предци са дошли от Земята, а после Марс и дълбоките тунели са ги видоизменили.

В дълбоките тунели е зловещо. Самотно. Ревът на сондата не успява да заглуши гласовете на приятелите ми, до един по-възрастни. Не мога да ги видя на половин километър над мен в тъмното. Те копаят високо горе, близо до входа на прокарания от мен тунел, спускат се с въжета и куки и увисват по стените на тунела, за да се доберат до тънките жили хелий-3. Копаят с еднометрови сонди и поглъщат плявата. Тази работа също изисква шеметна сръчност на ръцете и краката, но онзи, който изкарва прехраната на бригадата, съм аз. Аз съм Пъклолазът. Такъв не може да стане кой да е — а по-млад от мен не помнят да е имало.

В мините съм от три години. Почваш на тринайсет. Щом си дорасъл да чукаш, значи си дорасъл и да бачкаш. Поне така заяви чичо Нарол. Само че аз се ожених едва преди шест месеца, та не знам защо го каза.

Ео танцува в мислите ми, докато се вирам в контролното табло и пъхам пръстите на ноктоСондата около една прясна жила, разтапям и изстъргвам скалата, за да изолирам минерала, без да го съсипя. Ео. Понякога ми е трудно да я назова наум другояче освен с името, с което я наричахме като деца.

Малката Ео — дребосъче, скрито под червена грива. Червена като скалата около мен — не истинско червено, а с цвета на ръжда. Червена като нашия дом — Марс. И Ео е на шестнайсет. Тя може и да е като мен, да произхожда от клан на Червени копачи — клан на песните, танците и пръстта, но сякаш е родена от въздуха, от етера, който свързва звездите в пъстра мозайка. Не че някога съм виждал звездите. Никой Червен от миньорските колонии не вижда звездите.

Малката Ео. Искаха да я омъжат, когато навърши четиринайсет — като всички момичета от клановете. Но тя започна да взема от намалените дажби и ме изчака да стана на шестнайсет. Венчалната възраст за мъжете, преди да увие ширита около пръста си. Знаела, че ще се оженим, каза ми тя, още когато сме били деца. Аз не знаех.

— *Задръж! Задръж! Задръж!* — подвиква сопнато чичо Нарол по канала за свръзка. — *Дароу, задръж бе, момче!*

Пръстите ми се вцепеняват. Той е високо горе заедно с другите и следи напредъка ми в своя шлем.

— Какво се палиш? — питам с досада. Мразя да ме прекъсват.

— *Какво се палиш, пита Пъклолазчето* — киска се старият Барлоу.

— *Газов джоб, ето какво!* — тросва се Нарол. Той е Говорителят на нашата бригада от над двеста души. — *Задръж. Ще извикам сканБригада да провери подробностите, преди да ни вдигнеш във въздуха и да ни пратиш в пъкъла.*

— Онзи газов джоб ли? Дреболия! — възкликвам. — По-скоро е газова пъпка! Ще се оправя с него.

— *Изкарал на сондата една година и вече се мисли за толкова печен, че може да различи главата си от задника!* — добавя ехидно старият Барлоу. — *Спомни си какво е казал нашият златен водач.*

Търпение и послушание, малкият! Търпението е най-добрата съставка на доблестта. А покорството — най-добрата съставка на човечността. Слушай по-възрастните!

Щом чувам тази епиграма, завъртам очи. Ако по-възрастните умееха онова, дето го върша аз, може би щеше да има за какво да ги слушам. Те обаче са ударени и в ръцете, и в главата. Понякога ми се струва, че им се иска и аз да съм същият като тях, особено на чичо ми.

— Тъкмо съм се развихрил — казвам. — Ако според вас там има газова джоб, мога да скоча и да го сканирам ръчно. Нищо работа. Няма да се разтакавам.

Сега ще почнат да опяват, че трябва да съм предпазлив. То пък те като са били предпазливи, все едно това им е помогнало с нещо. Не сме печелили Лавър от памтивека.

— *Искаш Ео да овдолее ли?* — хили се Барлоу и гласът му пращи в ухото ми. — *Аз не възразявам. Сладуранка е тя. Забий сондата в тоя джоб, а нея ми я остави на мен. Може да съм дебел дъртак, ама мойта сонда още я бива да копа.*

Двеста сондъори горе избухват в смях. Стисвам контролните уреди и кокалчетата ми побеляват.

— *Слушай чичо Нарол, Дароу. По-добре да отстъпим, докато все още получаваме данни* — додава брат ми Кийран. Той е три години по-голям от мен и затова се мисли за мъдрец и си въобразява, че знае повече. Освен от предпазливост от нищо друго не разбира. — *Ще има време.*

— Време? Дявол да го вземе, това ще се проточи с часове! — сопвам се. Всичките са против мен. Всичките бъркат и въобще не загреват, че от Лавъра ни дели само един дързък ход. Нещо повече, те се съмняват в мен. — Нарол, държиш се като страхливец.

От другата страна мълкват.

Наречеш ли някого страхливец, той надали би ти съдействал на драго сърце. Не биваше да го казвам.

— *Аз викам ти сам да сканираш* — грачи братовчед ми Лоран, син на Нарол. — *Не го ли направил, Гама ще се позлатят и ще пипнат Лавъра сигурно за стотен път.*

Лавърът. В подземната миньорска колония Ликос живеят двайсет и четири клана и раздават по един Лавър на тримесечие. Това е толкова храна, че не можеш да я изядеш. И повече горелки за пушене. Вносни

завивки от Земята. Кехлибарена пиячка със знаците за качество на Обществото. Лавърът значи победа. Кланът Гама го държи, откакто се помним. Затова ние, по-долните кланове, винаги сме се борили за Квота, колкото да я бутаме някак. Ео казва, че Лавърът е морковът, с който Обществото ни подмамва — вечно само на педя от обсега ни. Колкото да знаем, че ни трябва съвсем мъничко и че почти нищо не можем да направим по въпроса. Уж сме първопроходци. Ео ни нарича роби. Аз си мисля, че просто не се стараем достатъчно. Никога не поемаме големи рискове заради старците.

— *Лоран, стига си дрънкал за Лавъра. Ударите ли газа, къорав Лавър няма да видим чак до Второ пришествие, малкият!* — изръмжава чичо Нарол.

Заваля думите. Направо подушвам през комуникатора как дъха на спирт. Иска да извика сензорен екип, за да върже гащи. Или го е шубе. Това пиянде още като се е родило, се е напикало от страх. Страх от какво? От нашите повелители Златните? От техните стражи Сивите? Кой знае това? Малцина. На кого му пука? На няма и толкова. Всъщност само на един му пукаше за чичо ми и той умря, когато чичо му издърпа краката.

Чичо ми е слабак. Предпазлив е и не си знае мярката в пиенето — бледа сянка на баща ми. Като примигва, жуми продължително и стиска клепачи, сякаш ще го заболи да си отвори очите и пак да види света. Тук долу, в мините, му нямам доверие — нито пък другаде. Но майка ми ще заръча да го слушам и ще ми напомни да уважавам по-възрастните. Макар и венчан, макар и да съм Пъклолазът на своя клан, тя ще каже, че „пришките ми още не са станали мазоли“. И аз ще я послушам, въпреки че от това побеснявам също както от гъдела на потта по лицето ми.

— Добре — измърморвам.

Свивам сондата в юмрук и изчаквам чичо ми да се обади горе от камерата над дълбокия тунел, където няма страшно. Това ще се проточи с часове. Пресмятам. Осем часа, докато свирнат. За да бием Гама, трябва да поддържам темпо 156,5 кила в час. Докато сканБригадата се довлече дотук и си свърши работата, ще минат два-два и половина часа в най-добрия случай. И след това ще трябва да помпам по 227,6 кила. Невъзможна работа. Само че ако продължа и прескоча досадното сканиране, Лавърът е наш.

Чудя се дали чичо Нарол и Барлоу са наясно колко сме близо. Сигурно. Навярно просто смятат, че за нищичко не си струва да рискуваш. Навярно си мислят, че божествена намеса ще прецака шансовете ни. Лавърът е за Гама. Така е и така ще бъде. Ние от Ламбда се мъчим да я бутаме някак с нашето ядене и оскъдни удобства. Няма възход, няма падение. Нищо не заслужава риска да промениш йерархията. Баща ми го откри, увиснал в края на въжетото.

Нищо не заслужава риска да умреш. Усещам върху гърдите си сватбения ширит от коса и коприна, висящ на връв на врата ми, и си мисля за ребрата на Ео.

Този месец ще видя още няколко крехки ребра да изпъкват под кожата й. Тя ще обикаля по семействата от Гама и ще проси остатъци зад гърба ми. Аз ще се правя, че не знам. Но пак ще гладуваме. Аз ям много, защото съм на шестнайсет и още раста; Ео лежи и разправя, че никога не е имала апетит. Някои жени се продават срещу храна или луксозни предмети на Тенекетата (на Сивите, ако трябва да бъдем точни) — гарнизонните войски на Обществото в нашата малка миньорска колония. Тя не би продавала тялото си, за да ме храни. Нали? Но като се замисля, аз съм готов на всичко, за да я нахраня...

Поглеждам надолу, под ръба на моята сонда. Изкопаната от мен яма е дълбока като пропаст. Нищо, освен стопена скала и съскащи свредла. Преди да се усетя, се измъквам от ремъците със скенера в ръка и скачам от стотици метри височина надолу към пръстите на сондата. Отгласквам се с крака напред-назад между вертикалните стени на шахтата и дългия вибриращ корпус на сондата, за да забавя падането. Проверявам да не би наблизко да има гнездо на пъклена пепелянка, когато посягам да се хвана за един лост точно над пръстите на сондата. Десетте нажежени свредла светят. Въздухът трепти и изкривява образите. Жега облъхва лицето ми, усещам я как пробожда очите ми, усещам я как изгаря корема и топките ми. Тия свредла ще ти стопят кокалите, ако не внимаваш. А аз не внимавам, само съм чевръст.

Смъквам се надолу, педя по педя, смъквам се с краката напред между пръстите на сондата, за да спусна скенера достатъчно близо до газовия джоб и да получа данни. Жегата не се трае, въздухът така пари дробовете ми, че не се диша. Това беше грешка. Гласове ми крещят по комуникатора. Когато най-накрая се спускам достатъчно близо до газовия джоб, едва не забърсвам едно от свредлата. Скенерът трепери в

ръката ми, докато отчита данните. Скафандърът ми клокочи, усещам остра и сладка миризма на прегорял сироп. За един Пъклолаз така ухае смъртта.

2. ОБЩИНАТА

Скафандърът ми не издържа на жегата тук долу. Външният слой почти се е разтопил. Скоро и вторият ще си замине. После скенерът примигва в сребристо — получих онова, за което дойдох. За малко да не забележа. Замаян и уплашен, се отдръпвам от свредлата. Педя по педя се набирам нагоре и бързам да се махна от ужасната горещина. После става засечка. Кракът ми се заклещва точно под лоста, близо до един от пръстите на сондата. Запъхтявам се, обзет от внезапна паника. Залива ме ужас. Усещам как подметката ми се топи. Първият слой се разтича. Вторият завира. После е ред на плътта ми.

Принуждавам се да поема дълбоко въздух и преглъщам писъците, надигащи се в гърлото ми. Сеещам се за Секача. Вадя го от задния кобур. Свирепо закривен резец, дълъг колкото крака ми — за сечене и обгаряне на крайници, заклещени в машини, точно моят случай. Повечето мъже се панират, когато се заклещят, и затова Секачът има формата на гаден полумесец, предназначен за вързаните в ръцете. Дори и преизпълнен с ужас, аз пак не съм вързан в ръцете. Замахвам три пъти със Секача и срязвам нанопластмаса, а не плът. На третия замах посягам надолу и измъквам крака си. Забърсвам с кокалчета края на един свредел. Изгаряща болка прострелва ръката ми. Замирисва ми на цвъртяща плът, но се набирам и се изкатервам нагоре, далече от адската жегата, намествам се отново в моето седло кобур и не спирам да се смея. Плаче ми се.

Чичо ми беше прав. Аз бях този, дето сгреши. Но проклет да съм, ако се издам пред него.

— *Идиот!* — е най-любезният му коментар.

— *Маниашко! Кърваво проклетие, маниашко!* — реве Лоран.

— Минимално количество газ — казвам. — Сега сондираме, чичо.

Когато прозвучава свирката, Влекачите откликват на дръпването ми. Измъквам се от моята сонда, оставям я на нощната смяна в дълбокия тунел и уморено подхващам с ръка въжетото, което другите ми

хвърлят в дълбоката един километър шахта, за да ми помогнат да се изкатеря. Въпреки силно изгорената ръка се набирам нагоре по въжето с приплъзване и се измъквам от шахтата. Кийран и Лоран тръгват с мен към другите, събрали се пред най-близкия гравиАсансьор, само на километър нататък по подобния на пещера коридор на новата мина. Жълтите лампи висят като паяци от тавана.

Когато стигаме до правоъгълния гравиАсансьор, моят клан и тристата мъже от Гама вече са си пъхнали пръстите на краката под металните релси. Избягвам чичо си — толкова е бесен, че плюе. За каскадата обирам няколко десетки тупвания по гърба. Младите като мен си мислят, че сме спечелили Лавър. Те знаят колко суров хелий-3 сме добили за месеца — повече, отколкото Гама. Дъртите фъшкии само мрънкат и ни разправят, че сме глупаци. Скривам си ръката и си напъхвам пръстите на краката под релсата.

Гравитацията се изменя и ние се стрелваме нагоре. Един келеш от Гама, дето ръждата му се набива под ноктите от няма и седмица, забравя да си пъхне краката под релсата и увисва във въздуха, докато асансьорът се издига шест километра вертикално нагоре. Ушите ни пукат.

— Едно лайно от Гама плува тука — разправя Барлоу на клана Ламбда и се хили.

Може и да звучи дребнаво, но винаги е приятно да видиш как някой от Гама се прецаква. Заради Лавъра на тях им отпускат повече храна, повече горелки, от всичко по повече! А на нас ни остава да ги презираме. Но пък това и се очаква от нас, струва ми се. Питам се дали сега те ще ни презират.

Хайде стига толкова! Хващам хлапето за ръждивочервения пържилник от нанопластмаса и го дръпвам долу. Хлапе? Ега ти майтапа. Той е по-малък от мен има-няма три години.

Уморен е до смърт, но когато вижда кървавочервения ми пържилник, се вкаменява, извъръща очи от моите и така единствен забелязва изгорената ми ръка. Намигам му и той като че се насира в скафандъра. На всички ни се случва. Спомням си моята първа среща с Пъклолаз. Струваше ми се същински бог.

А сега е мъртъв.

Горе в транспортното депо — голяма сива пещера от бетон и метал — сваляме горницата си и всмукваме чистия студен въздух на

един свят далече, далече от разтопените свредла. Смрадта и потта, в които сме плувнали всички, бързо превръщат мястото в кенеф. В далечината трепкат светлини и ни предупреждават да не се доближаваме до линията на магнитния хоризонтТрамвай от другата страна на депо.

Тръгваме към хоризонтТрамвая в олюляваща се колона от ръждивочервени скафандри, без да се смесваме с Гамите. Половината — със знака Л на Ламбда, половината с бастуните на Гама, изписани в кървавочервено на гърбовете им. Двама алени Говорители. Двама кървавочервени Пъклолази.

Отряд Тенекета ни оглеждат, докато се тътрим покрай тях по изровения бетонен под. Сивите им дуроБрони са прости и износени, раздърпани като косите им. Обикновен нож биха спрели, но не и йонен, а пулсНож или бръснач биха ги срязали като хартия. Но такива сме виждали само по холоКутията. Сивите хич не си правят труда да показват перки. На хълбоците им висят тупалки. Знаят, че няма да се наложи да влязат в работа.

Покорството е най-висшата добродетел.

Капитанът на Сивите, Дан Грозния — мазно копеле, — ме замеря с камъче. Кожата му е почерняла от излагане на слънце, но косата му е сива, също като останалото от неговия Цвят. Рядка и провиснала, тя му пада в очите — две бучки лед, овъргалини в пепелта. Сиглите на неговия Цвят — извит сив символ, подобен на четворка и няколко черти до него, са изписани на ръцете и китките му. Жесток и начумерен като всички Сиви.

Чух, че Дан Грозния го върнали от фронта в Евразия, където и да се намира това, след като осакатял и не искали да му купуват нова ръка. Сега той носи заместител стар модел. Това го притеснява и аз се постарavam да ме забележи как мятам един поглед към ръката му.

— Видях, че денят ти мина вълнуващо, миличък — гласът му е тежък и задушлив като въздуха в моя пържилник. — Вече си смелчага и герой, а, Дароу? Винаги съм вярвал, че от теб ще излезе смелчага и герой.

— Героят си ти — кимвам аз към ръката му.

— И се мислиш за голям умник, а?

— Най-обикновен Червен съм.

Той ми намига.

— Много здраве на твоето пиленце от мен. Тъкмо е узряла за праскане! — Той си облизва зъбите. — Дори и за Ръждавелка.

— Пиленца никога не съм виждал. — Само по холото.

— Хубава работа! — киска се той. — Чакай, къде тръгна? — пита, когато завивам. — Един поклон пред по-висшите от тебе няма да ти навреди, не мислиш ли? — Подсмивва се на другарчетата си. Без да ми пука от гаврите му, се врътвам и се покланям ниско. Чичо ми вижда това и обръща гръб, погнусен.

Оставяме Сивите зад нас. Кланям се и ми е все тая, обаче само да ми падне Дан Грозния, сигурно ще му прережа гърлото. То е все едно да кажа, че стига да ми скимне, ще офейкам на Венера с Кораб факла.

— Ей, Даго, Даго! — подвиква Лоран на Пъклолаза на Гама. Пичът е легенда — всички останали гмурци минават и заминават. Аз може и да го надмина. — Колко изкара?

Даго — бледа ивица стара кожа с мазна усмивка вместо лице, пали дълга горелка и издухва във въздуха облак.

— Не знам — отвърща той провлачено.

— Айде стига!

— Не ми пука. Грубите сметки никога не излизат, Ламбда.

— Да, бе, да, друг път! Колко е изкарал за седмицата? — провиква се Лоран, докато се товарим на трамвая. Всички палят горелки и отварят пиячка. Но до един са наострили уши.

— Девет хиляди осемстотин двайсет и едно кила — изфуква се един Гама. Щом го чувам, се облягам назад и се ухилвам. Чувам как по-младите Ламбди надават одобрителни викове. Дъртите бачкатори не реагират. Аз се чудя какво ли ще я прави Ео захарта този месец. Досега не сме заработвали захар, само сме я печелили на карти. И плодовете. Чувам, че за Лавър ти дават плодове. Сигурно ще раздаде всичко на гладуващи деца само за да докаже на Обществото, че техните награди не й трябват. А аз? Аз щях да изям плодовете и да си играя на политика на сит стомах. Тя обаче се пали по идеи, а аз не горя за нищо друго освен за нея.

— Пак няма да спечелите — подхвърля провлачено Даго, щом трамваят тръгва. — Дароу е още пале, но пипето му сече достатъчно, че да е наясно. Нали така, Дароу?

— Пале или не, ще ти сритам ръбестия задник.

— Сигурен ли си?

— Сигурен до смърт! — Намигам му и му пращам въздушна целувка. — Лавърът е наш. Този път изпрати сестрите си в моята община за захар. — Приятелите ми се смеят и се удрят по набедрените капаци на пържилниците.

Даго ме гледа. След малко дръпва силно от горелката си. Тя светва ярко и изгаря бързо.

— Ей това си ти — казва ми той. След половин минута от горелката е останала само люспа.

След като слизам от хоризонтТрамвая, се насочвам с останалите от бригадата към Промивката. Там е студено, плесенясало и си мирише точно на онова, което представлява това място: тясна метална барака, където хиляди мъже си свалят пържилниците, след като са пикали и са се потили в тях с часове, за да вземат въздушен душ. С две думи, мирише лошо. Тъмно е. Подът е кален. Стените се цепят. По цимента има пукнатини, в които се трупат косми и човешки отпадъци.

Свалям си скафандъра, слагам една от нашите предпазни шапки и заставам гол в най-близката прозрачна тръба. В Промивката са наредени хиляди от тях. Екват бръмчене на мотори и дюдюкания, докато голите мъже и момчета се блъскат и се нареждат за почистване. Тука няма танци, няма фукливи подскоци — единственото другарско обединяване са умората и тихото припляскване на длани по бедра в ритъм с фученето и обстрела на душовете.

Вратата на моята тръба се затваря със свистене зад гърба ми и заглушава музиката. Машинарията е грохнала. Мръсотия и залежи от мъртва кожа и стари косми са полепнали по дупките на пода, през които излиза въздухът. Щом машината се включва, стъпвам по-далечко от гадориите. Моторът забръмчава познато, следва мощна въздушна вълна, прокънтява звук от всмукване и въздухът, наситен с антибактериални молекули, нахлува с рев отгоре в машината и се стрелва по кожата ми, за да отнесе мъртвите люспи и мръсотията към канала на дъното на тръбата. Болезнено е.

След това се разделям с Лоран и Кийран — те отиват на Мегдана да пият и да танцуват в кръчмите, преди официално да започнат танците за Лавровия празник. Тенекетата ще раздават хранителните

дажби, а в полунощ ще обявят носителя на Лавъра. Преди и след това за нас, дневната смяна, ще има танци.

Легендите разказват, че бог Марс бил баща на сълзите, враг на танците и лютнята. За първото съм съгласен. Но ние в колонията Ликос, една от първите колонии под повърхността на Марс, сме хора, които обичат песните, танците и семействата си. Плюем на тази легенда и сами създаваме свое право по рождение. Това е единствената съпротива, която можем да си позволим, срещу управляващото ни Общество. Така не сме съвсем безгръбначни. На него не му пука, че пеем и танцуваме, стига послушно да копаем, стига да подготвяме планетата за него. Но все пак, за да ни напомни къде ни е мястото, има един танц и една песен, за които присъдата е смъртно наказание.

Баща ми го избра за свой последен танц. Виждал съм го само веднъж и песента също съм я чувал само веднъж. Когато бях малък, нищо не разбрах — в нея се пееше за далечни долини, за мъгла, за изгубени влюбени и за жътвар, който щял да ни поведе към невидания ни дом. Бях ситен и любопитен, когато жената я запя, докато бесеха сина ѝ за кражба на хранителни продукти. Той би израснал висок, но никога не успяваше да получи достатъчно храна, за да позаякне малко. След него умря и майка му. Хората от Ликос ги почетоха със Заглъхващата погребална музика — печално удряне с юмруци по гърдите, заглъхващо бавно, бавно, докато юмруците спрат да бият — като нейното сърце — и всички се разпръснат.

Онази нощ звукът ме преследваше. Плаках сам в нашата кухничка и се питах защо ли се разплаках тогава, а не се разплаках за баща ми. Докато лежах на студения под, чух тихо драскане по вратата на семейството ми. Щом отворих, открих малка пъпка на хемант, сгушена в червената пръст. Жива душа не се виждаше — само мъничките следи на Ео в пръстта. Тогава тя за втори път донесе цветя след нечия смърт.

Тъй като песните и танците са ни в кръвта, сигурно не е за учудване, че аз пеех и танцувах, когато за първи път осъзнах, че обичам Ео. Не Малката Ео. Не каквато беше преди. А Ео каквато е сега. Тя каза, че ме обикнала още преди да обесят баща ми. Но когато рижавата ѝ коса се развя, стъпалата ѝ запристъпваха в ритъма на цитрата, а бедрата ѝ заиграха в такт с барабаните и сърцето ми прескочи няколко удара, това се случи в една задимена кръчма. Не

беше заради нейните подскоци и цигански колела. В танца ѝ ги нямаше фукливите щуротии, тъй характерни за младежките танци. Нейните движения бяха грациозни и горди. Без мен тя нямаше да се храни. Без нея аз не бих живял.

Ео ме поднася за това, че го казвам — ала тя е духът на нашите хора. Животът ни раздаде трудни карти. Трябва да се жертваме за благото на мъже и жени, които не познаваме. Да копаем, за да подготвим Марс за други. Това прави някои от нас проклетници. Но добротата, смехът и пламенната воля на Ео — от това по-хубаво не може да излезе от дом като нашия.

Аз я взех в семейството си, в нашата родова община, само на осемстотин метра по тунелите от Мегдана. Тя е една от двайсетината общини около Мегдана — подобие на кошер от скупчени домове, издълбани в скалните стени на старите мини. Камъкът и земята са наш таван, наш под, наш дом. Кланът е едно гигантско семейство. Ео е израснала на един хвърлей място от моята къща. Братята ѝ са същите като моите, баща ѝ — като онзи, когото загубих.

Бъркотия от електропроводи се преплита по тавана на пещерата като джунгла от черни и червени лиани. От джунглата висят лампи и леко се поклащат, полъхвани от циркулиращия откъм централната кислородна система на Мегдана въздух. В центъра на общината виси грамадна холоКутия — квадратна кутия, която прожектира образи и от двете страни. Някои пиксели не са в ред и образът е безцветен и мъгляв, но това нещо никога не се е повреждало, не се е изключвало. То облива с бледата си светлина нашите скупчени домове. Видеофилми, излъчвани от Обществото.

Домът на семейството ми е издълбан в скалата сто метра под най-долния етаж на общината. Стоманена пътека води от него към земята, макар че можеш да се издигнеш до най-големите висини на общината и с помощта на скрипци и въжета. Използват ги само старите и недъгавите. А при нас и първите, и вторите са малко.

В къщата ни стаите са малобройни. Ние с Ео едва неотдавна успяхме да си вземем самостоятелна стая. Кийран и семейството му разполагат с две стаи, а майка ми и сестра ми обитават единствената стая на втория етаж.

Всички Ламбди в Ликос живеят в нашата община. Омега и Ипсилон са ни съседни, на една минута път от двете страни по широкия

тунел. Всички сме свързани — освен Гама. Те живеят на Мегдана, над кръчмите, ремонтните работилници, магазините за коприна и търговските пазари. Тенекетата са се настанили в една крепост над тях, по-близо до пустинната повърхност на суровия ни свят. Там се намират летищата, от които на нас, откъснатите от световите първопроходци, ни карат хранителни продукти.

ХолоКутията над мен прожектира изображения на борбите на човечеството, последвани от възвишена музика, докато се изнизват триумфалните победи на Обществото. Сиглата на Обществото — златна пирамида с три успоредни черти, прикрепени към трите стени на пирамидата, оградени в кръг, пламва на екрана. Гласът на Октавия ау Лун, възрастната суверенна владетелка на Обществото, разказва за борбите, водени от човека при колонизацията на планетите и спътниците от Системата:

Още от зората на човечеството сагата на нашия вид е сага за междуплеменни войни. Сага на изпитанията, на саможертвата, на дързостта да прекрочиш естествените граници на природата. Сега дългът и покорството ни обединяват, ала борбата ни не е различна. Синове и дъщери на всички Цветове, от нас отново се изисква саможертва. Това е най-щастливият ни час, ние хвърляме своите най-добри семена сред звездите. Къде ли ще разцъфтим най-напред? На Венера? На Меркурий? На Марс? На луните на Нептун и Юпитер?

Гласът ѝ зазвучава тържествено, а лицето ѝ с царствени черти се вижда надолу от екрана. Върху opakото на дланите ѝ блещука символът на Златните — точка в средата на крилата окръжност. Едно-единствено несъвършенство обезобразява златното ѝ лице — дълъг белег във формата на полумесец покрай дясната ѝ скула. Тя има красотата на жестока хищна птица.

Вие, храбри Червени първопроходци на Марс — най-силните от човешкия род, — се жертвате в името на прогреса, жертвите се, за да прокарате пътя за бъдещето. Вашият живот, вашата кръв плащат в аванс безсмъртието на човечеството, когато ние ще заживеем отвъд Земята и Луната. Вие отивате там, където ние не бихме могли. Вие страдате, за да не страдат другите.

Приветствам ви! Обичам ви! Хелий-3, който вие копаете, е живата кръв на процеса на тераформирането. Скоро на Червената

планета ще има въздух, който може да се диша, и плодородна почва. И скоро, когато Марс стане годен за обитаване, когато вие, храбрите първопроходци, подгответе Червената планета за нас, по-меките Цветове, ние ще дойдем при вас и вие ще получите най-висша почит под небесата, сътворени от вашия труд. Вашата кръв и вашата пот са горивото на тераформирането!

Храбри първопроходци, помнете винаги, че покорството е най-висшата добродетел. Над всичко са покорството, уважението, саможертвата, йерархията...

Заварвам кухнята вкъщи празна, но чувам Ео — тя е в спалнята.

— Спри и не мърдай! — заповядва ми през вратата. — В никакъв случай не поглеждай в тази стая!

— Добре. — Спирам.

Тя излиза минута по-късно, смутена и зачервена. Косата ѝ е цялата в прах и паяжини. Заравям ръце в плетеницата. Ео идва направо от Паяжинотъкачницата, където събират биоКоприната.

— Не си минала през Промивката — казвам усмихнато.

— Нямах време. Трябваше да се измъкна от Паяжинотъкачницата да взема нещо.

— Какво взе?

Тя се усмихва сладко.

— Не си се оженил за мен, защото ти казвам всичко, помниш ли? И недей да влизаш в онази стая.

Хвърлям се към вратата. Ео ми препречва пътя и смъква превръзката на главата ми върху очите. Челото ѝ се блъска в гърдите ми. Разсмивам се, махам превръзката, сграбчвам я за раменете и я оттласвам леко назад, за да я погледна в очите.

— Или какво? — питам с вдигната вежда.

Тя само ми се усмихва и накланя глава настрана. Дръпвам се от металната врата. Аз се гмуркам във врящи минни шахти, без да ми мигне окото. Но има предупреждения, които можеш да отхвърлиш, и други, които не можеш.

Ео се вдига на пръсти и ме целува право по носа.

— Добро момче! Знаех си, че ще си лесен за дресиране — казва тя. После набръчква носле, защото подушва изгореното. Тя не ме утешава, не ме гълчи, даже нищо не ми казва освен „Обичам те“, но с едва доловима нотка на тревога в гласа.

Изважда разтопените парчета от пържилника ми от раната, зейнала от кокалчетата ми до китката, и я увива в стегната мрежопревръзка с антибиотици и нервонуклеици.

— Това откъде го взе? — питам.

— Щом аз не ти опявам, и ти няма да ме разпитваш кое какво е.

Целувам я по носа и се заигравам с тънката плитка от коса около безименния ѝ пръст. Кичур от моята коса, заплетена с коприна — това е венчалният ѝ ширит.

— За довечера съм ти приготвила изненада — заявява тя.

— И аз на теб също — отвърщам и си мисля за Лавъра. Слагам превръзката си за глава върху косата ѝ като корона. Мокра е и тя набръчква носле.

— Добре де, всъщност аз съм ти приготвила две изненади, Дароу. Жалко, че не си се сетил предварително. Можеше да ми вземеш бучка захар или сатенен чаршаф, или... може би дори кафе заради първия подарък.

— Кафе! — смея се аз. — Ти за какъв Цвят мислиш, че си се омъжила?

Ео въздъхва.

— От Пъклолаз няма никакви облаги, ама никакви! Смахнат, инат, все прибързва...

— Сръчен? — подхвърлям аз с палава усмивка и приплъзвам ръка под полата ѝ.

— Това сигурно си има някои предимства. — Тя се усмихва и бутва ръката ми, все едно е паяк. — А сега сложи тези ръкавици, освен ако не искаш жените да се разприказват. Майка ти вече тръгна.

3. ЛАВЪРЪТ

Вървим, хванати за ръка, заедно с другите от нашата община по тунелите към Мегдана. Високо горе над нас Лун нарежда монотонно по холото — точно там, където им е мястото на Златочелите (Ауреатите, по-точно казано). Показват ужаси — как бомба на терористи избива миньорска бригада от Червени и група Оранжеви техници. Обвиняват Синовете на Арес. Техният странен знак — страховит шлем, от който изригват остри протуберанси — пламва на екрана. От шиповете капе кръв. Показват осакатени деца. Наричат Синовете на Арес „племе от убийци“, наричат ги „причинители на хаос“. Осъждат ги. Сивата полиция на Обществото и войници разчистват отломки. Показват двама войници от Цвят Обсидиан — мъже и жени грамади, големи почти двойно колкото мен — как заедно с чевръсти Жълти лекари отнасят няколко жертви от мястото на взрива.

В Ликос няма Синове на Арес. Напразната им война не ни засяга — ала все пак е обявена награда за предоставяне на сведения за Арес, царя на терористите. Чували сме хиляда пъти това съобщение и въпреки това то все още ни се струва измислица. Синовете смятат, че с нас се отнасят несправедливо, и затова вдигат във въздуха разни неща. Безсмислени изблици на ярост. Всички щети, които нанасят, забавят напредъка в подготовката на Марс за другите Цветове. Те вредят на човечеството.

В тунела, където момчетата се надпреварват да докоснат тавана, хората от общината весело се стичат за танците в чест на Лавровия празник. Докато вървим, пеем песента на Лавровия празник — устремна мелодия за мъж, открил невестата си сред златно поле. Чува се смях — младите момчета търчат покрай стените или се впускат в поредици от премятания само за да паднат по очи или момичетата да ги засрамят.

Наниз от лампи осветява дългия коридор. В далечината пияният чичо Нарол, вече 35-годишен старец, свири на цитра за децата, които

танцуват в краката ни; дори и той не може вечно да се мръщи. Носи инструмента си, закачен с презрамки на раменете, така че е увиснал пред бедрата му с обърната към тавана пластмасова резонаторна дъска и многобройни метални струни. С десния си палец дрънка по струните — само понякога удря с показалец по някои от тях или ги подръпва с палеца, а с лявата ръка свири бас линията, струна по струна. Влудяващо трудно е да накараш цитрата да не звучи жално. Пръстите на чичо Нарол се справят със задачата, а моите изкарват само печални звуци.

Едно време той ми свиреше и ме учеше да играя танците, на които баща ми така и не успя да ме научи. Научи ме дори на забранения танц, онзи, заради който те убиват. Танцувахме го в старите мини. Той ме удряше с пръчка по глезените, докато не започнех да въртя безупречни пируети с устремни движения, стиснал в ръка метална летва като меч. И когато го изиграех както трябва, той ме целуваше по челото и ми казваше, че съм син на баща си. Неговите уроци ме научиха да се движа, да надвивам другите деца в игрите на гоненица и на призраци в старите тунели.

— Златните танцуват по двойки, Обсидиановите — по тройки, Сивите — по дузини — обясняваше ми той. — Ние танцуваме сами, защото Пъклолазите сондират сам-сами. Момчето става мъж сам-само.

Мъчно ми е за онези времена, времената, когато бях достатъчно малък и не го упреквах, че дъха гадно на пиячка. Тогава бях на единайсет. Само преди пет години. И все пак като че ли е било в друг живот.

Членовете на Ламбда ме тупат по гърба и дори Варло, хлебарят, повдига вежда насреща ми и подхвърля на Ео къшей хляб. Няма съмнение, че са чули за Лавъра. Ео пъхва хляба под полите си за покъсно и ме поглежда с любопитство.

— Хилиш се като малоумен — отбелязва тя и ме щипва по хълбока. — Какво си направил?

Вдигам рамене и се опитвам да изтрия усмивката от лицето си. Няма начин.

— Много си горд от нещо, личи си — казва Ео подозрително.

Ригън и Айро, синът и дъщерята на Кийран — моите племенник и племенница, изтопуркват покрай нас. Тригодишните близнаци успяват вече да надбягат и Диона — съпругата на Кийран, и майка ми.

Майка ми се усмихва като жена, видяла какво може да ѝ предложи животът и останала объркана — в най-добрия случай.

— Май си се изгорил, душице — казва ми тя, щом вижда ръцете ми в ръкавици. Говори бавно, иронично.

— Пришка — отвръща Ео вместо мен. — Доста гадна.

Майка ми свива рамене.

— Баща му си идваше и по-зле пострадал.

Прегръщам я през раменете. По-слаби са, отколкото когато ме учеше на песните на нашите хора, както всички жени учат синовете си.

— Нотка на тревога ли долових, мамо? — питам.

— Да се тревожа? Аз? Ех, глупаво дете — въздъхва мама с бавна усмивка. Целувам я по бузата.

Когато пристигаме на Мегдана, половината кланове са вече пияни. Освен че сме танцьори, ние сме и пияници. Тенекетата не ни закачат. Обесете човек без основание, и в общините може и да се понадигне брожение. Ама само се пробвайте да ни натресете трезвеност, и така ще ви разпарчетосаме, че после цял месец има да събирате парчетата. Ео смята, че гренделът — гъбичката, която дестилираме, не произхожда от Марс и е била присадена тук, за да ни направи роби на пиячката. Вечно повдига въпроса, когато майка ми забърка нова доза, а в отговор майка ми обикновено удря една глътка и заявява: „По-добре пиячката да ми е господар, отколкото някой мъж. Сладки са тия вериги!“

Още по-сладки ще са със сиропите, които ще получим в Лавровите сандъци. Има различни видове за алкохол — с вкус на горски плодове и на нещо, което се нарича канела. Може дори да получа нова цитра — дървена, а не метална. Понякога ги раздават. Моята е стара и очукана. Твърде отдавна свиря на нея. Но тя ми е от баща ми.

Музиката гърми пред нас от Мегдана — разпасани мелодии, изсвирени с импровизирани перкусии и виещи цитри. Идват и Омеги и Ипсилони, весело се блъскат на път за кръчмите. Всички кръчмарски врати са отворени широко, та димът и звуците да се изливат на централния площад. Масите опасват площада, а около бесилката в центъра са оставили празно място, та да има къде да танцуваме.

Мегданът има формата на кръгова спирала на етажи. Кръчмите и ремонтните работилници заемат най-долния етаж; на следващите

няколко етажа са домовете на Гама, след това — складовете за снабдяване, отвесна стена, и най-накрая, високо горе на тавана — хлътнал метален купол с илюминатори от наноСтъкло. Ние му казваме „Тенджерата“. Това е крепостта, в която живеят и спят пазачите ни. А отвъд се простира негодната за обитаване повърхност на нашата планета — гола пустош, която съм виждал само по холото. Хелий-3, който ние копаем, трябва да я промени.

Танцьорите, жонгльорите и певците, дошли за Лавровия празник, вече са започнали. Ео зърва Лоран и Кийран и им подвиква. Седнали са заедно с още много народ на дълга маса в „Наквасената глътка“, кръчма, в която най-старият от нашия клан, Дъртия изкормвач, провежда заседания и разправя приказки на пияниците. Днес е припаднал на масата. Язык. Много ми се искаше да ме види как най-сетне съм спечелил Лавър за нас.

На нашите празненства, на които яденето стига колкото всеки да лапне по една хапка, всички се отдават на пиене и танци. Лоран ми налива кана пиячка още преди да съм седнал. Той все гледа да напие другите, та да им заплете смешни панделки в косите. Прави място на Ео да седне до жена му Дио — сестра ѝ. Двете са близначки по външност, макар и не по рождение.

Лоран обича Ео, както я обича брат ѝ Лиъм, но зная, че някога бе увлечен по нея също както по Дио. Даже когато жена ми навърши четиринайсет, подгъна коляно пред нея. Но пък не беше само той — половината момци сториха същото. Няма за какво да се тръшкам. Тя направи своя недвусмислен избор.

Децата на Кийран се скупчват около него. Жена му го целува по устата, моята го целува по челото и разрошва рижата му коса. След като цял ден са събирали коприна от паягъсеници в Паяжинотъкачницата, не знам как съпругите ни успяват да изглеждат тъй прелестни. Аз съм се родил красавец, с ъгловато и слабо лице, но мините си взеха своето и ме промениха. Висок съм и още раста. Косата ми все още е с цвета на стара кръв, ирисите ми все още са ръждивочервени, както очите на Октавия ау Лун са златни. Кожата ми е изопната и бяла, ала целият съм в белези — рани, изгаряния. Няма да мине много време и ще изглеждам корав като Даго или скапан като чичо Нарол.

Ала жените — не знаем как го правят, поне аз не знам. Прекрасни и жизнени въпреки Паяжинотъкачницата, въпреки че раждат деца. Носят поли на волани до под коленете и блузи в половин дузина оттенъци на червеното. Друг цвят — никога. Винаги в червено. Те са сърцето на клановете. А колко по-красиви са, накичени с вносните панделки, ленти и дантели от Лавровите сандъци!

Докосвам Сиглите по ръцете ми — на пипане са като кост. Груб Червен кръг със стрела и пресечени щрихи. Съвсем на място са. На ръцете на Ео — не. Косата и очите ѝ може да са нашите, но все едно е някоя от Златочелките, които гледаме по холокутията. Заслужава да е от тях. После я виждам как здраво перва Лоран по главата, когато той гаврътва халба от мамината оризова пиячка. Бог, ако той подрежда мозайката, я е поставил точно където трябва. Усмивкам се. Но щом поглеждам зад нея, усмивката ми помръква. Над подскачащите танцьори, сред десетките развихрени поли, тропаци обувки и пляскащи ръце, на студената висока бесилка самотно се люлее скелет. Другите не го забелязват. За мен той е сянка, която ми напомня за участта на баща ми.

Въпреки че сме копачи, не ни е позволено да погребваме своите мъртъвци. Още един от Законите на Обществото. Баща ми се люля два месеца, преди да срежат въжето, да свалят скелета му и да смелят костите му на прах. Бях шестгодишен, но първия ден се опитах да го смъкна долу. Чичо ми ме спря. Намразих го, защото не ми даваше да припаря до тялото на баща ми. По-късно пак го намразих, защото открих, че е слабак — баща ми бе умрял за нещо, а чичо Нарол си живуркаше, поркаше и си пропиляваше живота.

— Той е луд, ще видиш някой ден. Луд, с бляскав ум и благороден, Нарол е най-добрият от братята ми — каза веднъж баща ми.

А сега е само последният.

През ум не ми бе минавало, че баща ми ще изтанцува Танца на дявола, както казват старците на това да увиснеш на бесилото. Той бе човек на словото и на мира. Но вярваше в свободата, искаше да имаме свои собствени закони. Мечтите му бяха неговите оръжия. Заветът му е Бунтът на танцьорите — той угасна, когато баща ми увисна на ешафода. Девет души едновременно се впуснаха в Танца на дявола, ритаха и се мятаха, докато най-накрая татко остана сам.

Не беше кой знае какъв бунт — те си мислеха, че мирният протест ще убеди Обществото да увеличи хранителните дажби, и затова изтанцуваха Жътварския танц пред гравиАсансьорите и извадиха части от сондите, та да не могат да работят. Маневрата не успя. Само с Лавър можеш да получиш повече храна.

Когато часът удря единайсет, чичо ми сяда с цитрата си. Оглежда ме гадничко, поркан като кретен по Коледа. Не си разменяме думи, макар и той да има блага дума за Ео, а тя — за него. Всички обичат Ео.

Когато майката на Ео идва, целува ме по тила и казва на висок глас: „Чухме новината, златно момче! Лавър! Ти си син на баща си!“, чичо ми се размърдва.

— Какво има, чичо? — питам. — Газове ли имаш?

Ноздрите му се издуват.

— Ти, лайнояд малък!

Той се хвърля през масата и след малко се въргаляме по земята, налагаме се с юмруци и се ръгаме с лакти. Чичо е едър, но аз го мятam долу и го млатя по носа с ранената си ръка, докато бащата на Ео и Кийран не ме издърпват. Чичо Нарол ме заплюва. Плюнката му е само кръв и пиячка. После пак прием един срещу друг на масата. Майка ми обръща очи.

— Яд го е, че пръста си не мръдна, за да спечелим Лавър. Просто се перчи — казва Лоран за баща си.

— Страхливецът му, кърваво проклетие да го стигне, няма да се сети как да спечели Лавър, ако ще той да му кацне в скута! — сопвам се намръщено аз.

Бащата на Ео ме първа по главата и вижда, че дъщеря му превързва изгорената ми ръка под масата. Пак си слагам ръкавиците. Той ми намига.

Когато Тенекетата пристигат, Ео вече е схванала, че цялата патърдия е заради Лавъра, но не се радва колкото се надявах. Мачка полите си с ръце и ми се усмихва, но усмивките ѝ повече приличат на гримаси. Не разбирам защо е толкова угрижена. Никой от другите кланове не е. Мнозина идват да ми изкажат уважението си — всичките Пъклолази освен Даго. Той е седнал на едната от няколкото лъскави маси на Гама — единствените, на които има повече ядене, отколкото пиячка — и пуши горелка.

— Нямам търпение този педал да почне да се храни със стандартни дажби — киска се Лоран. — Даго досега не е вкусвал селяшко ядене.

— Но въпреки това е по-кльошав и от жена — додава Кийран.

Смея се с Лоран и побутвам оскъдния къшей хляб към Ео.

— Я по-весело! — викам ѝ. — Тази вечер ще празнуваме!

— Не ми се яде — отвърща тя.

— Дори и ако хлябът е поръсен с канела ли? — Скоро ще бъде.

Ео пак ми се усмихва с половин уста, сякаш знае нещо, което аз не знам.

В дванайсет котерия от Тенекета се спуска от Тенджерата с гравиБотуши. Броните им са калпави и зацапани. Повечето са момчета или старци, оттеглили се от войните на Земята. Но не това е важното. Те носят своите тупалки и пържачки в кобури, закопчани на колана. Никога не съм виждал да използват някое от тези оръжия. Няма нужда. Те държат въздуха, храната, летището. Ние пукната пържачка си нямаме. Не че на Ео не ѝ се ще да отмъкне някоя.

Едно мускулче играе на челюстта ѝ, докато гледа как Тенекетата се носят из въздуха със своите гравиБотуши; към тях вече се е присъединил и МинМагистрат Тимони ку Подгин, дребосък с медночервена коса от Грошовете (Медните, по-точно казано).

— Внимание, внимание, Ръждавели мърляви! — провиква се Дан Грозния. Празничната врява стихва, а те се реят над нас. ГравиБотушите на Магистрат Подгин са нестандартни и затова той се лашка из въздуха като дъртофелник. Още Тенекета слизат с гравиАсансьор, а Подгин разперва малките си ръчички с маникюр.

— Колеги първопроходци, чудесно е да гледам вашите празненства! Длъжен съм да призная — хихика той, — че съм привързан към селяшкото естество на вашето щастие. Простичко питие, простичка храна. Прости танци. Ах, колко прекрасни души трябва да имате, за да се забавлявате така! Как ми се иска и на мен да се забавлявам като вас! Та аз понастоящем не мога да изпитам наслада дори и когато напусна тази планета — в Розов бордей, след като съм похапнал отлична шунка и ананасов сладкиш! Жалко за мен! Колко разглезени са вашите души! Де да можех да съм като вас! Но моят Цвят си е мой Цвят и като Меден аз съм прокълнат да живея тягостен живот, изпълнен с данни, бюрокрация и управление! — Той изцъква с

език, гравиБотушите му се разместват и медните му къдрици се люшват. — Но да минем по същество! Всички изпълниха Квотите си освен Мю и Кси. Поради това този месец те няма да получат говеждо, мляко, подправки, хигиенни материали, удобства или зъболекарски услуги. Само овес и най-необходимото. Разбирате, че корабите, идващи от земна орбита, могат да доставят провизии на колониите в ограничено количество. Ценни ресурси! И ние трябва да ги предоставяме на онези, които *се трудят!* Мю и Кси, през следващото тримесечие няма да се туткате толкова!

Мю и Кси загубиха десетина души при експлозия на газ — такава, от каквата се страхуваше чичо ми Нарол. Не са се туткали — изгинаха.

Той дърдори още известно време, докато стигне до същественото. Изважда Лавъра, стисва го между пръстите си и го вдига във въздуха. Позлатата му е фалшива, но въпреки това блести. Лоран ме сръчкава. Чичо Нарол се въси. Аз се облягам назад — усещам, че ме гледат. Младите се водят по мен. Децата обожават всички Пъклолази. Но и по-старите са вперили очи в мен, както казва винаги Ео. Аз съм тяхната гордост, техният златен син. Сега ще им покажа как постъпва един истински мъж. Няма да подскачам победоносно. Само ще се усмихна и ще кимна.

— И за мен е изключителна чест от името на АрхиГубернатора на Марс Нерон ау Август да поднеса Лавър за производителност и отлична месечна работа, победоносна сила на духа и покорство, жертвоготовност и...

Връчват Лавъра на Гама.

Не на нас.

4. ПОДАРЪКЪТ

Докато сандъците, украсени с лавров венец, се спускат надолу към Гама, аз си мисля колко хитро е измислено всичко това. Те няма да ни позволят да спечелим Лавър. Не им пука, че сметките не излизат. Не им пука, че младите крещят и протестират, а старците каканижат все същите захабени мъдрости. Просто демонстрират властта си. Властта е тяхна, те решават кой е победителят. Игра на заслуги, спечелена по рождение. Тя крепи йерархията. Кара ни да се стараем, но никога да не заговорничим.

Ала въпреки разочарованието някаква част от нас не обвинява Обществото. Обвиняваме Гама, които получават подаръците. Сигурно само за толкова му стига на човек омразата. И когато вижда ребрата на децата му да се броят през ризата, а съседите му да си тъпчат търбусите с месни яхнии и сладкиши със захар, му е трудно да мрази другото, а не тях. Мислиш си, че те ще ти дадат и на теб. Ама не дават.

Чичо вдига рамене насреща ми, а другите са почервенели от яд. Лоран като че всеки момент ще се нахвърли върху Тенекетата или Гама. Но Ео не ме оставя да кипна. Не оставя кокалчетата ми да побелеят, докато стискам юмруци, побеснял. Тя познава буйния ми нрав по-добре и от майка ми и знае как да уталожи яростта още преди да се е разгоряла. Майка ми кротко се усмихва, щом вижда как Ео ме хваща за ръката. Колко обича тя жена ми!

— Танцувай с мен — прошепва Ео. Тя подвиква да засвирят цитри и да задумкат барабани. Газ пикае, няма съмнение. Тя мрази Обществото повече и от мен. Но точно затова обичам жена си.

Скоро еква пъргава свирня на цитри и старците започват да пляска по масите. Полите на волани се развяват. Крака потрепват и се извъртат. Грабвам жена си, а клановете политат в танц заедно с нас из целия площад. Потим се, смеем се и се опитваме да забравим яростта. Израсли сме заедно и сега сме големи. Виждам сърцето си в нейните очи. Чувам душата си в дъха ѝ. Тя е моята земя, моят род, моята любов.

Ео ме дърпва настрана със смях. Поемаме през тълпата, за да останем насаме. Ала когато вече сме свободни, тя не спира. Води ме по металните пътеки и под ниските тъмни тавани на стари тунели към Паяжинотъкачницата, където се трудят жените. В момента тече почивката между смените.

— Къде точно отиваме? — питам.

— Имам подаръци за теб, ако си спомняш. А ако се извиниш, че с твоя подарък стана издънка, ще ти разбия устата.

Виждам кървавочервен хемант да се подава от стената, късам го и ѝ го поднасям.

— Моят подарък — казвам. — Имах намерение действително да те изненадам.

Тя се кикоти.

— Е, добре. Тази, вътрешната част, е моя. Външната е твоя. Не! Не го дърпай. Ще задържа твоята половина.

Помирисвам хеманта в ръката ѝ. Вони на ръжда и на сиромашките яхнии на майка ми.

Вътре в Паяжинотъкачницата дебели колкото бедро паягъсеници с кафява и черна козина и дълги кокалести крака плетат коприна около нас. Те пълзят по подпорните греди, тънките им крака никак не се връзват със закръглените им коремци. Ео ме води към най-високия етаж на Паяжинотъкачницата. Старите метални греди са обвити с коприна като с дантели. Потръпвам, докато оглеждам тварите горе и долу — пъклените пепелянки ги разбирам, паягъсениците — не. Създали са ги Ваятелите от Обществото. Ео се смее, завежда ме до една стена, дърпа дебела завеса от паяжини и отдолу се показва ръждясала метална тръба.

— Вентилация — пояснява тя. — Мазилката на стената опадва преди седмица и тръбата се показва. При това е стара.

— Ео, ако ни открият, ще ни нашибат с камшик. Забранено ни е...

— Няма да им позволя да съсипят и този подарък. — Тя ме целува по носа. — Стига де, Пъклолазе. Та в този тунел няма дори разтопен свредел.

Вървя подире ѝ, изминаваме дълга поредица от завои в малката шахта и накрая излизаме през една решетка сред свят, изпълнен с

нечовешки звуци. Бръмчене в мрака. Тя ме хваща за ръката. Единственото познато нещо тук.

— Какво е това? — питам за звука.

— Животни — отвръща тя и ме повежда в недрата на странната нощ. Стъпвам по нещо меко. Нервно се оставям да ме издърпа напред. — Трева. Дървета. Дървета, Дароу. Ние се намираме в гора.

Аромат на цветя. А после — светлини в мрака. Трепкащи животни със зелени кореми пърхат в тъмнината. Огромни буболечки с криле с дъгоцветни отблясъци се издигат от сенките. Цветовете им пулсират от живот. Секва ми дъхът, а Ео се смее, когато една пеперуда прелита толкова близо, че мога да я пипна.

Има ги в нашите песни — всичките тези неща, но сме ги виждали само по холото. Цветовете им са направо немислими, не приличат на никои други. Очите ми не са съзирали нищо друго освен пръст, пламтенето на сондата, Червени и сивото на бетона и метала. Холото е прозорецът, през който съм виждал цветове. Но това тук е съвсем различно зрелище.

Цветовете на летящите животни парят очите ми. Треперя, смея се, посягам и докосвам създанията, реещи се пред мен в мрака. Ловя ги в шепи и гледам нагоре към далечния таван на стаята — прозрачен купол, който се визира в небето.

Небе. Някога това бе само дума.

Не мога да видя лицето на Марс, но виждам изгледа, който се разкрива пред него. Звездите греят меко и изящно на гладкото черно небе като лампите, увиснали над нашата община. Ео изглежда така, сякаш би могла да се нареди сред тях. Лицето ѝ сияе, тя ме гледа и се смее, а аз падам на колене и вдъхвам уханието на тревата. Странен мирис, сладък и носталгичен, въпреки че нямам спомени за трева. Животните бръмчат в близките храсти, сред короните на дърветата, а аз я дръпвам на земята и за първи път я целувам с отворени очи. Дърветата и листата им леко се полюшват на течението, което идва от отдушниците. А аз пия звуците, миризмите, гледките, докато с жена ми се любим върху легло от трева под покрив от звезди.

— Това е галактиката Андромеда — казва ми тя после, докато лежим по гръб. Животните цвъртят в мрака. Небето над мен вдъхва страх. Ако се вирам твърде упорито, забравям гравитацията и ми се струва, че ще пропадна в него. По гръбнака ми ползват тръпки. Аз

съм създаване, живяло по ъгли, в тунели и шахти. Мината е моят дом и донякъде ми се иска да побягна на безопасно място, да побягна от тази чужда стая, пълна с живи същества и огромни пространства.

Ео се преобръща, поглежда ме и проследява белезите от парата, които се стичат като реки надолу по гърдите ми. По-надолу, по корема ми, ще намери белези от пъклената пепелянка.

— Мама ми разказваше приказки за Андромеда. Рисуваше с мастила, които ѝ даваше онова Тенеке, Моста. Той много си падаше по нея, знаеш.

Докато лежим заедно, тя поема дълбоко дъх и разбирам, че е намислила нещо, пазила го е, за да поговорим за него в този миг. Това място е опорната точка.

— Ти спечели Лавъра и всички го знаем — започва Ео.

— Няма нужда да ме утешаваш. Вече не се ядосвам. Не е важно — казвам. — След като видях това, онези неща нямат никакво значение.

— Какво говориш? — сопва ми се тя. — Имат значение повече от всякога! Ти спечели Лавъра, но не позволиха да го получиш.

— Няма значение. Това място...

— Това място съществува, но не ни позволяват да идваме тук, Дароу. Сигурно Сивите го държат за себе си. Не го споделят с нас.

— Защо да го споделят? — питам объркано.

— Защото ние сме го създали. Защото е наше!

— Нима? — Тази мисъл ми е чужда. Аз притежавам само своето семейство и себе си. Всичко останало е на Обществото. Не ние сме харчили пари, за да изпратим първопроходци тук. Без тях щяхме да се намираме на умиращата Земя заедно с останалото човечество.

— Дароу! Толкова ли си Червен, че не виждаш какво са ни сторили?

— Внимавай как говориш — казвам строго.

Челюстта ѝ се стяга.

— Извинявай. Но просто... Ние *наистина* сме оковани, Дароу. Ние не сме колонисти. Да де, такива сме, но по-точно ще е да ни нарекат роби. Ние просим храна, просим Лаври като кучета, крънкаци за остатъците от господарската маса.

— Ти може да си робиня — заявявам много решително, — но аз не съм роб! Аз не прося, аз печеля. Аз съм Пъклолаз. Роден съм да се

жертвам, да подготвя Марс за човека. Покорството съдържа благородство...

Ео вдига ръце.

— Говореща кукла — това си ти! Кърваво проклятие, рецитираш техните лафове! Баща ти имаше право на това. Може и да не бе идеален, ала имаше право на това. — Тя стисва туфа трева и я изскубва от земята. Прилича на светотатство. — Ние имаме право над тази земя, Дароу. Нашата кръв и пот са поили тази пръст. Ала тя принадлежи на Златните, на Обществото. Колко време е било така? Сто, сто и петдесет години, откакто първопроходците копаят и умират? Нашата кръв и техните заповеди. Ние подготвяме тази земя за Цветове, които никога не са проливали пот за нас, Цветове, които си седят удобно на тронове на далечната Земя, Цветове, които не са стъпвали на Марс. Струва ли си да живееш заради тях? Пак ще го кажа — баща ти имаше право на това.

Клатя глава.

— Ео, баща ми умря, преди да е навършил и двайсет и пет, защото имаше *право на това*.

— Баща ти беше слаб — измърморва тя.

— Кърваво проклятие, какво значи това?! — В лицето ми нахлува кръв.

— Значи, че имаше твърде много задръжки. Значи, че мечтата на баща ти бе справедлива, но той умря, защото не се бори да я сбъдне! — отвърща остро тя.

— Имаше семейство, което трябваше да защитава!

— И все пак беше по-слаб от теб.

— *Внимавай!* — изсъсквам.

— „Внимавай“? И това ми го казва *Дароу*, лудият Пъклолаз от Ликос? — Тя се смее снизходително. — Баща ти се е родил предпазлив, послушен. Но ти такъв ли беше? Когато се омъжих за теб, не мислех така. Другите казват, че си машина, защото си мислят, че не знаеш що е страх. Слепци! Те не виждат как те сковава страхът.

Тя прокарва цветчето на хеманта по ключицата ми във внезапен порив на нежност. Настроенията ѝ постоянно се менят. Цветето е в същия цвят като венчалния ширит на пръста ѝ.

Преобръщам се и се подпирам на лакът, с лице срещу нея.

— Знаеш ли защо те обичам, Пъклолазе? — пита тя.

— Заради чувството ми за хумор.

Тя се смее ехидно.

— Защото си *мислеше*, че можеш да спечелиш Лавър. Кийран ми разказа как си се изгорил днес.

Въздъхвам.

— Кречетало. Вечно плямпа. Въпреки че такива трябва да са уж по-малките братя, не по-големите.

— Кийран го беше страх, Дароу. Не *за* теб, както вероятно си мислиш. Страх го беше *от* теб, защото той не може така. През ум не би му минало.

Като говори, тя все върти и усуква нещата. Мразя абстракциите, за които живее.

— Значи ме обичаш, защото вярваш в моята убеденост, че има неща, за които си струва да се рискува? — гадая аз. — Или защото съм амбициозен?

— Защото имаш мозък — дразни ме тя.

Кара ме да попитам пак:

— Какво искаш от мен, Ео?

— Да действаш. Искам да използваш дарбите си, за да сбъднеш мечтата на своя баща. Виждаш как те гледат хората, как вземат пример от теб. Искам да мислиш, че си струва да рискуваш, за да завладеем тази земя, нашата земя.

— Колко да рискувам?

— Живота си. Моя живот.

Присмивам се:

— Толкова ли ти се ще да се отървеш от мен?

— Говори и те ще те послушат! — настоява тя. — Кърваво проклятие, толкова е просто! Слухът на всички копнее за глас, който да ги поведе през мрака.

— Велико! Та да увисна в компания. Нали съм син на баща си.

— Няма да увиснеш.

Изсмивам се твърде рязко.

— Каква уверена жена си имам. Ще увисна.

— Ти не си създаден за мъченик. — Тя въздиша и се обляга назад разочарована. — Няма да проумееш смисъла.

— Ами? Кажи ми тогава, Ео, кажи ми — каква полза има от смъртта? Аз съм само син на мъченик. Кажи ми какво постигна той,

като ме лиши от баща. *Кърваво проклятие*, кажи ми какво добро носи цялата тази мъка! Кажи ми защо е по-добре, че чичо ми ме научи да танцувам, а не баща ми. — Продължавам. — Смъртта му сложи ли храна на масата ти? Подобри ли с нещо живота на някого от нас? Смъртта за някаква кауза нищичко не променя! Тя само ни открадна неговия смях. — Усецам сълзи да лютят в очите ми. — Тя само открадна един баща и съпруг. И какво като животът не е справедлив? Щом имаме семейство, само то е важно.

Тя облизва устни и не бърза да отговори.

— Смъртта не е напразна, както ти твърдиш. Напразен е животът без свобода, Дароу. Напразно живееш, окован от страха — страх да загубиш, да умреш. Хайде да разкъсаме тези окови! Разкъсай оковите на страха — и ще разкъсаш веригите, които ни свързват със Златните, с Обществото. Представяш ли си го? Марс може да е наш! Той може да принадлежи на колонистите, които са робували тук и са умирали тук. — Нощта просветлява над прозрачния покрив и лицето ѝ се вижда по-ясно. То е живо, пламти. — Поведеш ли другите към свободата... Какви неща са ти по силите, Дароу! Какво можеш да постигнеш само! — Ео млъква и виждам как блестят очите ѝ. — Само като се сетя какво ти е по силите и тръпки ме полазват! Толкова много ти е дадено, толкова много, но ти се целиш толкова ниско!

— Все същото повтаряш, да му се не види — отвърщам огорчено. — Мислиш, че си струва да умреш за една мечта. Казваш, че е по-добре да умреш прав. Аз твърдя, че е по-добре да живееш на колене.

— Та ти дори не живееш! — озъбва се тя. — Ние сме хора машини с машинно мислене и машинален живот...

— И сърца машини? — питам. — Такъв ли съм?

— Дароу...

— Ти за какво живееш? — питам я неочаквано. — Заради мен ли? Заради семейството и любовта? Или заради някаква мечта?

— Това не е *каква да е* мечта, Дароу. Аз живея за *мечтата* децата ми да се родят свободни. Да станат такива, каквито поискат. Да притежават земята, дадена от *баща им*.

— Аз живея заради теб — произнасям тъжно.

Тя ме целува по бузата.

— Значи трябва да живееш заради нещо повече.

Между нас се проточва дълго, ужасно мълчание. Тя не разбира как разкъсват сърцето ми нейните думи, с каква лекота може да ме усуква. Защото тя не ме обича така, както аз обичам нея. Разумът ѝ е твърде възвишен, а моят — твърде приземен. Не ѝ ли стигам?

— Ти каза, че имаш още един подарък за мен — сменям темата аз.

Ео поклаща глава.

— Друг път. Слънцето изгрява. Гледай изгрева поне веднъж с мен.

Лежим мълчаливо и гледаме как светлината се процежда в небето, все едно е вълна от мастило, направено от огън. Такова нещо аз не съм и сънувал. Не мога да спра сълзите, бликнали в ъгълчетата на очите ми, докато светът навън се превръща в светлина и се разкриват зелените, жълтите и кафявите цветове на дърветата в стаята. Красота. Мечта.

Когато се връщаме в мрачните сиви канали, аз не проронвам нито дума. Сълзи все още замъгляват очите ми, докато величието на видяното избледнява. Питам се какво ли иска Ео от мен. Да извадя своя Секач и да поведе въстание? Тогава ще умра. И семейството ми ще умре. И тя ще умре, а нищо на света не би ме накарало да я подложя на риск. Тя го знае.

Докато излизаме от каналите в Паяжинотъкачницата, гадая какъв ли може да е другият ѝ подарък. Аз се изтърколвам пръв навън и ѝ протягам ръка, тогава чувам глас. Мазен глас с акцент — от Земята.

— Червени в нашите градини! — процежда той. — Ама че работа!

5. ПЪРВАТА ПЕСЕН

Дан Грозния стои заедно с три Тенекета. В ръцете им пращят тупалки. Двама от мъжете са се облегли на металните релси на трегерите в Паяжинотъкачницата. Зад тях жените от Мю и Ипсилон навиват коприна от гъсениците около дълги сребърни пръти. Те клатят настоятелно глави насреща ми, сякаш ме предупреждават да не правя глупости. Излезли сме извън позволените зони. Това означава бой с камшик, но съпротивата от моя страна ще ме прати на смърт. Ще убият Ео, ще убият и мен.

— Дароу... — шепне Ео.

Заставам между Ео и Тенекетата, но не скачам на бой. Няма да позволя да умрем само заради това, че сме зърнали звездите. Разпервам ръце, за да им дам да разберат, че се предавам.

— Пъклолази! — хили се Дан Грозния на другите. — И най-коравата мравка си е само мравка.

Той забива тупалка в корема ми. Все едно те ухапва пъклена пепелянка и те изритва ботуш. Токът плъзва по вените ми. Усещам вкуса на жлъчка, надигаща се в гърлото ми.

— Фрасни ми един, Пъклолаз — гугука Дан и пуска една тупалка пред мен. — Моля те. Фрасни ми един. Ще остане без последици. Просто момчешки забави. Фрасни ме здраво.

— Давай, Дароу! — провиква се Ео.

Не съм глупак. Вдигам ръце в знак, че се предавам, Дан въздиша разочаровано и щраква магнитните белезници около китките ми. Какво щеше да ме накара да сторя Ео? Тя ги засипва с ругатни, докато те я закопчават и ни влачат през Паяжинотъкачницата към килиите. Това означава камшик. Но ще е само камшикът, защото не вдигнах тупалката, не послушах Ео.

Три дни лежа в килия в Тенджерата, преди отново да видя Ео. Моста — едно от старите и по-свестни Тенекета — ни извежда заедно,

позволява ни да се докоснем. Питам се дали тя ще ме заплую и прокълне заради безсилието ми. Но Ео само стисва пръстите ми и залепя устни върху моите.

— Дароу! — устните ѝ докосват ухото ми. Дъхът ѝ е топъл, устните — напукани, треперят. Тя ме прегръща и е толкова крехка, малко момиченце, само жички, увити в бледа кожа. Коленете ѝ омекват и Ео се тресе в прегръдките ми. Сиянието на лицето ѝ, докато гледахме изгрева, е изчезнало, напуснало я е като избледнял спомен. Но аз не виждам нищо друго освен очите ѝ, косата ѝ. Обгръщам я с ръце и чувам мърморенето по оживения Мегдан. Лицата на нашия род и клан се взират в нас, когато заставаме на края на бесилката, където ще ни бият. Под погледите им, под жълтеникавите светлини се чувствам като дете.

Ео ми казва, че ме обича — сякаш е сън. Ръката ѝ не пуска моята. Но в погледа ѝ има нещо странно. Само ще я бият с камшици, а думите ѝ звучат като последни, очите ѝ са тъжни, ала в тях няма страх. Виждам, че се сбогува. Кошмар изпълва сърцето ми. Усещам го като гвоздей, прокаран по прешлените на гръбнака ми, а тя прошепва в ухото ми:

— Разкъсай оковите, любов моя.

А после ме дръпват за косата и ме откъсват от нея. Лицето ѝ се облива в сълзи. Те са за мен, въпреки че все още не разбирам защо. Не мога да мисля. Светът плува пред очите ми. Давя се. Груби ръце ме блъсват и аз падам на колене, после ме вдигат нагоре. Никога не съм чувал Мегдана така притихнал. Моите стражи тътрят нозе и ме влачат, а тежките им стъпки отекуват наоколо.

Тенекетата ме напъхват в пържилника ми на Пъклолаз. Парливата му воня ми внушава чувството, че съм в безопасност, че владее положението. Но не е така. Завличат ме далеч от нея, в самия център на Мегдана и ме пращат на ръба на бесилото. Металните стъпала са ръждясали и мръсни. Вкопчвам се в тях и поглеждам нагоре, към върха на бесилото. Всеки от двайсет и четиримата Говорители държи в ръка кожен ремък. Те ме чакат горе на платформата.

— Какъв ужас е един подобен повод, приятели мои — провиква се Магистрат Подгин. Медните му гравиБотуши бръмчат над мен, а той се рее във въздуха. — О, как се натягат връзките, които ни

свързват, когато някой реши да престъпи Закона, закрилящ всички ни! Дори и най-младите и най-добрите се подчиняват на Закона. На Реда! Без тях щяхме да сме животни! Без покорство, без дисциплина колонии нямаше да има! А малкото съществуващи колонии щяха да са разкъсани от безредици! Човекът щеше да е прикован към Земята! Човекът щеше вечно да се въргаля на тази планета до сетния ден! Но Редът! Дисциплината! Законът! Те дават възможности на нашата раса! Прокълнато да е съществото, което престъпва тези спогодби!

Речта е по-изразителна от обикновено. Подгин се старае да впечатли някого с интелигентността си. Поглеждам от стълбите нагоре и пред погледа ми се разкрива картина, която през ум не ми е минавало, че някога ще видя. Очите ми парят, щом го погледна заради блясъка на косата му, на Сиглите му. Аз виждам Златен. Тук, на това нечисто място, той изглежда така, както си представям, че изглеждат ангелите. С мантия в златно и черно. Загърнат в слънцето. На гърдите му реве лъв.

Лицето му на властник е старо, жестоко и чисто. Косата му блести, пригладена назад. Ни усмивка, ни недоволство не извиват тънките му устни — единствената резка, която виждам, е белег покрай дясната му скула.

От холото съм научил, че подобен белег носят само най-благородните Златни. Наричат ги Безподобните белязани — мъже и жени от управляващия Цвят, завършили Института, където изучават тайните, които някога ще позволят на човечеството да колонизира всички планети в Слънчевата система.

Той не ни говори. Говори на друг Златен — висок и слаб, толкова слаб, че първо го помислих за жена. Неговото лице не е белязано и е намазано със странна паста, за да подчертае руменината на бузите му и да прикрие бръчките. Устните му лъщят, а блясъкът на косата му е различен от този на неговия господар. Той е гротескна гледка и мисли същото за нас. Души из въздуха надменно. По-възрастният Златен му говори тихо, а нас ни пренебрегва.

А и защо да ни говори? Ние не сме достойни за словата на Златен. Не мога да го погледна. Струва ми се, че с червените си очи омърсявам златно-черната му премяна. Обзема ме срам и после разбирам защо.

Лицето му ми е познато. Всеки мъж и жена от колониите би разпознал това лице. Освен Октавия ау Лун, това е най-известното лице на Марс — лицето на Нерон ау Август. АрхиГубернаторът на Марс е дошъл да гледа как ще ме бият с камшици, довел си е и свита. Двама Гарвани (Обсидианови, по-точно казано) се реят безшумно зад него. Черепошлемовете им подхождат на техния Цвят. Аз съм роден да копая в пръстта. Те са родени да убиват хора. Стърчат над мен с повече от две педи. Всяка от масивните им длани е с осем пръста. Отглеждат ги за война и ми напомнят за студенокръвните пъклени пепелянки, от които гъмжат нашите мини. И двете са влечуги.

В свитата му има още десетина души, включително и един по-дребен Златен, който явно е чиракът му. Още по-красив е от АрхиГубернатора и като че изпитва неприязън към слабия, женствен Златен. Дошъл е и холоснимачен екип от Зелени — дребосъци в сравнение с Гарваните. Косите им са тъмни — не зелени като очите и Сиглите по ръцете им. Тези очи блестят от френетична възбуда. Не се случва често да наказват Пъклолаз за назидание и затова те ме превръщат в зрелище. Чудя се колко ли още миньорски колонии гледат. Всичките — щом АрхиГубернаторът е тук.

Изнасят цяло представление, докато ми събличат пържилника, в който току-що са ме напъхали. Виждам се на холоекрана горе, виждам венчалния си ширит, окачен на връвта на врата ми. Изглеждам по-млад, отколкото се чувствам, и по-слаб. Помъкват ме нагоре по стълбите и ме навеждат над метален сандък до примката, където висеше баща ми. Треперя, докато ме полагат върху студената стомана и стягат ръцете ми в окови. Усещам мириса на синтетичната кожа на камшиците, чувам кашлицата на един от Говорителите.

— Нека справедливостта да възтържествува! — извиква Подгин.

А после върху мен се стоварват камшиците. Общо четирийсет и осем. Не са меки — дори и този на чичо ми. И няма как да са. Камшиците се връзват със стон в плътта ми и се извиват във въздуха със странен шум, сякаш оплакват мъртвец. Музика на ужаса. Накрая вече нищо не виждам. На два пъти припадам и всеки път, щом се свестя, се чудя дали гръбнакът ми се вижда по холото.

Това е показно, всичко е показно за тяхната власт. Оставят Тенекето Дан Грозния да се прави на състрадателен, сякаш му е жал за мен. Той шепне на ухото ми насърчителни думи, достатъчно силно, че

да ги улавят камерите. И когато последният камшик се стоварва върху гърба ми, Дан се намесва, сякаш за да спре следващия удар. Подсъзнателно си мисля, че той ме спасява. Благодарен съм. Искан ми се да го целуна. Той е спасението. Но си знам, че съм получил полагаемите ми се четирийсет и осем удара.

Извличат ме настрани. Не забърсват кръвта ми. Убеден съм, че съм пищял, че съм се посрамил. Чувам ги как довеждат жена ми.

— Дори и младите, дори и красивите не могат да избегнат правосъдието. Ние, всички Цветове, сме длъжни да пазим Реда, Правосъдието. Без тях ще настане анархия. Без покорство ще се възцари хаос! Човекът ще загине върху облъчените пясъци на Земята. Ще пие от взривените морета. Трябва да сме единни! Нека справедливостта да възтържествува!

Думите на МинМагистрат Подгин кълтат на кухо.

Никой не се сърди, че съм пребит и окървавен. Но когато завличат Ео върху бесилото, се надигат викове, проклетия. Дори и сега тя е прекрасна, дори и когато светлината, с която я видях да сияе преди три дни, е угаснала. Дори и когато ме съзира и лицето ѝ се облива в сълзи, тя е ангел.

Всичко това — заради едно малко приключение. Всичко това — за една нощ под звездите с мъжа, когото обича. Ала тя е спокойна. Ако някой се страхува, то това съм аз, защото усещам нещо странно да витае във въздуха. Кожата ѝ настръхва, когато я просват върху студения сандък. Тя се разтреперва. Как ми се иска моята кръв да го бе стоплила за нея!

Когато започват да я удрят с камшиците, аз се мъча да не гледам. Но още повече ще боли, ако я изоставя. Погледът ѝ намира моя. Очите ѝ блестят като рубини и трепват всеки път, щом камшикът се стовари върху тялото ѝ. *Скоро всичко това ще свърши, любов моя. Скоро ще заживеем отново. Само издръж на камшиците и ще си върнем всичко.* Но ще издръжи ли тя на толкова много удари?

— Прекратете това — казвам на Тенекето до мен. — Прекратете го! — умолявам. — На всичко съм готов! Ще се подчиня! Аз ще поема нейните камшици! Само прекратете това, копелета, кърваво проклетие да ви стигне! Прекратете го!

АрхиГубернаторът ме поглежда, но лицето му е златно, без нито една поразителна черта, безстрастно. Аз съм само най-долната мравка и нищо

повече. Саможертвата ми ще го впечатли. Той ще почувства състрадание, ако се унижа, ако се хвърля в огъня за любовта. Ще му дожалее. Така е в приказките.

— Ваше високоблагородие, нека аз поема наказанието й! — умолявам. — Моля ви! — настоявам, защото в очите на жена ми съзирам нещо и то ме ужасява. Виждам съпротивата в нея, когато кървави ивици нашарват гърба й. Виждам как в нея се надига ярост. Тя не се бои и има причина.

— *Не, не, не!* — моля я. — *Не, Ео, моля те, недей!*

— Запушете устата на тоя нещастник! Гласът му бодее слуха на АрхиГубернатора! — нарежда Подгин. Моста натиква възел с камък в устата ми. Задавям се и плача.

Когато тринайсетиият камшик се стоварва на гърба й, Ео ме поглежда в очите за последно, а после запява. Тиха, жална мелодия — като песента, която шепнат дълбоките мини, щом вятър полъхне из изоставените шахти. Песента на смъртта и плача, забранената песен. Досега съм я чувал само веднъж.

Заради това ще я убият.

Гласът й е мек и истински, не може да се мери с нея по красота. Той отеква из Мегдана, издига се като неземния вик на сирена. Камшиците спират. Говорителите тръпнат. Дори и Тенекетата тъжно клатят глави, щом разпознават думите. Малцина искрено обичат да гледат как изгаря красотата.

Подгин поглежда неловко АрхиГубернатора Август, който се спуска със златните си гравиБотуши, за да наблюдава по-отблизо. Лъскавата му коса блести над благородното му чело. Лъчите се отразяват във високите скули. Златните очи оглеждат жена ми, сякаш внезапно на червей са му поникнали пеперудени крила. Белегът му се извива и гласът му прелива от могъщество:

— Нека пее! — казва той на Подгин с неприкрит интерес.

— Но, господарю...

— Нито едно животно освен човека не се хвърля доброволно в пламъците, Меден. Наслади се на гледката. Няма да я видиш повече. — После се обръща към снимачния екип: — Продължавайте да снимате. Ще изрежем онова, което сметнем за непоносимо.

Колко напразна карат да изглежда думите му нейната саможертва.

Но за мен Ео никога не е била по-прекрасна, отколкото в този миг. Пред лицето на хладнокръвната власт тя е огън. Това е момичето, което танцуваше в задимената кръчма, развяло алена грива. Момичето, което ми оплете венчален ширит от своята коса. Момичето, което избира да умре заради песента на смъртта.

*Обич моя,
припомни си ти плача,
когато зимата умря
за пролетните небеса —
те тътнеха, ревяха,
ала ние във земята
засяхме своите семена,
засяхме песен срещу алчността.*

*И долу в долината
чуй, жътварят жъне, жъне,
жъне,
долу в долината
чуй, жътварят пее
за отишлата си зима.*

*Мой сине,
тежките окови припомни си ти,
когато златни дърпаха железните юзди —
крещяхме,
гърчехме се и пицяхме
за долината наша,
за която си мечтахме.*

Когато гласът ѝ най-сетне се надига и думите на песента свършват, знам, че съм я загубил. Тя се превръща в нещо много по-важно... и бе права — аз не разбирам.

— Старовремска песничка. Но само това ли знаеш? — пита я АрхиГубернаторът, когато тя замлъква. Втренчил се е в нея, ала говори на висок глас, говори на тълпата, на онези, които гледат в другите

колонии. Антуражът му се киска присмехулно на оръжието на Ео — някаква си песен. Какво е една песен? Ноти на вятъра! Не може да се мери с неговата власт, срещу която е тръгнала на щурм.

Той ни посрамва:

— Някой от вас иска ли да попее с нея? Умолявам ви, храбри Червени от... — поглежда помощника си, който изговаря беззвучно името с устни — Ликос, запейте с нея, ако ви е угодно.

Камъкът ме задушаваша, едва дишам. Скърцам със зъби. По лицето ми струят сълзи. Нито един глас не се надига в тълпата. Виждам майка ми — трепери от ярост. Кийран притиска жена си в прегръдка, Нарол е забил поглед в земята, Лоран ридае. Всички са тук, всички мълчат. Всички ги е страх.

— Уви, Ваше високоблагородие, момичето се оказа само в своята разпаленост — заявява Подгин. Ео има очи само за мен. — Явно нейното мнение е мнение на единак, на отхвърлен. Може би да продължим?

— Да — отвърща лениво АрхиГубернаторът. — Имам уговорена среща с Аркос. Обесете ръждивата кучка, че иначе ще продължи да вие.

6. МЪЧЕНИКЪТ

За Ео аз не откликвам с ярост — аз съм самата ярост. Аз съм самата омраза! Всичко съм! Но я гледам в очите дори когато я отвеждат и нагласят примката на шията ѝ. Поглеждам Моста и той мълчливо вади запушалката от устата ми. Зъбите ми никога вече няма да са същите. В очите на Тенекето напират сълзи. Оставям го и се препъвам, вцепенен, към подножието на ешафода, та Ео да ме вижда, докато умира. Това е нейният избор. Аз ще съм с нея до края. Ръцете ми треперят. Сред тълпата зад мен се чуват ридания.

— Последните ти думи — на кого ще ги кажеш, преди правосъдието да възтържествува? — пита я Подгин, подгизнал от състрадание за пред камерата.

Приготвям се да чуя от устата ѝ своето име, но тя не го произнася. Очите ѝ са се впили в моите, но тя извиква сестра си:

— Дио!

Думата потреперва във въздуха. Сега тя се бои. Не реагирам, докато Дио се изкачва по стълбите на ешафода — не разбирам, ала няма да ревнувам. Това не е заради мен. Аз я обичам. И тя е направила своя избор. Не разбирам, ала няма да позволя тя да се усъмни в любовта ми, преди да умре.

Дан Грозния трябва да помогне на Дио да се изкачи на бесилото — тя се препъва и е объркана, когато се навежда към сестра си. Каквото и да си казват, аз не го чувам — но от Дио се изтръгва стон, който ще ме преследва завинаги. Тя се разридава и ме гледа. Какво ѝ е казала жена ми? Жените плачат. Мъжете си бършат очите. За да издърпат Дио настрана, се налага да я зашеметят, но тя се вкопчва в нозете на Ео и ридае. АрхиГубернаторът кимва, макар да му е толкова безразлично, че дори не поглежда, докато бесят Ео, също като баща ми.

— *Живей за нещо повече* — изговарят беззвучно устните ѝ, тя бръква в джоба си и вади хеманта, който ѝ подарих, смачкан и

сплескан. После изкрещява на всички събрали се: — Разкъсайте оковите!

Капакът под стъпалата ѝ се отваря. Тя пропада надолу и за миг косата ѝ се развява над главата, разцъфва в червено. После краката ѝ ритат във въздуха и тя пада. Тънкото ѝ гърло се задавя. Очите ѝ се отварят широко-широко. Да можех само да я спася! Да можех да я защитя, ала светът е студен и свиреп към мен, не се огъва така, както на мен ми се иска. Слаб съм. Гледам как жена ми умира и моят хемант пада от ръката ѝ. Камерата заснема всичко. Втурвам се напред, за да целуна глезена ѝ, прегръщам нозете ѝ. Няма да позволя тя да страда.

На Марс притеглянето е слабо и за да се счупи вратът, трябва да дръпнеш краката. Това предоставят на любимите хора.

Скоро вече не се чува никакъв звук — дори и скърцането на въжетото.

Жена ми е твърде лекичка.

Тя още беше момиче.

После се разнася тътенът на Заглъхващата погребална музика. Юмруци, тупаци по гърди. Хиляди. Бързо като разтуптяно сърце. Забавят се. Един удар в секунда. Един удар на пет секунди. На десет. А после — никога повече и опечалените маси се разпръсват като прах от шепа, докато дълбоко в старите тунели вият ветрове.

А Златните отлитат.

Бащата на Ео, Лоран и Кийран цяла нощ седят пред вратата ми. Казват, че са дошли да ми правят компания. Но са там, за да ме пазят, да се погрижат да не умра. Искам да умра. Майка ми превързва раната ми с коприна — сестра ми Лиана я е откраднала от Паяжинотъкачницата.

— Поддържай сух нервонуклеика, иначе ще ти остане белег.

Какво са белезите? Колко незначителни са те! Ео няма да ги види — защо ли да ми пука? Тя няма да прокара длан по гърба ми. Никога няма да целуне раните ми.

Няма я вече.

Лежа в нашето легло по гръб, за да чувствам болката и да забравя жена си. Ала не мога да забравя. Дори и сега тя още виси на бесилото. Сутринта, на път за мините, ще мина покрай нея. Скоро ще завони и

ще започне да се разлага. Красивата ми жена сияеше твърде ярко, че да живее дълго. Все още чувствам как вратът ѝ изпуква в ръцете ми — сега те треперят в тъмното.

В спалнята ми има таен тунел, който много отдавна, още като дете, издълбах в скалата, за да мога да се измъквам навън. Сега го използвам. Тръгвам по тайния път и крадешком се спускам надолу от дома ми, та родът ми никога да не ме види как се изнизвам в полумрака.

В общината е тихо. В тишината се чува само холото — на екрана жена ми умира под музикален съпровод. Намерението им е било да покажат, че непокорството е напразно. И успяват, ала във видеозаписа има и друго. Показват как бият с камшици мен, после Ео и през това време пускат нейната песен. И докато тя умира, те пак я пускат и това придава на видеото точно обратното въздействие. Дори и да не ми беше жена, аз виждам мъченица, виждам как въжето на жестоки мъже кара хубавата песен на младо момиче да замлъкне.

— Разкъсайте веригите! — извиква Ео. После тя изчезва и екранът почернява. Той пращи. Образът се показва отново. Ео пак го изкрещява. Отново черно. Стандартното програмиране се включва, за последен път я показва как крещи, а след това се появявам аз и дръпвам краката ѝ. А после — смущения.

Докато вървя към Мегдана, улиците са притихнали. Нощната смяна скоро ще се върне. Най-сетне чувам шум и на улицата един човек ми прегражда пътя. Лицето на чичо ми се хили злобно от сенките. Над главата му виси самотна крушка и осветява шишето в ръката му и парцаливата му червена риза.

— Ти си син на баща си, копеленце. Тъп и суетен.

Стисвам юмруци.

— Дошъл си да ме спреш ли, чичо?

Той изсумтява.

— Не можах да спра баща ти да се утрепе, кърваво проклятие да го стигне дано! А той беше по-свестен от тебе, проклетникът. В него имаше повече съдържаност.

Пристъпвам напред.

— Нямам нужда от твоето позволение.

— Не, малка издънчице, нямаш. — Той прокарва пръсти през косата си. — Ама това, дете си наумил, недей да го правиш. Ще съсипе

майка ти — ти може да си мислиш, че тя не е знаела, че ще се измъкнеш, ама знаеше. Каза ми го. Каза, че си щял да умреш като брат ми и като твоето момиче.

— Ако майка ми е знаела, щеше да ме спре.

— Не. Тя ни оставя нас, мъжете, сами да си трошим главите. Но не това би искало твоето момиче.

Посочвам чичо с пръст.

— Ти нищичко не знаеш! Нищичко не знаеш за нейните желаниа. — Ео каза, че няма да разбере смисъла на това да си мъченик. Ще ѝ покажа, че го разбирам.

— Добре де — повдига той рамене. — Щом главата ти е корава като камък, тогава ще дойда с тебе. — Подсмивва се. — Ние от Ламбда много обичаме примката.

Подхвърля ми шишето си и аз закрачвам колебливо до него.

— Да знаеш, опитах се да разубеди баща ти да не прави малкия си протест. Казах му, че думите и танцът имат значение толкова, колкото и прахът. Опитах да се разбере с него. Издъних се. Той ме просна като труп. — Чичо бавно нанася десен удар във въздуха. — В живота настъпва време, когато разбираш, че умът на човек си е дошъл на мястото и е обида да му противоречиш.

Отпивам от шишето му и му го подавам. Пиячката има странен вкус и е по-гъста от обичайното. Той ме кара да я изпия цялата.

— А твоят ум дошъл ли е? — пита ме и се чука по главата. — Много ясно. Нали аз съм те учил да танцуваш.

— Инат като пъклена пепелянка, не казваше ли ти така? — подхвърлям тихо и си позволявам лека усмивка.

Известно време вървя с чичо в мълчание. Той слага ръка на рамото ми. От гърдите ми напират ридание. Преглъщам го.

— Тя ме изостави — прошепвам. — Просто ме изостави.

— Трябва да е имала причина. Хич не беше глупаво това момиче.

Щом излизам на Мегдана, сълзите ми бликват. Чичо ми ме прегръща с една ръка и ме целува по темето. Само това може да ми предложи. Той не е човек, създаден за обич. Лицето му е бледо, призрачно. На трийсет и пет — и толкова стар и уморен. Белег изкривява горната му устна. Гъстата му коса е прошарена със сиво.

— Кажи им на онези в долината много здраве от мен — прошепва ми той на ухото, брадата му жули шията ми. — Чуки се с

братята ми от мое име и целуни жена ми от мен... Специални поздрави на Танцъора.

— Танцъора?

— Ще го познаеш. А ако видиш дядо ти и баба ти, кажи им, че още танцуваме за тях. Няма дълго да самотуват.

Той се отдалечава, после спира и казва, без да се обръща:

— Разкъсай веригите. Чуваш ли?

— Чувам.

Чичо ме оставя там, сред Мегдана, с жена ми, люлееща се на въжето. Докато изкачвам бесилото, знам, че камерите ме гледат от кутията. То е метално и стълбите не скърцат. Тя виси като кукла. Лицето ѝ е бледо като тебешир, а косата ѝ се ветрее леко, докато вентилаторите горе скърцат.

Когато въжето е прерязано със Секача, който откраднах от мините, грабвам разнищения му край и внимателно я спускам надолу. Поемам жена ми в прегръдките си и заедно поемаме от площада към Паяжинотъкачницата. Нощната смяна доработва последните си часове. Жените гледат мълчаливо как отнасям Ео до отдушника. Там виждам Лиана, сестра ми. Висока и мълчалива като майка ми, тя ме наблюдава със суров поглед, ала не предприема нищо. Някоя от жените не предприема нищо. Те няма да изключарстват къде е погребана жена ми. Няма да проговорят — дори и срещу шоколада, който дават на шпионите. От три поколения насам са били погребани само петима души — някой винаги увисва на въжето заради това.

Това е върховната проява на любов. Безмълвният реквием за Ео.

Жените се разплакват и когато преминавам край тях, посягат да докоснат лицето на Ео, да докоснат моето и ми помагат да отворя отдушника. Промъквам жена си през тясното метално пространство, отвеждам я там, където правихме любов под звездите, където тя ми повери своите планове, а аз не слушах. Държа безжизненото ѝ тяло и се надявам душата ѝ да ме вижда на мястото, където бяхме щастливи.

Изкопавам дупка в основата на едно дърво. Ръцете ми, изцапани с пръстта на нашата земя, са червени като косите ѝ, когато хващам ръката ѝ и целувам нейния венчален ширит. Поставям външния кръг венчелистчета на хеманта върху сърцето ѝ, вземам вътрешната пъпка и я слагам до своето. После я целувам по устните и я погребвам. Ала преди да съм приключил, се разридавам. Откривам лицето ѝ, целувам я

отново и притискам тялото си до нейното, докато виждам червено слънце да изгрява през изкуствения кръгъл покрив. Цветовете на това място парят очите ми и не мога да спра сълзите си. Когато се отдръпвам, виждам лентата си за глава да се подава от джоба ѝ. Тя ми я уши, за да поема потта ми. Сега я напоявам със своите сълзи и я вземам със себе си.

Когато ме вижда отново в общината, Кийран ме удря по лицето. Лоран не може да говори, а бащата на Ео се е свлякъл до една стена. Смятат, че са се провалили. Чувам плача на майката на Ео. Майка ми не казва нищо, докато ми приготвя ядене. Не ми е добре. Трудно ми е да дишам. Лиана си идва късно и ѝ помага, целува ме по главата, докато ям, и се задържа достатъчно, та да помирише косата ми. Трябва да вземам храната от чинията и да я поднасям към устата си само с една ръка. Майка ми държи другата в мазолестите си длани. Тя гледа нея вместо мен, сякаш си спомня кога е била мъничка и мека и се пита кога ли е закоравяла толкова.

Дояждам храната точно когато пристига Дан Грозния. Когато ме повличат, майка ми не става от масата. Погледът ѝ е все така вперен в мястото, където беше ръката ми. Предполагам, вярва, че ако не вдигне очи, това няма да се случи. Дори и тя си има свой предел на издръжливост.

Бесят ме пред цялата общност в девет сутринта. Кой знае защо ми се мае главата. Сърцето ми бие странно, забавено. В ушите ми отекуват думите, които АрхиГубернаторът каза на жена ми:

Само това ли знаеш?

Моите хора пеят, ние танцуваме, ние обичаме. Там е силата ни. Но освен това и копаем. А после умираме. Рядко ни се пада да изберем защо. Този избор е сила. Този избор е бил и е единственото ни оръжие. Но то не стига.

Дават ми последна дума. Извиквам Дио. Очите ѝ са зачервени и подути. Тя е крехко създание, никак не прилича на сестра си.

— Какви бяха последните думи на Ео? — питам я, макар и устните ми да се движат мудно, странно.

Тя поглежда майка ми, която най-сетне е дошла, ала сега клати глава. Има нещо, което те не ми казват. Нещо, което не искат да зная.

Тайна, укривана, въпреки че ще умра.

— Тя каза, че те обича.

Не ѝ вярвам, но се усмихвам и я целувам по челото. Дио не може да понесе още въпроси. А аз съм замаян. Трудно ми е да говоря.

— Ще ѝ предам поздравии от теб.

Не пея. Аз съм създаден за други неща.

Моята смърт е безсмислена. Тя е любов.

Но Ео бе права, аз не разбирам. Това не е моя победа. Това е себична постъпка. Тя ми каза да живея за нещо повече. Искаше да се боря. Но ето ме, аз умирам въпреки нейното желание. Предавам се пред болката.

Обзема ме паника, каквато обзема самоубийците, когато разбират, че са сторили глупост.

Късно е.

Усещам как капакът под мен се отваря. Тялото ми пропада надолу. Въжето ожулва врата ми. Гръбнакът ми изскърцва. В лумбалния ми прешлен се забиват иглички. Кийран пристъпва със залитане напред. Чичо Нарол го изблъсква настрана. На мига, докосва стъпалата ми и дръпва надолу.

Дано не ме погребат.

ЧАСТ II ПРЕРОДЕН

Има един фестивал, на който си слагаме маски на демони, за да пропъдим злите духове от нашите мъртви в долината. Понякога не успяваме.

7.

ДРУГИ НЕЩА

Не виждам Ео, докато умирам. В нашия род вярваме, че когато издъхваме, виждаме обичните си хора. Те ни чакат в една зелена долина, където въздухът е напоен с уханието на дим от горящи дърва и мириса на яхнии. Това е Мястото за очакване. Там има един Старец с роса по шапката, който варди долината — и той стои с нашите роднини и ни чака на застлан с камъни път, край който пасат овце. Казват, че мъглата там е свежа, а цветята — уханни, и че погребаните изминават по-бързо каменния път.

Но аз не виждам моята любима. Не виждам долината. Не виждам нищо друго освен призрачни светлини в мрака. Усещам натиск и разбирам, както би разбрал всеки миньор, че ме погребват под земята. Надавам безмълвен вик. В устата ми нахлува пръст. Обзема ме паника. Не мога да дишам, не мога да помръдна. Земята ме прегръща и най-сетне аз я разравям и се измъквам на свобода, жадно поемам кислород, задъхвам се и изплювам пръст.

Чак след минути вдигам очи от коленете си. Намирам се в изоставена мина, стар тунел, отдавна опустял, но все още свързан с вентилационната система. Мирише на пръст. До гроба ми гори самотен ярък фенер и хвърля странни сенки по стените. Светлината му обгаря очите ми като слънцето, докато изгряваше над гроба на Ео.

Не съм мъртъв. Това достига до съзнанието ми за доста повече време, отколкото предполагах. Но кървава рана опасва врата ми там, където въжето се е врязало в кожата. Гръбнакът ме боли толкова силно, че не мога да погледна настрана, без да извърна цялото си тяло. А раните от камшика по гърба ми са пълни с пръст.

И все пак не съм мъртъв.

Чичо Нарол не е дръпнал достатъчно силно краката ми. Но несъмнено Тенекетата щяха да проверят — освен ако не ги е домързяло. Не пресилвам, като си го мисля, но тук играе нещо друго. Докато вървах към бесилото, бях твърде замаян. Дори и сега усещам, че нещо тече по вените ми — летаргия, все едно съм бил упоен. Това е

работа на Нарол. Упоил ме е. Той ме е погребал. Но защо? И как е успял да се измъкне и да не го хванат, когато е смъкнал тялото ми долу?

Когато от мрака зад фенера се чува тихо боботене, знам, че ще получа отговори. Всъдеход, подобен на метален бръмбар с шест колела, пълзи по билото на дълъг тунел. Когато спира пред мен, предната решетка избълва пара със съскане. Осемнайсет фара изгарят очите ми; от двете страни на возилото излизат силуети, врязват се в сиянието на фаровете и ме сграбчват. Твърде зашеметен съм и не се противя. Ръцете им са мазолести като ръце на миньори, а лицата им са скрити зад маските на демони от Октомврийска нощ. Ала ме придвижват внимателно, въвеждат ме, а не ме вкарват насила през люка на машината.

Вътре във всъдехода лампата свети в кървавочервено. Сядам в износена метална единична седалка срещу двете фигури, които ме доведоха тук от гроба. Маската на жената е бледа, бяла и рогата като демон. Тъмните ѝ очи проблясват през дупките. Другата фигура е плах мъж. Той е жилав и мълчалив, и като че се плаши от мен. Маската му — озъбено лице на прилеп — не може да скрие срамежливите му погледи или как си крие ръцете — признак за уплаха, както чичо Нарол винаги е твърдял, когато ме учеше да танцувам.

— Вие сте Синове на Арес, нали? — правя догадка.

Слабакът трепва, а очите на жената ме изглеждат подигравателно.

— А ти си Лазар — казва тя. Намирам гласа ѝ за студен и ленив — той си играе със слуха така, както котката си играе с уловена мишка.

— Дароу съм.

— А, знаем те кой си.

— Не му казвай нищо, Хармъни! — избърборва слабакът. — Танцъора не ни е упълномоощил да обсъждаме с него каквото и да било, докато не се приберем у дома.

— Благодаря ти, *Ралф* — отвръща с въздишка Хармъни на слабака и поклаща глава.

Още една маскирана фигура подкарва всъдехода през изоставените тунели. Вътрешността му се тресе и дрънчи, докато се търкаляме надолу по една изровена пътека. След като осъзнава грешката си, слабакът се размърдва неловко на седалката си, но аз съм

престанал да му обръщам внимание. Тук царят е жената. За разлика от маската на слабака нейната е направена от дигитален материал. Тя е подвижна и лесно може да изобрази лицето не само на демон, а и на мъж или жена. Префърцунена работа. Отначало ми напомни за една история, която бях чувал някога — за бледите демони в дълбоките, забравени тунели на Марс. Сега тя прилича на дъртофелница, някоя от вещиците в рухналите градове на Земята, варили чорба от костния мозък на детски кокалчета.

— Много си зле. — Хармъни посяга да докосне врата ми. Сграбчвам ръката ѝ и я стисвам. Костите ѝ в ръката на един Пъклолаз са крехки като куха пластмаса. Слабакът посяга към тупалката си, но Хармъни му прави жест да кротува.

— Защо не съм мъртъв? — питам. След обесването гласът ми звучи като драскане на чакъл по метал.

— Защото Арес има мисия за теб, Пъклолазче.

Тя трепва, когато стисвам ръката ѝ.

— Арес... — В ума ми просветват изображения на бомбени взривове, откъснати крайници, хаос. Арес. Знам аз на каква мисия ще иска да ме прати той. Толкова съм безчувствен, че дори не знам какво ще отговоря, когато ме попита. Само Ео ми е в ума, не този живот. Защо не си останах в земята?

— Може ли вече да ми върнеш ръката? — пита Хармъни.

— Ако си свалиш маската. Иначе ще я задържа.

Тя се засмива и смъква маската си. Лицето ѝ е ден и нощ — дясната страна е раздърпана и разпокъсана бъркотия от кожа, която се свлича и нагъва в гладки реки от белези. Изгаряне с пара. Позната гледка, но не и върху жени. Рядкост е жена да работи в сондажен екип.

Ала смайващото в нейното лице е неизгорената му страна. Тя е красавица, по-красива е дори от Ео. Мека кожа, бяла като мляко, скулите — изпъкнали и изящни. Ала изглежда толкова студена, толкова сърдита и жестока. Долните ѝ зъби са неравни, ноктите — неподдържани. В ботушите ѝ са затъкнати ножове. Пролича си, когато посегна надолу, щом хванах ръката ѝ.

Слабакът, Ралф, притежава безлична грозота — мургаво лице, подобно на брадва, всичките му зъби стърчат и са мръсни като тръбите в Промивката. Гледа през илюминатора на всъдехода, докато се тресем и търкаляме през изоставените тунели и най-сетне стигаме осветените

павирани тунелни пътища за бързо придвижване. Не познавам тези Червени и въпреки че дланите им са белязани със Сиглата на Червените, им нямам доверие. Те не са нито от Ламбда, нито от Ликос. И Сребърни да бяха, все тая.

Най-накрая мяркам през илюминатора други товарни возила и всъдеходи. Още не зная къде се намираме, ала това не ме безпокои така, както надигащата се в гърдите ми тъга. Колкото по-дълго пътуваме и колкото повече време имам да се унеса в мисли, толкова по-силна става болката. Прокарвам пръст по венчалния си ширит. Ео е все така мъртва. Тя не ме чака в края на този път. Защо ли оживях, щом тя не оцеля? Защо дръпнах краката ѝ толкова силно? Дали и тя можеше да оживее? Във вътрешностите ми сякаш е зейнала черна дупка. Ужасна тежест притиска гърдите ми и копнея просто да скоча от всъдехода пред някоя товарна кола. Лесно е да умреш, когато вече си се опитал да намериш смъртта. Ала не скачам — седя тук с Хармъни и Ралф. Ео искаше нещо повече за мен. Тя умря, за да стана нещо повече от поредния мъченик, а после аз се самоубих. Или се опитах да го направя. Срамът ме гризе. Стискам в юмрук алената лента за глава.

Тунелният път леко се разширява, когато пристигаме на контролно-пропускателен пункт, обслужван от мръсни Тенекета с очукана екипировка. Електрическата врата дори не е заредена. Те пропускат всъдехода пред нас, след като сканират един панел от едната му страна. После е наш ред и аз се размърдвам неловко на седалката си до Ралф. Хармъни се подсмивва презрително, докато сивокосото Тенеке сканира страната на всъдехода и ни махва да минем през портала.

— Ние имаме паролата. Робите нямат мозък. Тенекетата от мините са идиоти. Сивият елит или Обсидиановите чудовища — от тях трябва да се пазиш. Но те не си губят времето тук долу.

Опитвам да се самоубедея, че всичко това не е някой номер на Златните, че Хармъни и Ралф не са ми врагове, когато завиваме от главния тунелен път към една задънена улица със складове, не много по-голяма от Мегдана. Заслепяващи серни лампи висят от работните постройки. Половината крушки са изгорели. Една проблясва на пресекулки над гараж близо до склад, белязан с изчанчен символ, изписан със странна боя. Влизаме в гаража. Вратата се затваря и Хармъни ми посочва да слеза от всъдехода.

— Дом, скъп мой дом — казва тя. — А сега е време да се срещнеш с Танцъора.

8. ТАНЦЬОРА

Танцъора ме пронизва с поглед. Почти колкото мен е на ръст, което е рядкост. Но е набит и ужасно стар, може би прехвърлил четирийсетте. Бели вихри се спускат от слепоочията му. Шията му е белязана с десетина двойни белези. Тези съм ги виждал и преди. Ухапвания от пъклени пепелянки. Ръката от лявата страна на тялото му виси безжизнена. Увреден нерв. Но очите му ме приковават — те светят по-ярко от повечето очи и в тях се вихрят шарки с истински червен цвят, не ръждивочервени. Усмивва се бащински.

— Сигурно се чудиш кои сме ние — казва Танцъора мило. Той е едър, но гласът му звучи лежерно. С него са осем Червени, до един мъже освен Хармъни, и те го гледат с обожание. Всичките са миньори, струва ми се — всеки има ръцете на нашего брата, силни и покрити с белези. Движат се с грацията на нашите хора. Несъмнено някои са били скокльовци и фукльовци, както наричаме тези, дето на танци тичат покрай стените и се премятат. Пъклолази дали има?

— Не се чуди. — Хармъни говори, без да бърза, търкаля думите по езика си. Стисва ръката на Танцъора, когато го заобикаля, за да ме погледне. — Тоя завързак, кърваво проклятие да го стигне дано, зацепи още преди час.

— А... — Танцъора ѝ се усмивва кротко. — То е ясно, че е зацепил, иначе Арес не би ни помолил да рискуваме да го измъкнем тук. Знаеш ли къде е това „тук“, Дароу?

— Все тая — измърморвам. Оглеждам стените, хората, поклащащите се лампи. Всичко е толкова студено, толкова мръсно. — Важното е... — не успявам да довърша изречението си. Мисълта за Ео прерязва гласа ми. — Важното е, че искате нещо от мен.

— Да, това е важно — съгласява се Танцъора. Ръката му докосва рамото ми. — Но може да почака. Изненадан съм, че се държиш на крака. Раните по гърба ти са замърсени. Ще са ти нужни антибак и скинрес, за да не останат белези.

— Белезите нямат значение — казвам. Гледам двете капки кръв, които се стичат от долната част на ризата ми към пода. Раните ми отново са се отворили, докато съм драпал да изляза от гроба. — Ео действително е... мъртва, нали?

— Да. Мъртва е. Не можахме да я спасим, Дароу.

— Защо?

— Просто не можахме.

— Защо? — повтарям. Гледам го кръвнишки, гледам последователите му и изсъсквам думите една по една. — Мен ме спасихте. Можеше да спасите и нея. Точно тя щеше да ви свърши работа. Проклетата окървавена мъченица. Тя вярваше във всичко това. Или Арес има нужда само от Синове, а не и от Дъщери?

— Мъчениците с лопата да ги ринеш — прозява се Хармъни.

Приплъзвам се напред като змия и я стисвам за гърлото.

Вълни от гняв преминават по лицето ми, накрая то изтръпва и усещам как в очите ми напират сълзи. Пържачките хленчат, докато ги зареждат около мен. Една се забива в тила ми. Усещам студеното ѝ дуло.

— Пусни я! — крясва някой. — Направи го, момче!

Заплювам ги, разтърсвам Хармъни веднъж и я мятам настрана. Тя се превива на пода, кашля сухо, а после, докато се изправя, в ръката ѝ блясва нож.

Танцъора залита и застава помежду ни.

— Прекратете това! И двамата! Дароу, моля те!

— Твоето момиче бе мечтателка, момче — изплюва Хармъни срещу ми иззад Танцъора. — За нищо негодна, като пламък по вода...

— Хармъни, затваряй си плювалника, кърваво проклетие да те стигне дано! — крясва Танцъора. — Махнете тези проклетии! — Пържачките замлъкват. Следва напрегнато мълчание и после той се привежда и се доближава, за да поговори с мен. Гласът му се снишава. Дишам учестено. — Дароу, ние сме приятели.приятели сме. Виж, не мога да отговарям вместо Арес. Не знам защо не е успял да ни помогне да спасим твоето момиче — аз съм само една от неговите ръце. Не мога да отмия болката ти. Не мога да ти върна жената. Но погледни ме, Дароу. Погледни ме, Пъклолазе. — Поглеждам го право в кървавочервените очи. — Много неща не са ми по силите, но мога да ти осигуря справедливост.

Танцъора отива при Хармъни и прошепва нещо, сигурно ѝ обяснява, че трябва да станем приятели. Няма да станем. Но аз обещавам да не я душа, а тя — да не ме промушва.

Хармъни мълчи, докато ме отвежда далече от другите по тесни метални коридори до малка врата, която се отваря със завъртане на дръжка. Стъпките ни отекуват по ръждясалите пътеки. Стаята е малка и наблъскана с маси и медицински материали. Тя ме накара да се съблека и да седна на една от студените маси, за да може да почисти раните ми. Ръцете ѝ не пипат нежно, докато изстъргват нечистотиите от изранения ми гърб. Мъча се да сдържам писъците си.

— Ти си глупак — заявява, докато вади камъчета от една дълбока рана. Хриптя от болка и понечвам да кажа нещо, но тя ме прекъсва, като забива пръст в гърба ми. — Мечтателите като жена ти са ограничени, Пъклолазче. — Взема мерки да не мога да говоря. — Разбери това. Единствената сила, която притежават, е в смъртта. Колкото по-мъчителна е тяхната смърт, толкова по-силен е гласът им и толкова по-дълбоко отекува той. Но жена ти изпълни своето предназначение.

Нейното предназначение. Звучи толкова студено, толкова резервирано и тъжно, сякаш моето весело и засмяно момиче не е било родено за друго освен за смъртта. Думите на Хармъни се връзват в мен и аз се вирам в металните решетки, а после се обръщам и я поглеждам в гневните очи.

— А какво е тогава твоето предназначение? — питам.

Тя вдига ръце, изцапани с пръст и кръв.

— Същото като твоето, Пъклолазче. Да сбъдна мечтата.

След като изжулва гърба ми от мръсотията и ми дава доза антибак, Хармъни ме отвежда в една стая с бръмчащи генератори, намираща се в съседство. От двете страни на завзетото помещение са наредени койки и течен душ. Оставя ме да го ползвам. Душът е ужасяващ. Въпреки че не е толкова груб като въздушната Промивка, през половината време ми се струва, че ще се удавя, а през другата половина ме обзема смесица от екстаз и агония. Завъртам дюзата за гореща вода и най-сетне се надига гъста пара и болка пронизва гърба ми.

Пред болката мислите ми за Ео ми се струват глупости. Тя придава фалшива перспектива. Иска ми се да харесам болката, ала повече не издържам. В бледите ми крака се събира локва от вода и кръв. Щом се сещам за нозете на Ео, увиснали във въздуха, падам на пода и се разридавам. Прилепвам гръб към стената на душа, докато от болка вече не мога да мисля, и прехапвам езика си до кръв. Не съм толкова корав, колкото си мислех. Никой Пъклолаз не е толкова корав в действителност. Никой мъж не е.

Аз съм мъж, спомням си — не съм момче. Шестнайсетгодишен мъж. Когато се ожених за Ео, се почувствах толкова силен и мъдър. Но щом я погребях, всичко това изчезна. На шестнайсет. Почти на седемнайсет. Само девет години по-млад от баща ми, когато той умря на двайсет и пет. Струва ми се, че е било преди цял един живот.

Изкъпан, аз се обличам в странните дрехи, които са ми приготвили. Не е комбинезон или домашно тъкано платно, каквито съм свикнал да нося. Платът е гладък, елегантен — все едно материя, което би носил някой от друг Цвят. Дрехата е черна, прилича на къс халат и не дере гърба ми, когато я нахлузвам. Има висока яка и еполети. Панталоните са черни и тесни, обувките — меки и странни.

Полуоблечен съм, когато Танцъора влиза в стаята. Левият му крак се тътри подире му, почти толкова безполезен, колкото и лявата му ръка. Ала въпреки това той е внушителен мъж, по-як от Барлоу и по-красив от мен независимо от възрастта си и белезите от ухапвания по врата му. Носи тенекиена купа и сядна на една от койките, която изскърцва под тежестта му.

— Ние ти спасихме живота, Дароу. Тъй че животът ти е наш, не си ли съгласен?

— Чичо ми спаси живота — отвърщам.

— Пияницата? — изсумтява Танцъора. — Най-доброто, което е сторил някога, беше, че ни каза за теб. При това трябваше да го стори още докато ти беше момче, ала той те пазеше в тайна. Работи за нас като информатор още отпреди смъртта на баща ти, да знаеш.

— Обесили ли са го вече?

— След като те смъкна ли? Не би трябвало, надявам се. Дадохме му заглушител да блокира допотопните им камери. Той си свърши работата като призрак.

Чичо Нарол. Говорител, ама и пиянде до затъпяване. Винаги го бях смятал за слабак. Никой силен мъж не би се наливал така, нито пък щеше да е толкова озлобен. Но никога не е заслужавал презрението, с което се отнасях към него. Ала защо не спаси Ео?

— Кърваво проклетие, държиш се така, сякаш чичо ми ти е бил длъжник — казвам.

— Той е длъжник на своя народ.

— *Народ!* — присмивам се аз на думата. — Съществува семейството. Съществува кланът. Може дори и общината и мината да съществуват, но народ?! *Народ.* А ти се държиш, все едно ме представляваш, все едно имаш права върху моя живот. Ала ти си само глупак, както и всички вие, Синовете на Арес. — Гласът ми е смразяващ в своето снизхождение. — Глупаци, които не могат нищо друго, освен да вдигат разни неща във въздуха. Като побеснели дечица, които разритват гнезда на пъклени пепелянки.

Точно това ми се иска — да ритам, да млатя. Затова го обиждам, затова плюя по Синовете, въпреки че нямам реална причина да ги мразя.

Красивата уста на Танцъора се извива в уморена усмивка и чак тогава разбирам колко немошна в действителност е безжизнената му ръка — по-тънка от мускулестата му десница и разкривена като корена на цвете. Ала въпреки изсъхналия крайник от Танцъора лъха някаква извратена заплаха, не толкова очебийно както от Хармъни. Тя се излъчва, когато му се присмивам, когато се подигравам на него и на неговите мечти.

— Нашите информатори съществуват, за да ни снабдяват с информация и да ни помагат да откриваме единаците, за да можем да извличаме най-добрите Червени от мините.

— За да ни използват.

Танцъора се усмихва напрегнато и взема купата от койката.

— Ще поиграем на една игра, за да видим дали ти си един от тези единаци, Дароу. Ако спечелиш, ще те заведе да видиш нещо, което малцина низшеЧервени са виждали.

„НизшеЧервени“. Никога досега не съм чувал тази дума.

— А ако загубя?

— Значи не си единак и отново, за кой ли път, печелят Златните.

При тази мисъл трепвам.

Той ми протяга купата и обяснява правилата:

— В купата има две карти. Върху едната е изрисуван жътварски сърп. На другата — агне. Избереш ли сърпа, губиш. Избереш ли агнето — печелиш.

Само че забелязвам как гласът му се променя, когато произнася последното. Това е проверка. Което значи, че в нея няма елемент на късмет. Сигурно измерва моята интелигентност, което значи, че има уловка. Единственият начин играта да подложи на проверка моята интелигентност е и двете карти да са със сърпове — това е единствената променлива величина, подлежаща на изменение. Елементарно. Взирам се в красивите очи на Танцъора. Играта е нагласена — свикнал съм с такива и обикновено играя по правилата. Само не и този път.

— Ще играя.

Бръквам в купата и изваждам карта, като внимавам само аз да видя лицевата ѝ страна. Сърп. Очите на Танцъора не се откъсват от моите.

— Печеля — казвам.

Той посяга да погледне лицето на картата, но аз я натиквам в устата си, преди да успее да я вземе. Той така и не вижда какво съм изтеглил. Танцъора ме гледа как дъвча картона. Преглъщам, вадя другата карта от купата и му я подхвърлям. Сърп.

— Картата с агнето просто изглеждаше толкова вкусна, че как да не я изядеш — обяснявам.

— Напълно разбираемо.

Червенината в очите му присветва и той оставя купата настрана. Сърдечността му се завръща, сякаш никога не съм представлявал заплаха.

— Знаеш ли защо се наричаме Синове на Арес, Дароу? За римляните Марс е бил богът на войната — бог на воинската слава, на закрилата на дома и домашното огнище. Благороден и прочее. Но Марс е менте. Той е романтизирана версия на гръцкия бог Арес.

Танцъора пали горелка и ми подава втора.

— Арес е бил копелдак, зъл покровител на яростта, насилието, кръвожадността и изстреблението — заявява той.

— Значи, като сте се кръстили на него, вие посочвате истината за нещата вътре в Обществото. Сладурско.

— Нещо такова. Златните предпочитат да забравим историята. А повечето от нас никога не са ги учили на нея. Но аз знам как Златните са се издигнали на власт преди стотици години. Те го наричат Завладяването. Избили са всички, които са им се противопоставили. Цели градове, континенти — изтребени. Преди не толкова много години те са превърнали в пепел цял един свят — Рея. Пратили са го с ядрени бомби в небитието. Действали са, обзети от гнева на Арес. И сега ние сме синовете на този гняв.

— Ти ли си Арес? — питам, снишил глас. Светове. Те са унищожавали светове. Но Рея е много по-далеч от Земята от Марс! Тя е една от луните на Сатурн, мисля. Защо да изпепеляват с ядрено оръжие един свят, толкова далече в космоса?

— Не, не съм Арес — отвърща той.

— Но му принадлежиш.

— Не принадлежа на никого, освен на Хармъни и на своя народ. И аз съм като теб, Дароу — роден в клан на земекопачи, миньори от колонията Тайрос. Само че знам повече за света. — Щом забелязва нетърпеливото ми изражение, той се намръщва. — Ти ме мислиш за терорист. Не съм такъв.

— Не си ли? — питам.

Танцъора се обляга назад и дръпва от горелката си.

— Представи си една маса, цялата в бълхи — обяснява той. — Бълхите си скачат, скачат до неизвестни висоти. После идва човек и ги покрива със стъклен буркан. Бълхите подскочат, удрят се в дъното на буркана и не могат да продължат по-нататък. След това мъжът маха буркана, ала бълхите не скачат по-нагоре от височината, с която са свикнали, защото вярват, че там все още има стъклен таван. — Той издишва дим. Виждам как очите му сияят през него като огънчето на горелката му. — Ние сме бълхите, които скачат нависоко. Нека сега ти покажа колко нависоко.

Танцъора ме повежда надолу по разнебитен коридор към цилиндричен метален асансьор. Ръждясал и тежък, той скърца, докато неотклонно се изкачваме нагоре.

— Трябва да знаеш, че жена ти не умря напразно, Дароу. Зелените, които ни помагат, завзеха контрола над предаването. Ние проникнахме вътре и пуснахме действителната версия по всяко едно

холо на нашата планета. Планетата, клановете от сто хилядите миньорски колонии и онези в градовете чуха песента на жена ти.

— Приказки разправяш — измърморвам. — Колониите не са и наполовина толкова.

Той не ми обръща внимание.

— Те чуха песента ѝ и вече я наричат Персефона.

Трепвам и го поглеждам. Не. Това не е нейното име. Тя не е техен символ. Тя не е собственост на тези разбойници с техните измислени имена.

— Нейното име е Ео — казвам. — И тя принадлежи на Ликос.

— Сега тя принадлежи на своя народ, Дароу. А те си спомнят старите предания за богиня, която богът на смъртта откраднал от семейството ѝ. Ала дори и след като била открадната, смъртта не можела да я задържи навеки. Тя била Девицата, богинята на пролетта, било ѝ предопределено да се завръща след всяка зима. Въплъщение на красотата, което може да докосва живота дори и от гроба — ето как възприемат те жена ти.

— Тя няма да се върне — казвам аз, за да приключи разговора. Безполезно е да спориш с този човек. Той просто си кара каквото си знае.

Асансьорът ни спира и излизаме в малък тунел. По него стигаме до друг асансьор от по-лъскав метал, по-добре поддържан. Двама Синове го охраняват с пържачки. Скоро отново се издигаме нагоре.

— Тя няма да се върне, ала ехото на красотата ѝ, на гласа ѝ ще се носи вовеки веков. Тя вярваше в нещо много по-голямо от нея самата и смъртта даде на гласа ѝ сила, която той не притежаваше приживе. Беше чиста, също като баща ти. Ние, ти и аз — той докосва гърдите ми с опакото на показалеца си, — ние сме мръсни. Създадени сме за кръв. Груби длани. Нечисти сърца. Ние сме по-долни създания във Великия замисъл, но без нас, воините, никой освен рода Ликос нямаше да чуе песента на Ео. Без нашите груби длани мечтите на чистите сърца никога няма да се претворят в действителност.

— Давай по същество — прекъсвам го. — Трябвам ти за нещо.

— Опитвал си се вече да умреш — казва Танцъора. — Искаш ли да пробваш пак?

— Искам... — Какво искам? — Искам да убия Август — продължавам и си спомням студеното му Златно лице, докато

командваше смъртта на жена ми. Беше толкова хладен, тъй безсърдечен. — Щом Ео лежи мъртва, и той няма да живее! — Мисля си за Магистрат Подгин и Дан Грозния. И тях ще убия.

— Значи отмъщение — въздъхва той.

— Ти каза, че можеш да ми го дадеш.

— Казах, че ще ти дам *справедливост*. Празна работа е отмъщението, Дароу.

— Мен ще ме изпълни. Помогни ми да убия АрхиГубернатора.

— Дароу, прекалено ниско се целиш. — Асансьорът набира скорост. Ушите ми пищят. Нагоре, нагоре, нагоре. Докъде ли се изкачва този асансьор? — АрхиГубернаторът е просто един от най-важните Златни на Марс. — Танцьора ми дава чифт тъмни очила. Слагам ги колебливо, а сърцето ми думка в гърдите. Излизаме на повърхността! — Трябва да си разшириш кръгозора.

Асансьорът спира. Вратите се отварят. И ослепявам.

Зад тъмните стъкла зениците ми се свиват, за да се нагодят към светлината. Когато най-сетне успявам да отворя очи, очаквам да видя грамадна светеща крушка или фенер, някакъв източник на сиянието. Но нищо не виждам. Светлината обгръща отвсякъде, идва от някакъв далечен и невъзможен източник. Някакъв човешки инстинкт в мен познава тази сила, познава този първичен източник на живота. Слънцето.

Дневна светлина. Ръцете ми треперят, излизам заедно с Танцьора от асансьора. Той мълчи. Съмнявам се, че бих го чул, дори и да проговореше.

Стоим в странно изработено помещение, никога не съм си представял нищо подобно. Под краката ни има вещество — твърдо е, ала не е нито метал, нито камък. Дърво. Знам го от холокартините от Земята. Върху него е постлан килим в хиляда отсенки, усещам мекотата му под краката си. Стените наоколо са от червено дърво, украсени с резба — дървета и елени. В далечината свири тиха музика. Следвам мелодията навътре в помещението, към светлината.

Откривам преграда от стъкло, грамадна стена, която пропуска слънцето и то огрява по цялата му дължина тантурест черен инструмент с бели клавиши, който свири сам в стая с висок таван, с три стени, на четвъртата — дълъг ред стъклени прозорци. Всичко е толкова гладко. Зад инструмента, зад стъклото се простира нещо

непонятно. Залигам към прозореца, към светлината, падам на колене и притискам длани към преградата. Издавам продължителен стон.

— Сега вече разбираш — казва Танцъора. — Мамят ни.

Зад стъклото се е ширнал град.

9. ЛЪЖАТА

Градът е пълен с кули, паркове, реки, градини и фонтани. Град на мечтите, град със синя вода и зелен живот върху една червена планета, която уж трябва да е неплодна като най-жестоката пустиня. По холото не ни показват Марс. Това място не е негодно за човека. Това е място на лъжи, богатство и огромно изобилие.

Всичко е толкова чудато, че ме кара да ахна.

Мъже и жени летят. Те блестят в Злато и Сребро. Това са единствените цветове, които виждам в небето. Техните гравиБотуши ги носят насам-натам като богове — технологията е толкова по-изящна от тромавите гравиБотуши, които нашите пазачи носят в мините. Млад мъж се издига покрай моя прозорец — кожата му лъщи, косата му се ветрее зад него, докато носи две бутилки вино към близък градински шпил; пиан е и лашкането му из въздуха ми напомня за един път, когато видях как въздушната система в пържилника на някакво сондърче се повреди — то се задъхваше и се мъчеше да си поеме кислород, и умря в гърчове, сякаш танцуваше. Този Златен се хили като глупак и се завърта весело. Четири момичета, на възраст най-много колкото мен, хвърчат подире му и ведро го преследват, държат се лекомислено и се кикотят. Впитите им рокли все едно са направени от течност и капят около младежките им закръглениости. На вид са горедолу на моята възраст, но изглеждат толкова глупави, да му се не види!

Не разбирам.

Зад тях из въздуха прелитат кораби по осветени от фарове булеварди. Малки корабчета — бързокрили, както ги нарича Танцъора, съпровождат въздушните яhti с най-сложни конструкции. На земята виждам мъже и жени да вървят по широки булеварди. Има автомобили, лампи с цветово означение по по-ниските етажи — Жълто, Синьо, Оранжево, Зелено, Розово, стотина нюанса на десетина цвята, оформящи йерархия, толкова сложна, толкова чужда, че идеята направо ми се струва нечовешка. Сградите, между които се вият пътищата, са огромни — някои са стъклени, други — каменни. Но

много от тях ми напомнят онези, които съм виждал по холото — сградите на римляните, този път издигнати за богове, а не за хора.

Отвъд града, който се простира почти чак докъдето ми стига погледът, червената пуста повърхност на Марс е нашарена с белези — зелена трева и млади гори. Чудноват прозрачен купол покрива града. Той блещука като някаква вълшебна преграда. Небето горе е синьо, покрито със звезди. Тераформирането е завършено.

Това е бъдещето. Това не трябваше да съществува още поколения наред.

Моят живот е лъжа.

Толкова много пъти Октавия ау Лун ни е казвала — на нас, клана Ликос, — че сме първопроходци на Марс, че сме храбреците, които се жертват заради човечеството, че скоро нашите мъки ще свършат. Скоро по-меките Цветове ще дойдат при нас, след като Марс стане обитаем. Но те вече са дошли. Земята е дошла на Марс, а нас, първопроходците, са ни оставили долу да се трудим робски и да страдаме, за да създадем и поддържаме основата на тази... тази империя. Ние сме, както винаги е твърдяла Ео, робите на Обществото.

Танцъора сяда в едно кресло зад мен и изчаква дар словото ми да се върне. Той произнася една дума и прозорците потъмняват. Все още виждам града, но слънцето вече не ме заслепява. До нас тантурестият инструмент, наречен пиано, нашепва печална мелодия.

— Казваха ни, че сме единствената надежда на човека — промълвявам тихо. — Че Земята е пренаселена, че всички болки, всички саможертви са заради човечеството. Саможертвата е добро. Покорността е най-висшата добродетел...

Смеещият се Златен е стигнал близката кула; той се предава пред момичетата и пред целувките им. Скоро те ще пият виното си и ще се развличат.

Танцъора ми обяснява как стоят нещата:

— Земята не е пренаселена, Дароу. Преди седемстотин години те са заселили своя спътник — Луната. Тъй като земното притегляне и атмосферата много затрудняват изстрелването на космически кораби, Луната става космодрумът на Земята, от който тя колонизира спътниците и планетите от Слънчевата система.

— Седемстотин години? — хлъцвам аз и внезапно се чувствам пълен глупак.

— На Луната производителността и редът стават главна грижа. В космоса всеки бял дроб трябва да има свое предназначение. Затова постепенно били учредени първите Цветове и Червените били изпратени на Марс да добиват гориво за човечеството. Миньорските колонии били създадени там, тъй като на Марс концентрацията на хелий-3, който се използва за тераформиране на останалите светове и спътници, е най-висока.

Поне това не беше лъжа.

— А те тераформирани ли са вече? Другите спътници и светове?!

— Малките спътници — да. Повечето планети. Газовите гиганти — очевидно не. — Той пак сяда в креслото. — В ранните етапи на Колонизацията богатите от Луната започнали да разбират, че Земята просто източва техните печалби. Дори и след като Луната колонизирала Слънчевата система, те плащали данъци и били собственост на корпорации и държави на Земята, ала същите тези субекти не можели да налагат насила своята собственост върху тях. И Луната въстанала — Златните и тяхното общество срещу държавите на Земята. Земята воювала срещу тях и загубила. Това било Завладяването. Икономиката превърнала Луната в единствена сила и пристанище на Слънчевата система. А Обществото започнало да се променя към това, което представлява днес — империя, построена на гърба на Червените.

Наблюдавам движението на Цветовете долу. От нашата височина те са дребни и трудно различими — а и очите ми не са свикнали да гледат толкова надалече, нито на толкова светлина.

— Червените били пратени на Марс преди петстотин години. Другите Цветове дошли на Марс преди около триста години, докато нашите предци продължавали да се бъхтят под земята. Те живеели в тези паратераформирани градове — градове, покрити от куполи с атмосфера, — а останалата част от света била бавно видоизменяна. Сега премахват куполите и светът е годен за живот за всеки човек.

— ВисшеЧервените живеят като работници по поддръжката, хигиенисти, комбайнери, работници на конвейери. НизшеЧервените — това сме тези, родени под земята, най-истинските роби. В градовете танцуващите Червени изчезват. Тези, които дават гласност на мислите си, се изгубват. Онези, които прекланят глава и приемат властта на

Обществото и своето място в него — като всички Цветове, продължават да живеят относително свободно.

Той издихва облак дим. Дори не съм забелязал горелката в ръката му.

Чувствам се така, сякаш съм излязъл от тялото си, сякаш наблюдавам колонизацията на светове, преобразяването на човешкия вид през очи, които не са мои. Тежестта на историята е вкарала моите хора в робство. Ние сме дъното на Обществото, калта. Ео винаги е проповядвала нещо подобно, макар и никога да не е знаела истината. Ако я знаеше, колко ли по-пламенно щеше да говори? Това съществуване е по-тежко, отколкото изобщо би могла да си представи. Не е трудно да разбереш убедеността, с която се борят Синовеите на Арес.

— Петстотин години — поклащам глава аз. — Това е нашата проклета кървава планета!

— Преобразена с труд и пот — съгласява се той.

— Тогава какво ще е нужно, за да си я върнем?

— Кръв. — Танцъора ми се усмихва като уличен котарак от общините. Зад бащинските усмивки на този човек се крие звяр.

Ео беше права. Нужно е насилие.

Тя бе гласът, също като баща ми. Тогава кой ще бъда аз? Ръката на отмъщението? Умът ми не побира как някой толкова чист и тъй изпълнен с любов би искал да играя тази роля. Ала тя го искаше. Мисля си за последния танц на баща ми. Мисля за мама, Лиана, Кийран, Лоран, за родителите на Ео, за чичо Нарол, за Барлоу, за всички, които обичам. Зная колко тежък живот ще водят и колко бързо ще умрат. Сега вече зная и защо.

Свеждам очи към ръцете си. Те са такива, каквито ги описа Танцъора — изранени, покрити с белези, обгорени. Когато Ео ги целуваше, те ставаха нежни за любов. Сега, когато я няма вече, те загрубят за омраза. Стискам ги в юмруци, докато кокалчетата ми побеляват като ледените шапки на планета.

— Каква е моята мисия?

10. ВАЯТЕЛЯТ

Израснах с едно петнайсетгодишно момиче с игрива усмивка, толкова влюбено в младия си съпруг, че когато той обгоря в мините и раната му загnoi, то продаде тялото си на един Гама в замяна на антибиотици. Жената бе по-силна от мъжа си. Когато той оздравя и откри какво е било сторено за негово добро, уби онзи Гама със Секач, тайно измъкнат от мините. Лесно е да се досетите какво се случи после. Името ѝ беше Лана, тя бе дъщеря на чичо Нарол. Вече не е сред живите.

Мисля за нея, докато гледам холо в пентхауса, както го нарече Хармъни, а Танцъора се занимава с подготовка. Прескачам по многобройните канали с едно помръдване на пръста. Дори и онзи Гама имаше семейство. Той копаеше като мен. Бе роден като мен, минаваше през Промивката като мен и също никога не виждаше слънцето. Обществото му даваше само едно пакетче с лекарства — и вижте ефекта. Колко са хитри. Колко много ненавист създават между хора, които трябва да са сродници. Но ако клановете знаеха що за лукс съществува на повърхността, ако знаеха колко много са ги ограбили, щяха да се изпълнят с омразата, която чувствам аз, да се обединят. Моят клан сме кибритлии от сой. Как ли би изглеждало едно тяхно въстание? Сигурно като горелката на Даго — пламти жарко, ала изгаря бързо и се превръща цялата в пепел.

Попитях Танцъора защо Синовеите са излъчили смъртта на жена ми в мините. Защо вместо това не покажат на низшеЧервените богатствата на повърхността? Това ще посее в тях гняв.

— Защото едно въстание сега ще бъде потушено за броени дни — обясни Танцъора. — Трябва да поемем по друг път. Една нация не може да бъде съкрушена отвън, докато не се разруши отвътре. Ние сме съкрушители на нацията, а не терористи.

Когато Танцъора ми обясни какво ми предстои да извърша, аз се разсмях. Не зная дали ще мога. Аз съм една пращинка. По повърхността на Марс се разпростират хиляда града. Флотилии от

грамадни метални чудовища се реят между планетите, на борда им има оръжия, които могат да разрушат мантията на спътник. На далечната Луна се издигат сгради, над десет километра високи — там Консулт суверен, Октавия ау Лун, управлява заедно с нейните Императори и Претори. Властелинът на Пепелта, създал света от пепелта на Рея, е неин фаворит. Тя властва над дванайсетте Олимпийски рицари, легиони от Безподобни белязани, а Обсидианите са безбройни като звездите. И тези Обсидиани са само елитът. Сивите войници дебнат из градовете и осигуряват Реда, осигуряват покорство на йерархията. Белите раздават своето правосъдие и налагат своята философия. Розовите доставят наслада и служат в домовете на висшеЦветните. Сребърните броят и манипулират валутата и логистиката. Жълтите изучават медицина и науки. Зелените разработват технологии. Сините пилотират сред звездите. Медните управляват бюрокрацията. Всеки Цвят има своето предназначение. Всеки Цвят крепи Златните.

Холото ми показва Цветове, които не знаех, че съществуват. Показва ми мода — нелепа и изкусителна. Съществуват биомодификации и телесни импланти — жени с толкова гладка и лъскава кожа, с толкова кръгли гърди и толкова лъскави коси, че изглеждат като същества от различен вид, не от този на Ео и всички жени, които съм познавал. Мъжете са уродливо мускулести и високи. Ръцете и гърдите им се издуват от изкуствена сила и те се перчат с мускулите си като момичета, които се фукат с новите си играчки.

Аз съм Ламбда Пъклолаз от Ликос, но какво ли е то в сравнение с всичко това?

— Хармъни дойде. Време е да тръгваме — обажда се Танцъора от вратата.

— Искам да се бия! — казвам му, докато се спускаме с гравиАсансьора надолу заедно с Хармъни. Пипнали са ми Сиглите и сега те са по-яркочервени, като на висшеЧервените. Облечен съм със свободното облекло на висшеЧервен и нося комплект инструменти за почистване на улици. Косата ми е боядисана, имам леци на очите — всичко това, за да изглеждам в по-ярък нюанс на червеното. По-малко мръсен.

— Не искам *тази* мисия. Още по-зле — не мога да я изпълня. Кой ли би могъл?

— Каза, че си готов да извършиш всичко, което е нужно — припомня ми Танцъора.

— Но това... — Мисията, която той ми е възложил, е пълна лудост, ала не заради това се страхувам. Боя се, че ще се превърна в нещо, което Ео не би разпознала. Ще се превърна в демон от приказките за Октомврийска нощ. — Дайте ми пържачка или бомба. Нека друг да го свърши.

— Ние те извадихме навън заради това — въздъхва Хармъни. — И само заради това. То е най-великата цел на Арес от рождението на Синовете насам.

— Колко други сте извели навън? Колко други са се опитвали да извършат това, за което молите мен?

Хармъни поглежда Танцъора. Той не казва нищо и тя нетърпеливо отговаря от негово име.

— Деветдесет и седем са се провалили при Извайването... доколкото знаем.

— Кърваво проклятие! — изругавам. — И какво се е случило с тях?

— Умряха — отвръща тя ласкаво. — Или помолиха за смъртта си.

— Може би Нарол трябваше да ме остави да си вися — опитвам да се засмея.

— Дароу. Ела тук. Ела. — Танцъора ме сграбчва за рамото и ме дръпва вътре. — Други може и да са се провалили. Но с теб ще е различно, Дароу. И в костите си го усещам.

Краката ми се разтреперват, когато за пръв път поглеждам нощното небе и сградите, извисяващи се около мен. Получавам световъртеж. Струва ми се, че падам, че планетата се е отклонила от орбитата си. Всичко е прекалено открито — толкова, че градът сякаш ще пропадне в небето. Поглеждам стъпалата си, поглеждам улицата и се опитвам да си представя, че се намирам в тунелните пътища, водещи от общините към Мегдана.

Улиците на Йорктон, на града, нощем са странно място. Луминесцентни кълба от светлина обграждат тротоарите и улиците. Холовидеоклипове текат като потоци от течност по части от булеварда

в този хай-тек сектор на града и затова повечето хора се носят по подвижните пътеки или се возят с обществения транспорт, свели глави надолу като дръжки на бастуни. Ярките светлини превръщат нощта почти в ден. Виждам още повече Цветове. Този сектор на града е чист. Екипи от Червени хигиенисти лъскат улиците. Платната им и пешеходните пътеки се простират в идеален ред.

С бледочервена лента е отбелязано къде трябва да вървим ние — тясна лента сред широката улица. Нашата пътека не е подвижна като на другите. Една Медна жена върви по своята по-широка пътека; където и да стъпи, се включват нейните любими програми, освен когато крачи до Златен — в този случай всички холоекрани замлъкват. Но повечето Златни не вървят пеша — на тях им се позволява да ползват гравиБотуши и карети, както и на всеки Меден, Обсидианов, Сив или Сребърен, който притежава съответното разрешително, въпреки че лицензираните ботуши са ужасно калпави.

На земята пред мен изниква реклама за крем за пришки. Жена със странно стройни пропорции се измъква от червена дантелена роба. Напълно гола, тя намазва с крем едно място по тялото си, където на никоя жена преди това не е излизала пришка. Изчервявам се и отмествам поглед, отвратен, защото досега съм виждал гола една-единствена жена.

— Ще трябва да забравиш свенливостта си — съветва ме Хармъни. — Тя те бележи по-явно и от Цвета ти.

— Отвратително е! — възкликвам.

— Това е реклама, миличък — измърква снизходително Хармъни и двамата с Танцъора се подхилват.

Една възрастна Златна се издига нагоре, по-стара е от всички хора, които съм виждал. Когато минава, свеждаме глави.

— На Червените тук горе трябва да се плаща — обяснява Танцъора, когато оставаме сами. — Не много. Но те получават пари, както и достатъчно облаги, че да изпаднат в зависимост. Каквото спечелят, харчат за стоки, които им се внушава, че са им необходими.

— Същото е и с всички плямпала — изсъсква Хармъни.

— Значи те не са роби — казвам.

— А, роби са — възразява Хармъни. — Поробени от това, че смучат от циците на онези копелета.

Танцъора се мъчи да не изостава и затова забавям крачка, докато той говори. Хармъни изсумтява раздражено.

— Златните структурират всичко така, че да улеснят собствения си живот. Те поръчват зрелищни продукции, които да забавляват и умиротворяват масите. Раздават парични суми и подаяния на седмия ден от всеки пореден Земен месец, за да държат поколенията в зависимост. Създават стоки, за да ни осигурят подобие на свобода. Ако насиетието е спортът на Златните, то манипулацията е тяхната форма на изкуството.

Навлизаме в един квартал на низшеЦветни, където няма обозначени алеи. Витрините на магазините са обрaмчени с електронни Зелени панделки. Някои магазини пробутват един месец алтернативна реалност, концентриран в еднoчасов период, на цената на една седмична заплата. Двама дребни мъже с шарещи зелени очи и плешиви глави с метални шипове по тях, татуирани с подвижни дигитални кодове, ми предлагат екскурзия до някакво място, наречено Осгилиат. Други магазини предлагат банкови услуги, биомодификации или елементарни продукти за лична хигиена. Крещят неща, които не разбирам, говорят с числа и съкращения. Никога не съм виждал подобна суматоха.

Бордеите, обрaмчени с Розова лента, ме карат да се изчервя, също както и жените и мъжете във витрините. Всеки си има цена, изписана с присветващи цифри и игриво окачена на конец — цифрата е променлива, според търсенето. Едно ячко момиче ми подвиква. Гласът му е сладък и дрезгав едновременно. Освен мъже и жени има и машини, покрити с растящаПлът. Предлага ги по-евтина фирма и техните оператори ме придумват настоятелно, докато Танцъора ми разяснява идеята за парите. В Ликос ние търгувахме само чрез размяна на стоки, пиячка, горелки и услуги.

Някои квартали на града са запазени за висшите Цветове. Достъпът до тези райони е със значки. Не мога просто да вляза пеша или с превозно средство в Златен или Меден квартал. Но един Меден винаги може да броди из Червен квартал, да посещава редовно някой бар или бардак. Никога обратното, дори и в лудешкия и свободно достъпен за всички Базар — разюздано място, където кипи търговия, кънти шум и въздухът е напоен с миризмите на тела, храна и автомобилни газове.

Навлизаме навътре в Базара. В забутаните улички тук се чувствам повече в безопасност, отколкото по откритите булеварди в хай-тек секторите. Още не ми допадат обширните пространства и се плаша, като виждам звездите горе над мен. В Базара е по-тъмно, въпреки че лампите все така сияят, а хората все така се блъскат. Сградите като че се бутат, за да се сместят. Стотици балкони оформят изпъкнали ивици нависоко над уличките. Горе се кръстосват пътеки и навсякъде около нас по разни съоръжения мигат лампички. Надигат се миризми, подобни на осезаем шум. Тук е по-влажно, мръсно е. Виждам и по-малко патрулиращи Тенекета. Танцъора казва, че в Базара има места, където дори и Обсидиан не бива да влиза.

— В най-гъстите стълпотворения на хора човещината най-лесно рухва — подхвърля той.

Странно е да си сред тълпа, където никой не те познава по лице, нито пък му пука за предназначението ти. В Ликос щях да се бутам сред хора, с които съм израснал, да се натъквам на момичета, с които съм се гонил и боричкал като дете. Тук в мен се блъскат други Цветове и дори не правят опит да ми се извинят. Това е голям град и той не ми допада. Самотно е.

— Ние сме за тук — обажда се Танцъора и ме вкарва в тъмен вход, където върху камъка блещука електронен летящ дракон. Масивен Кафяв с имплант вместо нос ни спира. Изчакваме металния нос да спре да пухти и души. Той е по-едър от Танцъора.

— Косата му е боядисана! — изръмжава, щом подушва косата ми. — Тоя е Ръждавел.

От колана му надниква пържачка. Зад китката има кинжал — досещам се по начина, по който се движи дланта му. Още един главорез идва при него на площадката пред входа. Той има имплантиран в очните ябълки процесор бижу — червени рубинчета, които блещукат, когато светлината падне върху тях под нужния ъгъл. Взирам се в бижуто и в кафявите очи.

— Какво му става на тоя? Да ми се пробва ли иска? — изплюва главорезът. — Продължавай да ме зяпаш и ще занеса черния ти дроб за продан на пазара.

Мисли си, че го предизвиквам. На мен всъщност рубините просто са ми любопитни, но когато той ме заплашва, му се усмихвам и

му намигам леко, както бих постъпил в мините. В ръката му се плъзва нож. Тук правилата са други.

— Продължавай с игричките, момченце. Айде, давай. Продължавай с игричките.

— Мики ни чака — казва Танцъора на мъжа.

Гледам приятеля на Импланта, докато той се мъчи да ме смачка с поглед отвисоко, все едно съм някакво дете. Импланта се ухилва самодоволно и оглежда злобно крака и ръката на Танцъора.

— Никакъв Мики не познавам, сакатият. — Той поглежда приятеля си. — Ти да познаваш Мики?

— Не. Тука няма Мики.

— Какво облекчение. — Танцъора се хваща за пържачката под якето му. — Щом не познаваш Мики, няма да ти се налага да му обясняваш защо... моят щедър приятел не е успял да се свърже с него. — Той отмята якето си, за да видят глифа, изрязан на приклада на пушкалото му. Шлемът на Арес.

Щом вижда глифа, Импланта преглъща и измърморва:

— Издънка.

После и двамата се юрват един през друг да отворят вратата.

— Т-т-трябва да ви вземем пушкалата.

Трима други тръгват към нас с полуприцелени пържачки. Хармъни отваря жилетката си и им показва бомба, прикрепена на корема ѝ, а после премята мигащ детонатор през чевръстите си Червени пръсти.

— Не, добре сме си така.

Импланта преглъща и кимва.

— Добре сте.

Вътре в сградата е тъмно. Мракът е напоен с дим и примигващи светлини — горе-долу като в моята мина. Пулсира музика. Стъклени цилиндри се издигат като колони сред маси и столове, по които мъже пият и пушат. В стъклените тръби танцуват жени. Някои се гърчат във вода, странните им ципести пръсти на краката и гладки бедра се движат в такт с музиката. Други се въртят в ритъма на кълтящата мелодия, обградени от златист дим или сребриста боя. Изчервявам се, докато гледам една гола жена, обвита в син и оранжев огън. Гладката ѝ кожа не изгаря. Струва ми се, че зървам криле на гърба ѝ. Изглежда толкова млада, дори още по-млада, когато виждам мъжете, насядали на

кушетки около нея с малки електронни бележничета. Накланям глава настрана.

— Наддават за нея — мрачно пояснява Хармъни. — Хайде.

Още главорези ни отвеждат на една задна маса, сякаш направена от вода, разпръсваща дъгоцветни отблясъци. Там се е изтегнал строен мъж с няколко създания с най-причудлив вид. Отначало ги вземам за чудовища, но колкото по-внимателно ги оглеждам, толкова повече се обърквам. Те са човешки същества. Но са с по-различна направа. Изваяни по-различно. Хубаво младо момиче, не по-възрастно от Ео, ме гледа с изумрудени очи. Криле на бял орел изникват от плътта на гърба ѝ. Тя прилича на създание, изтръгнато от трескав сън — само дете е трябвало да си я оставят в него. Други като нея се изтягат сред дима и странните светлини.

Мики Ваятеля е мъж скалпел с крива усмивка и черна коса, разливаща се като петролна локва отстрани на главата му. Лицева татуировка — аметистова маска, обвита в дим, се вие около лявото му око. Това е Сиглата на Виолетов — творците — и затова постоянно се мени. Ръцете му са изпъстрени с други виолетови символи. Той си играе с малко електронно кубче — пъзел с видоизменящи се стени. Пръстите му са бързи, по-тънки и по-дълги, отколкото е редно; освен това са дванайсет. Пленително. Никога преди не съм виждал човек на изкуството, дори и по холото. Срещат се толкова рядко, колкото и Белите.

— А, Танцър — въздъхва той, без да вдига поглед от кубчето. — Чух те, че идваш, познах те по тътрещата се крачка. — Присвива очи, взрян в играчката в ръцете си. — И Хармъни. Още от вратата те подуших, мила моя. Ужасна бомба впрочем. Другия път, като ти трябва истинска, потайна майсторска изработка, потърси Мики, става ли?

— Мик — казва Танцъра и се настанява на масата със създанията от сънищата. Забелязвам, че Хармъни се позамайва от дима. Аз съм свикнал да дишам и по-големи гадости.

— Виж сега, Хармъни, прелестна обич моя — измърква Мики. — Още ли не си зарязала тоя сакатия? Може би ще дойдеш в моето семейство, а? Да? Да си сложиш чифт криле? Остри нокти на ръцете? Опашка? Рога? С рога ще си страхотна гледка! Особено увита в моите копринени чаршафи.

— Извай си душа и може и да ти се отвори парашутът — подсмивва се Хармъни.

— Ех, ако за да се сдобиеш с душа, трябва да си Червен, ще пропусна.

— Тогава дай по същество.

— Колко си рязка, мила моя. Разговорите трябва да се смятат за форма на изкуството или да се провеждат като великолепна вечеря. Всяко блюдо — с времето си. — Пръстите му прелитат над кубчето. Той нарежда страните според електронната им честота, ала действа малко бавно и не успява да ги нареди, преди да са се изменили. Все още не е вдигнал очи.

— Имаме предложение за теб, Мики — намесва се нетърпеливо Танцъора и поглежда надолу към кубчето.

Усмивката на Мики е продължителна и крива. Не вдига поглед. Танцъора повтаря думите си.

— Направо към основното блюдо, а, сакат? Ами предлагай си.

Танцъора избива кубчето от ръцете на Мики. Масата замлъква. Главорезите зад нас настръхват, а музиката продължава да дъни. Сърцето ми бие равномерно и оглеждам пържачката на бедрото на най-близкия главорез. Мики бавно вдига очи и разпръсва напрежението с една крива усмивка.

— Каква е работата, приятелю?

Танцъора кимва на Хармъни и тя пъхва в ръцете на Мики някаква кутийка.

— Подарък? Нямахте нужда! — Мики разглежда кутийката. — Евтиния. Какъв безкусен цвят, Червен. — После я отваря и хлъцва от ужас. Отскача от масата и затръшва капака. — Тъпи смотани копелета! Какво е това?!

— Знаеш какво представляват.

Мики се навежда напред и гласът му преминава в самотно съскане.

— Донесли сте ги тук? Да не сте се побъркали? — Мики поглежда последователите си — те са се вторачили в кутийката и се чудят какво ли така е извадило от равновесие повелителя им.

— Дали сме се побъркали? Кърваво проклятие, ние сме манияци, бе! — Танцъора се усмивва. — И тези неща трябва да се присадят. Скоро.

— Да се присадят? — размива се Мики.

— На него — посочва ме Танцъора.

— *Къш!* — крясва Мики на своя антураж. — *Къш*, превзето ухилени мерзавци подлизурковци! На вас говоря... на вас, *изроди!* Вън! — Когато антуражът му припряно побягва, той отваря кутийката и изсипва съдържанието ѝ на масата. Две златни крила, Сиглите на Златен, издрънчават върху нея.

Танцъора сяда.

— Искам да превърнеш нашето момче тук в Златен.

11. ИЗВАЯНИЯТ

— Вие сте луди.

— Благодаря — усмихва се Хармъни.

— Грешка на езика, предполагам — моля, повтори какво каза! — обръща се Мики към Танцъора.

— Арес ще ти плати толкова пари, колкото не си виждал, ако ги прикрепиш успешно към моя млад приятел тук.

— Невъзможно! — заявява Мики. Той ме поглежда и за пръв път ме измерва с очи. Не се впечатлява, въпреки ръста ми. Не го обвинявам. Някога се мислех за красавеца на клановете. Силен. Мускулест. Тук горе съм бледен и жилав, млад и нашарен с белези. Той се изплюва върху масата. — Невъзможно!

Хармъни свива рамене.

— Правено е преди.

— От кого, питам? — Той извърща глава. — Не. Не можете да ме примамите.

— От някой, който има талант — дразни го Хармъни.

— *Невъзможно.* — Мики се навежда още повече напред; по слабото му лице няма нито една поразка. — Да ви трябва речник? Мога да ви инсталирам в мозъка, ако има нужда. Невъзможно е. Има ДНК, която трябва да съвпада между него и крилата, извлечена от мозъка. Вие знаехте ли, че те имат подкожни означения върху черепа? Много ясно, че не знаете — чипове с данни, прикрепени към предния дял на мозъчната им кора, доказателство за принадлежност към тяхната каста? Освен това, съществуват и синаптични връзки, молекулярни свръзки, приспособления за проследяване, Съветът за Качествен контрол. После — травмата и асоциативните разсъждения. Да кажем, че направим тялото му свършено — все пак остава един проблем: не можем да го направим по-умен. Не можеш от мишка да направиш лъв.

— Той може да мисли като лъв — казва простичко Танцъора.

— Охо! Можел да мисли като лъв! — киска се Мики.

— И Арес иска това да се направи — тонът на Танцъора е студен.

— Арес, Арес, Арес. Няма значение какво иска Арес, павиан такъв! Зарежи я науката. Сигурно притежава физическа и умствена ловкост на чистач на кенефи, толкова е тъп! А и веществено няма да съвпада. Той не е от техния вид! Той е Ръждавел!

— Аз съм Пъклолаз от Ликос — заявявам.

Мики вдига вежди.

— Охо, Пъклолаз! Опразнете залите! Пъклолаз, викаш! — Той ми се подиграва, ала изведнъж присвива очи, сякаш ме е виждал и преди. Даваха побоя с камшик над мен по холото. Мнозина познават лицето ми. Но ако съм Златен, изваяно тяхно августейше подобие, а не подобие на баща ми? Сам няма да се позная. — Да си го начукам! — мърмори той.

— Позна ме — потвърждавам.

Той вади всеизвестното видео и го гледа, мести поглед между изображението и мен.

— Ти не умря ли заедно с оная, твойто гадже?

— Съпруга! — поправям го троснато.

Челюстните мускули на Мики трепват под кожата му. Той не ми обръща внимание.

— Създавате спасител! — обвинително се втренчва в Танцъора. — Танцъор, копеле такова! Създавате месия за своята кръвогадна кауза.

Досега това не ми беше хрумвало. Кожата ми настръхва нервно.

— Да — е отговорът на Танцъора.

— Ако го преобразя в Златен, какво ще го правите?

— Ще кандидатства в Института. Ще го приемат. Там ще блесне достатъчно, че да стигне до редиците на Безподобните белязани — може да учи за Претор, Легат, Политико, Квестор. За всичко. Ще се издигне до високопоставен пост — и колкото по-високопоставен, толкова по-добре. Оттам ще бъде в позиция да върши онова, което Арес изисква за Каузата.

— Майко Божия! — измърморва Мики. Гледа втренчено Хармъни, после и Танцъора. — Искате той да стане съвсем истински Безподобен белязан, а не Бронзи?

Бронзът е не толкова бляскаво Злато. От същия клас, но на тях се гледа отвисоко заради по-низши външност, произход и способности.

— Не Бронз — потвърждава Танцъора.

— Или Феичка?

— Ние не искаме той да ходи по нощните клубове и да яде хайвер като някои от ония Златни, дето нищо не струват. Искаме той да командва флотилии.

— *Флотилии*. Вие сте откачили, бе! Откачени! — След продължителна пауза виолетовите очи се втренчват в моите. — Момчето ми, тия те убиват. Ти не си Златен. Не си способен на онова, на което са способни Златните. Те са убийци, родени да господстват над нас. Срещал ли си някога някой от Ауреатите? Да, сега те може и да изглеждат хубавки и кротки, всичките до един, но знаеш ли какво се е случило по време на Завладяването? Те са изчадия!

Той тръсва глава и се засмива порочно.

— Институтът не е училище, а кланица, където Златните постъпват, за да се колят помежду си, докато открият най-силния телесно и духовно. Ти. Ще. Умреш.

Кубчето на Мики лежи в другия край на масата. Без да кажа и дума, отивам при него. Не знам как работи, но познавам загадките на пръстта.

— Момчето ми, какво правиш? — въздъхва жално Мики. — Това не е играчка.

— Ти бил ли си в мина? — питам го. — Някога да си ползвал пръстите си, за да копаяш в разсед под ъгъл дванайсет градуса, докато пресмяташ как да нагласиш осемдесет процента ротационна сила и петдесет и пет процента тласък, та да не предизвикаш реакция в газов джоб, докато киснеш в собствените си пот и пикня и се шашкаш от пъклените пепелянки, които искат да се заровят в червата ти, за да си снесат яйцата?

— Това е...

Гласът му притихва, когато забелязва как ноктоСондата е научила пръстите ми да се движат, как изяществото, с което чичо ми ме научи да танцувам, се прелива в ръцете ми. Докато работя, си тананикам. Отнема ми малко време, може би две-три минути. Но разучавам ребуса и после бързо го решавам според честотите. Като че има още едно ниво — математически загадки. Сметката не я знам, но познавам шаблона. Решавам ги, след това и още четири ребуса, после кубчето се изменя още веднъж в ръцете ми и се превръща в кръг. Мики се опулва. Решавам загадките на кръга и му подхвърлям обратно

апаратчето. Той се взира в ръцете ми, докато мърда своите дванайсет пръста.

— *Невъзможно* — промърморва.

— Еволюция — отвърща Хармъни.

Танцъора се усмихва.

— Трябва да обсъдим цената.

12. ПРОМЯНА

Животът ми се превръща в агония.

Сиглите ми са прикрепени към предкичката на всяка ръка. Мики отстранява старите Червени сигли и отглежда върху раните нови кожа и кости. После се заема с инсталирането на откраднат подкожен чип в челния лоб на мозъка ми. Казаха ми, че травмата ме убила и се наложило да рестартират сърцето ми. Значи съм умрял два пъти. Твърдят, че две седмици съм бил в кома, но за мен това не е нищо повече от сън. Аз бях в долината с Ео. Тя ме целуна по челото, а после се събудих и усетих шевовете и болката.

Лежа в леглото, докато Мики ме подлага на тестове. Кара ме да местя топчета от контейнер в други контейнери, отбелязани с цветове. С това се занимавам, както ми се струва, цял живот.

— Формираме синапси, мили мой.

Тества ме с игрословици и се опитва да ме накара да чета, но аз не мога да чета.

— Това ще ти се наложи да го научиш за Института — кикоти се той.

Жестоко е да се будя от сънищата си. В тях Ео ме утешава, но когато се събудя, тя е само бегъл спомен. Безсилен, лежа в импровизираното болнично отделение на Мики. До леглото ми бръмчи йонен убиец на микроби. Всичко е бяло, ала въпреки това чувам как дъни музиката в клуба му. Неговите момичета ми сменят пелените и ми изпразват торбичките с пикня. Една девойка, която никога не продумва, ме къпе по три пъти на ден. Ръцете ѝ са гъвкави, лицето ѝ бе кротко и тъжно, когато я видях за пръв път да седи с Мики на течната му маса. Извитите навън криле на гърба ѝ са превързани с тъмночервена панделка. Тя никога не ме поглежда в очите.

Мики продължава да ме кара да развивам синаптични връзки, докато той оправя белезите ми от неврохирургията. Постоянно се смее, усмихва се, докосва продължително челото ми и ме нарича „мили

мой“. Чувствам се като едно от неговите момичета, един от ангелите, които е изваял за собствено удоволствие.

— Но не бива да се задоволяваме само с мозъка — казва той. — Има още много работа по това твоё тяло на Ръждавел, ако искаме да те докараме до железен Златен.

— А това значи...

— Праотците на Златните — наричат ги железните Златни. Били са корави мъжаги. Възправяли се, стройни и свирепи, на палубите на бойните си крайцери, докато попилявали армиите и републиканските флотилии на Земята. Какви творения са били само! — Погледът му се зарейва нейде далече. — За създаването им било нужно да се сменят няколко поколения в евгениката и биологичното човъркане. Насилствен дарвинизъм.

Той се умълчава и като че в него се натрупва гняв.

— Казват, че Ваятелите никога няма да изкопират красотата на Златния човек. Съветът за Качествен контрол ни се надсмива. Лично аз не искам да те правя човек. Човеците са толкова крехки! Човеците се чупят. Човеците умират. Не, аз винаги съм мечтал да създам бог. — Той се усмихва дяволито, докато нахвърля някакви скици на дигитален бележник. Завърта го и ми показва убиеца, в който ще се превърна. — Защо тогава да не те извая като бога на войната?

Изстъргват белезите по гърба ми с лазер, а след това в суровата плът засяват култури от собствената ми кожа, отгледани в епруветки; после я облъчват, за да подпомогнат образуването на мускулни връзки. Тя расте бързо върху тялото ми, като някакво живо същество, отделно от мен. Сърби ме демонично. Мики заменя кожата по гърба ми и по ръцете ми, където Ео превързваше изгарянията ми. Това, казва той, няма да е истинската ми кожа. Това е само хомогенен базов слой.

— Скелетът ти е слаб, защото гравитацията на Марс е 0,3 от земната, птиченце мое нежно. Освен това в диетата ти присъства недостиг на калций. Златният стандарт за плътността на костите е да са пет пъти по-здрави от плътността на естествено образуваните кости на Земята. Затова ще се наложи да направим скелета ти шест пъти по-силен — ако искаш да се задържиш в Института, трябва да си от желязо! Ще падне веселба! За мен, не за теб.

Мики отново ме вае. Агонията нито може да се опише, нито да се проумее. Използва виброСкалпел, за да разреже по средата плътта по

цялото протежение на бедрото ми. Разтваря мускулите и кожата ми с щипци, за да оголи костите на краката ми. После обелва пластове кост с костобелачка и нанася нови пластове по неговата рецепта за подобрени кости.

— Някой трябва да слага точките над Господните „i“-та.

На следващия ден той отваря ръцете ми. После обработка и ребрата ми, гръбнака, раменете, ходилата, таза и лицето ми. Освен това променя и издръжливостта на сухожилията ми на опън и вкарва биокултури, за да увеличи плътността на мускулната ми тъкан. Милосърдно не ме оставя да се събудя след тази последна операция седмици наред. Когато най-сетне се будя, виждам около себе си неговите момичета, които ми присаждат нови култури от плът и разтриват мускулите ми с палците си. Чудя се какво ли ще се случи с тях, след като приключат с мен. После пак заспивам.

Спя в тръбовидна машина, в която специална синя светлина кръстосва по тялото ми, за да втвърди формулата на калция под плътта ми. Бавно и постепенно кожата ми започва да заздравява. Аз съм завивка от плът, скърпена от различни парчета. Започват да ме тъпчат със синтетичен протеин, креатин и хормон на растежа, за да подпомогнат развитието на мускулите и регенерацията на сухожилията. Тялото ми нощем трепери и сърби, докато се потя през нови, по-ситни пори. Не мога да ползвам болкоуспокояващи, достатъчно ефикасни да парализират агонията, защото изменените нерви трябва да се научат да функционират заедно с новите тъкани и изменения ми мозък.

В най-тежките ми нощи той сяда до мен и ми разказва истории. Само тогава ми е симпатичен, само тогава не го мисля за някакво чудовище, измъдрено от това извратено Общество.

— Моята професия е да творя, пиленце — казва той една нощ, докато седим заедно в мрака. Синята светлина танцува по тялото ми и окъпва лицето му в чудати сенки. — На младини живеех на място, което наричат Дъбравата. Би могъл да го смяташ за цирк. Правехме спектакли всяка вечер. Празници на цветовете, звуците и танца.

— Звучи ужасно — измърморвам саркастично. — Съвсем като в мините.

Той се усмихва кротко и погледът му съзира онова далечно място.

— Сигурно на теб този живот ти се струва същински лукс. Ала на Дъбравата бе присъща някаква лудост. Караха ни да гълтаме бонбончета. Бонбончета, които ни отвеждаха на пътешествия в ада, на поклонения в рая. Хапчета, които можеха да ни накарат да хвърчим между планетите с криле от прах, за да гостуваме на приказните крале на Юпитер и русалките от дълбините на Европа. Нямаше как да избягаш от тези пътувания — пътешествията от детството нямаха свършване, мили мой. Точех лиги на тревата сред вихъра на празненствата. Разумът ми винаги бе отделен от тялото и не намирах покой. Нямаше край лудостта. — Тогава той плесна с ръце. — А сега аз вая създаванията, които видях в трескавите си сънища, точно както те винаги са желали. И теб те сънувах, струва ми се. Най-накрая сигурно ще им се прииска нищичко да не бях сънувал.

— Хубав сън ли беше? — питам.

— Кой?

— Онзи с мен.

— Не! Не, беше кошмар. Кошмар за човек, дошъл от ада, любител на огъня. — Той се умълчава.

— Защо е толкова ужасен? — питам го. — Животът. Всичко това. Защо им е необходимо да ни карат да вършим тези неща? Защо се отнасят с нас като със свои роби?

— Властта.

— Властта не съществува реално. Тя е само дума.

Мики размишлява в мълчание. После вдига кльоцавите си рамене.

— Човечеството винаги е било поробено — така ще кажат. Свободата ни прави роби на похотта, на алчността. Отнемат свободата — и ми дават живот, изпълнен със сънища. На теб ти дават живот, в който има саможертва, семейство, общност. И Обществото е стабилно. Няма глад. Няма геноцид. Няма големи войни. А когато Златните се счепкат, те спазват правилата. Проявяват... *благородство*, когато великите родове се дърлят помежду си.

— Благородство? Те ме излъгаха. Казаха, че съм първопроходец.

— А по-щастлив ли щеше да си, ако знаеше, че си роб? — пита Мики. — Не. Нито един от милиарда низшеЧервени в недрата на Марс няма да е щастлив, ако знае онова, което знаят висшеЧервените — че са роби. Не е ли по-добре да излъжеш?

— По-добре е да не поробваш.

Когато съм готов, той вкарва силоГенератор в моята тръба за спане, за да стимулира телосложението ми с увеличена гравитация. Такава болка не познавах. Тялото ме боли. Костите и кожата ми пищят под натиска и от настъпващите промени, докато не ми дават лекарство, което превръща писъка в глух, несекващ стон. Преди скелетът ми да бъде завършен, Мики ми сменя зъбите с равни, взети от някоя лаборатория или от труп — не знам. Езикът ми играе по тях. Толкова са хлъзгави! Усещам ги като студени плочки в устата си.

Спя дни наред. Сънувам своя дом, семейството си. Всяка нощ се будя, след като отново гледам как обесват Ео. Тя се люшка в мислите ми. Липсва ми нейната топлина в леглото до мен, въпреки че ми дават маска за холоПотапяне, за да се разсейвам.

Постепенно ме отбиват от болкоуспокояващото. Мускулите ми още не са свикнали с плътността на костите, затова съществуването ми се превръща в мелодична болка. Започват да ме хранят с истинска храна. Мики по цяла нощ седи на ръба на леглото ми и ме гали по косата. Не ми пука, че допирът на пръстите му е като докосването на паякови крачка. Не ми пука, че ме мисли за някакво си произведение на изкуството, неговото изкуство. Той ми дава нещо, наречено хамбургер. Страшно ми харесва. Диетата ми се състои от червени меса, гъсти кремове, хлябове, плодове и зеленчуци. Никога не съм се хранил толкова добре.

— Калориите са ти необходими — гука Мики. — Толкова силен беше за мен! Хапвай си добре. Заслужаваш тази храна.

— Как се справям? — питам.

— Ех, най-мъчното мина, мили мой. Ти си великолепно момче, да знаеш! Показаха ми записите от другите процедури, където други Ваятели са се пробвали да сторят това. Ах, колко непохватни бяха тези Ваятели и какви слабаци — техните обекти! Но ти си силен, а аз — блестящо надарен. — Той ме потупва по гърдите. — Сърцето ти е като на жребец! Никога досега не съм зървал подобно! Може и да не знаеш, но то е толкова голямо, защото си бил ухапан от пъклена пепелянка като млад, предполагам?

— Хапала ме е, да.

— Така си и мислех. Сърцето ти е трябвало да се приспособи, за да неутрализира въздействието на отровата.

— Като ме ухапа, чичо ми изсмука почти цялата отрова — пояснявам.

— Не — смее се Мики. — Това е мит. Отровата не може да бъде изсмукана. Тя тече във вените ти и принуждава сърцето ти да укрепне, ако искаш да продължиш да живееш. Ти си нещо неповторимо, също като мен.

— Значи няма да умра тук вътре? — успявам да попитам.

Мики отново се засмива.

— Не! Не! Това вече го преодоляхме. Ще боли, но вече сме превъзмогнали заплахата от смърт. Скоро ще сме превърнали човека в бог. Червения — в Златен. Дори и жена ти няма да те познае.

От нищо не съм се боял повече.

Когато ми изваждат очите и ми присаждат златни, се чувствам вътрешно мъртъв. Проста работа е да свържеш зрителния нерв с очите на „донора“, твърди Мики. Проста работа, която е вършил десетина пъти с козметична цел. Трудното било операцията на челния лоб, казва той. Не съм съгласен. Боли, да. Но с новите очи аз виждам неща, които някога не виждах. Елементите са по-ясни, по-отчетливи и по-непоносими. Мразя този процес. Той целият е едно утвърждение на превъзходството на Златните. Всичко това е нужно, за да им стана равен физически, всичко това е, за да се поправят грешките на природата. Може би *е редно* да им служим.

Не зная колко дълго съм спал. Когато се пробуждам, тялото ми отхвърля присадените очи. Пищя и се потя. Насън съм изпохапал юмрука си до кръв и съм издрал роговицата на лявото си око — драскотината е дълбока един милиметър. Не на *мое* ляво око. Моео око е затворено някъде в контейнер. Издрал съм нечие чуждо око и боли. Как е възможно да боли? Та то не е мое. Нищо от това не е мое. Кожата ми е твърде мека, твърде сияйна, твърде безупречна. Не познавам тялото си без белези. Не познавам опакото на собствените си ръце. Ео не би ме познала.

След това Мики се заема с косата ми — изскубва фоликулите и ги заменя със златни нишки, които, докато се заравят в скалпа ми, сърбят като малки златни гъгрици. Всичко е променено.

Физическата терапия трае седмици. Докато обикалям бавно из стаята с Евей, крилатото момиче, съм оставен на собствените си мисли. На никой от нас не му се говори. Тя си има своите демони и аз

— своите, затова сме мълчаливи и спокойни, освен когато Мики дойде и почне да гугука какви хубави дечица сме щели били да си направим заедно. Евей седи до леглото ми, когато имам трескави сънища. Будя се и тя е там, винаги мълчалива, без да пророни и дума.

Един ден Мики дори ми донася старинна цитра с дървена, а не с пластмасова резонаторна дъска. По-голяма добрина не е правил. Не запявам, но свиря тържествените песни на Ликос. Традиционните мелодии на моя клан, които никой извън мината не е чувал. Той и Евей понякога седят с мен и въпреки че смятам Мики за окаяна твар, ми се струва, че разбира музиката. Нейната красота. Нейната важност. А после не казва нищо. И тогава го харесвам. Спокоен. Сигурно това е страшен сблъсък с хаоса от детството му. Какви ли музики трябва да са му пускали, докато им е гълтал бонбончетата и са му извращавали мозъка?

— Брей, малко по-корав излезе, отколкото те прецених отначало — отбелязва Хармъни една сутрин, щом се събуждам.

— Къде се загуби? — питам, щом отварям очи.

— Търсих донори. — Тя трепва, когато вижда ирисите ми. — Светът не спира да се върти само защото ти си тук. Имахме си работа. Мики казва, че можеш да ходиш?

— Ставам все по-силен.

— Недостатъчно — предполага тя, като ме оглежда. — Приличаш на бебе жирафче. Ще я оправя тая работа.

Хармъни ме завежда под клуба на Мики, в западна спортна зала, осветена от нажежени крушки. Харесва ми допирът на студения камък до босите ми ходила. Чувството ми за равновесие се е възвърнало и това е хубаво, защото Хармъни не ми предлага ръката си, а махва към центъра на тъмната зала.

— Тези ги купихме за теб! — Тя ми посочва два уреда в средата на тъмното пространство. Машинариите са сребристи и ми напомнят за доспехите, които рицарите са носили в миналите векове. Бронята виси окачена между две метални жици. — Това са машини за концентрация.

Приплъзвам тялото си в машината. Сух гел обгръща краката ми, торса, ръцете и врата, докато свободна остава само главата ми. Машината е конструирана така, че да се съпротивлява на движенията ми, ала откликва дори на най-незабележимия стимул. Ако сводът на

стъпалото ми се огъне, усилва се съпротивлението около палеца и натоварва мускула. Той моментално се схваща. Идеята е мускулите да се натрупват чрез упражнения — а това не е нищо повече от достатъчно интензивно използване на мускула, та да се създадат микроскопични разкъсвания на влакната в тъканта. Оттам идва болката, която човек чувства в дните след интензивна тренировка — разкъсана тъкан, а не млечна киселина. Когато мускулът заздравява разкъсванията, той сам заяква. Това е процесът, който машината за концентрация е конструирана да улесни. Тя е изобретение на дявола.

Хармъни спуска стъклената преграда на шлема над очите ми.

Тялото ми все още се намира в спортната зала, но се виждам как подскочам из скалистия пейзаж на Марс. Машината за концентрация може да се върти на независими оси и затова, когато подхвърквам от една трийсетметрова издатина, подхвърквам и вътре в нея. После отново бягам, помпам с крака срещу съпротивлението на машината, което се увеличава в зависимост от настроението на Хармъни или мястото на стимулация. Понякога се хвърлям сред джунглите на Земята, където се надбягвам с пантери из храсталаците, или попадам на изровената с белези от шарка повърхност на Луната, преди да я заселят. Но винаги се завръщам у дома, на Марс, за да тичам по червената му почва и да прескачам убийствено стръмните му проломи. По този начин изучавам планетата, издирвам тераформираните части на света, където след суровия червен пейзаж реки текат към долини, покрити с дървета и растителност. Морета се разпростират на хиляди километри и се разрастват, докато грамадни машини, хранени с хелий-3, топят подземните ледници. Хармъни понякога ме придружава в другата машина и има с кого да се надбягвам.

Тя ме юрка здраво и понякога се чудя дали не се опитва да ме пречупи. Не ѝ го позволявам.

— Ако от мисълта за тренировка не ти се драйфа, значи хич не си даваш зор — заявява тя.

Дните минават мъчително. Злочестото ми тяло е изтерзано от болки — от сводовете на ходилата, та до тила. Розовките на Мики ме масажират ежедневно. Няма по-голямо удоволствие на този свят, но три дни след началото на тренировките ми с Хармъни се събуждам, повръщайки в леглото. Тресе ме, а до слуха ми достигат ругатни.

— В това си има наука, противна малка вещице! — кряска Мики.
— Той ще се превърне в произведение на изкуството, но не и ако поливаш с вода боята, преди да е изсъхнала! Не го съсипвай!

— Той трябва да бъде съвършен — отсича Хармъни. — Танцър, ако притежава каквато и да било слабост, другите деца ще го заколят като новаче сондърче.

— Ти го колиш! — хленчи Мики. — Ти го съсипваш! Тялото му не може да се справи с мускулните разкъсвания!

— Не е възразил срещу процедурите — напомня му Хармъни.

— Защото не знае, че *може* да възразява! — казва Мики. — Танцър, тя няма понятие от действащата тук биомеханика! Не я оставяй да съсипе момчето ми!

— Той не е *твое* момче! — надсмива му се Хармъни.

Гласът на Мики омеква.

— Танцър, Дароу е като жребец, един от едновременните жребци на Земята. Прекрасни животни, които не спират да препускат, колкото и да ги пришпорваш. Препускат, препускат, препускат... докато вече не издържат. Докато сърцата им се пръснат.

Възцарява се мълчание, а после се чува гласът на Танцора:

— Арес веднъж ми каза, че най-жаркият огън прави стоманата най-твърда. Продължавай да юркаш момчето.

Възнегодувам срещу двама от учителите си, когато чувам думите им: Мики, задето ме мисли за слабак, и Танцора, задето ме смята за свое оръдие. Само Хармъни не ме вбесява. В гласа ѝ, в очите ѝ кипи гняв, обзел и собствената ми душа. Сега тя може да си има Танцора, но е загубила някого. Непокритата с белези част от лицето ѝ ми го казва — студена е като космоса. Хармъни не е заговорница като Танцора или неговия господар Арес. Тя е като мен — прелива от ярост, която прави всичко останало толкова незначително.

Тази нощ плача.

През следващите дни ме тъпчат с медикаменти за ускоряване на белтъчния синтез и мускулната регенерация. След като мускулните ми тъкани се възстановяват от първоначалната травма, ме подлагат на още по-сурови тренировки отпреди — дори и Мики не възразява, въпреки че очите му са очертани с тъмни кръгове, а слабото му лице е добило жълтеникав цвят. През последните седмици той се е отдалечил от мен,

вече не ми разказва истории — сякаш се бои от своето творение сега, когато започвам да придобивам по-завършена форма.

С Хармъни разговаряме много малко помежду си, в отношенията ни обаче се появява незабележима промяна, някакво първично разбирателство между създания от един и същи вид. Но колкото повече заяква тялото ми, толкова по-трудно ѝ е на Хармъни да издържа на темпото, въпреки че е калена жена от мините. И това само след две седмици. Разликата между нашите способности продължава да се увеличава. След още един месец за мен тя е направо дете. Грациозно, ала дете. Дребно. Слабо. Но все пак пъргаво. Много пъргаво. Нищо повече обаче. Дори и тогава не изпадам в застой.

Тялото ми започва да се променя. Заяквам. Мускулите ми стават силни и стегнати в машината за концентрация, която сега допълвам с тренировки с тежести при силноГрави. Отначало новата гравитация сякаш ме смазва и не мога да пренеса свободните тежести от единия край на стаята до другия. Постепенно набирам сила. Раменете ми стават по-широки и заоблени; виждам как по ръцете ми се издуват сухожилия, стегнатата маса от твърди мускули обвива торса ми като броня. Дори и ръцете ми, които винаги са били най-силната част от тялото ми, заякват още повече в машините за концентрация. Само с едно стисване мога да стрия камък на прах. Като видя това, Мики заподскача от радост. Никой вече не се ръкува с мен.

Спя при силноГрави и затова, когато се придвижвам по Марс, се чувствам по-бърз, по-чевръст и по-подвижен от всякога. Образуват се бързо съкращаващи се мускулни влакна. Ръцете ми се движат със скоростта на мълнии и когато удрят боксовата круша с формата на човек в спортната зала, тя подскача като ударена от пържачка. Сега мога да я пробия с удар. Трудно ми е да изпитам усилие — толкова съм силен. Понякога докато потта пропие през алената ми лента за глава, минават цели трийсет минути.

Не само тялото ми се променя. Преди съм пия тоник с богато съдържание на вещества, увеличаващи способността за преработка на информацията, и прослушвам в ускорен режим „Цветовете“, „Илиада“, „Одисея“, „Преображението“, Тиванския цикъл, „Драконовите закони“ и произведения с ограничен достъп като „Граф Монте Кристо“, „Повелителят на мухите“, „Покаянието на лейди Кастърли“, „1984“ и „Великият Гетсби“. Будя се с познания за три хиляди години

литература, правен кодекс и история. Страничният ефект е, че понякога получавам спазми от „мозъчен шок“, когато преминавам през силен електромагнитен сигнал. Мики казва, че това ще отшуми. Всички Златни преминават през този процес като деца. Не съществуват дългосрочни подобрения в придобиването на знания, само краткосрочна обработка.

Последният ми ден при Мики настъпва два месеца след последната ми операция. Хармъни ми се усмихва след нашата тренировка, когато ме оставя в стаята ми. Отнякъде дъни музика. Танцърките на Мики тази вечер здравата са се развихрили.

— Ще ти донеса дрехите, Дароу. С Танцъора искаме да те заведем на празнична вечеря. Евей ще те спретне.

Тя ме оставя сам с Евей. Днес, както винаги, лицето ѝ е спокойно като снега, който съм виждал по холото. Гледам я в огледалото как подстригва косата ми. В стаята е тъмно, само лампата над огледалото свети. Сияе отвисоко и затова тя прилича на ангел. Невинна и чиста. Ала не е невинна, нито е чиста. Евей е Розова. Тях ги развъждат за наслади, заради заобленостите на гърдите и бедрата им, заради стегнатите им коремни и пухкавите гънки на устните им. Ала все пак тя е момиче и искрата в нея още не е угаснала. Спомням си кога за последно не успях да защитя едно момиче като нея.

А аз? Трудно ми е да се гледам в огледалото. Аз съм такъв, какъвто зная, че е дяволът. Аз съм самата наглост и жестокост, от онези мъже, които убиха жена ми. Аз съм Злато. И съм студен като него.

Очите ми сияят като златни слитъци. Кожата ми е мека и разкошна. Костите ми са по-здрави. Усещам колко е стегнат стройният ми торс. Когато Евей приключва с подстригването на златните коси, тя се отдръпва назад и ме гледа втренчено. Усещам страха ѝ, той измъчва вътрешно и мен. Аз вече не съм човек.

Физически съм се превърнал в нещо повече.

— Прекрасен си! — казва тихо Евей и докосва златните ми Сигли. Те са много по-малки от крилете ѝ с пера. Кръгът е разположен в средата на опакото на всяка длан. Крилете се разпростират назад върху плътта и се извиват като коси покрай страните на китките ми.

Поглеждам белите криле на Евей и си мисля колко ли грозни ѝ се струват те на гърба ѝ, колко ли ги мрази. Искан ми се да ѝ кажа нещо мило. Искан да я накарам да се усмихне, ако може. Бих ѝ казал, че е

красива, но на нея цял живот мъжете ѝ го бяха казвали заради една или друга облага. Тя не би повярвала на момче като мен. А и аз не вярвам на думите, които тя ми каза. Ео бе прекрасна. Още си спомням как поруменяваха бузите ѝ от прилива на кръв, докато танцуваше. Тя притежаваше всички сурови цветове на живота, необработената красота на природата. Аз съм човешката представа за красотата. Злато, меко и гъвкаво, излято в човешка форма.

Евей ме целува по върха на темето, а после се стрелва нанякъде и ме оставя сам да гледам холото в отражението на огледалото. Не забелязах кога е пъхнала перо от крилете си в джоба на гърдите ми.

Омръзна ми да гледам холо. Вече знам тяхната история и всеки ден научавам по още нещо. Но ми омръзна да стоя на закрито, омръзна ми да слушам как музиката дъни в клуба на Мики и да усещам миризмата на ментовите листа, които той пуши. Омръзна ми да гледам момичетата, които той довежда в семейството си само за да ги продаде, когато някой предложи на търг достатъчно висока сума. Омръзна ми да гледам как всички живи очи се превръщат в празни орбити. Тук не е Ликос. Няма любов, няма семейство или доверие. Това място е извратено.

— Момчето ми, изглеждаш като капитан на флотилия от Кораби факли! — възкликва Мики от вратата. Той се вмъква вътре, мирише на горелките си. Дългите му източени пръсти изваждат перото на Евей от предния ми джоб и го прокарват нагоре-надолу по кокалчетата им. После потупва с перото всяка от златните ми Сигли. — Крилете са ми любими. Не са ли и на теб? Те изразяват най-извисените стремежи на човечеството.

Мики застава зад мен, докато седя, вперил очи в огледалото. Ръцете му се отпускат на раменете ми и той заговаря надолу, над главата ми, облегал брадичка върху нея, все едно съм негова собственост. Личи си, че точно това си мисли. Лявата ми ръка докосва Сиглата на десницата ми и се задържа там.

— Казах ти, че беше великолепен. Сега ти е време да полетиш.

— Ти даваш криле на момичетата, ала не им позволяваш да полетят. Нали? — питам.

— Тях е невъзможно да ги накараш да полетят. Те са елементарни създания от теб. А не мога да си позволя да купя лиценз за гравиБотуши. Затова те танцуват за мен. Техните кости не са кухи

като на птиченцата, нали разбираш — обяснява ми Мики. — Имаше една, която създадох куха — Навия. Ама знаеш ли какво стана? Не полетя. Не притежаваше необходимите физически качества. Но ти, ти ще полетиш, нали, великолепно мое момче?

Гледам го, ала нищо не казвам. Усмивка прорязва устните му, защото го нервирам. Винаги съм го нервирал.

— Страх те е от мен — отбелязвам.

Той се размива.

— Нима? Охо! Страхувам ли се сега, момчето ми?

— Да. Ти си свикнал да знаеш кое какво е. Мислиш като всички тях — кимвам към отражението на холото. — Нещата са издялани от камък. Нещата са добре подредени. Червените — на дъното, всички останали — покачени на гърба ни. Сега ме гледаш и разбираш, че на нас не ни харесва там долу, кърваво проклятие! Червеното се надига, Мики.

— Ех, още колко път ти предстои...

Посягам и го хващам за китките; не може да помръдне. Той се взира в отражението ми в огледалото и се мъчи да се изтръгне от хватката ми. Няма по-силно нещо от хватката на Пъклолаз. Усмиввам се в огледалото, вирам се със златните си очи в неговите виолетови. Той мирише на страх. Първичен ужас. Като мишка, притисната в ъгъла от лъв.

— Дръж се мило с Евей, Мики. Не я карай да танцува. Осигури й луксозен живот или ще се върна и ще ти откъсна ръцете.

13. ЗЛИНИ

Матео е тънък, висок Розов с издължени крайници и слабо, красиво лице. Той е роб. Или е бил роб, предназначен за плътски удоволствия. Ала въпреки това има походка на господар на водите. Пристъпва красиво. Махва с ръка с грациозен маниер. Има слабост към носенето на ръкавици и е способен да подуши и най-малката пращинка мръсотия. Поддържането на тялото е било житейското му предназначение... И затова не му се струва странно, докато ми помага да приложат препарат убиец на космените фоликули по ръцете, краката, торса и интимните части. Но на мен ми е странно. Когато приключваме, и двамата ругаем — аз, защото ме щипе, а той, защото го халосах по рамото. Само с един удар, без да искам, го изкълчих. Още не си знам силата. А те правят Розовите крехки. Ако той е розата, то аз съм тръните.

— Съвсем без косми си, като малко детенце, необуздано бебе такова — въздъхва Матео пристойно, доколкото подобно нещо може да се изрече пристойно. — Точно според изискванията на *най-новата* мода от Луна. *Сега*, като ти произваем малко веждите — их, веждите ти приличат на гъсеници гъбоядки — и като подложим на унищожение на космите ти в носа, преобразуване на кутикулите, избелване на зъбите — това гладко новичко чене, което, ще ме прощаваш, ама е жълто като горчица, изпъстрена с глухарчета... Каж ми, някога мил ли си новите си зъби? Отстраняване на черните точки, което ще е като сондаж за хелий-3, коригиране на тена и инжекции с мелатонин, ще цъфнеш като майска роза, досущ като истински.

Изсумтявам — всичко това ми звучи като пълни глупости.

— Вече изглеждам като Златен.

— Изглеждаш като Бронзов! Злато менте! Някой копелдак от низко потекло, който изглежда по-скоро в цвят каки, отколкото Златен! Трябва да бъдеш съвършен!

— Кърваво проклятие! Странна птица си ти, Матео.

Той ме плясва.

— Внимавай какви ги дрънкаш! Един Златен по-скоро би умрял, отколкото да употребява този жаргон от мините, който току ти се приплъзва в речта! Казва се „Кръвогадно проклятие“ или „кръвогадост“ и „шлака“ вместо „издънка“. Всеки път, щом произнесеш „кървав“ или „кърваво проклятие“, ще ти разбивам не плювалника, а устата. А ако произнесеш „издънка“ или „плювалник“, ще те изритвам в скротума — към който отлично познавам пътя; същото ще правя и ако не се отървеш от този ужасен акцент. Кръвогадост, говориш така, сякаш си роден в кофа за боклук!

Той се намръщва и слага ръце на стройните си хълбоци.

— А после ще трябва да те научим на обноски. И на култура — култура, *драги ми господине*.

— Обноски си имам.

— В името на създателя, как *само* ще те накараме да се отречеш от този провинциален диалект, както и от ругатните!

Докато изрежда по списък недостатъците ми, той ме боцка с пръст.

— Що не пробваш и ти да се понаучиш на някакви обноски, *дупедавецо!* — изръмжавам.

Той смъква едната от ръкавиците ми, зашлевява ме с нея през лицето, грабва някаква бутилка и я притиска до гърлото ми. Разсмивам се.

— Ще трябва скоро да си възвърнеш рефлексите на Пъклолаз, за да се оправяш с това тромаво ново тяло.

Оглеждам бутилката.

— Ще ме ръчкаш до смърт ли?

— Това е полиенов меч, *драги ми господине*. Иначе казано бръснач. Както е мек като перушина, с един органичен импулс става по-твърд от диамант! Това е единственият предмет, способен да проникне през пулсЩит! Както е камшик, само за миг се превръща в съвършен меч! Това е оръжието на един джентълмен. Златен. За всеки друг Цвят носенето му означава смърт.

— Това е бутилка, тъпако!

Той ме ръгва в гърлото и аз се задавям.

— Тъкмо обноските ти ме принудиха да извадя бръснача си и да те предизвикам, и поради това ненавременно да сложа край на твоя безсрамен живот! В онзи коптор, който ти наричаш дом, може и да си

налагал с юмруци, за да защитиш честта си. Тогава си бил буболечка! Мравка! Един Ауреат се бие с хладно оръжие при най-дребната провокация! Те притежават чест, за която ти нищичко не знаеш! Твоята чест е била лична — тяхната е лична, семейна и планетарна! Това е всичко. Залогът за техните битки е по-висок и те не прощават, когато се стигне до кръвопролитие! А най-малко от всички — Безподобните белязани! Обноски, *драги ми господине!* Обноските ще те защитават, докато можеш сам да се защитиш от моята бутилка от *шампоан!*

— Матео... — казвам, докато си разтривам гърлото.

— Да? — въздъхва той.

— Какво е шампоан?

Бих предпочел още една обработка във ваятелското ателие на Мики пред опекуството на Матео. Мики поне се боеше от мен. Матео постоянно ме обижда и ми се присмива, което хич нямаше да ме притеснява, ако можех да я ударя тая хърба — обаче ако го ударя, знам, че има опасност да го прекърша. Ала въпреки че ме обсипва с обиди, той не ми е неприятен. Напомня ми на Лоран — също тъй остроумен и енергичен е, само че в добавка към това е мрънкало като чичо Нарол. И двамата ми липсват.

На другата сутрин Танцъора се опитва да ми смени името.

— Ти ще бъдеш синът на относително неизвестно семейство от далечните астероидни групи. Скоро семейството ще загине при катастрофа с кораб. Ти ще си единственият оцелял и единствен наследник на техните дългове и нисък статус. Името му — твоето име — ще бъде Кай ау Андромед.

— Шлакай я ти тая работа — заявявам. — Или ще съм Дароу, или нищо!

Той се почесва по главата.

— Дароу е... странно име.

— Вече ме накара да се откажа от косата, дадена ми от моя баща, от очите, оставени ми от майка ми, от Цвета, с който съм роден; затова ще запазя името, с което са ме дарили, а ти си способен да го приспособиш.

— Повече ми харесваше, когато не се държеше като Златен — мърмори Танцъора.

— Сега, най-същественото да се държиш на масата като Ауреат е да се храниш бавно — обяснява Матео, докато седим заедно на маса в апартамента на покрива, където Танцъора за пръв път ми показва света. — Ще попаднеш на многобройни Трималхионов пирове. При такива случаи се поднасят седем блюда — предястие, супа, риба, месо, салата, десерт и напитки.

Той посочва малък поднос, отрупан със сребърни прибори, и обяснява разнообразните методи за хранене с всеки един от тях.

После ми казва:

— Ако почувстваш нужда да уринираш или да изхвърлиш изпражнения по време на хранене, сдържаш се. От един Ауреат се очаква да контролира телесните си функции.

— Значи на тия лигльовци, Златочелите, им е забранено да серат? Чудя се, като го правят, злато ли излиза?

Матео ме зашлевява по бузата с ръкавицата си.

— Ако толкова нямаш търпение пак да видиш червено, развържи си езика в тяхно присъствие, *драги ми господине*, и те с радост ще ти припомнят цвета на кръвта на всеки човек. Обноси и контрол! Ти не притежаваш нито едното, нито другото. — Той поклаща глава. — А сега кажи ми, за какво се употребява тази вилица?

Ще ми се да му отговоря, че се употребява за човъркане в задника му, обаче въздъхвам и давам правилния отговор.

— За риба, но само ако костите все още са в чинията.

— А колко от тази риба трябва да изядеш?

— Цялата — предполагам аз.

— Не! — провиква се той. — Ти изобщо слушаше ли ме? — Ръчичките му скубят косата му, той си поема дълбоко въздух. — Трябва ли да ти напомням? Съществуват Бронзита, съществуват Златни, съществуват и Феички.

Той ме оставя да довърша останалото.

— Феичките не умеят да се самоконтролират — спомням си на глас. — Те се възползват от всички наслади на властта, обаче хич не се назорват да са достойни за тях. Раждат се и преследват удоволствията. Супер?

— „Отлично“, а не *супер*. А какво се очаква от един Златен? От един Безподобен белязан?

— Съвършенство.

— Което означава?

Говоря с хладен тон и имитирам произношението на Златните:

— Това означава контрол, *драги ми господине*. Самоконтрол. Позволено ми е да се отдавам на пороци, стига никога да не им позволявам да узурпират контрола. Ако съществува ключ към разбирането на Ауреатите, той се намира в разбирането за контрола във всичките му форми. Изяждам рибата и оставям двацет процента, за да покажа, че превъзходният ѝ вкус не е надделял над моята непоколебимост, нито пък е поробил вкусовете ми брадавици.

— Значи в края на краищата си слушал.

На следващия ден Танцъора ме намира, докато упражнявам Ауреатското си произношение пред холоогледалото в апартамента. Виждам пред себе си триизмерно изображение на главата ми. Зъбите се движат странно и закачат езика ми, докато се опитвам да търкалям думите из устата си. Все още свиквам с тялото си, дори и месеци след последната от операциите. Зъбите ми са по-едри, отколкото първоначално си мислех. Това, че Златочелите приказват, все едно златни лопати са забити в кървавите им проклетни пърделници, хич не ми помага. Затова ми е по-лесно да говоря като Златен, понеже виждам, че съм такъв. Наглото държание ми се отдава по-лесно.

— Смекчи си „р“-то — съветва ме Танцъора. Той седи и слуша внимателно, докато чета от един дейтапад. — Преструвай се, че пред всяко „р“ има по едно „х“. — Горелката му ми напомня за дома и се сещам как изглеждаше Архигубернатор Август в Ликос. Спомням си неговата ведрост. Търпеливото му снизхождение. Самодоволната му усмивка. — Удължавай „щ“-то.

— *Само това ли знаеш?* — произнасям срещу огледалото.

— Идеално! — похвалява ме Танцъора и се разтреперва на майтап. Пляска се по коляното със здравата си ръка.

— Кърваво проклятие! Скоро ще почна и да сънувам като Златочел! — възкликвам отвратен.

— Не бива да казваш „Кърваво проклятие“. Вместо това употребявай „Кръвогадост“ или „Кръвогадно проклятие“.

Поглеждам го на кръв.

— Ако се видех по улиците, щях да се намразя. Щеше да ми се прище да грабна един Секач и да се разпоря от драйфалника до пърделника, а после да изгоря останките! Ео би повърнала само като ме погледне!

— Млад си още — смее се Танцъора. — Боже, понякога забравям колко си млад! — Той вади плоско шише от ботуша си и удря яка глътка, а после ми го подхвърля.

Засмивам се.

— Последния път, като пих, чичо Нарол ме упои. — Пийвам. — Може да си забравил как е в мините. Не съм млад.

Танцъора се намръщва.

— Не исках да те обидя, Дароу. Просто ти разбираш какво трябва да направиш. Разбираш и защо. Но въпреки това губиш перспектива и се самоосъждаш. Точно сега сигурно ти прилява, като се гледаш като Златен. Нал' тъй?

— Баш тъй. — Удрям яка глътка от шишето.

— Но ти само играеш роля, Дароу. — Той мръдва пръста си и от надянатия на него пръстен изскача закривено острие. Рефлексите ми са се възстановили и са достатъчно бързи — бих могъл да го забия в гърлото му, ако мислех, че ме застрашава, но аз го оставям да стовари острието със замах напреки на показалеца ми. Шурва кръв. Червена кръв. — За всеки случай, ако имаш нужда от напомняне какво си всъщност.

— Ухае като у дома — казвам аз, докато смуча пръста си. — Мама правеше кръвна супа от пъклените пепелянки. Хич не беше лоша, да си кажа правичката.

— Топиш в нея ленен хляб и поръсваш цвят от бамя отгоре?

— Ти пък откъде знаеш? — питам.

— Мама готвеше същата — смее се Танцъора. — Ядохме я на Танцовия празник или преди Лавровия празник, когато обявяваха победителя. Вечно тия издънки Гама!

— Наздраве за Гама! — смее се аз и удрям още една глътка.

Танцъора ме наблюдава. По някое време усмивката слиза от лицето му, а погледът му става хладен.

— Матео утре ще те учи да танцуваш.

— Мислех, че ти ще я вършиш тази работа — казвам.

Той тропва със сакатия си крак.

— Доста време мина, откакто съм танцувал. Най-добрият танцьор в Ойкос. Движех се като течение в дълбок тунел! Всичките ни най-добри танцьори бяха Пъклолази. Няколко години бях най-добрият, да знаеш.

— Досетих се.

— Така ли стана?

Посочвам белезите му.

— Само Пъклолаз може да е хапан толкова пъти без сондьорчета наоколо, които да ти помагат да извадиш пепелянките. И мен са ме хапали. Поне от това изкярих по-голямо сърце.

Танцьора кимва и погледът му се зарейва някъде далече.

— Паднах в тяхно гнездо, докато поправях едно съединение на ноктоСондата. Бяха нагоре в един от каналите и не ги видях. От опасните бяха.

Разбирам за какво намеква.

— Били са бебета — казвам.

Той пак кимва.

— Те имат по-малко отрова. Много по-малко от родителите са, затова нямаха намерение да се зароят в мен и да снесат яйцата си. Като хапеха обаче, влагаха цялата си злост! За щастие носехме с нас противоотрова. Изтъргувахме я от едни Гами. — В Ликос нямахме противоотрова.

Танцьора се привежда към мен.

— Ние ще те подхвърлим в гнездо с бебета пепелянки, Дароу. Запомни го. Приемните изпити са след три месеца. Аз ще те обучавам наред с уроците, които вземаш сега от Матео. Но ако не престанеш да се самоосъждаш, ако продължаваш да мразиш маската си, ще се провалиш на изпита или, още по-зле — ще го вземеш, а после ще се издадеш и ще те разкрият, когато вече си в Института. И всичко ще се прецака.

Размърдвам се на мястото си. Този път в мен се буди друг страх — не че ще се превърна в нещо, което Ео не би разпознала, а първичен страх, смъртен страх от враговете ми. Какви ще бъдат те? Вече чувам техните подигравки, виждам тяхното презрение.

— И да ме разкрият, няма значение. — Плясвам Танцьора по коляното. — Те вече ми взеха каквото могат. Тъкмо затова и съм оръжие, което можете да използвате.

— Не си прав! — тросва се Танцъора. — Ти си ни от полза, защото си нещо повече от оръжие. Когато жена ти умря, тя не просто ти даде повод за вендата. Тя ти даде своята мечта. Ти си нейният пазител. Създателят ѝ. Затова недей да бълваш гняв и омраза. Ти не се бориш срещу тях, каквото и да разправя Хармъни. Ти се бориш за мечтата на Ео, за своето семейство, което още е живо, за твоите хора.

— Това ли е мнението на Арес? Искам да кажа, твоето?

— Аз не съм Арес — повтаря Танцъора. Не му вярвам. Виждал съм как го гледат хората му, как дори Хармъни му оказва почит. — Вгледай се в себе си, Дароу, и ще разбереш, че ти си добър човек, на когото ще му се наложи да върши злини.

По ръцете ми няма белези и ги чувствам странно, когато стисвам юмруци, докато кокалчетата ми добият онзи познат нюанс на бялото.

— Виждаш ли, ето това не проумявам. Щом съм добър човек, тогава защо да искам да върша злини?

14. АНДРОМЕД

Матео не може да ме научи да танцувам. Той ми показва как изглежда всяка от петте форми на танц на Ауреатите и с това приключваме. В танците на Златните се набляга на партньора повече, отколкото в танците, на които ме е учил чичо ми, но движенията са подобни. Изпълнявам и петте с умение, далеч превъзхождащо неговото. За да се изфукам, си превързвам очите и изпълнявам отново последователно всеки танц без музика, по памет. Чичо Нарол ме научи да танцувам и след безброй нощи, в които си запълвах времето единствено с песни и танци, аз съм майстор в запаметяването на движенията на моето тяло, дори и когато е ново. То умее неща, които старото ми тяло не умееше. Мускулните влакна се свиват другояче, сухожилията се разтягат повече, нервите се задействат по-бързо. Чувствам сладко парене в мускулите, докато плавно изпълнявам движенията.

Един танц — „Полемид“ — ми навява носталгия. Матео ме кара да държа палка, докато пристъпвам със завъртания, а ръката ми с палката е изпъната, все едно се бия с бръснач. Дори и докато тялото ми се движи, чувам ехо от миналото. Усещам вибрациите на мината, мириса на моя клан. Виждал съм този танц и преди и го изпълнявам по-добре от всички останали. Това е танц, за който тялото ми е създадено — той толкова много прилича на незаконния Жътварски танц.

Когато приключвам, Матео е сърдит.

— Това някаква игра ли е? — озъбва ми се.

— Какво искаш да кажеш?

Той ме поглежда гневно и потропва с крак.

— Никога ли не си бил извън мините?

— Знаеш отговора.

— Никога ли не си се бил с меч или щит?

— Да, бил съм се. Освен това бях капитан на звездни крайцери и вечерях с Претори. — Смя се и питам какво има.

— Това *не* е игра, Дароу.

— Да съм казал, че е? — Объркан съм. С какво го предизвиках така? Правя грешката да се засмея, за да поразсея напрежението.

— Смееш се? Момче, ти си се забъркал не с какво да е, а с Обществото! И се смееш? Те не са някаква отвлечена идея. Те са смразяващата реалност. Ако разберат кой си, няма да те обесят. — Докато го казва, добива отнесено изражение, сякаш всичко му е до болка познато.

— Това го знам.

Той не обръща внимание на обаждането ми.

— Обсидианите ще те хванат и ще те дадат на Белите, а те ще те отведат в своите тъмни килии и ще те изтезават. Ще ти извадят очите и ще ти отрежат всичко, което те прави мъж. Разполагат и с по-изтънчени методи, но бас държа, че информацията няма да е единствената им цел — ако това искат, имат си химикали за него. Скоро след като им изпееш всичко, ще убият мен, Хармъни, Танцъора. И твоето семейство ще избият — с плътоБелачки, и ще стъпчат главите на племенниците и племенничките ти. Тези неща те не ги дават по холото. Такива са последствията, когато повелителите на планети са твои врагове. На *планети*, момче.

Усещам как мраз пролазва в костите ми. Знам тези неща. Защо той не престава да ме засипва с тях? Вече се боя — не искам да е така, но се боя. Задачата ми изцяло ме поглъща.

— Затова пак те питам — ти този ли си, който Танцъора казва, че си?

Умълчавам се. *Ех...* Предполагах, че Синовеите на Арес си имат по-голямо доверие, че са единопдушни. Тук има пукнатина, разделение. Матео е съюзник на Танцъора, ала не му е приятел. Нещо в моя танц го накара да се подвоуми. После разбирам. Той не е видял как Мики ме извайва. Приема всичко това на доверие — че някога съм бил Червен и колко трудно трябва да ми е. Нещо в танца ми го е накарало да мисли, че съм роден такъв. Нещо, свързано с онзи, последния танц, с танца, наречен „Полемид“.

— Аз съм Дароу, син на Дейл, Пъклолазът на Ламбда от Ликос. Никога не съм бил никой друг, Матео.

Той скръства ръце.

— Ако ме лъжеш...

— *Не лъжа нисшеЦветни.*

По-късно същата вечер проучвам изпълнените от мен танци. „Полемид“ на гръцки означава „дете на войната“. Това е танцът, който тъй силно ми напомня за танците на чичо Нарол. Той е военният танц на Златните, на които те учат децата като малки, за да ги подготвят за движенията при бойни действия и използването на бръснача. Гледам холо на Златни, които водят битка, и сърцето ми отива в петите. Те се бият като лятна песен. Не като гръмотевичните, чудовищни Обсидиани, а като птички, гмуркащи се в свеж вятър. Бият се на двойки, извиват се, танцуват, убиват, разпарят поле, пълно с Обсидианови и Сиви, сякаш си играят със сърпове и всички тела, повалени от тях, са житни стебла, разпръскващи кръв вместо жълтеникава плява. Златните им доспехи сияят. Бръсначите им проблясват. Те са не хора, а богове.

И аз възнамерявам да ги унищожа?

Тази нощ спя лошо в леглото си, застлано с копринени чаршафи. Дълго след като съм целунал хеманта на Ео заспивам и сънувам баща си и какво щеше да бъде, ако го бях познавал, докато възмъжавам, ако се бях научил да танцувам от него, а не от брат му, пияницата. Когато се будя, стискам алената лента за глава в ръка. Държа я с такава нежност, с каквато стискам венчалния си ширит. Всички тези неща, които ми напомнят за дома.

Ала те не са достатъчни.

Страх ме е.

Танцъора ме заварва, докато си ям сутрешната закуска.

— Ще се зарадваш да научиш, че нашите хакери две седмици си играха, докато проникнат в облака на Съвета за Качествен контрол, за да сменят името Кай ау Андромед с Дароу ау Андромед.

— Много добре.

— Само това ли ще кажеш?! Ти знаеш ли колко много... Зарежи. — Той тръсва глава и се позасмива. — Дароу. Толкова е *съмнително на Цвят!* Ще има вдигнати вежди.

Свивам рамене, за да прикрия страха си.

— Значи ще ги разбия на кръвогадният им изпит и на тях хич няма да им пука.

— Думи на Златен!

На другия ден Матео ме откарва с кораб в конюшните на Ищар, недалеч от Йорктон. Това е едно място край морето, където зелени поля се простират по хълмисти възвишения... Никога не съм попадал на по-обширно пространство! Никога не съм виждал земя, която да се отдалечава от мен с извивки! Никога не съм виждал истински хоризонт, нито животни, така ужасяващи като зверовете, с които Матео бе уредил да проведем урок. Те тропат, тупат по земята с копита и пръхтят, мятат опашки и оголват страховитите си жълти зъби. Конете. Винаги ме е било страх от конете въпреки историята за Андромеда, която разказваше Ео.

— Те са страшилища! — прошепвам на Матео.

— Независимо от това — пошушва ми той в отговор — така правят джентълмените. Ти трябва да яздиш добре, инак ще изпаднеш в срамно положение при някаква официална ситуация.

Оглеждам другите Златни, които ме задминават с конете си. Днес в конюшната те са само трима, всеки придружен от прислужник като Матео — Розови и Кафяви.

— Като тази ситуация ли? — изсъсквам му. — Добре де, добре. — Посочвам един едър черен жребец с копита, които рият земята. — Вземам този звяр.

Матео се усмихва.

— Този повече ще ти пасне по скорост.

И ми дава пони. Едро пони, обаче пони. Тук няма социално взаимодействие — другите ездачи ме подминават в тръс и докосват главите си за „добър ден“, но само толкова. Усмивките им обаче са достатъчни, за да разбере колко нелепо изглеждам. Язденето не ми потръгва. Още по-зле ми потръгва, когато моето пони се понася стремглаво, щом двамата с Матео го подкарваме по пътечка през една горичка. От другата страна на горичката скачам от гърба на животното и ловко се приземявам в тревата. Някой в далечината се смее — дългокосо момиче. Тя язди жребеца, който посочих по-рано.

— Май по-добре да си стоиш в града, Феичке! — подвиква ми, после пришпорва коня си и потегля. Изправям се от коляно и я гледам как препуска в далечината. Косата ѝ се развява зад нея, по-златна от залязващото слънце.

15. ПРОВЕРКАТА

Изпитът ми идва след два месеца умствени тренировки с Танцъора. Не уча наизуст. Когато съм с него, всъщност и не уча наистина. Вместо това неговото обучение е разработено с цел да помогне на разума ми да се адаптира към промените на парадигмата. Например, ако гравитацията внезапно обърне посоката си наопаки, повечето мозъци ще са неспособни да проумеят промяната на парадигмите или да се приспособят към нея. Моят обработва, усвоява и изчислява. Друг пример: ако една риба има 3453 люспи от лявата страна и 3453 от дясната, коя страна от рибата има повече люспи? Отговор: външната. Наричат това „екстраполоационно мислене“. Точно по този начин съм разбрал, че трябва да глътна картата със сърпа на първата ми среща с Танцъора. Много ме бива.

Намирам ирония в това, че Танцъора и приятелите му могат да ми създадат фалшива история, фалшиво семейство, фалшив живот, ала не могат да фалшифицират приемния ми изпит. И затова три месеца след началото на моето обучение се явявам на изпита в една светла стая, седнал до едно шумно, прилично на мишле Златочело момиче, което непрекъснато чука с писалката си по нефритовата си гривна. Тя може и да е задача от изпита, доколкото знам. Когато не гледа, грабвам писалката от пръстите ѝ и я скривам в ръкава си. Аз съм Пъклолаз от Ликос. Тъй че, да, мога да свия писалката на някаква си тъпачка, без тя изобщо да се усети. Момичето зяпа наоколо, сякаш е станала магия. После започва да хленчи. Не ѝ дават друга писалка и тя побягва навън, обляна в сълзи. След това Прокторът — един Грош — поглежда дейтапада си и превърта назад видеозапис от наноКамера. Поглежда ме и се усмихва. Подобни качества очевидно са достойни за възхищение.

Едно Златно момиче — направо бръснач — не е съгласно и изсъсква: „Касап!“, в ухото ми, когато изприпква покрай мен навън в коридора. Матео ми каза да не говоря с никого, защото още не съм готов да си общувам с хора, затова едва успявам да сдържа напирания

на езика ми силно Червен отговор. Още чувам думите й. Касап. Главорез. Макиавели. Безжалостен. — Всички тези думи изразяват нейното мнение за мен. Смешното е, че повечето Златни биха възприели думата като официално признание.

Един напевен глас се обръща към мен:

— Мисля, че тя всъщност ти направи комплимент. Така че не се настройвай срещу нея. Хубавичка е като прасковка, но отвътре е съвсем гнила. Веднъж си отхапах, ако схващаш накъде бия. Вкусно, а после — гнилоч. Хватката ти там вътре беше фантастична, между другото. И на мен самия ми идеше да изтръгна очите на тая мухла. Проклето почукване!

Сияйният глас идва от един младеж, изтръгнат от древногръцки стих. От него направо струят арогантност и красота. Безукорна порода. Никога не съм виждал толкова бяла и широка усмивка, толкова гладка и лъскава кожа. Той е всичко онова, което аз презирам.

Младежът ме тупва по рамото и се ръкува с мен по един от няколкото начина за полуофициално представяне. Стисвам леко дланта му. И неговото ръкостискане е здраво, но когато опитва да се наложи, притискам ръката му, докато той не отдръпва рязко своята. В очите му проблясва тревожна искра.

— Боже, ръката ти е като менгеме! — киска се той. Много бързо се представя като Касий и изваждам късмет, че почти не ми оставя време да говоря, защото, щом проговарям, бръчки прорязват челото му. Произношението ми все още не е идеално.

— Дароу — повтаря той. — Брей, това име е доста нестандартно по Цвят. Аа... — Поглежда своя дейтапад и изтегля личната ми история. — Та ти не произхождаш от някакъв род. Селяндур от далечна планета. Нищо чудно, че Антония ти се надсмя. Но слушай, ще ти го простя, ако ми кажеш как си изкарал на изпита.

— Я, ти ще ми простиш?

Веждите му се сключват.

— Опитвам се да се държа любезно! Ние от Белона не сме реформатори, но знаем, че сред хората с нисък произход има и свестни. Нека се разбираме, приятел.

Заради външността му чувствам нужда да го предизвикам.

— Е, смея да кажа, че очаквах този изпит да е по-труден. Може да не съм уцелил онова за свещта, но освен него...

Касий ме гледа, незлобливо ухилен. Живият му поглед танцува по лицето ми, докато гадая дали майка му сутрин си къдри косата със златна маша.

— С ръце като твоите трябва са си страхотия с бръснача — казва той насочващо.

— Бива ме — лъжа аз. Матео не ми позволява дори да го пипна.

— Скромност! Да не са те отгледали Белите качулки, човече? Карай да върви, след физическите изпити заминавам за Егия. Ела с мен, а? Чувам, че Ваятелите поработили възхитително върху новите дами в „Искушение“. А в „Среща“ съвсем наскоро инсталирали гравиПодове — можем да се реем насам-натам без гравиБотуши. Какво ще кажеш, а, пич? Интересува ли те? — Той потупва едното от своите крила и намига. — Там има много прасковки и нито една не е гнила.

— За съжаление, не мога.

— А... — Той подскача, все едно току-що се е сетил, че съм селяндур от далечна планета. — Спокойно, драги ми господине, аз плащам и прочее.

Отказвам учтиво, но той вече тръгва нанякъде. Преди да се махне, чуква по моя дейтапад. Холоекранът, наложен върху вътрешната страна на лявата ми ръка, присветва. Измеренията на лицето му и информацията за разговора ни остават — адресът на клубовете, за които е споменал, енциклопедичната статия за Егия и информацията за семейството му. Касий ау Белона, пише там. Син на Претор Тиберий ау Белона, Император на Шеста флотилия на Обществото и може би единственият човек на Марс, който може да съперничи по власт на АрхиГубернатор Август. Очевидно родовете се мразят. Като че имат гадния навик да се избиват помежду си. Същински бебета пъклени пепелянки, да.

Мислех, че ще се уплаша от тези хора. Мислех, че те ще са малки богчета. Но освен Касий и Антония, повечето не впечатляват с нищо. В моята изпитна зала са само седемдесет души. Някои приличат на Касий. Но не всички са красавци. Не всички са високи и високомерни. И твърде малко ме поразяват като мъже и жени. Въпреки цялата си физическа величавост те са дечурлига с прекомерно самомнение. Те не познават трудностите. Бебета. Предимно Феички и Бронзита.

След това проверяват физическите ми качества. Седя гол в едно кресло в една бяла стая, докато Медните лаборанти от Съвета за Качествен контрол ме наблюдават през наноКамери.

— Дано изгледът да ви е добър — казвам.

Един Кафяв работник идва и слага щипка на носа ми. Погледът му е безизразен. В него няма никаква съпротива, никакво презрение към мен. Кожата му е бледа, движенията му — неловки и тронави.

Нареждат ми да не дишам, доколкото ми позволят дробовете. Десет минути. После Кафявият маха щипката и напуска. След това трябва да вдишам и издишам. Правя го и изведнъж разбирам, че в стаята няма кислород. Когато залитам в креслото, кислородът се завръща. Замразяват стаята и измерват колко време ми трябва да започна да треперя неконтролируемо. После я загряват, за да проверят кога сърцето ми започва да се съпротивлява. Усилват гравито в стаята, докато сърцето ми не може да изтласква достатъчно кръв и кислород към мозъка. После проверяват колко мога да издържа на движение, докато повърна. Свикнал съм да яхам деветдесетметрова сонда и им се налага да се откажат.

След като вече съм готов да убия оня, дето дърпа шалтера на тази малка адова килия, те изпращат Кафяви прислужници да ме напъхат в биометричен костюм и да ме отведат в една спортна зала. Там измерват потока кислород към мускулите ми, ударите на сърцето, плътността и дължината на мускулните влакна, показателите на костите за издръжливост на опън. Всичко това, след като съм спринтирал няколко дължини и съм изкатерил една скална стена при силноГрави. Същинска разходка в парка след оня ад с Хармъни.

Карат ме да хвърлям топки, после ме строят до една стена и ми нареждат да спирам малки топки, които изстрелват към мен с циркулярна машина. Моите ръце на Пъклолаз са по-бързи от тяхната машина и затова те докарват един Зелен техник да нагласи уреда така, че той почва да изстрелва същински ракети. Най-накрая една топка ме уцелва по челото и припадам за кратко. И това записват.

Следват проверки на очите, ушите, носа, устата и съм готов. След тестовете имам смътното усещане за далечност. Все едно са измерили тялото и мозъка ми, но не и самия мен. Не осъществих никакви лични взаимодействия освен онова с Касий. Всичко се провеждаше в много студена, много институционализирана атмосфера.

Влизам със залитане в съблекалните, съсипан и объркан. Още двама-трима се преобличат там, затова си вземам дрехите и се местя в един по-дискретен отсек на дългите редици пластмасови шкафчета. После чувам странно подсвиркване. Мелодията ми е позната. Тя е онази, която ехти в моите сънища. Онази, под чиито звуци умря Ео. Проследявам звуците и се натъквам на момиче, което се преоблича в ъгъла на съблекалнята. Стои с гръб към мен със стегнати мускули и облича ризата си. Вдигам шум. Тя изведнъж се обръща и за един неловък миг аз стоя там и се червя. На Златните не би трябвало да им пука от голотата. Но не мога да се сдържа. Красива е — сърцевидно лице, пухкави устни, очи, които ти се смеят. Смеят се така, както когато тя яздеше коня. Това е същото момиче, което ме нарече Феичка, докато яздох понито.

Едната ѝ вежда се извива нагоре. Не зная какво да кажа, паникьосано се обръщам и се изнасям с най-бърза крачка от съблекалните.

Един Златен не би постъпил така. Но докато седя с Матео в совалката и тя ни откарва от Йорктон обратно у дома, в Тоутон, си спомням лицето на момичето. И то се изчерви.

Полетът е кратък, твърде кратък. Наблюдавам Марс през пода от дуростъкло. Въпреки че планетата е тераформирана, по нашия маршрут растителността е оскъдна. Повърхността на планетата е нашарена с ивици зеленина в долините и по екватора. Растителността прилича на зелени белези, врязани в издълбаното ѝ от шарка лице. Правил съм виртуални екскурзии по планетата почти всеки ден, откакто получих златните си очи.

Вода изпълва нейните кратери и създава величествени езера. А басейнът на Бореалис, прострял се по цялото северно полукълбо, прелива от прясна вода и гъмжи от странни морски форми на живот. Грамадни равнини, където вихрушки събират мантии от горния пласт на почвата и се втурват през обработваемите земи. Бури и лед властват на полюсите, където се обучават и живеят Обсидианите. Казват, че там времето е сурово и студено, въпреки че сега по голяма част от повърхността на Марс преобладава умереният климат.

На Марс има хиляда града, всеки се управлява от Губернатор, а над всички властва АрхиГубернаторът. Всеки град се намира в центъра на сто миньорски колонии. Губернаторите управляват тези колонии, а

отделните МинМагистрати, като Подгин, управляват миньорите. Цитаделата на АрхиГубернатора се намира в Егия, във Валес Маринерис — най-големият каньон в Слънчевата система.

При толкова много мини и толкова много градове предполагам, че случайността е довела в дома ми АрхиГубернатора с неговия снимачен екип. Случайността и моето положение на Пъклолаз. Те искаха да ме превърнат в пример за назидание — за Ео се сетиха после. И тя нямаше да пропее, ако АрхиГубернатора го нямаше там. Иронията на живота никак не е очарователна.

— Какво ще е в Института, ако вляза? — питам Матео, докато се вирам през прозореца.

— Купища уроци, предполагам. Откъде да знам?

— Няма ли информация?

— Няма.

— Няма? — повтарям.

— Ами някаква сигурно се намира — признава Матео. — Завършват три вида хора: Безподобните белязани, Абсолвентите и Посрамените. Безподобните могат да се издигнат в Обществото; Абсолвентите — също, но техните перспективи са относително ограничени и те все още са длъжни да заслужат белезите си; а Посрамените ги пращат в далечни колонии като Плутон, където се живее тежко, за началници през първите години на тераформирането.

— Как се става Безподобен?

— Сигурно има някаква система за класиране, *може би* съревнование. Не знам. Но Златните са порода, която гради върху завоевания. Най-вероятно това ще е присъщо на твоята конкуренция.

— Колко неясно! — въздъхвам аз. — Понякога си ми от помощ толкова, колкото и безкрако куче.

— Ще обясня.

— *Кръвогадост!* Никой не те спира, бе!

— Играта в Обществото на Златните, *драги ми господине*, е протекцията. Твоите действия в Института ще послужат като продължително прослушване за сдобиването с тази протекция. Трябва да чиракуваш. Нужен ти е могъщ покровител. — Той се ухилва. — Тъй че, ако искаш да подпомогнеш нашата кауза, ще трябва да дадеш всичко от себе си, за да се справиш, *кърваво проклятие!* Представи си, ако станеш чирак на Претор. След десет години самият ти може да

станеш Претор! Може да се сдобиеш с флотилия! Представи си какво би могъл да постигнеш с флотилия, *драги ми господине!* Само си представи!

Матео никога не споделя подобни полети на фантазията и затова възбудата в очите му е заразна. Тя ме кара да си представям.

16. ИНСТИТУТЪТ

Резултатите от изпитите ми пристигат, докато се упражнявам в познания за културата и модуляции на произношението с Матео в нашия апартамент на покрива на небостъргача. Имаме изглед към града на фона на залязващото слънце. Аз съм преполовил остроумния си отговор на клуба за псевдоВоенни спортове „Свръхнова“ в Йорктон, когато моят дейтапад избръмчава със сигнал за приоритетно съобщение, изпратено в моя поток от данни. Без малко да си разлея кафето.

— Моят дейтапад е поробен от друг — казвам. — От Съвета по Качествен контрол е.

Матео се изстрелва от креслото си.

— Разполагаме с може би четири минути! — Той изтичва в библиотеката на апартамента, където Хармъни чете, изтегната на един ергодиван. Тя рипва, изскача от апартамента и се спуска надолу за няма и три вдишвания. Проверявам дали холоснимките, мои и на фалшивото ми семейство, са подредени в спалнята ми и из целия апартамент. Четирима наети слуги — трима Кафяви и една Розова — се заемат с домакинските задължения из жилището. Облечени са с ливреята с Пегас на моето фалшиво семейство.

Един от Кафявите отива в кухнята. Розовата жена масажира раменете ми. Матео ми лъска обувките в стаята ми. Разбира се, има си машини за тези работи, но един Ауреат никога не би използвал машина за нещо, което би могъл да свърши човек. В това няма власт.

Градолетът се появява като далечно водно конче. Докато се приближава с бръмчене, той става все по-голям и накрая увисва пред прозореца на апартамента ми. Вратата му за качване на борда се отваря и един мъж в костюм на Меден се покланя официално. Оставям дейтапада си да отвори прозореца от дуростъкло и мъжът влетява вътре. Придружават го трима Бели. Всеки от тях има бели Сигли на опакото на ръцете. Членове на Академията и Меден бюрократ.

— Дали имам удоволствието да се обърна към Дароу ау Андромед, син на неотдавна починалите Линус ау Андромед и Лексус ау Андромед?

— Имате тази чест.

Бюрократът ме оглежда от глава до пети много почтително, ала нетърпеливо.

— Аз съм Бондил ку Танкр от Съвета за Качествен контрол на Института. Има някои въпроси, на които сме длъжни да ви замолим да отговорите.

Сядаме един срещу друг на дъбовата ми кухненска маса. Там те прикачат пръста ми към една машина и един от Белите си слага чифт очила, които ще анализират зениците ми и други физиологични реакции. Ако лъжа, ще познаят.

— Ще започнем с контролен въпрос, за да преценим нормалните ви реакции, когато казвате истината. От Семейство Андромед ли сте?

— Да.

— От род Ауреати ли сте?

— Да. — Лъжа като разпран и им съсипвам контролните въпроси.

— Мамили ли сте по време на приемните си изпити преди два месеца?

— Не.

— Използвали ли сте нервонуклеик за стимулация на висшите функции за разбиране и анализ по време на самия изпит?

— Не.

— Използвахте ли мрежаДжаджа за обединение или синтез на външни ресурси в реално време?

— Не — въздъхвам нетърпеливо. — В стаята имаше заглушител, ерго, това би било невъзможно. Радвам се, че приключихте с проучването си и не ми губите времето, Меден.

Той има усмивка на бюрократ.

— Известни ли ви бяха въпросите предварително?

— Не! — На този етап смятам, че е подходящо да дам сърдит отговор. — Но за какво е всичко това? Не съм свикнал някой от вашия сорт да ме нарича лъжец!

— Такава е процедурата при всички, постигнали елитни резултати, господарю Ауреат. Умолявам ви да проявите разбиране —

дудне бюрократът. — Всеки, откъснал се напред, твърде далеч от стандартните отклонения, се подлага на разпит. Заробвали ли сте своето устройство с това на друг индивид по време на изпита?

— Не. Както казах, там имаше заглушител. Благодаря, че схващаш навреме, грошоглавецо.

Вземат ми кръвна проба и ми сканират мозъка. Резултатите излизат мигновено, но бюрократът не ги споделя.

— Протоколът — напомня ми той. — Ще получите резултатите си след две седмици.

Получаваме ги след четири седмици. Минал съм проверката на Качествен контрол. Не съм мамил. После пристига резултатът ми от изпита, два месеца след като се явих на проклетия му изпит, и разбирам защо са си помислили, че съм мамил. Не съм отговорил вярно на един въпрос. Само на един. Един от стотици. Когато споделям резултатите с Танцъора, Хармъни и Матео, те просто се вторачват в мен. Танцъора рухва в едно кресло и избухва в смях — истеричен смях.

— Кървави дяволи! — изругава той. — Успяхме!

— Той успя — поправя го Матео.

Танцъора се бави цяла минута, докато си събере мислите и се сети да донесе бутилка шампанско, но все още усещам погледа му — той ме гледа, сякаш съм нещо съвсем различно, нещо странно. Изглежда, внезапно са престанали да разбират какво са създали. Докосвам хемантовия цвят в джоба си и усещам венчалния ширит около шията си. Не те са ме създали. Тя ме създаде.

Пристига прислужникът, за да ме придружи до Института, и аз се сбогувам с Танцъора в апартамента. Когато се ръкуваме, той стисва здраво дланта ми и ме поглежда така, както ме погледна баща ми, преди да го обесят. Погледът му излъчва увереност. Но зад нея се спотайват тревога и съмнения. Подготвил ли ме е за този свят? Изпълнил ли е дълга си? Когато баща ми ме погледна така, той беше на двайсет и пет. Танцъора е на четирийсет и една. Това няма значение. Подсмивам се. Чичо Нарол никога не ме е поглеждал така, дори и когато ме остави да прережа въжетото на Ео. Вероятно защото е поел достатъчно от десните ми крошета, та да знае отговора. Но ако се замисля за учителите си, за бащите си, чичо Нарол ме е оформил най-много. Той ме научи да танцувам; той ме научи как да се държа като

мъж, може би защото е предчувствал, че това ще е бъдещето ми. И макар да се опита да ме разубеди да стана Пъклолаз, неговите уроци ме опазиха жив. Сега съм научил нови уроци. Да се надяваме, че с тях номерът ще мине.

Танцъора ми дава пръстеНожа, с който поряза пръста ми преди месеци. Но го е видоизменил във формата на буквата L.

— Ще го помислят за символ като онези, които спартанците са носели на щитовете си — пояснява той. — L като Лакедемония. Но това L значи Ликос. Значи Ламбда.

Хармъни ме изненадва, като ме хваща за дясната ръка и я целува там, където някога бе изрисувана Червената ми Сигла. Едното ѝ око е насълзено — студеното, невредимото око. Другото не може да плаче.

— Евей ще дойде да живее с нас — казва ми тя. Усмивка се, преди да успея да попитам защо. Усмивката изглежда странно на нейното лице. — Мислиш си, че ти единствен забелязваш разни неща? Ние ще ѝ осигурим по-добър живот от Мики.

С Матео си разменяме усмивки и поклони. Разменяме си подобавачи почтителни фрази и той протяга ръка, която не стисва моята, а грабва цветето от джоба ми. Посягам да го взема, но той все още е единственият по-бърз човек от мен, когото съм срещал.

— Не можеш да вземеш това със себе си, *драги ми господине*. Венчалният ширит на ръката ти изглежда достатъчно чудато. Цветето вече е прекалено.

— Дай ми тогава едно листенце — казвам.

— Така си и мислех, че ще поискаш. — Той вади една огърлица. Това е Сиглата на Андромед. Моята Сигла, спомням си аз. Тя е желязна. Матео я пуска в ръката ми. — Прошепни името ѝ. — Прошепвам го и Пегасът се разтваря като пъпка на хемант. Той поставя в средата ѝ едно листенце. Тя пак се затваря. — Това е твоето сърце. Закрилай го с желязо.

— Благодаря ти, Матео — просълзявам се аз. Награбвам го и го прегръщам въпреки възраженията му. — Ако оцелея повече от седмица, на теб ще трябва да благодаря, *драги ми господине*.

Когато го оставям долу, той се изчервява.

— Овладей си темперамента — напомня ми и тънкият му гласец помрачнява. — Обноски, обноски! А после им изпепели къщата до основи, кърваво проклятие да я стигне дано!

Докато совалката лети над марсианската провинция, стискам Пегаса в ръце. Зелени пръсти се простират по земята, заради която живееш, за да копая. Питам се кой ли е сега Пъклолазът на Ламбда. Лоран е твърде млад. Барлоу — твърде стар. Кийран? Той е обвързан с прекалено много отговорности: деца, които да обича, видял е и смъртта на достатъчно хора от семейството ни. В корема му не гори огън. У Лиана има достатъчно огън, но на жените не се позволява да копаят. Сигурно е Дейн, братът на Ео. Щур, но недотам умен. Типичният Пъклолаз. Той бързо ще умре. От тази мисъл ми се повдига.

Не е само от мисълта. Нервен съм. Осъзнавам го бавно, докато се оглеждам из вътрешността на совалката. Още шестима младежи седят мълчаливо. Единият, стройно момче с открит взор и хубава усмивка, улавя погледа ми. Той е от онези, които още се смеят на пеперудите.

— Юлиан — обявява пристойно и ме хваща под лакътя. Не можем да си предложим размяна на данни чрез дейтападите си — взеха ни ги, когато се качихме на совалката. И затова му предлагам мястото срещу себе си. — Дароу — много интересно име!

— Бил ли си някога в Егия? — питам Юлиан.

— То е ясно — усмихва се. Той е непрекъснато усмихнат. — Какво, искаш да кажеш, че ти не си? Странно. Мислех си, че познавам толкова много Златни, ала никой от тях не успя да мине на приемния изпит. Боя се, че ще попадна сред прекрасен нов свят от лица. Както и да е, завиждам ти за това, че никога не си бил в Егия. Странно място. Прекрасно, без съмнение, но там животът е забързан и евтин, така разправят.

— Не и за нас.

Той се позасмива.

— Сигурно не. Не и ако не си играеш на политика.

— Не си падам много по игрите. — Забелязвам реакцията му, затова намигам и прогонвам сериозността си със смях. — Не и ако няма залози, пич. Схващаш ли?

— Схващам! Коя ти е любимата? Кървав шах? Гравкрос?

— А, и кървав шах става. Обаче призът е за псевдоВойна! — заявявам, ухилен като Златен.

— Особено ако си фен на *Нортаун*! — съгласява се той.

— Их... *Нортаун*. Не знам дали ще се разберем — потръпвам, после бодвам палец в гърдите си: — *Йорктон*.

— Йорктон! Не знам дали *изобищо някога*’ ще се разберем! — смее се Юлиан.

И макар да се усмихвам, той не знае колко студена е душата ми — разговорът, сръчкванията, усмивките, всичко това са светски шаблони. Матео добре ме е подготвил, но на Юлиан му признавам, че не прилича на чудовище.

Би трябвало да е чудовище.

— Брат ми сигурно е пристигнал в Института. Той вече беше в Егия, в нашето семейно имение, и без съмнение е създавал проблеми! — Юлиан поклаща гордо глава. — Най-готиният човек, когото познавам. Той ще стане Прим, ти само гледай! Гордостта и радостта на баща ни — а това значи нещо, като се знае колко са членовете на семейството ми! — В гласа му няма и сянка от завист, само обич.

— Прим? — питам аз.

— А, това е на институтския жаргон — означава лидер на своя Дом.

Домовете. Знам за тях. Те са дванайсет и се базират свободно на основни личностни черти. Всеки носи името на един от боговете на римския пантеон. Училищните Домове са средство за работа в мрежа и обществени клубове извън училище. Справяй се добре — и те ще ти намерят могъщо семейство, на което да служиш. Семействата са истинските властници в Обществото. Те си имат собствени армии и флотилии и сътрудничат на силите на Суверена. Лоялността започва с тях. Към обитателите на собствената си планета не питаш особена любов. Те са конкуренцията, ако не друго.

— Ей, ревльовци, приключихте ли с взаимните чекии? — надсмива ни се едно хлапе от ъгъла на совалката. Толкова е безцветен, че е чак кафеникав, а не Златен. Устните му са тънки, а в лицето е като свиреп ястреб, току-що съзрял мишка. Бронзи.

— Безпокоим ли те? — Сарказмът ми има остър привкус на любезност.

— Дали две кучета, които се опъват, ме безпокоят? Като че ли да. Ако вдигат шум.

Юлиан се надига.

— Извини се, псе!

— Ходи се шлакай — заявява малкият. За част от секундата Юлиан вади отнякъде бяла ръкавица. — С това ще ми бършеш гъза ли,

пишколизец златен?

— Какво? Ти, малък варварин! — възкликва Юлиан, шокиран. — Кой те е възпитавал?

— Вълците, след като на майка ти сливата ме изплю.

— Гадина такава!

Юлиан замеря с ръкавицата дребния. Гледам и си мисля, че това е върхът на комедията. Хлапетото прилича на извадено направо от някоя реколта на Ликос — Бета може би. Наподобява ми един грозен, дребен, сприхав Лоран. Юлиан не знае какво да прави и затова отправя предизвикателство.

— Предизвикателство, *драги ми господине!*

— Дуел? Чак толкоз ли се обиди? — изпръхтява грозното хлапе срещу издънката на благороднически род. — Добре тогава. Ще ти позакърпя семейната гордост след Посвещението, пишколизецо! — И той се изсеква в ръкавицата.

— Защо не сега, страхливецо? — провиква се Юлиан. Деликатната му гръд е изпъчена, както сигурно го е учил баща му. Никой не бива да обижда семейството му!

— Ти тъпак ли си? Да виждаш наоколо бръсначи? Идиот. Разкарай се. Ще се дуелираме след Посвещението.

— Посвещението... — пита ме най-сетне Юлиан какво мисля аз.

Мършавият хлапак се ухилва противно. Даже и зъбите му са кафеникави.

— Това е последната проверка, идиот такъв! И най-голямата тайна от тази страна на пръстените след сливата на Октавия ау Лун.

— Откъде знаеш за него тогава? — питам.

— Вътрешна информация — отвърща хлапетото. — И не знам за него. *Знам го*, пикльо грамадански!

Той се казва Севро и неговата гледна точка ми допада.

Но приказките за Посвещението ме разтревожават. Толкова малко знам — осъзнавам, докато слушам разговора, започнат от Юлиан с последния пътник на нашата совалка. Говорят си за резултатите от изпитите. Има страховито несъответствие между техните ниски резултати и моя. Забелязвам, че Севро изсумтява, когато съобщават своите на глас. Как така са влезли кандидати с толкова нисък бал? Обзема ме гадно вътрешно предчувствие. А Севро колко е изкарал?

Стигаме във Валес Маринерис по тъмно. Той е грамадна ивица светлина, която пресича черната повърхност на Марс и стига докъдето ти очи видят. В центъра ѝ столицата на моята планета се издига в нощта като градина от мечове от скъпоценен камък. По покривите блещукат нощни клубове, дансинги от кондензиран въздух. Момичета в оскъдни дрешки и безразсъдни момчета се издигат и пропадат, докато гравМиксерите си играят с физиката. Противошумови куполи разделят градските квартали. Пресичаме ги и чуваме цели светове от различни звуци.

Институтът се намира зад нощните квартали на Егия и е вграден във високите осем километра стени на Валес Маринерис. Стените се издигат като приливни вълни от зелен камък, сгушили цивилизацията сред флората. Самият Институт е изграден от бял камък — целият в колони и скулптури, съвсем по римски.

Не съм идвал тук преди. Но съм виждал колоните. Виждал съм крайната цел на нашето пътешествие. Огорчението бликва в мен като жлъч, от гърлото към стомаха, щом се сецам за неговото лице. Сецам се за думите му. За очите му и как оглеждаха те тълпата. Гледах по холото отново и отново как АрхиГубернаторът произнася речта си пред класите, превъзхождащи моята собствена. Скоро и сам ще я чуя от устата му. Скоро ще ме завладее яростта. Ще усетя как огънят жегва сърцето ми, когато отново го видя на живо.

Кацаме на площадката и ни извеждат на един открит мраморен площад с изглед към обширната долина. Нощният въздух е свеж. Егия се простира зад нас, а отпред се извисяват портите на Института. Стоя там заедно с над хиляда Златочели и всички те се оглеждат самонадеяно, както е присъщо на расата им. Мнозина се скупчват — приятели извън белите стени на училището. Не предполагах, че класовете им са толкова големи.

Висок Златен, обграден от двете страни с Обсидиани и котерия от Златни съветници, се издига с чифт гравиБотуши пред портата. Сърцето ми се смразява, щом разпознавам лицето му, чувам гласа му и съзирам блясъка на подобните му на кюлчета злато очи.

— Добре дошли, деца на Ауреатите — произнася АрхиГубернатор Нерон ау Август с глас, кадифен като кожата на Ео, свръхестествено гръмовен. — Предполагам, че разбирате сериозността на вашето присъствие тук. От хиляди градове на Марс, от всички

Велики семейства вие сте малцината избраници. Вие сте върхът на човешката пирамида. Днес вие ще започнете своята кампания за присъединяването си към най-висшата каста на нашата раса. Вашите другари стоят също като вас в Институтите на Венера, на източното и западното полукълбо на Земята, на Луна, на Спътниците на Газовите гиганти, на Европа, на Астродианската гръцка група и на Астродианската троянска група, на Меркурий, на Калисто, на Сдружение Енцелад и Церера и на далечните първопроходци от Хилдас.

Сякаш само преди ден аз знаех, че съм първопроходец на Марс. Само преди ден аз страдах, за да може човечеството, отчаяно стремящо се да напусне умиращата Земя, да насели Червената планета. Ах, как ги биваше да лъжат моите управници!

Зад Август, сред звездите, се забелязва някакво движение, но не звездите се движат. Нито са астероиди или комети. Това са Пета и Шеста флотилия. Армадата на Марс. Дъхът секва в гърдите ми. Шеста флотилия е под командата на бащата на Касий, а по-малката Пета флотилия е под прекия контрол на АрхиГубернатора. Повечето кораби са собственост на семейства, дължащи преданост или на Август, или на Белона.

Август ни показва защо ние — те — управляваме. Тръпки побиват плътта ми. Толкова съм малък! Един милиард тона дуростомана и нанометал се реят в небесата, а аз никога не съм излизал от атмосферата на Марс. Те са като сребърни точки сред океан от мастило. А аз съм безкрайно по-малък! Но тези точки са способни да разрушат Марс. Те могат да унищожат спътник. Тези точки господстват над мастилото. Начело на всяка флотилия стои Император; Претор командва ескадроните в състава на тази флотилия. Какво бих могъл да постигна с тази власт...

Август произнася речта си високомерно. Преглъщам жлъчта, надигнала се в гърлото ми. Тъй като враговете ми бяха невъзможно далеч от мен, гневът ми някога бе студен и кротък. Сега той се разгаря в гърдите ми.

— Обществото се развива на три етапа: Дивачество, Възход, Упадък. Великите се издигат поради Дивачеството. Те управляват по време на Възхода. И падат от власт поради собствения си Упадък.

Той ни разказва как са били повалени персийците, как римляните рухнали, защото родителите им забравили как техните родители са им отвоювали империя. Дърдори за мюсюлманските династии, европейската изнеженост, китайския регионализъм и американското самопрезрение и самокастрация. Изрежда всички древни имена.

— Нашето Дивачество започна, когато столицата ни Луна въстана срещу тиранията на Земята и се освободи от оковите на Демокрацията, от Благородната лъжа — идеята, че всички хора са братя и са създадени равни.

Август плете свои собствени лъжи с този свой златен език. Разказва за страданията на Златните. Масите седнали на каруцата и зачакали великите да я затеглят, напомня той. Седели и подкарвали с камшици великите, докато повече не сме можели да понесем това.

Аз си спомням един друг бой с камшици.

— Хората не са равни — това всички го знаем. Съществуват посредствени. Съществуват единици. Съществуват грозници. Съществуват красавци. Нямаше да е така, ако всички бяхме равни! Един Червен може да командва звезден кораб толкова, колкото Зелен — да служи като лекар!

Смехът по целия площад се засилва още повече, когато той ни призовава да отправим поглед към жалката Атина, родното място на чумата, наречена демокрация. Вижте как е паднала пред Спарта. Благородната лъжа е направила Атина слаба. Тя накарала гражданите ѝ да се обърнат срещу най-добрия им генерал, Алкивиад, поради завист.

— Дори и държавите на Земята започнали да си завиждат една на друга. Съединените американски щати наложили тази идея за равенство насилствено. А когато нациите се обединили, американците с изненада установили, че тях не ги обичат! Масите завиждат! Каква прекрасна мечта би било всички хора да сме създадени равни! Ала не сме.

— И ние се борим точно срещу Благородната лъжа. Но, както казах преди и както ви казвам сега, има и още едно зло, срещу което водим война. То е по-гибелно зло. То е подривно, бавно действащо зло. То не се разгаря като пожар. То е чума! И тази чума е Упадъкът. Нашето общество премина от Дивачество към Възход. Но също както нашите духовни праотци римляните, и нас може да ни сполети Упадък.

Той говори за Феичките.

— Вие сте каймакът на човечеството! Но вие сте били глезени. Държали са се с вас като с деца. Ако се бяхте родили в друг Цвят, сега щяхте да имате мазоли. Да имате белези. Да познавате болката.

Той се усмихва, сякаш познава болката. Мразя този човек!

— Вие си мислите, че познавате болката. Мислите си, че Обществото е неизбежна историческа сила. Мислите си, че то е краят на историята. Но мнозина са смятали така преди. Многобройни управляващи класи са вярвали, че тяхната е последната, апогеят. Те са омеквали. Затлъстявали са. Забравяли са, че мазолите, раните, белезите, изпитанията пазят всички онези изискани клубове за удоволствия, които вие, младите момчета, толкова обичате да посещавате често, и всички онези фини коприни, диаманти и еднорози, които вие, момичетата, искате за подаръци за рождените си дни. Мнозина Ауреати не са извършили саможертва. Ето защо не носят това. — Той показва дълъг белег на дясната си буза. Октавия ау Лун има същия белег. — Белегът на Благородник. Ние не се раждаме господари на Слънчевата система. Ние сме ѝ господари, защото ние, Безподобните белязани, железните Златни, сами сме го постигнали!

Той докосва белега на бузата си. Да бях по-близо, щях да му направя още един. Децата около мен всмукват дивотиите на тоя като кислород.

— Точно сега Цветовете, които копаят в недрата на тази планета, са по-калени от вас. Те се раждат с мазоли. Раждат се покрити с белези и с омраза в душата. Кора̀ви са като наностомана. За щастие са и много глупави. Например *Персефона*, за която несъмнено сте чули, не е нищо повече от едно смотано девойче, което си мислеше, че си струва да те обесят, за да изпееш една песен.

Прогризвам кървава рана в бузата си. Кожата ми трепери от чувството, което стремително се разлива по цялото ми тяло, щом разбирам, че и жена ми е включена в речта на това копеле.

— Девойчето дори не знаеше, че видеозаписът ще бъде излъчен. Ала именно нейната готовност да понася изпитания ѝ даде сила. Разбирате ли, мъчениците са като пчелите. Единствената им сила идва със смъртта. Колко от вас биха жертвали себе си не за да убият, а просто за да наранят своя враг? Нито един, обзалагам се!

Усещам в устата си вкуса на кръв. ПръстеНожът, даден ми от Танцъора, е у мен. Но дишам дълбоко и потискам яростта. Аз не съм

мъченик. Не съм отмъщение. Аз съм мечтата на Ео. При все това, като не правя нищо, докато нейният убиец злорадства, се чувствам предател.

— Когато му дойде времето, вие ще получите своите Белези от моя меч! — заключава Август. — Но първо трябва да ги заслужите.

17. НАБОРЪТ

— Син на Линус и Лексус ау Андромед, и двамата от Дом Аполон. Бихте ли предпочели да се отбележите като желаещ преференциалност за Дом Аполон? — пита ме един досаден администратор Ауреат.

Златочелите са верни най-първо на Цвета, после на семейството, след това на планетата и накрая на Дома. Повечето Домове са доминирани от едно-две могъщи семейства. На Марс всички са под влияние на Семейство Август, Семейство Белона и Семейство Аркос.

— Не — отговарям.

Той бърника из дейтапада си.

— Много добре. Как според вас сте се представили на изпита по Тарикатство? Това е изпитът по екстраполация — доизяснява.

— Мисля, че резултатите ми говорят сами за себе си.

— Вие не внимавахте, Дароу. Ще отбележа това срещу вас. Искам *вие* да поговорите за резултатите си.

— Мисля, че направо кръвогадно се изпиках върху вашия изпит, *сър*.

— Ех... — усмихва се той. — Така си е! Така си е! Дом Минерва — по ум май ви подхожда... Може би Плутон — по маневреност. Аполон — заради гордостта. Да... Хмм... Е, имам една задача за вас. Моля, изпълнете я, като вложите най-добрите си умения. Събеседванията ще започнат, когато приключите.

Задачата е бърза и е под формата на игра с потапяне в обстановката. На върха на един хълм е поставен бокал, който трябва да достигна. По пътя ми има много препятствия. Преодолявам ги възможно най-рационално и се мъча да прикрия гнева си, когато един малък елф ми отмъква ключа, който съм спечелил. Но на всяка крачка от пътя ме дебне някоя проклета пречка, някакво главоболие. И винаги са непредвидени. Вечно е нещо извън обсега на екстраполацията. Най-накрая стигам до бокала, обаче чак след като съм убил един досаден магьосник и съм поробил жестоко расата на елфите с помощта на

вълшебната пръчка на споменатия магьосник. Можех да оставя елфите на мира. Обаче ме ядосаха.

Скоро интервюиращите започват да идват на промеждутъци. Разбирам, че се наричат Проктори. Всеки от тях е Безподобен белязан. Избрани са от АрхиГубернатора, за да преподават и да представят студентите от Дома вътре в Института.

Прокторите са внушителни. Има един грамаден Белязан мъж с коса като лъвска грива и изображение на мълния на яката — знакът на Юпитер, — достопочтена жена с мили златни очи и находчив мъж, на чиято яка са изобразени стъпала с криле. Той ме кара да играя с него на някаква игра — изпъва двете си ръце с дланите нагоре, а аз поставям върху тях своите с дланите надолу. Той се опитва да плесне ръцете ми, ала никога не успява. Тръгва си, след като плесва с ръце от радост.

Друга странна среща — с един красив мъж с навита на масури коса, който ме интервюира. Яката му е белязана с лък. Аполон. Той ме пита доколко съм привлекателен, според мен, и е недоволен, когато не уцелвам преценката му — моята се оказва по-скромна. При все това ми се струва, че съм му симпатичен, защото ме пита какъв искам да стана някой ден.

— Император на флотилия — отвръщам.

— С флотилия би могъл да постигнеш велики неща. Но какъв възвишен стремеж — въздъхва той, като подчертава всяка дума с котешко мъркане. — Може би твърде възвишен за твоето семейство. Вероятно ако имаше благодетел с по-добър семеен произход... Да, тогава може би. — Той поглежда своя дейтапад. — Ала надали, заради произхода ти. Хмм... Успех ти желая!

Седя сам около час или повече, докато един начумерен мъж не идва при мен. Злочестото му лице е прищипано като секира, но има Белега, а на хълбока му виси дръжка на бръснач. Името му е Фичнър. Устата му е пълна с дъвка. Униформата, с която е облечен, е в черно и златно и почти прикрива щръкналото отпред шкембенце въпреки лекия мирис на метаболитатори. Като много от другите, и той носи отличителни знаци за личността си. Двуглав златен вълк украсява яката му, а маншетът му е белязан със странна ръка.

— На мен дават бесните кучета — изръмжава мъжът. — Дават ми убийците на нашата раса, преливащи от пикня, напалм и оцет. —

Той подушва въздуха. — Воняш като лайнар.

Нищо не казвам. Фичнър се обляга на вратата и я поглежда навъсено, сякаш тя го е обидила някак. После пак се обръща към мен, като души непристойно.

— Проблемът е, че ние, от Дом Марс, вечно прегаряме. Отначало хлапците властват в Института. После откриват, че напалмът гори само... — Той щраква с пръсти. Нямам отговор. Той въздъхва и се плъосва в едно кресло. След като ме гледа известно време, става и ми стоварва юмрук в лицето. — Ако и ти ме удариш, ще те отпратят вкъщи, Феичке.

Изритвам го в пищяла.

Той се отдалечава с куцукане и се хили като пияния чичо Нарол.

Не ме отпращат вкъщи. Вместо това ме отвеждат заедно с други стотина в обширна зала с Плаващи кресла и голяма стена, над която се извисява решетъчна конструкция от слонова кост. Конструкцията оформя на стената шахматна дъска, десет реда водоравно и десет — отвесно. С асансьор ме изкачват до средния ред, на около сто и петдесет метра от земята. Изкачват и останалите деветдесет и девет ученици, докато изпълнят всички кутийки. Това е каймакът, най-добрите ученици. Поглеждам навън от моята кутийка и се втренчвам над мен. От кутийката над главата ми висят момичешки крака. Пред моята кутийка се появяват цифри и букви. Моите данни. Предполага се, че съм много безразсъден и имам висши характеристики на единак като интуиция, вяност и — най-забележимата — гняв.

Публиката се състои от дванайсет групи. Всяка група се е скупчила в Плаващите си кресла под вертикални златни знамена. Виждам стрелец с лък, мълния, сова, двуглав вълк, преобърнатата надолу корона и тризбец, редом с други. Всяка група е придружавана от един от Прокторите. Само техните лица не са покрити. Останалите носят церемониални маски — без отличителни черти, златни, леко наподобяващи животните на своя Дом. Де да знаех, че ще се случи така! Можеше да донесе ядрено оръжие. Тези са Подборниците, мъжете и жените с най-висок престиж. Претори, Императори, Трибуни, Съдии и Губернатори седят там и ме гледат, опитвайки се да подберат нови ученици за своите Домове, да открият млади мъже и жени, които да подложат на изпит и да им предложат чиракуване. С

една бомба бих могъл да унищожа най-добрите и най-умните от тяхната Златна власт. Може би безразсъдството говори в мен.

Подборът започва, когато едно великанско генАлт момче е избрано първо от Дома на светкавицата. Дом Юпитер. После избират още момичета и момчета с неестествена красота и сила. Мога само да предположа, че освен това са и гении. Идва ред на петия избор. Интервюиращият с бебешкото лице и крилатите стъпала долита при мен на златни ботуши. С него долитат и неколцина Подборници от Дом Меркурий. Те тихо преговарят помежду си, преди да ми зададат въпроси.

— Кои са родителите ти? Какви са постиженията на тяхното семейство?

Разказвам им за скромното си фалшиво семейство. Един от тях явно има високо мнение за мой отдавна починал роднина. Ала въпреки възраженията на Проктора предпочитат пред мен друг ученик от семейство, притежаващо деветдесет мини, заселници на един от южните континенти на Марс.

Прокторът на Меркурий изругава и ме стрелва с бърза усмивчица.

— Дано си на разположение за следващия рунд — подхвърля.

След това избират крехко момиче с присмехулна усмивка. Почти не успявам да следя, а понякога е трудно да се види кого още са избрали. Подредени сме по странен начин. При десетия избор Прокторът, набелязал ме по време на събеседванията, литва към мен. Сред Подборниците са възникнали разногласия. Имам двама пламенни застъпници — едната е висока колкото Август, но косата ѝ се спуска по гърба, сплетена на три златни плитки. А вторият е по-плещест и не много висок. Стар е — личи си по белезите и бръчките на яките му ръце. Ръце с пръстена печат на Олимпийски рицар. Веднага го разпознавам, макар и да не виждам лицето му. Лорн ау Аркос. Рицарят на гнева, третият най-важен човек на Марс, избрал да служи като страж на сплотеността на Обществото, вместо да се стреми към корони в политиката. Когато той ме посочва, Фичнър се ухилва.

Избран съм десети. Десети от хиляда.

18. СЪУЧЕНИЦИ

Усещам как стомахът ме свива, докато влизам заедно с бърбрещата тълпа в трапезарията. Тя е страшно помпозна — бели мраморни подове, колони, холонебе с изображения на птици в полет по залез. Институтът не е онова, което очаквах. Според Август тия малки богчета ще видят зор с учебната програма. Потискам напирания в мен смях и изсумтявам. Нека тая пасмина прекара една година в мината!

Масите са дванайсет, всяка с по сто места. Имената ни се реят във въздуха над столовете, изписани със златни букви. Моето виси вдясно от челото на една маса. Почетно място. ПръвПодбор. Вдясно от името ми плава една-единствена чертичка. Вляво — „-1“. Първият, спечелил пет чертички, става Прим на Дома. Всяка чертичка се присъжда за заслуга. Очевидно високият ми изпитен резултат е бил първата заслуга.

— Прекрасно, касапът повежда в надпреварата за Прим — произнася един познат глас. Момичето от изпита. Прочитам името й. Антония ау Север. Жестока красавица е — високи скули, самодоволна усмивка, презрение в погледа. Косата й е дълга, гъста и златна като докосната от Мидас. Родена е да я мразят и да мрази. До името й се рее изписано „-5“. Вторият най-близък резултат до моя на масата. Касий, момчето, с което се запознах на изпита, е седнало диагонално от мен. До широката му усмивка блещука „-6“. Той пригласява назад къдриците си с пръсти.

Право срещу мен седи друго момче; до името му плават „-1“ и една златна чертичка. Докато Касий се е отпуснал, другото момче, Приам, се е изпънало като струна. Лицето му е небесно. Очите — будни. Косата — фризирана. Висок е колкото мен, но е широкоплещест. Надали съм виждал по-съвършено човешко същество. Същинска статуя, кърваво проклетие да го стигне дано. Не е бил включен в Подбора, както откривам. Той е от така наречените Премиери — те не могат да бъдат подбирани. Родителите му са избрали неговия Дом. После откривам защо. Скандалната му майка,

знаменоска на Дом Белона, е собственичка на двата спътника на нашата планета.

— Съдбата ни събира пак — изкисква ми се Касий. — И Антония. Любов моя! Изглежда, бащите ни са се наговорили да ни настанят един до друг.

Антония отвръща с презрителна усмивка.

— Напомни ми да му пратя едно „благодаря“.

— Тони! Няма нужда да се държиш гадно! — Той размахва пръст. — А сега ми метни една усмивка като добра кукличка.

Тя му показва кръст с пръсти.

— По-скоро бих те метнала през прозореца, Каси.

— Ррр! — Касий ѝ праща въздушна целувка. Тя се прави, че не я забелязва. — Е, Приам, ние с теб май ще трябва да играем полекичка с тия глупаци, а?

— А, на мен ми изглеждат свестни типове — отвръща превзето Приам. — Струва ми се, че като група ще се справим много добре.

Говорят си на висшеЖаргон.

— Ако ония утайки от Подбора не ни дръпнат към дъното, мой човек! — Той посочва края на масата и започва да им лепи прякори. — Шибаната мутра, по очевидни причини. Клоуна, заради тая идиотска бухнала коса. Бурена, щото, ами щото е хърба. Ей! Ти... Ти си Паламидата, щото носът ти е крив, същински бодил! А... оная ситната там, до юнака, дето мяза на Бронзи, тя е Чакълчето.

— Мисля, че доста ще те изненадат — заявява Приам в защита на далечния край на масата. — Може да не са толкова високи и атлетични, нито дори толкова интелигентни като теб и мен, ако интелигентността наистина може да бъде измерена с *онзи* тест, но надали ще е милостиня да кажа, че те ще са гръбнакът на нашата група. Солта на земята, ако щеш. Свестни типове са.

Виждам дребосъка от совалката, Севро, чак в дъното на масата. Солта на земята не си намира приятели. Нито пък аз. Касий поглежда моето „-1“. Виждам го, че допуска Приам да има по-добър резултат от неговия, но държи да заяви, че никога не е чувал за родителите ми.

— Е, драги Дароу, как точно ги преметна? — пита той. Антония хвърля поглед към нас, докато разговаря с Ария, дребно момиче, цялото в къдрици и трапчинки.

— Айде стига бе, човек — смея се аз. — Пратиха ми Качествен Контрол. Как бих могъл да ги праметна? Невъзможно е. Ти праметна ли ги? Имаш висок резултат.

Говоря на средноЖаргон. По̀ се трае от онова фрџц-прџц дърдорене, с което ни залива Приам.

— Аз? Да мамя! Не. Просто явно не съм се постарал достатъчно — отвърща Касий. — Ако имах ум в главата, щях по-малко да си губя времето с мацки и повече да уча, също като теб.

Опитва се да ми каже, че ако се беше старал, и той би се справил също толкова добре. Но е твърде зает, че да влага чак толкова усилия. Ако го искам за приятел, ще пропусна това покрай ушите си.

— Ти учил ли си? — питам. Обзема ме внезапен порив да го посрамя. — Аз изобщо не учих.

Полъхва мраз.

Не биваше да го казвам. Стомахът ми се свива. *Обноски!*

Физиономията на Касий се вкисва, а Антония се ухилва. Обидих го. Приам се въси. Ако искам да градя кариера във флотата, тогава по всяка вероятност ще ми е нужен патронажът на бащата на Касий ау Белона. Син на Император. Матео ми го е втълпил. Колко лесно се забравя. Флотата — в нея е властта. Флотата, правителството или армията. А правителството не ми се нрави, да не споменаваме, че точно с подобни обиди започват дуелите. Тръпки на страх полазват по гръбнака ми, когато осъзнавам по каква тънка линия трябва да вървя. Касий знае да се дуелира. Аз, при всичките ми новопридобити умения, не знам. Ще ме накълца на парченца — и изглежда така, сякаш точно това му се иска.

— Шегувам се! — накланям аз глава срещу Касий. — Стига де, човек. Как мога да изкарам толкова висока оценка, без да съм учил, докато ми потече кръв от очите? Де да бях прекарал повече време в лудории като теб — в края на краищата сега сме на едно и също място. Страшна полза имам от цялото онова зубрене, няма що.

Приам одобрява с кимване предложението за мир.

— На бас, че си се бџхтил здравата! — изграчва Касий и докосва главата си — знак, че е приел чудноватото ми извинение. Очаквах топката да прелети над главата му. Мислех си, че гордостта ще го направи сляп за неочакваното ми извинение. Златните може и да са

горди, ала той не е тъпак. Никой от тях не е тъпак. Трябва да го запомня.

По-нататък Матео щеше да се гордее с мен. Флиртувам с момиче на име Куин, сприятелявам се и се шегувам с Касий и Приам — който сигурно и веднъж не е изпсувал през живота си, протягам ръка на висока горила на име Тит с врат, дебел колкото бедрото ми. Той се изненадва, когато едва не потрошавам дланта му, обаче стиска здраво, по дяволите. Момчето е по-високо и от Касий, и от мен, с глас на титан, обаче се ухилва, когато разбира, че ръкостискането ми (за разлика от всичко останало) е по-силно от неговото. Ала се усеща нещо странно в гласа му. Нещо решително надменно. Освен тях има и едно момче перце на име Рок, което изглежда и говори като поет. Усмивва се бавно и малко, ала искрено. Това се среща рядко.

— Касий! — провиква се Юлиан.

Касий се изправя и обгръща с ръка своя по-слаб и по-хубав близък. Дотогава не бях загреял, но те са братя. Близнаци. Разнояйчни. Юлиан действително спомена, че брат му е вече в Егия.

— Касий, ей този тук не е такъв, какъвто изглежда — заявява Юлиан с много сериозно лице. Бива си го в театро.

— Нали не искаш да кажеш... — Касий прикрива устата си с длан.

Пръстът ми драци по ножа за месо.

— Да — кимва сериозно Юлиан.

— Не! — тръсва глава Касий. — Той не е поддръжник на Йорктон, нали? Юлиан, кажи ми, че не е вярно! Дароу! Дароу, как може?! Та те никога не печелят псевдоВойните! Приам, чуваш ли?!

Вдигам извинително ръце.

— Проклятие по рождение, предполагам. Аз съм продукт на своето възпитание. Викам за аутсайдера. — Успявам да не го изрека подигравателно.

— Призна ми го на совалката.

Юлиан се гордее, че ме познава. Гордее се, че брат му знае, че той ме познава. Търси одобрението на Касий. И на Касий това не му убягва — той внимателно му отпуска комплимент, Юлиан зарязва висшеПодборните и се връща на своето място на средноПодборен по средата на масата с доволна усмивка и изпъчени рамене. Не предполагам, че Касий е от добряците.

От тези, с които се срещам, единствено Антония се отнася към мен с откровена неприязън. Тя не ме гледа така, както останалите на масата. От нея усещам само далечно презрение. Както се смее и флиртува с Рок, щом усети погледа ми, се превръща в лед. Чувството е взаимно.

Директорът на Института, Клинт, е жена. Мършава и безлична, тя командва единствено с гласа си — културен, ала ужасяващ, като орлов крясък. Не зная защо. Приветства ни кратко и повтаря същото, което изрече по-рано Август. Онова, което има да каже, ѝ е не по-малко досадно, отколкото на мен. За нас не ѝ пука.

— Вие сте най-високопоставеният процент от своя Цвят... — И тъй нататък, и тъй нататък, и тъй нататък. Все още ми е зле на стомаха. — Посвещението ще започне утре. Дотогава — приятни сънища, ученици.

Спалното ми помещение е мечта. Златен перваз под прозорец с изглед към долината. Леглото е застлано с коприна, юргани и сатен. Лежа в него, когато влиза една Розова масажистка и остава цял час да разтрива мускулите ми. По-късно три гъвкави Розови се вмъкват една след друга, за да се погрижат за нуждите ми. Изпращам ги в стаята на Касий. За да устоя на изкушението, вземам студен душ и се потапям в холопреживяване на копач в миньорската колония Коринт. Пъклолазът от холопреживяването е по-малко даровит от мен, но шумът, симулацията на горещина, мракът и пепелянките толкова ме утешават, че увивам старата си алена кърпа около главата си.

Носят още храна. Август дърдореше втели-некипели. Преувеличени дрънканици. Това са им изпитанията на тях. Докато заспивам с пълен корем, се чувствам виновен, стиснал медальона с цветето на Ео. Довечера семейството ми ще си легне гладно. Прошепвам името ѝ. Изваждам венчалния ширит от джоба си и го целувам. Чувствам болката. Те я откраднаха. Ала тя им го позволи. Тя ме изостави. Остави ми сълзи, мъка и копнеж. Остави ме, за да ми вдъхне гняв, и аз не мога да се сдържа да не я намразя за миг, въпреки че отвъд този миг има само любов.

— Ео — прошепвам и медальонът се затваря.

19.

ПОСВЕЩЕНИЕТО

Щом се събуждам, повръщам. Втори юмрук се врязва в пълния ми стомах. После и трети. Празен съм и се задъхвам. Давя се в повръщаното. Кашлям. Бухам. Мъча се да се измъкна. Мъжка ръка ме сграбчва за косата и ме запокитва в стената. Господи, силен е, проклетникът му! И е с повече пръсти. Посягам за моя пръстеНож, но вече са ме извели в коридора. Никога не са ме малтретирали така — дори и новото ми тяло не може да се съвземе от ударите им. Те са четирима, в черно — Гарваните, убийците. Открили са ме. Знаят ме какъв съм. Свършено е. Това е краят. Лицата им са безизразни черепи. Маски. Изваждам ножа, който взех на вечеря, от пояса си и съм готов да намушкам единия от тях в слабините. После виждам златото, проблясащо на китките им, и те ме обсипват с удари, докато изпускам ножа. Това е изпит. Ударите им срещу по-висш Цвят са разрешени от онзи, който ги е снабдил с гривните. Изобщо не са ме разкрили. Изпит. Ето какво е това. Изпит е.

Можеха да използват зашеметители. Този бой си има своето предназначение. Това е нещо, което повечето Златни никога не са преживявали. Затова изчакам. Свивам се на кълбо и ги оставям да ме бият. Тъй като не се съпротивлявам, те решават, че са си свършили работата. Има нещо такова — когато най-сетне остават доволни, вече съм същински парцал.

По коридора ме влачат мъже, близо три метра високи. Нахлузват на главата ми торба. Въздържат се от технологии, за да не изплашат. Питам се колко ли от тези хлапета са изпитвали подобна физическа сила върху себе си? Колцина от тях са били така лишени от всичко човешко? Торбата смърди на смърт и пикня, докато ме влачат. Започвам да се смея. Кърваво проклятие, досущ като в моя пържилник! После един юмрук се стоварва върху гърдите ми и аз се сгърчвам, останал без дъх.

В качулката има и вграден микрофон. Не дишам тежко, ала дъхът ми се чува по-силно, отколкото е редно. Учениците са над хиляда.

Сигурно десетки от тях са застигнати от същата участ, ала не чувам нищо. Те не искат да чувам другите. Трябва да мисля, че съм сам, че Цветът ми не означава нищо. Учудващо се чувствам обиден, че смеят да ме удрят. Не знаят ли, че съм Златен, кърваво проклятие да ги стигне дано? После изсумтявам, за да потисна смеха си. Ефикасни номерца.

Вдигат ме във въздуха и ме запокитват със сила на пода. Усещам вибрация, мирис на изгорели газове. Скоро политаме във въздуха. Нещо в торбата на главата ми обърква ориентацията. Не мога да кажа в коя посока летим и колко високо сме се издигнали. Звукът от собственото ми хрипкаво дишане е станал ужасен. Мисля, че торбата освен това извежда навън кислорода, защото дишам учестено. И все пак не е по-зле от пържилник.

След час или два?... се приземяваме. Влачат ме за петите. Главата ми се удря в камък и отскача, тялото ми се разтърсва. Чак много по-късно свалят торбата от главата ми в гола каменна стая, осветена от една-единствена лампа. Тук вече има друг човек. Гарваните събличат дрехите ми, откъсват безценния медальон с Пегаса. Тръгват си.

— Тук е студено, а, Юлиан? — изкикотвам се, изправен там с червената кърпа, все още омотана около челото ми. Гласът ми отеква. И двамата сме голи. Преструвам се, че куцукам с десния крак. Знам къде се намираме.

— Дароу, ти ли си? — обажда се Юлиан. — Добре ли си?

— Екстра съм. Ама ми прецакаха десния крак — излъгвам аз.

И той се изправя, като се подпира с лявата ръка. Тя при него е водеща. Изглежда висок и хилав на светлината на лампата. Като прегънат сноп сено. Ала съм обрал повече ритници и удари от него, с купища. Може да са ми спукани ребрата.

— Какво е това според теб? — пита той, прикрил интимните си части.

— Посвещението очевидно.

— Но те ни излъгаха. Казаха, че щяло да бъде утре.

Тежката дървена порта изскърцва на ръждивите си панти и Проктор Фичнър влиза, надул балонче от дъвка.

— Проктор! Сър, вие ни излъгахте! — протестира Юлиан и отмята хубавата си коса от очите.

Движенията на Фичнър са мудни, но очите му са като на котка.

— Лъжите изискват твърде много усилия — изсумтява той лениво.

— Ала... как смееете да се отнасяте с нас така! — крясва Юлиан. — Трябва да знаете кой е баща ми. А майка ми е Легат! Мога още ей сега да повдигна срещу вас обвинение в покушение! И ранихте Дароу в крака!

— Един часът след полунощ е, тестова лентичке за урина! Значи е утре. — Фичнър отново надува балонче от дъвка. — Освен това сте двама. Уви, за вашия клас има само едно свободно място. — Той подхвърля златен пръстен, гравирани с вълка на Марс и звездния щит на Института, на мръсния каменен под. — Това бих могъл да го замажа, ама изглеждате като ръждивоглави момчетии. Само единият ще излезе жив оттук.

И той излиза оттам, откъдето влезе. Вратата изскърцва и се затръшва. При този звук Юлиан трепва. Аз — не. И двамата се вираме в пръстена, а мен ме изпълва гадното чувство, че съм единственият в стаята, който е наясно какво се случи току-що.

— Какво си въобразяват, че вършат? — чуди се Юлиан. — Да не би да очакват от нас да...

— Да се бием до смърт? — довършвам. — Да. Точно това очакват. — Въпреки буцата в гърлото ми аз свивам юмруци, венчалният ширит на Ео е плътно прилепнал около пръста ми. — Възнамерявам да си сложа този пръстен, Юлиан. Ще ми го дадеш ли?

Аз съм по-едър от него. Не съм толкова висок, но това няма значение. Той няма шанс.

— *Аз трябва да го получа, Дароу* — измърморва той и вдига поглед. — Аз съм от Семейство Белона. Не мога да се прибера у дома без него. Знаеш ли кои сме ние? Ти можеш да се върнеш у дома, без да те е срам. Аз — не. На мен той ми е по-нужен, отколкото на теб!

— Няма да се връщам, Юлиан. Жив оттук ще излезе само един. Чу го какво каза.

— Те не биха го сторили... — пробва той.

— Нима?

— Моля те! Моля те, Дароу! Просто си върви у дома. Ти нямаш толкова нужда от него, колкото аз. Нямаш! Касий... Толкова ще го е срам, ако не се справя! Няма да мога да го погледна! Всеки един от

моето семейство е Белязан. Моят баща е Император. Император! Ако синът му не успее да премине дори през Посвещението... Какво ще си помислят войниците му?

— Той все така ще те обича. Моят би ме обичал.

Юлиан поклаща глава. Поема си дъх и изпъчва рамене.

— Аз съм Юлиан ау Белона от Семейство Белона, драги ми господине.

Не искам да постъпвам така. Не мога да обясня как страшно не ми се ще да наранявам Юлиан. Но кога ли е имало значение какво искам аз? Моите хора имат нужда от това. Ео жертва щастието и живота си. И аз мога да жертвам желанията си. Мога да принеса в жертва това крехко князче. Мога да принеса в жертва дори душата си.

Правя първото движение срещу Юлиан.

— Дароу... — измърморва той.

Дароу беше добър в Ликос.

Аз не съм. Мразя себе си заради това. Сигурно плача, защото не виждам ясно.

Правилата, обноските и моралът на Обществото отпадат. Нужна е само една каменна стая и двама души, които се нуждаят от едно и също дефицитно нещо. Ала промяната все пак не става за миг. Дори и когато удрям Юлиан в лицето и кръвта му омазва кокалчетата ми, това не изглежда като битка. В стаята е тихо. Неловко. Чувствам се грубиян, когато го удрям. Все едно играя на сцена. Камъкът студене под стъпалата ми. Кожата ми настръхва. Дъхът ми отеква.

Те искат да го убия, защото не се е справил добре на изпитите им. Силите ни са неравни. Аз съм косата на Дарвин. Природата, която отвява плявата. Не умея да убивам. Никога не съм убивал човек. Нямам нож, нямам тупалка, нямам пържачка. Изглежда невъзможно с голи ръце да накарам кръвта на това момче от плът и мускули да изтече. В мен напират смях, а Юлиан се смее. Аз съм голо дете, което пляска друго голо дете в студена стая. Колебанието му е очевидно. Стъпалата му се движат така, сякаш се мъчи да си припомни някакъв танц. Но когато лактите му се издигат на нивото на очите, ме обзема паника. Не зная как се бие той. Замахва вяло към мен по непознат, артистичен начин. Колеблив е и се бави, ала плахият му юмрук попада в носа ми.

Залива ме гняв.

Лицето ми изтръпва. Сърцето ми бие гръмовно. Качило се е в гърлото ми. Вените ми се издуват.

Чупя му носа с прав удар. Боже, колко са силни ръцете ми.

Той надава вопъл, привежда се, блъсва ме и сграбчва ръката ми под странен ъгъл. Тя изпуква. Атакувам с чело. То го улучва точно между очите. Сграбчвам го за тила и отново удрям с чело. Той не може да се изтръгне. Удрям пак. Нещо пропуква. Кръв и слюнка оплискват косата ми. Зъбите му се връзват в скалпа ми. Залитам назад, сякаш танцувам, завъртам обратно лявото си стъпало, пристъпвам лъкатушно напред и забивам десния си юмрук в гърдите му, като влагам цялата си тежест в него. Моите кокалчета на Пъклолаз раздробяват подсилената му гръдна кост.

Разнася се силно, хрипливо издихание и пращящ звук като от трошаци се съчки.

Той се прекатурва напред и пада на земята. Зашеметен съм от челния удар. Виждам в червено. Виждам двойно. Пристъпвам със залитане към него. По бузите ми струят сълзи. Той трепери. Когато го сграбчвам за златната коса, усещам, че тялото му вече е омекнало. Като мокро златно перо. От носа му шурти кръв. Той е притихнал. Вече не помръдва. Вече не се усмихва.

Промълвявам името на жена си, когато падам на земята и прегръщам главата му. Лицето му се е превърнало в кървав цвят.

ЧАСТ III

ЗЛАТЕН

„Това е твоят Секач, синко. Той ще изстързва вените на земята за теб. Ще убива пъклените пепелянки. Поддържай го остър и ако се заклешиш в свредлата, той ще ти спаси живота с цената на един крайник.“ Тъй казваше чичо ми.

20. ДОМЪТ МАРС

В душата ми цари вцепенение, докато гледам погубеното момче. Дори и Касий не би познал сега Юлиан. В сърцето ми е издълбана кухня. Ръцете ми треперят, докато кръвта капе от тях по студения камък. Реки текат покрай златните Сигли върху дланите ми. Аз съм Пъклолаз, но риданията не секват дори и когато сълзите пресъхват. Кръвта му се стича от коляното ми по обезкосмения пищял. Червена е, а не златна. Коленете ми усещат камъка, а челото ми го докосва и ридая, докато изтощение изпълва гърдите ми.

Когато вдигам очи, той все още е мъртъв.

Това не беше справедливо.

Мислех си, че Обществото си играе игрички само със своите роби. Грешка. Юлиан не се е представил на изпитите като мен. Не е проявил моите физически способности. И затова е бил жертвеният агнец. На един Дом се падат сто ученици и вторите петдесет са тук само за да бъдат убити от първите петдесет. Кърваво проклятие, това е само изпит... за мен. Дори и Семейство Белона, колкото и да са могъщи, не успяха да защитят по-неспособния си син. И точно в *това* е смисълът.

Ненавиждам се.

Зная, че те ме принудиха да го извърша и въпреки това ми се струва, че изборът е мой. Също както когато издърпах краката на Ео и усетих как тънкият ѝ гръбнак се прекърши. Моят избор. Но какъв ли друг избор имах за нея? За Юлиан? Правят го, за да ни накарат да носим вината.

Няма къде да избърша кръвта — само камък и две голи тела. Аз не съм такъв, не такъв искам да бъда. Аз искам да бъда баща, съпруг, танцьор. Дайте ми да се ровя в земята. Да пея песните на своите хора, да скачам, да се въртя и да търча покрай стените. Никога вече няма да запея забранената песен. Ще се трудя. Ще се преклоня. Нека мия ръцете си от пръст, не от кръв. Искам само да живея със семейството си. Достатъчно щастливи бяхме.

Свободата е твърде скъпа.

Но Ео не бе съгласна.

Проклетата да е!

Изчаквам, ала никой не идва да види каква мръсотия съм сторил. Вратата е отключена. Нанизвам златния пръстен на пръста си, след като затварям очите на Юлиан, и излизам гол в студения коридор. Той е празен. Приглушена светлина ме води нагоре по безкрайно стълбище. От тавана на подземния тунел капе вода. Опитвам се да измия с нея тялото си, но само размазвам по кожата си кръвта и я разводнявам. Не мога да избягам от стореното, без значение колко далече навлизам в тунела. Сам съм със своя грях. Ето защо властват те. Безподобните белязани знаят, че черните дела са товар за цял живот. Не можеш да избягаш от тях. Ако ще управляваш, то трябва да носиш бремето им. Това е първият урок, който получаваш. Или той е, че слабите не заслужават да живеят?

Ненавиждам ги, ала ги разбирам.

Победи. Понеси вината. Царувай.

Те ме искат безжалостен. Искат ме с къса памет.

Но аз съм възпитан различно.

Моите хора пеят само за спомени. И затова аз ще запомня тази смърт. За мен тя ще е бreme, каквото не е за съучениците ми — не бива да позволявам това да се промени. Не бива да ставам като тях. Ще помня, че всеки грях, всяка смърт, всяка саможертва е за свободата.

Ала сега ме е страх.

Ще издържа ли следващия урок?

Мога ли да се правя на студен като Август? Сега зная защо той дори не трепна, когато обеси жена ми. И започвам да проумявам защо Златните управляват. Те могат онова, което аз не мога.

Макар и да съм сам, зная, че скоро ще намеря други. Засега те искат да затъна във вината. Искат ме самотен и скръбен, та когато срещна другите, победителите, да ми олекне. Убийствата ще ни свържат и в компанията на победителите ще открия мехлем за своята вина. Не обичам съучениците си, но ще си помисля, че ги обичам. Ще желая тяхната утеха, уверенията им, че не съм зъл. А и те ще искат

същото. Целта на това е да ни направи семейство — семейство с жестоки тайни.

Излизам прав.

Моят тунел ме отвежда до останалите. Първо виждам Рок, поета. От тила му тече кръв. Кръв лъщи и по десния му лакът. Не подозирах, че е способен на убийство. Чия ли е кръвта? Очите му са зачервени от плач. После намираме Антония. Също като нас тя е гола; движи се като златен кораб — дрейфа, тиха и сдържана. Стъпките ѝ оставят кървава диря след нея.

Ужасявам се, че ще намеря Касий. Надявам се да е мъртъв, защото ме е страх от него. Той ми напомня на Танцъора — красив, засмян, но под кожата му се крие дракон. Ала не от това се боя. Боя се, защото той има причина да ме мрази, да иска да ме убие. Никой през живота ми досега не е имал подобна причина. Никой никога не ме е *мразил*. А той ще ме намрази, ако разбере.

А после осъзнавам. Как е възможно Домът да бъде здраво сплотен, щом крие такива тайни? Не е възможно. Касий ще знае, че някой е убил брат му. Други ще са загубили приятели и тъй Домът ще се самоизяде. Обществото го прави нарочно — те искат хаос. Това ще бъде нашият втори изпит. Племенна вражда.

Тримата откриваме останалите оцелели в подобна на пещера каменна трапезария, в която централно място заема дълга дървена маса. Факли осветяват помещението. През отворените прозорци се процежда нощна мъгла. Все едно сме в стара приказка — във времената, които наричат Средновековие. В далечния край на дългата стая има плинт. Там се издига грамаден камък, а в центъра му е забита златна ръка на Прим. От двете страни на камъка висят гоблени в черно и златно. Вълк вие върху гоблените, сякаш надава предупреждение. Ръката на Прим ще разруши този Дом. Всеки от тези малки принцове и принцеси ще си мисли, че заслужава честта да предвожда Дома. Ала само един може.

Движа се като призрак заедно с останалите ученици, дрейфам из каменните коридори на нещо, което изглежда като грамаден замък. Има една стая, в която трябва да се измием.

От улей на студения под тече ледена вода. Сега с водата вдясно се оттича и кръв и изчезва в камъка. Чувствам се като някакво привидение сред земя на скали и мъгли.

Комбинезони в златисто и черно са подредени за нас в относително пуста оръжейна. Всеки ученик открива вързопа с комбинезон, надписан с неговото или нейното име. Златен символ — виещ вълк — бележи високите яки и ръкавите на облеклото ни. Вземам с мен дрехите си и се обличам сам в някакъв склад. Там рухвам в ъгъла и се разплаквам — не заради Юлиан, а защото това място е тъй студено и тихо. Толкова е далече от дома.

Рок ме открива. Зашеметяващ е в униформата си — строен като стрък златно лятно жито, с високи скули и топли очи, ала лицето му е бледо. Той прикляква срещу мен за няколко минути, а после посяга и стиска ръцете ми. Дръпвам се, но Рок не ги пуска, докато не го поглеждам.

— Ако те хвърлят в дълбокото и не заплуваш, ще се удавиш — казва той и вдига тънките си вежди. — Затова продължавай да плуваш, става ли?

Избърсвам беззвучните си сълзи и се насилвам да се подсмихна.

— Логика на поет.

Той свива рамене.

— Не е кой знае какво. Затова ще ти приведа факти, братле. Системата е такава. Низшите Цветове раждат децата си с помощта на катализатори. Бързо раждане, понякога само пет месеца бременност, преди да бъде предизвикано. С изключение на Обсидианите само ние чакаме девет месеца, за да се родим. Майките ни не получават катализатори, нито успокоителни, нито нуклеици. Да си се питал защо?

— За да бъде продуктът чист.

— И за да се даде шанс на природата да ни убие. Съветът за Качествен Контрол е твърдо убеден, че 13,6213 процента от всички Златни деца трябва да умрат, преди да навършат една година. Понякога правят така, че реалността да съответства на тази цифра. — Рок разперва слабите си длани. — Защо? Защото вярват, че цивилизацията отслабва естествения подбор. Те вършат работата на природата, за да не се превърнем в мекушава раса. Посвещението изглежда е продължение на тази политика. Само че средствата, които използваха, бяхме ние. Моята... *жертва*... бе глупак, горкичкият. Не беше от знатно семейство и нямаше ни ум, ни разум, ни амбиции. — При тази дума той се навъсва, а после въздъхва. — Не притежаваше нищо от

качествата, които Съветът цени. Имаше си причина той да бъде обречен на смърт.

Имаше ли причина Юлиан да бъде обречен на смърт?

Рок е наясно, защото майка му е в Съвета. Той ненавижда майка си — и чак тогава осъзнавам, че би трябвало да ми е симпатичен. И не само това — намирам утеха в думите му. Той не е съгласен с правилата, ала ги спазва. Възможно е. И аз мога да постъпвам така, докато се сдобия с достатъчно власт, за да ги променя.

— Трябва да идем при другите — Изправлям се.

В трапезарията имената ни, изписани със златни букви, висят във въздуха над столовете. Резултатите ни от изпитите са изчезнали. Освен това имената ни са се появили и под ръката на Прим на черния камък. Те, златни, се издигат към златната ръка. Аз съм най-близо, макар и да остава още много за изкачване.

Някои от учениците плачат заедно на малки групи край дългата дървена маса. Други седят до стената, захлупили глави в шепи. Едно куцукащо момиче търси приятелката си. Антония гледа сърдито към масата, където дребничкият Севро е седнал и яде. Разбира се, той единствен има апетит. Откровено казано, учудвам се, че е оцелял. Той е дребосък, беше деветдесет и девети сред нас и при Подбора го избраха последен. Според предложените от Рок правила би трябвало да е мъртъв.

Тит, великанът, е жив и изранен. Кокалчетата на ръцете му приличат на мръсен месарски дръвник. Застанал е арогантно встрани от останалите и се хили, сякаш всичко това е чудесно забавление. Рок тихичко разговаря с куцукащото момиче, Лея. Тя рухва в плач и хвърля пръстена си. Прилича на сърна — с широко отворени блестящи очи. Той сяда до нея и я хваща за ръката. В него има покой, какъвто няма в друг в тази стая. Чудя се колко ли спокоен е изглеждал, докато е душел някое друго хлапе до смърт. Ту свалям, ту надявам пръстена си.

Някой леко ме перва по главата изотзад.

— Ой, братле.

— Касий — кимвам аз.

— Наздраве за победата ти! Боях се, че си само мозък! — смее се Касий. Златните му къдри дори не са разчорлени. Той ме обгръща с ръка и оглежда стаята, сбърчил нос. Безгрижието му е престорено — личи си, че е разтревожен. — Ех... има ли нещо по-грозно от

самосъжалението? Всичкият този плач! — Ухилва се самодоволно и посочва едно момиче с разбит нос. — А тя просто е станала агресивно неприятна. Не че някога си е струвало да я подушиш. А? А?

Забравям да проговоря.

— Още ли си в шок от битката, пич? Стиснаха ли те за гръкляна?

— Просто точно сега не ми е много до шеги — отвръщам. — Отнесох доста бой по главата. И рамото ми е малко разшлакано. Не съм в обичайната си форма.

— Рамото може веднага да се оправи. Да го върнем обратно в ямката. — Той небрежно наgrabва изкълченото ми рамо и преди да успея да възразя, рязко го намества. Хлъцвам от болка. Той се подсмивва. — Примно. Примно. — Плясва ме по същото рамо. — Хайде и ти да ми помогнеш, а?

Протяга лявата си ръка. Изкълчените му пръсти приличат на светкавици. Издърпвам ги и ги изправям. Боли го, но се смее, не знае, че кръвта на брат му се е набила под ноктите ми. Опитвам се да не дишам учестено.

— Да си мяркал Юлиан, пич? — пита ме той най-сетне. Сега, когато Приам не се вижда никакъв наоколо, говори на средноЖаргон.

— Не ми е попадал в полезрението.

— Пфу, малкият сигурно се опитва да се бие благородно. Баща ни ни научи на Безмълвното изкуство — *крават*. Юлиан е направо феноменален в него. Той си мисли, че аз съм по-добър. — Касий се мръщи. — Той ме мисли за по-добър във всичко — което е разбираемо. Само трябва да го сръчкаш да се задейства. Та, като си говорим за това, ти кого ошлака?

Вътрешностите ми се връзват на възел.

Скалъпвам някаква лъжа, при това добра. Замотана и скучна. И бездруго той иска да говори само за себе си. В края на краищата Касий е отглеждан за това. Има приблизително петнайсетина хлапета със същия тих блясък в очите — не зъл, просто развълнуван. И точно тях трябва да следя, защото са родени убийци.

Докато се оглеждам, е лесно да се види, че Рок е прав. Тежките битки не са били много. Това е бил принудителен естествен подбор. Основата на купчината — избита от върхушката. Почти няма тежко ранени освен двама-трима дребни низшеПодборни. Естественият подбор понякога крие изненади.

Битката била лесна за Касий, разправя той. Справил се както трябва, честно и бързо. Прекършил гръкляна със саблен удар десет секунди след като се изправили един срещу друг. Но си заклешил странно пръстите. *Примно*. Пребих до смърт брата на най-добрия убиец. В мен се процежда ужас.

Касий притихва, когато Фичнър влиза бавно и ни нарежда да дойдем на масата. Едно по едно петдесетте места се запълват. И малко по малко лицето му помрачнява с отпадането на всеки шанс Юлиан да седне на масата. Когато и последното място е заето, той не помръдва. Полъхва студен гняв. Не жарък, както си мислех. Антония седи насреща ни, срещу мен, и го наблюдава. Устните ѝ мърдат, ала не произнася гласно нищо. Такива като него не ги утешаваш. А и не мислех, че тя е от онези, които ще се опитат.

Не само Юлиан липсва. Ария, цялата къдри и трапчинки, лежи някъде безжизнена на студения под. И Приам го няма. Идеалният Приам — Премиерът, наследник на марсианските луни. Чух, че бил Първи меч в Слънчевата система за годината си на раждане. Дуелист, който няма равни. Сигурно с юмруци не е можел да действа толкова смъртоносно. Оглеждам изнурените лица наоколо. Кой, по дяволите, го е убил? Съветът здравата се е издънил с това и бас държа, че майка му ще вдигне страшна патърдия, защото той несъмнено не е трябвало да умре.

— Похабяваме най-добрите сред нас — измърморва премерено Касий.

— Здравейте, лайноядчета! — Фичнър се прозява и качва краката си на масата. — Сега, вероятно сте загрели, че Посвещението може да бъде наричано и Бракуването. — Той се почесва по чатала с дръжката на бръснача си.

Обноските му са по-зле и от моите.

— И може да си мислите, че така се похабяват добри Златни, но ако някой си въобразява, че минус петдесет деца могат да се отразят на нашата численост, то значи е идиот. На Марс има над един милион Златни. В Слънчевата система — над сто милиона. Не всички обаче успяват да станат Безподобни белязани, нали? Сега, ако още си мислите, че това е било подло, сетете се, че спартанците са убивали повече от десет процента от родилите им се деца; природата би избила още трийсет. В сравнение с тях ние сме едни кръвогадни хуманисти!

От шестстотинте оцелели ученици повечето попадат в най-добрия един процент от кандидатствалите. Похабяване нямаше. — Той се подсмива и оглежда масата с изненадваща гордост. — Освен оня идиот Приам. Мда. Това да ви е за урок, сган такава. Той беше блестящо момче — красавец, силен, бърз, гений, който учеше денонощно с десетина частни учители. Обаче бе разглезен. И някой, няма да кажа кой, защото това ще разтури кефа от цялата тая програма, ама някой го е съборил на камъните и после го е тъпкал по трахеята, докато умре. Попроточило се е.

Той вдига ръце зад тила си.

— *Сега!* Това е новото ви семейство. Дом Марс — един от дванайсетте Дома. Не, не сте нещо специално, защото живеете на Марс и сте в Дом Марс. Ония в Дом Венера на Венера не са нищо особено. Те просто пасват на Дома. Сещате се накъде бия. След Института си търсите чиракуване — да се надяваме, при семействата Белона, Август или Аркос, ако искате да се гордея с вас. Предишни възпитаници на Дом Марс могат да ви помогнат да намерите къде да чиракувате, може самите те да ви предложат да чиракувате или пък е възможно да преуспеете дотолкова, че да нямате нужда от ничия помощ. Но нека е кристално ясно: в момента вие сте бебета. Глупави бебенца. Родителите са ви давали всичко. Други са ви бърсали дупенцата. Готвили са ви храната. Водили са войните ви. Завивали са нощем лъскавите ви носленца. Ръждавелите копат, преди да им се отвори парашутът да чукат; те строят градовете ви, откриват горивото ви и събират лайната ви. Розовите се научават на изкуството да правят някому кефа още преди да им се налага да се бръснат. Обсидианите водят най-гнусния кръвогаден живот, който можете да си представите — само мраз, стомана и болка, и нищо друго. Те са отгледани за работата си, отрано са обучени за нея. На всички вас, малките принцета и принцески, ви се е налагало само да изглеждате като умалени версии на мама и татко, да се научите на обноси, да свирите на пиано, да яздите и да спортувате. Но сега принадлежите на Института, на Дом Марс, на Префектура Марс, на своя Цвят, на Обществото. Дрън-дрън!

Фичнър се хили мазно и лениво. Ръката му с изпъкнали вени е отпусната върху шкембето.

— Тази вечер вие най-сетне свършихте нещо сами. Пребихте по едно бебе също като вас. Но това има толкова стойност, колкото и пръдната на една Розокурва. Нашето малко Общество пази равновесие на върха на игла. Останалите Цветове биха ви изтръгнали кръвогадните сърца, стига да им падне шанс. А освен тях има и Сребърни. Медни. Сини. Мислите си, че те ще са лоялни към една тайфа бебета? Мислите си, че Обсидианите ще следват говненца като вас? Тия бебеудушвачи, стига да забележат слабост, ще ви направят свои малки гушеробчета! Затова не бива да проявявате никаква слабост!

— И какво, Институтът трябва да ни направи корави ли? — изсумтява грамадата Тит.

— Не, колосален простак такъв. Той трябва да ви направи умни, жестоки, мъдри, закалени. Да ви накара да остарееете с петдесет години за десет месеца и да ви покаже какво са сторили предците ви, за да ви дадат тази империя. Мога ли да продължа?

Той надува балонче от дъвка.

— Сега, Дом Марс! — Кльоцавата му ръка го чеше по корема. — Мда. Имаме си горд Дом, който може би се равнява дори и на някои семейства на Старейшини. Имаме Политици, Претори и Юристи. Сегашните Архигубернатори на Меркурий и Европа, един Трибун, десетки Претори, двама Правосъдници, Император на флотилия. Дори Лорн ау Аркос от Семейство Аркос, третото по могъщество семейство на Марс за тези, дето не внимават, поддържа връзки с нас. Всички тези високопоставени люде търсят нови таланти. Те са ви избрали сред другите кандидати, за да попълнят списъка. Впечатлете тези важни мъже и жени и след това тук ще ви вземат за чираци. Спечелете и ще можете да си избирате да чиракувате вътре в Дома или при семейство на Старейшина; може да ви поиска дори и самият Аркос. Ако това се случи, бързешката ще се сдобиете с положение, слава и власт.

Навеждам се напред.

— Да спечелим ли? — питам. — Какво има да се печели?

Той се усмихва.

— В момента вие се намирате в една далечна тераформирана долина в най-южната част на Валес Маринерис. В тази долина има дванайсет Дома, помещаващи се в дванайсет замъка. След ориентацията утре вие отивате на война със съучениците си, за да

добиете на всяка цена господство над долината. Смятайте това за работа с казус по завоюването и управляването на империя.

Разнася се възбудено шушнене. Това е игра. А пък аз си мислех, че ще ми се наложи да изучавам нещо в класна стая.

— Ами ако си Прим на победилия Дом? — пита Антония и завърта пръст в златните си къдрици.

— Тогава добре дошла при величието, миличка. Добре дошла при славата и властта.

Значи трябва да стана Прим.

Вечеряме скромно. Когато Фичнър си тръгва, Касий се размърдва, а гласът му звучи студено, изпълнен с мрачно настроение:

— Хайде да играем на една игра, приятели. Всеки ще каже кого е убил. Ще започна аз. Некс ау Целинт. Познавахме се от деца, както се познавам с някои от вас. Скърших му трахеята с пръсти. — Никой не проговаря. — Давайте! В семейството не бива да има тайни.

Ала все пак никой не проговаря.

Севро си тръгва пръв, като ясно показва презрението си към играта на Касий. Първи яде. Първи заспива. Искан да го последвам. Вместо това си побъбрям със спокойния Рок и масивния Тит, след като Касий се отказва от играта си и също се оттегля. Невъзможно е Тит да ти стане симпатичен. Той не е веселяк, но за него всичко е майтап. Все едно се надсмива над мен и над всички, въпреки че се усмихва приятелски. Искан ми се да го ударя, ала той не ми дава повод. Всичко, което казва, е напълно безобидно. Но въпреки това го мразя. Сякаш не ме смята за човек — аз съм просто шахматна фигура и той изчаква, за да ме премести. Не. Да ме изблъска. Някак си е забравил, че е на седемнайсет или осемнайсет като останалите. Той е мъж. Над два метра като нищо. Може да е към два и половина. Жилавият Рок, от друга страна, страшно ми напомня за брат ми Кийран — ако Кийран можеше да убива. Усмивките му са мили, думите — търпеливи, замислени и мъдри, също както преди. Лея, момичето, приличащо на куцукащо сърне, го следва навсякъде. Той проявява към нея търпение, каквото аз не бих могъл.

Късно през нощта потърсвам местата, където са умрели учениците. Не мога да ги намеря. Стълбите вече ги няма. Замъкът ги е погълнал. Намирам почивка в едно дълго спално помещение, пълно с

тънки дюшеци. Вълци вят откъм кълбящите се мъгли, обгърнали планините отвъд нашата крепост. Сънят бързо ме спохожда.

21.

НАШИЯТ ДОМИНИОН

Фичнър ни буди в дългите спални помещения в утринния мрак. Ние се изтърколваме с мрънкане от двуетажните легла и излизаме от централната кула на площада пред замъка, където се протягаме, а после се впускаме в бяг. Припикаме леко при грав 0,37.

От облаците ръми тих дъждец. Каньонът извисява стени, шест километра високи, на петдесет километра западно и четирийсет километра източно от нашата долина. Между тях е разположена екосистема от планини, гори, реки и равнини. Нашето бойно поле.

Територията ни е планинска. В нея се издигат обрасли с мъх хълмове и върхове със зъбери, спускащи се към дълбоки тревисти долчинки. Ситна мъгла обвива всичко, дори и гъстите лесовете, завили полите на хълмовете като домашно тъкани одеяла. Нашата крепост се издига върху хълм току на север от река, протичаща по средата на подобната ни на купа долчинка, наполовина обрасла с трева, наполовина — с гори. На север и на юг по-големи хълмове обграждат долчинката в полукръг. Тук би трябвало да ми хареса. На Ео щеше да й хареса. Ала без нея се чувствам също тъй самотен, както самотен изглежда нашият замък на върха на своя висок, отдалечен хълм. Посягам към медальона, към нашия хемант. И медальонът, и цветето не са у мен. В този рай аз се чувствам опустошен.

Трите стени на нашата крепост на хълма се издигат върху осемдесетметрови канари. Самата крепост е грамадна. Стените й се извисяват на височина трийсет метра. Къщичката на часовоя стърчи от тях, подобна на крепост с кули. Вътре, зад зидовете, квадратната ни кула е вградена в северозападната стена и стърчи петдесет метра нагоре. Полегат склон ни води от дъното на долчинката към западната порта на замъка, срещу кулата. Тичаме надолу по хълма по самотен черен път. Мъглата ни прегръща. Наслаждавам се на студения въздух. Той ме пречиства след часовете неспокоен сън.

Щом пуква зората на летния ден, мъглата се стапя. Еленчета, постройни и по-бързи от създанията на Земята, пасат сред смърчовите

гори. Над тях кръжат птици. Самотен гарван вещае злокобни събития. Овце са осеяли полето, кози скитат сред високите скалисти хълмове, които изкачваме на бегом в колона от петдесет и един души. Други от моя Дом може да виждат земни животни или чудновати създания, които Ваятелите са решили да създадат за своя забава. Но аз виждам само храна и облекло.

Свещените животни на Марс превръщат нашата територия в свой дом. Кълвачи чукат по дъбове и борове. Нощем вълци вият из планините, а денем бродят из горите ни. Край реката се въдят змии, из тихите дерета — лешояди. Убийци, които тичат край мен. Какви приятели имам! Де да бяха тук Лоран, Кийран или Матео да ми пазят гърба! Някой, на когото да мога да се доверя! Аз съм овца във вълча кожа сред глутница вълци.

Докато Фичнър ни пришпорва нагоре по скалистите възвишения, Лея, накуцващото момиче, пада. Той лениво я подритва с крак и ние я понасяме на рамене. Товара мъкнем двамата с Рок. Тит се ухилва самодоволно и само Касий ни помага, когато Рок се уморява. После Полукс — жилаво момче с дрезгав глас и ситно къдрава коса, ме замества. Гласът му звучи така, сякаш пафка горелки от двегодишен.

Тътрим се из лятната долина сред гори и поля. Там ни хапят буболечки. Златочелите са плувнали в пот, но аз — не. Това тук е ледена баня в сравнение с мъките в стария ми пържилник. Всички около мен са със стегнати тела, но Касий, Севро, Антония, Куин (кърваво проклятие, най-бързото момиче, най-бързото двукрако същество, което съм виждал изобщо!), Тит, трима от новите му приятели и аз бихме могли да надбягаме другите. Само Фичнър с гравиБотушите би ни задминал. Той подрипва край нас като еленче, после хуква подир едно от тях, бръсначът му изплющява, обгръща гърлото на еленчето и той свива острието, за да убие животното.

— Вечерята! — ухилва ни се. — Отнесете го!

— Можеше да го убиеш по-близо до замъка — измърморва Севро.

Фичнър се почесва по главата и се озърта.

— Друг някой чу ли някакъв трътлест грозен гоблин да... ами каквито там звуци издават гоблините? Отнесете го!

Севро сграбчва крака на елена.

— Тъпак.

Стигаме върха на скалисто възвишение на пет километра югозападно от нашия замък. Над възвишението се издига каменна кула. От върха ѝ оглеждаме бойното поле. Някъде там нашите врагове вършат същото. Театърът на бойните действия се простира на юг, докдето погледът ни не достига. Снежни планини закриват хоризонта на запад. На югоизток древна гора обгражда пейзажа. Разделя ги тучна равнина, разрязана от устремена на юг река — Аргос, и нейните притоци. Още по̀ на юг, покрай равнини и реки, земята се спуска към блата. Отвъд тях вече не виждам. Грамадна планина се рее горе, на два километра височина сред синкавото звездно небе. Това е Олимп, обяснява Фичнър — изкуствена планина, от която Прокторите наблюдават класа всяка година. На върха ѝ блести приказен замък. Лея изкуцуква по-наблизо и застава до мен.

— Как се рее тя? — пита ме мило.

Нямам никаква идея.

Поглеждам на север.

Две реки сред гориста долина прорязват нашата северна планинска територия, опасваща края на обширна планинска пустош. Те оформят остър ъгъл, сочещ на югозапад към низините, където по-нататък се сливат в един приток на Аргос. Долината е обкръжена от планински район — стръмни хълмове и планини джуджета, издрани от дерета, в които все още се таи мъглата.

— Това е кулата Фобос — обяснява Фичнър. Кулата се намира далече в югозападния край на нашата територия. Той пие от манерка, а нас ни мори жажда, и посочва на северозапад, където двете реки се срещат в долината под остър ъгъл. Масивна кула увенчава далечна верига от планини джуджета току зад съединението. — А онази е Деймос. — Той очертава въображаема линия, за да ни покаже границите на територията на Дом Марс.

Източната река се нарича Фурор. Западната, която протича на запад от нашата крепост, е Метас. Един-единствен мост прегражда Метас. Врагът ще трябва да мине по него, за да влезе в острия ъгъл между двете реки в долината и да нападне на североизток по равната, гориста земя, за да стигне до нашата крепост.

— Това е шлакан майтап, нали? — обръща се Севро към Фичнър.

— Какви ги говориш, Гоблин? — Фичнър надува балонче от дъвка.

— Разкрачили сме се като Розокурви! Всичките тия планини и хълмове, а всеки може просто да влезе през входната врата. Идеален равен преход от низините право до нашата порта. Има само една смрадлива река за прекосяване.

— Изтъкваме очевидното, а? Знаеш ли, хич не ми харесваш. Гоблинче мръсно! — Фичнър се взира продължително и многозначително в Севро, после свива рамене. — Както и да е, аз се качвам на Олимп.

— Какво значи това, Проктор? — пита кисело Касий. И на него не му харесва как изглеждат нещата. Въпреки че очите му са зачервени, задето през нощта е плакал за мъртвия си брат, това не е помрачило неговата внушителност.

— Че това си е ваш проблем, малък принце, а не мой. Никой няма да оправи нищо за вас. Аз съм вашият Проктор, а не майчето ви. Вие сте на училище, сецаш ли се? Та щом си се разкрачил, направи си девствен пояс, че да ти варди нежното местенце.

Надига се мърморене.

— И по-зле можеше да е — казвам и посочвам край главата на Антония към южните равнини, където вража крепост се простира покрай голяма река. — Можеше да сме като на длан, подобно на тия клетки копелета.

— Тия клетки копелета си имат посеви и овощни градини — размишлява Фичнър. — А вие си имате... — Той поглежда над издатината, за да намери убития от него елен. — Ами Гоблина заряза елена, значи нищичко си нямате. Онова, дето няма да го изядете вие, ще го изядат вълците.

— Освен ако ние не изядем вълците — измърморва Севро и останалите от нашия Дом му мятат странни погледи.

Значи сами трябва да си намираме храната.

Антония посочва низините.

— Какво правят те?

От облаците се спуска черна капсула и каца в центъра на тревистата равнина между нас и далечната вража крепост Церера край реката. Двама Обсидиани и дузина Тенекета стоят на стража, докато Кафявите хвърчат да наредят шунки, пържоли, бисквити, вино, мляко, мед и разни сирена на маса за еднократна употреба на осем километра от кулата Фобос.

— Клопка очевидно — изсумтява Севро.

— Благодаря, Гоблин — въздъхва Касий. — Обаче не съм закусвал. — Безпокойните му очи са обградени от кръгове. Той ме поглежда през тълпата от наши съученици и ми отправя усмивка. — Навит ли си да се надбягваме, Дароу?

Стряскам се от изненада. После се усмихвам.

— На старт!

И той хуква.

И по-големи тъпотии съм вършил, за да храня семейството си. И по-големи тъпотии съм вършил, когато някой от обичните ми хора умираше. Касий заслужава компания, докато тича надолу по стръмния склон.

Четирийсет и осем хлапета ни гледат как препускаме, за да си напълним търбусите. Никой не ни последва.

— Донесете ми резен шунка, намазан с мед! — провиква се Фичнър. Антония ни нарича идиоти. Капсулата отлита, щом оставяме зад гърба си планините и навлизаме в по-лек терен. Осем километра при грав 0,376 (по Земния стандарт) са ни в кърпа вързани. Драпаме надолу по скалисти склонове, после хукваме по равното в низината колкото ни крака държат във високата до глезените трева. Касий ме изпреварва с един човешки бой разстояние и стига пръв до масата. Бърз е. Всеки от нас взема по пинта ледена вода. Аз изгълтвам моята по-бързо. Той се смее.

— Това, окаченото на пръта им за знаме, мяза на емблемата на Дом Церера. Богинята на урожая. — Касий посочва към крепостта отвъд зелените равнини. Десетина дървета стърчат из няколкото километра площ между нас и крепостта. По техните бастioni се ветреят флагове. Той мята в устата си едно гроздово зърно. — Трябва да поогледаме по-внимателно, преди да почнем да нагъваме. Малко разузнаване.

— Съгласен... но нещо тук не е наред — казвам тихо аз.

Касий се засмива сред откритата равнина.

— Глупости. Ако се задаваше беда, щяхме да я видим. А и не мисля, че който и да било от тях ще е по-бърз от нас двамата. Можем да отидем важно-важно до портата им и да се изсерем, стига да искаме.

— Тука ми ври — докосвам корема си.

Ала все пак нещо не е наред. И не само в корема ми.

Шест километра открито пространство делят речната крепост от нас. Реката бълбука в далечината вдясно. Далече вляво се шири гора. Пред нас — равнина. Отвъд реката — планини. Вятърът шумоли във високата трева, а едно врабче се рее с вятъра. То се спуска ниско над земята, а после подхвърква нависоко и отлита. Засмивам се гръмогласно и се облягам на масата.

— *Сред тревата са* — прошепвам. — *Клопка.*

— Можем да откраднем от тях чували и да отнесем обратно още от това — заявява той на висок глас. — *Да бягаме?*

— Феичка!

Той се ухилва, макар и никой от нас да не е сигурен, че ни е позволено да започнем боя в деня за ориентация. Както ще да е.

На „три“ ние изритваме краката на масата за еднократна употреба и всеки от нас се сдобива с оръжие — един метър дурупластмаса. Изкрецявам като смахнат и спринтирам към мястото, откъдето отлетя врабчето. Касий тича до мен. Петима Златни от Дом Церера се изправят сред тревата. Нашето безумно втурване ги стряска. Касий забива истински удар на фехтовач в лицето на единия. Аз не съм толкова грациозен. Рамото ми е схванато и боли. Надавам крясък и счупвам оръжието си в коляното на един от тях. Той се строполява с вой. Някой замахва към мен и приклякам. Касий отбива. Танцуваме като двойка. Останали са трима. Единият застава срещу мен. Той няма нито нож, нито бухалка. Не, той има нещо, което далеч повече ме интересува. Меч с формата на питанка. Секач за жънене на жито. Застава насреща ми с opakото на ръката си на бедрото, а закривеното острие е щръкнало напред като бръснач. Ако беше бръснач, вече да съм мъртъв. Обаче не е. Измъквам се и той не ме уцелва, блокирам удара на единия от двамата, нападнали Касий. Връхлитам напред към моя нападател. Много по-бърз съм, а хватката ми в сравнение с неговата е дуростоманена. Затова му отнемам Секача и ножа, а после го свалям с удар на земята.

Когато ме вижда как въртя в ръка Секача, последното непострадало момче разбира, че е време да се предаде. Касий подскача високо при грав 0,376 и ненужно забива страничен ритник със завъртане в лицето му. Напомня ми за танцьорите и скачачите от Ликос.

Крават. Безмълвният танц. Зловещо подобие на наперения танц на младите Червени.

Но проклятията на момчетата никак не са тихи. Не изпитвам жалост към тези ученици. Всички те са убили някого предната вечер, също като мен. В тази игра няма невинни. Единственото, което ме тревожи, е да гледам как Касий се разправя с жертвите си. Той е самата грация и финес. Аз — ярост и импулс. Би могъл да ме убие за секунда, ако знаеше тайната ми.

— Какъв майтап! — измърква той. — Ти беше кръвогадно ужасяващ! Ей така му взе оръжието. Кръвогадно бързо! Радвам се, че не ни сложиха в двойка по-рано. Примна работа! Какво имате да кажете за себе си, дебнещи глупаци?

Пленените Златни само ни ругаят.

Заставам над тях и накланям глава.

— За пръв път ли губите в нещо?

Никакъв отговор.

— Ами сигурно е срамно.

Лицето на Касий грее — за миг е забравил смъртта на брат си. Аз не съм. Усещам мрак. Пустота. Зло, когато адреналинът спада. Това ли искаше Ео? Да играя игрички? Фичнър пристига по въздуха над нас и ръкопляска. ГравиБотушите му блестят в златисто. Захапал е в зъбите си своя резен шунка.

— Идват подкрепления! — смее се той.

Тит и половин дузина от по-бързите момчета и момичета бягат към нас от планините. Отсреща над далечната речна крепост се издига златен силует и полита към нас. Красива жена с късо подстригана коса се настанява до Фичнър във въздуха. Прокторът на Дом Церера. Тя носи бутилка вино и две чаши.

— Марс! Пикник! — провиква се, като го нарича с името на божеството на Дома.

— Та значи кой уреди тази драма, Церера? — пита Фичнър.

— А, Аполон, предполагам. Самотно му е горе в неговите планински имения. Ето, това е зинфандел от неговите лозя. Много подобър от миналогодишния сорт.

— Вкусно! — обявява Фичнър. — Но твоите момчета клечаха в тревата. Все едно са очаквали пикникът да се случи спонтанно. Подозрително, не е ли тъй?

— Подробности! — смее се Проктор Церера. — Педантични подробности!

— Е, ето ти една подробност. Като че двама мои струват колкото петима твои тази година, скъпа моя.

— Тези хубавелковци ли? — хихика Церера. — Мислех, че суетните са отишли в Аполон и Венера.

— Охо! Е, да, вие без съмнение се биете като домакини и фермери. Добре се бяха разположили.

— Не ги съди още, простак такъв. Те са избрани от средния Подбор Моите висшеПодборни са другаде и работват първите си мазоли!

— Изучават фурните ли? Уха! — заявява иронично Фичнър. — От пекарите наистина излизали най-добрите управници, тъй съм чувал.

Тя го сръчкава с лакът.

— Ех, че си дявол! Нищо чудно, че са те интервюирали за поста Рицар на гнева. Такъв негодник!

Те се чукват с чашите, а ние гледаме от земята.

— Как обичам деня за ориентация — киска се Церера. — Меркурий току-що пусна сто хиляди плъха да се вихрят в цитаделата на Юпитер. Но Юпитер беше подготвен, защото Диана се раздрънкала и уреди доставката на хиляда котки. Момчетата на Юпитер няма да гладуват като миналата година. Котките ще се охранят като Бакхус.

— Диана е блудница! — заявява Фичнър.

— Бъди любезен!

— Бях. Пратих й грамадна торта с форма на фалос, пълнена с живи кълвачи.

— Не си!

— Пратих й я.

— Звяр такъв! — Церера го погалва по ръката и забелязвам свободното любовно държание на тези хора. Питам се дали и другите Проктори са любовници. — Ще надупчат цялата й крепост. Леле, шумът сигурно е ужасен. Добра игра, Марс. Казват, че Меркурий е шегаджията, ама в твоите майтапи ти винаги влагаш известен... нюх!

— Нюх ли? Ех, сигурен съм, че мога да ти пошушна някои номерца на Олимп...

— Еха! — изгуква тя прелъстително.

Те пак чукват чаши, реейки се над потящите се, окървавени ученици. Не мога да сдържа смеха си. Тия хора са луди. Кърваво проклятие, тия са ударени в празните Златни глави. Как така те са моите управници?

— Ой! Фич! Ако нямаш нищо против... Какво да ги правим тия фермери? — провиква се нагоре Касий и бодва един от ранените пленници по носа. — Какви са правилата?

— Изяжте ги! — провиква се Фичнър. — И, Дароу, пусни тоя кръвогаден сърп. Приличаш на жътвар.

Не го пускам. По форма той е близък до моя Секач у дома. Не толкова остър, защото предназначението му не е да убива, но балансът не е по-различен.

— Знаеш ли, можете да пуснете моите деца да си ходят и да им върнете сърпа — предлага ни Церера отгоре.

— Целуни ме и сключваме сделката — провиква се нагоре Касий.

— Момчето на Императора? — пита тя Фичнър. Той кимва. — Ела и си поискай, когато вече си Белязан, малки принце. — Поглежда през рамо. — Дотогава ви съветвам заедно с жътваря да бягате оттук.

Чуваме копитата, преди да видим шарените коне, тичащи в галоп към нас през равнината. Те излизат от отворените порти на крепостта на Дом Церера. Момичетата, яхнали конете, носят мрежи.

— Дали са ви коне! Конете! — оплаква се Фичнър. — Толкова е нечестно!

Ние побягваме и едва успяваме да стигнем до гората. Първата ми среща с конете не ми допадна. Още ме карат да потръпвам. Всичките пръхтят и тропат. Ние с Касий се задъхваме. Рамото ме боли. Двама от подкрепленията на Тит са пленени, обградени в откритото поле. Храбрият Тит препъва един кон и се смее, докато се готви да смачка с ботуша си главата на едно от момичетата. Церера го изтрясква с шок Юмрук и се помирява с Фичнър. От заряда на шокския Юмрук Тит се напикава. Само Севро хич не го е грижа и се смее. Касий споменава нещо за лошо възпитание, но и той хихика тихичко. Тит забелязва.

— Позволено ли ни е да ги убиваме, или не? — изръмжава той същата вечер на вечеря. Изяждаме остатъците от Бакхусовия пир. —

Или всеки път ще ме зашеметяват?

— Ами целта не е да ги убиваме — отвръща Фичнър. — Така че не. Хайде да не изтрепваш наред съучениците си, смахната маймуно.

— Но преди ги избивахме! — протестира Тит.

— Какво не можеш да разбереш? — пита Фичнър. — Трепе се при Посвещението! Вече не оцеляват само най-годните, смахнат, тъп, колосален чувал мускули. Какъв ще е смисълът, ако караме най-годните просто да се избиват помежду си, докато останат само неколцина? Сега предстоят нови изпитания.

— Безпощадност! — скръства ръце Антония. — Значи сега тя не е приемлива? Това ли ни казвате?

— О, по-добре да бъде приемлива! — Тит се ухилва до уши. Цяла вечер се фука как е съборил коня, сякаш това ще накара всички да забравят пикнята, оцапала гащите му. Някои са забравили. Той вече си е събрал глутница хрътки. Само ние с Касий като че сме завоювали мъничко от неговото уважение, но дори и на нас ни се надсмиват. Както и над Фичнър.

Фичнър оставя парчето си медена шунка.

— Нека изясним, деца, та да не се юрне този бивол да гази черепи. Безпощадността е приемлива, скъпа Антония. Ако някой умре случайно, това е разбираемо. Злополуки сполитат и най-добрите от нас. Но вие няма да се избивате помежду си с пържачки. Няма да бесите хора от бастионите си, освен ако вече не са умрели. МедБотовете са в готовност за действие, ако има наложителна нужда от медицински грижи. Достатъчно бързи са, за да спасят живот — в повечето случаи.

Той надува балонче от дъвка.

— Обаче запомнете — целта не е да се убива. Ако ще да сте безмилостни като Влад Дракула, на нас не ни пука. Той въпреки всичко е загубил. Целта е да се побеждава. Това искаме ние.

А този простиച്ък изпит по жестокост вече го минахме.

— От вас се иска да ни покажете своите блестящи способности. Като Александър Велики. Като Цезар, Наполеон и Мериуотър. Ние искаме вие да управлявате армия, да раздавате правосъдие, да осигурявате храна и закрила. Всеки глупак може да забие острие в чужд корем. Ролята на школата е да открие *водачите* на хората, а не техните *убийци*. И затова целта, глупави малки дечица, не е да убиваш,

а да завоюваш. А как завоюваш в игра, в която участват единайсет вражески племена?

— Елиминираш ги едно по едно — отвръща с тон на знаещ Тит.

— Не, Великане човекоядец.

— Тъп задник! — изхихиква Севро под носа си. Глутницата на Тит мълчаливо наблюдава най-дребното момче в Института. Никой не изръмжава заплахи. Нито едно лице не трепва. Само безмълвно обещание. Трудно е да запомниш, че всички те са гении. Твърде хубавички изглеждат. Твърде атлетични. Твърде жестоки за гении.

— Някой освен Великана човекоядец да има догадки? — пита Фичнър.

Никой не отговаря.

— От дванайсет племена правиш едно — обаждам се аз найсетне. — Чрез поробване.

Точно като Обществото. Гради на гърба на другите. Това не е жестоко — практично е.

Фичнър изръкоплясква присмехулно.

— Примно, Жътвар. Примно. Комай че някой подрипва за Прим. — При това последното всички се размърдват оживено. Фичнър измъква изпод масата дълга кутия. — А сега, дами и господа, ето какво използвате при поробването. — Той изважда нашето знаме. — Пазете това. Пазете своята крепост. И завоювайте всички останали.

22.

ПЛЕМЕНАТА

На сутринта Фичнър го няма. На креслото му лежи знамето. Това е трийсетсантиметрово желязо с нашия виещ вълк на върха; под краката на вълка се е навила змия, а под нея е увенчаната със звезда пирамида на Обществото. За железния накрайник е прикрепен дървен прът, дълъг метър и половина. Ако крепостта е нашият дом, знамето е нашата чест. С него сме способни да превръщаме враговете си в свои роби, като го притискаме към челата им. Там се появява Сигла — вълк, докато не притиснат друго знаме към челото. Робите трябва да се подчиняват на изричните ни заповеди или ще се посрамят навеки.

Аз седя срещу знамето в утринния мрак и дояждам остатъците от храната на Аполон. Вълк надава вой в мъглата. Воят му нахлува през високия прозорец на кулата. Високата Антония е първата, която идва при мен. Влиза плавно като самотна кула или прекрасен златен паяк. Не съм решил каква е насоката на нейната личност. Разменяме си погледи, но не и поздрави. Тя иска да е Прим.

Касий и Полукс с дрезгавия глас са следващите, които влизат. Полукс мрънка, че като си лягал, нямало Розови да го завият.

— Определено отвратително знаме, не мислите ли? — оплаква се Антония. — Можеше поне да го мацнат с някакъв цвят. Мисля, че трябва да бъде драпирано в червено — символ на яростта и кръвта.

— Не е много тежко. — Касий хваща пръта и вдига знамето. — Мислех, че ще е златно. — Той се възхищава на златната ръка на Прим, вградена в черния каменен блок. И той я иска. — Дали са ни и карта. Яко.

Нова каменна карта е заела едната от стените. Около нашата крепост е забележително детайлна. Останалото — не толкова. Мъглата на войната. Касий ме тупва по гърба и също започва да яде. Той не знае, че съм го чул пак да плаче през нощта. Споделихме двуетажно легло в казармата във високата част на централната кула. Много други още спят в основната ѝ част. Тит и приятелите му заеха долната част, въпреки че не разполагат с достатъчно хора, за да я напълнят.

Когато Севро домъква мъртъв вълк за краката, почти целият Дом се е събудил. Вълкът вече е изкормен и одран.

— Гоблина донесе продоволствие! — изискано ръкопляска Касий. — Хмм. Ще имаме нужда от дърва за огъня. Някой да знае да пали огън? — Севро знае. Касий се ухилва. — Много ясно, че знаеш, Гоблин.

— Реши, че овцете са твърде лесни за убиване ли? — питам. — Откъде взе оръжие?

— Родил съм се с него. — Ноктите му са окървавени.

Антония набърчва нос.

— Къде, по дяволите, си расъл?

Севро ѝ показва среден пръст — „кръстът“.

— А — изфучава Антония. — Значи в ада.

— И тъй, сигурен съм, че сте забелязали, ще мине време, докато който и да било от нас събере достатъчно чертички за заслуги, че да стане Прим — заявява Касий, когато всички сме се събрали около масата. — И естествено си мисля, че имаме нужда от водач, преди да бъде избран Прим. — Той става и се дръпва от Севро, пръстите му се отпускат върху края на знамето. — За да можем да функционираме, трябва да вземаме непосредствени и координирани решения.

— И кой от вас, двамата глупаци, смятате, че трябва да бъде? — пита жлъчно Антония. Големите ѝ очи сноват между него и мен. Тя се обръща и оглежда другите, гласът ѝ е сладък като гъст сироп. — На този етап кое прави когото и да било от нас по-подходящ за водач от всеки друг?

— Те ни осигуриха вечеря... и закуска — обажда се кротко Лея иззад Рок и посочва храната — остатъците от пикника.

— Като междуременно се вкараха в клопка... — напомня Рок на всички.

Антония кима мъдро.

— Да, да. Умно казано. Прибързаността може да ни навреди.

— ... но се измъкнаха с бой — довършва Рок и си спечелва кръвнишкия поглед на Антония.

— С крака от маса срещу истински оръжия — избоботва одобрително, ала резервирано Тит. — *Обаче* побягнаха и зарязаха храната. И затова вечерята ни бе осигурена от Фичнър. Те щяха да я дадат на врага, щяха да доставят храна като Кафяви.

— Да, това е изопачаване на случилото се — казва Касий.

Тит вдига рамене.

— Аз само те видях да бягаш като малка Феичка.

Касий замръзва.

— Внимавай как се държиш, *драги ми господине*.

Тит вдига ръце.

— Просто отбелязвам — какво се разлюти така, малък принце?

— Внимавай как се държиш, *драги ми господине*, или ще се наложи да заменим думите с мечове. — Касий вдига плячкосаната си вила и я насочва към Тит. — Чуваш ли ме, Тит ау Ладрос?

Тит го гледа в очите, после поглежда към мен — поставя ме в една група с Касий. Изведнъж ние с Касий сме възприети от другите като новосформирано племе. Толкова внезапно се променя парадигмата. Политика. Не бързам, въртя трофейния си нож между пръстите. Цялата маса наблюдава ножа. Особено Севро. Моята Червена десница със своята сръчност е събрала милион метрични тонове хелий-3. Лявата ми ръка — половин милион. Сръчността на един средностатистически низшеЧервен би стреснала тези Златни. Аз ги заслепявам. Ножът е като крилете на колибри в чевръстите ми пръсти. Изглеждам спокоен, ала мислите ми препускат.

Всички сме убили. Такъв беше залогът. Какъв ли е сега? Тит вече изясни, че иска да убива. Сега бих могъл да го спра, обзалагам се. Да забия своя нож във врата му. Но при тази мисъл едва не го изпускам. Чувствам смъртта на Ео в ръцете си. Чувам влажното тупване, когато Юлиан умря. Не понасям проливането на кръв, особено когато изглежда ненужно. Мога да поваля по гръб това грамадно пале.

Втрещвам студен поглед в Тит. Усмивката му е бавна, презрението — едва забележимо. Той ме предизвиква. Ако не отмести поглед, ще се наложи да се сбия с него или нещо такова — така постъпват вълците, мисля.

Ножът ми се върти ли, върти. И внезапно Тит се размива. Той извърща очи. Сърцето ми забавя ударите си. Спечелих. Мразя политиката. Особено в стая, пълна с алфи.

— Разбира се, че те чувам, Касий. Стоиш на десет крачки от мен — изкисква се Тит.

Не изглежда достатъчно силен да ни предизвика открито с Касий, дори и с глутницата си. Той видя как постъпихме с момчетата

от Церера. Но чертите са теглени, просто така. Неочаквано се изправям и потвърждавам, че съм с Касий. Това лишава Тит от всякакво желание.

— Има ли някой, който не би искал един от нас двамата да е водач? — питам.

— Аз не бих искал Антония да е водач. Тя е кучка — заявява Севро.

Антония свива рамене в знак на съгласие, ала накланя глава.

— Каси, какво си се разбързал толкова да ни намериш водач? — пита тя.

— Ако нямаме един водач, ще се разцепим и всеки ще постъпва както смята, че е най-добре — отговаря Касий. — Така ще загубим.

— Вместо както *ти* смяташ, че е най-добре — казва тя с кротка усмивка и кимва. — Разбирам.

— Не на мен това снизхождение, Антония. Дори и Приам се съгласи, че се нуждаем от един водач.

— Кой е Приам? — смее се Тит. Той се опитва отново да привлече вниманието към себе си. Всяко Златно хлапе на тази планета познаваше Приам. Сега Тит се опитва да изясни на всички кой го е убил и другите си го отбелязват. Връща си настървението. Само дете съм убеден, че не Тит е убил Приам. Не биха събрали с Приам такъв като него. Щяха да вкарат там някой слабак. Значи Тит освен побойник е и лъжец.

— А, разбирам. Тъй като си заговорничил с Приам, знаеш какво трябва да се прави, а, Касий? Знаеш по-добре от всички нас? — Антония махва към цялата маса. — Казваш ни, че сме безпомощни без твоите напътствия?

Вкара го в клопка. И мен също.

— Слушайте, момчета, знам, че сте нахъсани да ръководите — продължава тя. — Това го разбирам. Всички ние сме водачи по природа. Всеки човек в тази стая е роден гений, роден капитан. Но тъкмо затова съществува системата на Прим, избран по заслуги. Когато някой спечели пет пръста по заслуги и е готов да бъде Прим, тогава ще имаме водач. А дотогава предлагам да се въздържим. Ако Касий или Дароу спечелят, така да бъде. Ще изпълнявам всичките им заповеди, послушна като Розова и проста като Червена. — Тя посочва другите. — А дотогава мисля, че някой от вас също би трябвало да има

шанс да спечели... В края на краищата това може да реши кариерата ви!

Умна е. И ни закопа. На всички пикльовци в стаята несъмнено им се искаше да са били по-настоятелни от самото начало, искаше им се да получат още един шанс да накарат хората да ги забележат. Сега Антония им го дава. Това ще доведе до хаос. И накрая тя може да стане Прим. Паяк, определено.

— Вижте! — обажда се Лея отстрани на Рок.

Отвъд крепостта изревава рог.

Знамето избира този миг, за да заблести. Змията и вълкът се отърсват от желязото и засияват в злато. И не само това, но и каменната карта на стената оживява. Нашето знаме с вълка се развява над миниатюра на крепостта ни. Знамето на Церера — също. Нито една друга крепост не е отбелязана на картата, но знамената на неоткритите Домове плющят в легендата. Без съмнение те ще си намерят мястото веднага щом поемем на разузнаване из околната територия.

Играта е започнала. И сега всеки иска да стане Прим.

Разбирам защо демокрацията е незаконна. Първо идват крясъците. Безсилието. Нерешителността. Несъгласията. Идеите. Разузнавай. Укрепвай. Събирай храна. Залагай клопки. Нападай светкавично. Извършвай набези. Защита. Нападение. Полукс се изплюва. Тит го праща в нокаут. Антония напуска. Севро подхвърля нещо хапливо на Тит и помъква своя вълк бог знае къде, така и без да е запалил огън. Съвсем като моя сондажен екип от Ламбда винаги, когато някой Говорител си вземеше един час почивка по болест. Така научих, че мога да сондирам. Барлоу се измъкваше да запали една горелка, аз скачах на машината и правех онова, което смятах за най-добре. И сега правя същото, докато децата се дърлят.

Касий, Рок и Лея — която върви подир Рок навсякъде — идват с мен, въпреки че Касий изглежда си мисли, че следваме него. Съгласяваме се, че другите няма да знаят какво да вършат и затова неизбежно днес няма да свършат нищо. Ще пазят крепостта, ще търсят дърва за огън или ще се тълпят около знамето от страх, че ще му поникнат крака.

Не знам какво да правя. Не знам дали враговете ни се промъкват през хълмовете към нас. Не знам дали се съюзават срещу Марс. Не

знам дори как се играе проклетата игра. Но по някаква причина приемам, че не във всички останали Домове ще настанат такива раздори. Ние от Марс като че сме по-склонни към разногласия.

Питам Касий как трябва да постъпим според него.

— Веднъж предизвиках един надут глупак от Август на дуел заради неуважение към моето семейство. Той беше много методичен — затегна си ръкавиците, върза на опашка хубавата си коса, размаха бръснача си, също както преди всяко кръвогадно тренировъчно счепкване в Бойния клуб в Егия.

— И?

— И аз го сграбчих и му пронизах капачката на коляното, докато все още размахваше подготвително бръснача си. — Той долавя неодобрението на Лея. — *Какво? Дуелът беше започнал.* Хитрец съм, но не съм звяр. Просто побеждавам.

— Струва ми се, че вие всички мислите така — казвам. — *Тоест ние всички.*

Те не забелязват, че съм се изтървал.

Касий е прав. Нашият Дом не може да нападне враг в това състояние, но е възможно да бъдем атакувани, докато търчим да се занимаваме с подготовка, и да провали всичките ми надежди за издигане в Обществото. Затова — информация! Трябва да знаем дали нашите врагове се намират в долчинка на половин километър северно от нас или на петнайсет километра на юг. Дали сме в ъгъла на игрището или в центъра? Има ли врагове в планините? Северно от планините?

С Касий сме съгласни — трябва да разузнаем.

Разделяме се. Ние с Касий тръгваме към Фобос, а после поемаме обратно на часовниковата стрелка. Лея и Рок се запътват към Деймос и разузнават по часовниковата стрелка. Среца — на мръкване.

От върха на Фобос не виждаме жива душа. В низините няма коне, нито бойци от Церера, а планинският район на юг е пълен с езера и кози. На югоизток, на върха на една планина джудже, мярваме част от Великата гора, която се простира в южна и югоизточна посока. Там като нищо може да се крие и армия от великани, а няма как да проучим — преодоляването на разстоянието, за да приближим поне до линията на дърветата, би отнело половин ден.

На десетина километра от нашия замък се натъкваме на обветрен каменен форт на върха на нисък хълм, охраняващ проход. Вътре има груб сандък за оцеляване, съдържащ йод, храна, компас, въже, шест дуроторби, четка за зъби, серен кибрит и обикновени бинтове. Слагаме ги на съхранение в прозрачна дуроторба.

Значи из долината са скрити припаси. Нещо ми подсказва, че сред природата са скрити и по-важни предмети от малки комплекти за оцеляване. Оръжия? Транспорт? Брони? Технология? Не може да са намислили да водим война с пръчки, камъни и метални сечива. А щом не искат да се избиваме помежду си, скоро средства за зашеметяване трябва да заменят нашите метални оръжия.

Този първи ден си печелим гадни слънчеви изгаряния. Мъглата ги охлажда, когато се връщаме. Тит и глутницата му, сега шестима, тъкмо са се прибрали от безплоден набег в равнината. Убили са две кози, но нямат огън, на който да ги сготвят, тъй като Севро се е измъкнал нанякъде. Не им казвам за моя кибрит. С Касий се разбрахме, че Тит, щом иска да е големият мъж, трябва да е способен да завоюва поне огън. Севро, където и да се намира, сигурно също е съгласен. Момчетата на Тит удрят метал в камък в опит да изкарат искри, но камъните на крепостта не дават искра. Умни Проктори.

Глутницата на Тит накарва утайките — низшеПодборните — да донесат дърва, въпреки че нямат огън. Тази нощ те всички огладняват. Само Рок и Лея — не. Двамата получават някои от нашите блокчета за оцеляване. Тази двойка ми е симпатична, макар и да са Златни, и оправдавам приятеляването си с тях, като си казвам, че го правя само за да изградя свое собствено племе. Касий май смята, че онова бързо момиче от средно Подборните, Куин, може да ни е от полза. Но той е способен да си внуши това за почти всяко хубаво момиче.

Племената се разрастват и първият урок вече тече.

Антония намира приятел в лицето на един набит, кисел, къдрав момък на име Ципио и успява да прати групи, въоръжени с мотики и брадви, намерени в крепостта, като гарнизон в Деймос и Фобос. Това момиче може да е глезена вещица, но поне не е тъпо. После глутницата на Тит им открадва брадвите, докато спят, и аз си преразглеждам мнението.

С Касий разузнаваме заедно. На третия ден виждаме в далечината да се издига дим, може би на двайсетина километра

източно от нас. Той е като фар в здрача. Вражеските разузнавателни групи сигурно бродят като нас. Ако бяхме по-наблизо или имахме коне, щяхме да го проучим. Или ако разполагахме с повече хора, щяхме да потеглим на нощен поход и да планираме нападение за сдобиване с роби. Разстоянието и липсата на съгласуваност между нас са причина за цялата разлика. От пушека ни делят пропасти и дерета, в които може да се крият военни отряди. После има много километри за вървене през равнината без прикритие. Няма да успеем да ги изминем. Не и когато някои Домове разполагат с коне. Това не го казвам на Касий, но се боя. Планините внушават чувство за безопасност, но съвсем наблизо там, сред пейзажа, блуждаят банди от психясали богчета. Богчета, на които още не ми се ще да се натъквам.

Идеята, че дори у дома не е безопасно, прави мисълта за срещата с други Домове още по-ужасяваща. Точно както винаги Октавия ау Лун заявява: нито един човек няма право да преследва личен стремеж пред лицето на междуплеменна война. Не можем да си позволим да оставим Тит сам твърде дълго. Той вече открадна горските плодове, събрани от Лея и Куин. А тази сутрин се опита да наложи знамето върху Куин, за да провери дали не би могъл да пороби някой от членовете на Дома и да го прати в своите нападателни отряди. Не стана.

— Трябва някак да обединим Дома — казва ми Касий, докато разузнаваме из северните планини. — Институтът е с нас до края на живота ни. Ако загубим, може и никога, никога да не се сдобием с положение.

— А ако ни поробят в хода на играта? — питам.

Той ме поглежда тревожно.

— Каква по-тежка загуба може да има?

Все едно ми трябваше по-силна мотивация.

— Баща ти е спечелил своята година, обзалагам се! Бил ли е Прим? — питам. За да е Император, трябва да е спечелил своята година.

— Точно така. Винаги съм знаел, че е спечелил своята година, макар да нямах никаква шлакана идея какво значи това, преди да дойдем тук.

И двамата се съгласяваме, че за да обединим отново нашия Дом, Тит трябва да бъде премахнат. Но е безполезно да влизаме в открита

схватка с него — този шанс отмина след първия ден. Племето му се е разраснало твърде много.

— Хайде да го убием, докато спи — предлага Касий. — Ние с теб можем да се справим.

От думите му ме полазват студени тръпки. Не вземаме решение, ала предложението му ми напомня, че с него сме различни създания. Дали обаче действително е така? Неговият гняв е жесток и студен. При все това никога повече не го виждам ядосан, дори и в присъствието на Тит. Вечно се усмихва, смее се и предизвиква членовете на глутницата на Тит да се надбягват и борят с него, когато не са тръгнали да плякосват — досущ като мен около враговете ми.

Но мен ме гледат предпазливо, Касий всички го обичат, освен бандата на Тит. Дори започна да се измъква с Куин. Тя ми е симпатична. Уби елен с капан, а после разказа как го била разкъсала със зъби. Дори ни показва и доказателство — косми по зъбите и венците си, заедно с белези от ухапвания по елена. Помислихме си, че си имаме един по-хубавичък Севро, докато тя се разсмя така, че не можеше да продължава с небивалиците. Касий ѝ помогна да извади еленските косми измежду зъбите си. Страстните лъжци ми харесват.

През първите няколко дни условията се влошават. Хората си остават гладни, защото още не сме запалили огън в крепостта, а хигиената бързо я забравяме, когато две от момичетата ни са отвлечени от конници на Церера, докато се къпят в реката точно под портата ни. Златните се объркват, когато фините им пори започват да се запушват и да им излизат пъпки.

— Прилича на ужилване от пчела! — смее се Рок на мен и Касий. — Или на далечно лъчисто слънце!

Преструвам се, че пъпката ми е много интересна, все едно през целия ми живот на Червен не са ми излизали.

Касий се навежда да я огледа.

— Братле, това е направо... — После Рок спуква пъпката право в лицето на Касий, той отскача назад и се задавя от отвращение. Куин се превива от смях.

— Понякога действително се питам — започва Рок, след като Касий се съвзема — за целта на всичко тук. Как е възможно това да е най-ефикасният метод за проверка на нашите достойнства, за превръщането ни в създания, способни да управляват Обществото?

— А стигаш ли изобщо до някакви изводи? — пита предпазливо Касий. Сега се държи на разстояние.

— Поетите никога не го правят — подхвърлям.

Рок се изкискава.

— За разлика от повечето поети аз понякога успявам. И разполагам с нашия отговор.

— Изплюй го! — подканя го Касий.

— Все едно нямаше да го направя, без тукашната ни примадона да ми даде наставления — въздъхва Рок. — Докарали са ни тук, защото тази долина представлява човечеството преди управлението на Златните. Разпокъсани. Разединени дори в собственото си племе. Те искат да преминем през процеса, през който са преминавали нашите предци. Стъпка по стъпка, тази игра ще се развие така, че да ни предаде нови уроци. Вътре в играта ще се развият йерархии. Ще имаме Червени, Златни, Медни.

— Розови? — пита с надежда Касий.

— Звучи разумно — обаждам се.

— О, това ще е яко странно — смее се Касий и върти пръстена си с вълк. — Ако стане така, майките и бащите ще получат припадъци. Сигурно затова Тит точи лиги по момичетата. Май му се иска да си има играчка. Като стана дума за играчки, къде прати той Викс?

Разсмивам се. Викс, вероятно най-опасният от последователите на Тит, и останалите потеглиха преди близо два часа по заповед на Тит да използват предимството на височината на кулата Фобос, за да огледат равнината — подготовка за нападение над Дом Церера.

— Ще е най-добре да привлечем Викс на наша страна, ако се заиграем — казвам. — Той е дясната ръка на Тит.

Мислите на Рок продължават да текат в различна посока.

— Аз... за Розовите, не знам — клати глава той. Идеята един Златен да бъде Розов е оскърбителна за него. — Но... останалото е просто. Това е умален модел на Слънчевата система.

— На мен ми прилича на пленяване на знамето, ако си спомняте тази игра, само че с мечове — отговарям. Никога не съм тренирал подобен спорт, но заниманията ми с Матео ме запознаха с игрите на тези деца в градините на родителите им.

— Аха — кимва Касий и с насмешлива сериозност бодва пръст в гърдите на Рок. — Съгласен. Значи, Рок, ти си вземи прибързаните

приказки и си ги заври там, където слънце не изгрява. Ние, двамата велики умове, взехме решение. Това е игра на „пленяване на знамето“.

— Ясно — смее се Рок. — Не всички разбират метафорите и тънкостите като мен. Но не се бойте, мускулести ми приятели, аз ще съм тук, за да ви водя през онези неща, които искат да си изкълчиш ума. Например мога да ви кажа, че първото изпитание за нас ще е да обединим отново Дома, преди враг да е почукал на вратата ни.

— По дяволите — измърморвам, като поглеждам над парапета.

— Нещо те притеснява? — пита Касий.

— Изглежда играта току-що започна — посочвам надолу.

От другата страна на долчинката, точно там, където гората среща тревистата равнина, Векс влачи момиче за косата. Първата робиня на Дом Марс. И не само че не съм погнусен, а дори завиждам. Завиждам за това, че не съм я пленил аз. Пленил я е галеникът на Тит, което означава, че сега Тит печели позиции.

23.

РАЗЕДИНЕНИЕ

Въпреки че все още спим под един покрив, само четири дни бяха необходими Домът да се разпадне на четири племена. Антония, очевидно потомък на семейство, притежаващо значителен астероиден пояс, привлича средноПодборните — плямпалата, мрънкалата, умниците, зависимите, мекушавите, снобите и политиканите.

Тит привлича най-вече висшеПодборните или средноПодборните — физическите образци, свирепите, бързите, неустрашимите, прототипно интеллигентите, амбициозните, опортюнистите, очевидната подборка за Дом Марс. Пианистката чудо, мълчаливата Касандра, е негова. Също и Полукс с дрезгавия глас и психарят Викс, у когото самата идея да забиеш метал в нечия плът предизвиква тръпки от наслада.

Ако ние с Касий бяхме по-добри политици, можеше да успеем да отмъкнем някои висшеПодборни от Тит. По дяволите, можехме да накараме всички да ни последват с готовност, ако само им бяхме казали, че се налага да се подчинят. В края на краищата ние с Касий бяхме най-силните за кратко, но после дадохме време на Тит да сплашва, а на Антония — да манипулира.

— Проклетата Антония — въздъхвам.

Касий се смее и клати златокосата си глава, докато вървим на изток сред планините в търсене на още скривалища с припаси. Дългите ми крака с лекота изминават километър за няма и минута.

— Е, тези неща започваш да ги очакваш от нея. Ако семействата ни не бяха прекарвали празниците заедно, когато бяхме мъници, можех още на първия ден да я изоблича като демократ. Но тя не е нищо толкова. По-скоро прилича на Цезар или на... как им викаха... президенти? Тиранин, предрешен в облеклото на нуждата.

— Тя е лайно в помийното корито — отсичам.

— Какво значи това, шлака кръвогадна? — смее се Касий.

Чичо Нарол би могъл да му обясни.

— Моля? А... Чух го веднъж в Йорктон от един висшеЧервен. Означава, че е муха във виното.

— ВисшеЧервен? — изсумтява Касий. — Една от бавачките ми беше висшеЧервена. Знам. Странно. Би трябвало да е Кафява. Но тази жена ми разказваше приказки, докато се мъчех да заспя.

— Много хубаво.

— Аз я смятах за надута гад. Опитвах се да навия майка ми да й запуши устата, та да ме остави на мира, защото тя искаше само да приказва за долини и да разправя досадни романтични истории, които вечно завършват тъжно. Депресираща твар.

— Какво направи майка ти, като й се оплака?

— Майка ми ли? Ха! Плесна ме по главата и ми каза, че винаги има на какво да се науча от всекиго. Дори и от висшеЧервен. Тя и баща ми обичат да се правят на прогресивни. Това ме обърква. — Той поклаща глава. — Обаче... *Йорктон!* Юлиан не можеше да повярва, че *ти си от Йорктон!*

Мракът в мен се завръща. Дори и мисълта за Ео не го разпръсква. Дори и мисълта за моята благородна мисия и всички волности, които тя ми позволява, не прогонва вината. Аз съм този, който не би трябвало да се чувства виновен заради Посвещението, ала мисля, че освен Рок съм единственият, който изпитва вина. Поглеждам ръцете си и си спомням кръвта на Юлиан.

Касий внезапно посочва към небето на югоизток от нас.

— Какво е това, о, кръвогаден ад?

Десетки мигащи медБотове се изсипват от рееция се замък на Олимп. Чуваме далечния им вой. След тях Проктори се стрелват като огнени стрели към далечните южни планини. Каквото и да се е случило, едно е сигурно: на юг цари хаос.

Въпреки че моето племе продължава да спи в крепостта, ние сме се преместили от високата кула в стражевата къщичка, за да не ни се налага да се отъркваме в сганта на Тит. За по-безопасно държим готвенето в тайна.

Срещаме се с нашето племе за вечеря край едно езеро в северните планини. Не всички са висшеПодборни. Само някои — Касий и Рок. Но освен тях — нито един над седемнайсетия Подбор. Имаме няколко средноПодборни — Куин и Лея, но останалите са утайки, низшеПодборни — Клоуна, Шибаната мутра, Бурена,

Чакълчето и Паламидата. Това тревожи Касий, въпреки че утайките на Института все пак са признати свръхчовеци в сравнение с останалите Цветове. Те са атлетични. Пъргави. Никога не те молят да повториш, освен с определена цел. И приемат моите заповеди, дори и предчувстват какво ще е следващото, което ще поискам от тях. Оценявам, че възпитанието им е било по-малко привилегировано.

Повечето са по-умни от мен. Но аз притежавам уникалното качество, което те наричат тарикатство, доказано от високия ми резултат на екстраполоационния тест за интелигентност. Не че има значение, но разполагам със серен кибрит и това ме превръща в бога Прометей. Нито Антония, нито Тит притежават огън, доколкото знам. Затова аз съм единственият, който може да им пълни коремите. Карам всеки от моето племе да убива кози или овце. На никого не се позволява да живее на аванта, въпреки че Шибаната мутра полага всички усилия. Не забелязват, че ръцете ми треперят, когато прерязвам гърлото на първата си коза с нож. В очите на животното има толкова много доверие, а след това, докато умира — объркване: то все още ме мисли за приятел. Кръвта е топла като кръвта на Юлиан. Мускулите на врата се втвърдяват. Трябва да режа с тъпия нож, също като Лея, когато убива първата си овца, птицейки. Карам я и да я одере с помощта на Паламидата. И когато тя не се справя, хващам ръцете ѝ в своите и я направлявам, давам ѝ силата си.

— Татенцето ли ще трябва да ти нареже и мръвката? — дразни я Паламидата.

— Млъквай! — обажда се Рок.

— Тя може сама да води битките си, Рок. Лея, Паламидата ти зададе въпрос. — Лея примигва насреща ми с объркани, широко отворени очи. — Задай ѝ друг, Паламида.

— Какво ще стане, ако Тит ни хване натясно — и тогава ли ще пискаш? Дете. — Паламидата знае какво искам от нея. Помолих я да го направи трийсет минути по-рано, преди да доведе козата при Лея.

Извързвам глава от Лея към Паламидата.

— Ще плачеш ли? — пита Паламидата. — Избърши си очите в...

Лея надава писък и скача върху нея. Двете се изтърколват, като се удрят по лицата. Не след дълго Паламидата е стиснала Лея в задущаваща хватка. До мен Рок се размърдва. Куин го дръпва обратно надолу. Лицето на Лея става лилаво. Ръцете ѝ пляскат ръцете на

Паламидата. После припада. Кимвам благодарно на Паламидата. Тъмнolikото момиче свежда бавно брадичка.

Но раменете на Лея на другата сутрин са по-изправени. Тя дори събира достатъчно кураж да хване Рок за ръка. Освен това разправят, че била добра готвачка — е, не е. Рок се пробва, обаче и той не е подобър. Да ядеш кльопачката им, е все едно да преглъщаш сухи жилави сюнгерии. Дори и Куин, с всичките нейни истории, не успява да стъкми свястно ядене.

Готвим козе и еленско месо в походната ни кухня на шест километра от крепостта, правим го нощем в деретата, та димът и светлината да не се виждат. Не убиваме овците — събираме ги и ги държим на сигурно място в един северен форт. Мога да докарам и повече неща на племето си заедно с храната, но храната е колкото благодат, толкова и опасност.

Как ли биха постъпили Тит и неговите убийци, ако открият, че имаме огън, храна, чиста вода...

Връщаме се в крепостта с Рок от разузнавателна обиколка на юг, когато долавям шум откъм една горичка. Прокрадваме се по-близо и чуваме сумтене и звуци от трошене. Очакваме да видим глутница вълци, ръфаци коза, вираме се през храстите и откриваме четирима от войниците на Тит, налякали около един труп. Лицата им са окървавени, очите — потъмнели и лакоми, докато одират ивици кожа от мъртвия елен с ножовете си. Пет дни без огън, пет дни на гадни горски плодове и вече са се превърнали в диваци.

— Трябва да им дадем кибрит — казва ми после Рок.

— Не. Ако им дадем кибрит, Тит ще се сдобие с още повече власт.

— На този етап има ли значение? Ако ядат сурово месо, ще се разболеят. Вече са болни!

— Значи се насират — изсумтявам. — Има и по-големи гадости.

— Кажии ми, Дароу — по-добре ли ще е, ако Тит е на власт и Марс е силен, или ако Дароу е на власт, а Марс е слаб?

— По-добре за кого? — питам кисело.

Той само клати глава.

— Нека изгният кръвогадните им търбусии — е мнението на Касий. — Постлаха си, сега нека се осират.

Моята армия се съгласява.

Привързан съм към тях — утайки, низшеПодборни. Те не са толкова привилегирани и възпитани като висшеПодборните. Повечето се сещат да ми благодарят, когато им давам храна — отначало не се сещаха. Не тичкат след Тит на среднощни набези с брадви само за да си напълнят търбусите. Не, те следват нас, защото Касий е харизматичен като слънцето, а в неговата светлина сянката, която хвърлям аз, създава впечатление, че знам какво върша. Но не знам. Сянката, също като мен, е родена в мина.

Все пак наистина изглежда така, сякаш имам някаква стратегия. Нарещдам да направим карти на нашата територия на дигиплочите, които намерихме в заблатена изба на дъното на една клисура, ала все още не разполагаме с други оръжия освен моя Секач, няколко ножа и заострени колове. Затова цялата ни стратегия се основава на добиването на информация.

Странното е, че само едно племе си има представа какво се случва. И то не е нашето. Не е и на Антония. Не е и Титовото, адски ясно. Това е племето на Севро и аз съм почти сигурен, че той е единственият му член, ако досега не е осиновил вълци. Трудно е да се каже дали е, или не е. Нашият Дом не сяда да вечеря семейно. Въпреки че от време на време го мярваме да тича по хълмистите склонове нощем, наметнат с вълчата си кожа, с вид, който Касий охарактеризира най-добре: „Като някакво космато демонско детенце, друсано с халюциногени“. А веднъж Рок дори чу нещо — не беше вълк — да вие в обвитите с облаци планини. Някои дни Севро се разкарва един такъв нормалничък — обижда всичко, дете мърда, освен Куин. За нея прави изключение и ѝ носи месо и ядливи гъби, вместо да я обсипва с обиди. Мисля, че си пада по нея, макар тя да си пада по Касий.

Молим я да ни разказва истории за него, но Куин не иска. Лоялна е и може би затова ми напомня за дома. Постоянно разказва хубави истории, повечето — със сигурност разкрасени лъжи. Куин притежава жива искра, същата като у жена ми. Тя последна от нас се обръща към Гоблина със „Севро“. Освен това е единствената, която знае къде живее той. При цялото ни разузнаване не можем да открием и следа от леговището му. Доколкото знам, той броди и събира скалпове отвъд планините. Известно ми е, че Тит е пратил хора да го дебнат, но не мисля, че имат успех. Те дори мен не могат да проследят. Заради това Тит го хваща бяс.

— Според мен той лъска бастуна в хрусталака — киска се Касий.
— И само ни чака да се изпотрепем.

Когато Лея се прибира в крепостта с куцукане, Рок ни извиква навън с Касий.

— Набиха я — съобщава той. — Не лошо, но я изритаха в корема и ѝ взеха храната.

— Кой? — настръхва Касий. — Кой е тая шлака?

— Не е важно. Важното е, че са гладни. Така че стига сте си играли на „око за око“. Така не може да продължава — заявява Рок. — Момчетата на Тит гладуват. Как очаквате да постъпват? По дяволите, това грамаданско добиче преследва Гоблина, защото има нужда от огън и храна. Ако просто му ги дадем, можем да обединим Дома, да поддържаме вежливи отношения. Може би дори и Антония ще вразуми племето си.

— Антония? Вразумяване? — кикоти се Касий.

— Дори и това да се случи, Тит все така ще има най-голяма власт — казвам. — И нищо няма да се оправи.

— Аха, да. Това на теб не ти понася — някой друг да има власт. Добре тогава. — Рок подръпва дългата си коса. — Говори с Викс или с Полукс. Отвлечи капитаните му, ако трябва. Но изцери Дома, Дароу. Инак ще загубим, когато друг Дом ни почука на вратата.

На шестия ден се вслушвам в съвета му. Знам, че Тит е тръгнал да плякосва, и рискувам да потърся Викс в централната кула. За беда Тит се връща по-рано от очакваното.

— Изглеждаш жизнен и пъргав — отбелязва той, преди да съм успял да намеря Викс в каменните зали на кулата и прегражда пътя ми с едрото си тяло — раменете му почти опират в двете стени. Усещам още някой зад гърба си в коридора. Викс и други двама. Коремът ме присвива. Тъпо беше да постъпвам така. — Къде си тръгнал, ако мога да попитам?

— Исках да сравня разузнавателните ни карти с главната карта в стаята на командването — излъгвам, щом се сецтам, че имам дигиплоча в джоба.

— О, искал си да сравниш разузнавателните карти с главната карта... за доброто на Марс, благородни Дароу?

— За чие друго добро? — питам. — Ние сме на една и съща страна, нали?

— О, на една и съща страна сме — отвръща Тит и избухва в неискрен смях. — Викс, ако сме на една и съща страна, не мислиш ли, че ще е най-добре да споделите помежду си своите картенца?

— Тъй ще е най-добре — съгласява се Викс. — Гъби, карти, все тая.

Значи той е нападнал малката Лея. Погледът му е мъртвешки. Като очите на гарван.

— Да. Затова аз ще погледна *вместо* тебе, Дароу. — Тит изтръгва разузнавателните карти от ръцете ми. Няма как да го спра.

— Моля заповядай — казвам. — Стига да знаеш, че има вражески огньове далече на изток и по всяка вероятност — врагове във Великата гора на юг. Плячкосвай колкото си щеш, само да не те изловят със смъкнати гащи.

Тит души из въздуха. Не ме е слушал.

— Щом ще си споделяме, Дароу... — той пак подушва, по-близо до врата ми — може би ще споделиш с нас защо миришеш на дим от дърва.

Вцепенявам се и не знам какво да правя.

— Гледайте го как се спече. Вижте го как усуква лъжа. — Гласът на Тит е самото отвращение. — Подушвам измамата ти. Подушвам лъжите, които капят от тебе като пот.

— Като от разгонена жена! — жлъчно подмята Полукс и присвива извинително рамене пред мен.

— Отврат! — подхвърля с насмешка Викс. — Мизерник е той. Окаян женчо. — Не знам защо съм си въобразявал, че ще успея да го настроя срещу Тит.

— Ти си малък паразит — продължава Тит. — Гризкаш морала, защото не щеш да си подвиеш опашката. Чакаш моите благородни момчета и момичета да измрат от глад. — Те стягат кръга около мен отзад, отстрани. Тит е грамада. Полукс и Викс са жестоки и едри почти колкото мен. — Ти си окаяна твар. Червей в гръбнака ни.

Свивам нехайно рамене и се опитвам да им внуша впечатлението, че не се тревожа.

— Това можем да го оправим — заявявам.

— Нима? — възкликва Тит.

— Решението е просто, здравеняко — настоявам аз. — Доведи момчетата и момичетата си у дома. Спри с всекидневните набези над

Церера, преди някой друг Дом да е довтасал и избил всички ви. После ще говорим за огън. И за храна.

— Мислиш си, че можеш да ни нареждаш ли, Дароу? Натам ли биеш? — пита Викс. — Смяташ, че си по-добър, защото си изкарал по-добре на някакво си тъпо изпитче? Защото Прокторите избраха първо теб?

— Мисли си го — киска се Тит. — Мисли си, че *заслужава* да е Прим.

Ястребовото лице на Викс се привежда до моето, устните изричат подигравателно всяка дума. Красиви в покой, устните му сега се изпъват жестоко назад, а дъхът му вони, докато ме измерва с поглед и се опитва да ми внуши, че не се впечатлява. Той изпръхтява с презрителен смях. Виждам го как измества глава, за да се изплюе върху лицето ми. Позволявам му го. Пихтиестата хрчка ме уцелва и бавно се стича по бузата ми към устните.

Тит наблюдава с вълча усмивка. Светват му очите; Викс го поглежда — търси насърчение. Полукс се приближава.

— Ти си разглежено пишлеменце — ръмжи Викс. Носът му почти опира в моя. — И точно това смятам да ти взема аз, драги ми господине — пишленцето.

— Или би могъл да ме пуснеш да си ходя — отвърщам. — Като че си запушил вратата.

— Охо! — смее се той и поглежда господаря си. — Той се опитва да покаже, че не го е страх. Опитва се да избегне сбиването. — Викс ме поглежда със златистите си мъртви очи. — Хиляда пъти съм пречупвал надути момченца като теб в клубовете за дуели.

— Нима? — питам невярващо.

— Пречупвал съм ги като вейчици. А после съм оправял гаджетата им ей тъй, за спорта. Как съм ги посрамвал пред бащите им! В какви ревльовци превръщам момченца като теб!

— Ох, Викс! — въздъхвам аз, като внимавам гласът ми да не се разтрепери от ярост и страх. — Викс, *Викс, Викс*. Момченца като мен няма.

Поглеждам Тит и внимавам да го гледам в очите, когато нехайно, все едно танцувам, правя кръг с ръката си на Пъклолаз и я забивам отстрани на врата на Викс, във вратната вена, със силата на удар с тежък ковашки чук. Това го събаря, ала все пак, докато пада, му

нанасям удари с лакът, с коляно и с другата си ръка. Ако беше стъпил по-здраво на крака, първият удар можеше да пречупи врата му. Вместо това той се търкулва настрана при ниската гравитация, изпъва се хоризонтално и тръпне под валящите ми удари, когато пада на земята. Очите му угасват. В корема ми се надига страх. Тялото ми е толкова силно!

Тит и останалите са твърде стреснати от внезапната ми ярост и не ме спират, а аз се завъртам покрай протегнатите им ръце и хуквам надолу по коридорите.

Не го убих.

Не го убих.

24. ВОЙНАТА НА ТИТ

Не убих Викс. Но убих шанса за обединение на Дома. Спринтирам надолу по витите стълбища на централната кула. Зад мен се носят викове. Подминавам излегналите се ученици от тайфата на Тит — те си споделят парчета сурова риба, която са успели да набодат с копия в реката. Ако знаеха какво съм сторил, можеха да ме спънат. Две момичета ме гледат как минавам, чуват виковете на водачите си, ала се задействат твърде късно. Аз съм извън обхвата им, излязъл съм от долната стражева постройка на кулата на главния площад на крепостта.

— Касий! — провиквам се нагоре пред постройката към крепостта, където спят моите войници. — Касий!

Той си подава главата от прозореца и вижда лицето ми.

— Ох... Да му се не види. Рок! — крясва. — Случи се! Вдигай Утайките!

Три от момчетата на Тит и едно от момчетата му ме преследват през двора. По-бавни са от мен, но още една се задава от поста си на стената, за да отреже пътя ми — Касандра. В късата ѝ коса звънтят вплетени парченца метал. Без усилие, тя скача осем метра надолу от парапета с брадва в ръка и се втурва да пресече пътя ми, преди да съм стигнал стълбището. Златният ѝ пръстен с вълка блести в гаснещите лъчи. Прекрасна гледка е.

После цялото ми племе се изсипва от стражевата къщичка. Носят самоделните си мешки, ножовете и бухалките, които издялахме от нападали клони, взети от горите ни. Ала не тръгват към мен. Те са умни, затова отварят грамадната двойна порта, отделяща крепостта от дългия полегат път, водещ надолу към долчинката. През отворената порта прониква мъгла и те изчезват в мрачината. Оставят само Куин.

Куин, най-бързата от Марс. Тя припка по калдъръма като газела, притича ми се на помощ. Бухалката ѝ се завърта във въздуха. Касандра не я вижда. Дълга златиста конска опашка плющи в хладния нощен въздух, когато Куин замахва с усмивка, напада Касандра по фланга от

сляпата ѝ страна и забива с пълна сила бухалката си в коляното ѝ. Дървото силно изпращява при удара в здравата Златна кост. Касандра надава силен писък. Кракът ѝ не се чупи, но тя се подхлъзва върху калдъръма. Куин не забавя крачка. Втурва се към мен и заедно оставяме зад гърба си глутницата на Тит.

Настигахме другите на дъното на долчинката. Поемаме през скалистите хълмове и се насочваме към нашия северен форт дълбоко сред обвитите от мъглата планини. Влагата полепва по косите ни и капе като перли. Стигаме до форта късно след полунощ. Той е подобна на пещера гола кула, надвесена над клисура като пиян магьосник. Лишеи покриват плътния сив камък. Мъгла обвива парапетите ѝ и ние за първи път се храним с птиците по стрехите на единствената кула. Някои успяват да избягат. Чувам пляскането на крилете им в тъмната нощ. Нашата гражданска война започна.

За съжаление, Тит не е глупав враг. Не ни напада, както си мислехме. Надявах се да дойде и да се опита да обсади нашия северен форт, армията му да види огньовете ни зад каменните зидове и да подуши месото, докато то цвърчи в мазнината. С овцете, които събрахме по-рано, можехме да се изхранваме седмици наред, дори месеци, ако имахме вода. Бихме могли да пируваме всяка вечер. Тогава щяха да клекнат. Щяха да зарежат Тит. Но Тит знае за моето оръжие — огъня, и затова ни избягва, та момчетата и момичетата му да не разберат с какви луксове разполагаме.

Той не оставя племето си само достатъчно дълго, за да почне да мисли. Безумието, войната притъпяват сетивата на човека. Затова от шестия ден нататък нападат Дом Церера, а той измисля трофеи за проявени храброст и ярост и поставя с кръв белези по бузите на момчетата и момичетата, които те носят с гордост. Ние се прокрадваме и наблюдаваме от храсталака и сред високата трева в равнината военните им празненства. Понякога се сдобиваме с наблюдателен пост на някой от южните планински върхове близо до Фобос. Оттам наблюдаваме обсадата на Дом Церера.

Около Дом Церера димът се издига във враждебна корона. Отсичат ябълкови дървета. Осакатяват или крадат коне. Грабителите на Тит дори докопват с ласо една факла от бастионите на Церера в опит

да отнесат огън в крепостта на Марс. Конници на Церера ги настигат с ведра вода, преди да са стигнали у дома. Тит се разкрещява от ярост, когато това се случва, а конниците на Церера прелитат край нас и загасят пламъците с вода, а после завиват обратно към дома. С най-добрия си войник, Полукс с дрезгавия глас, спъват един от конете с клон от дърво, издялан като пика. Ездачката се изсипва от седлото и Полукс ѝ се нахвърля. Този ден поробват още двама.

Заедно с Касий и Рок аз наблюдавам обсадата от планините на осмия ни ден в Института. Тит язди пленения кон под стената на Дом Церера с ласо в ръка и предизвиква стрелците им да го обстрелват със стрели. Едно глупаво момиче си подава главата навън, за да стреля с лъка от по-добър ъгъл. Тя изтегля стрелата назад до ухото си, прицелва се и тъкмо се готви да я пусне, когато Тит мята нагоре ласото си. То разцепва въздуха. Тя отскача назад. Недостатъчно бързо. Ласото впримчва шията ѝ, Тит пришпорва коня си и препуска далеч от стената, като затяга ласото. Приятелите ѝ се хвърлят да я хванат. Държат здраво, но са принудени да я пуснат, преди вратът ѝ да се счупи.

Виковете им отекуват из равнините, когато я дръпват яростно от върха на стената и Тит я повлича обратно към ликуващите си последователи. Там Касандра изритва момичето, то пада на колене и тя го поробва с нашето знаме. Пламъците от горящите посеви издигат езици и ближат здрача, сред който неколцина Проктори се носят с гарафи вино и поднос с някакъв рядък деликатес.

— *И свирепите сърца палят пламък най-жесток* — измърморва коленичилият Рок.

— Той е дързък — казвам аз почтително — и обича това. — Очите му заискриха, когато ударих Викс по гърлото. Касий кимва утвърдително. — Прекалено много.

— Той е смъртоносен — съгласява се Касий, но говори за нещо друго. Поглеждам го. В гласа му звучи сурова нотка. — И е лъжец.

— Така ли? — питам.

— Тит не е убил Приам.

Рок притихва. По-дребен от нас, той прилича на дете, като е коленичил така. Дългата му коса е вързана на опашка. Мръсотия е полепнала по ноктите му, които дращят, докато връзва обувките си, а той поглежда нагоре.

— Тит не е убил Приам — повтаря Касий. Вятърът стене над хълмовете зад нас. Днес нощта идва бавно. Бузите на Касий потъват в мрака — ала при все това той е красив. — Не биха сложили Приам в двойка с чудовище като Тит. Приам е водач, а не военачалник. На Приам са дали някой лесен противник, като някой от нашите Утайки.

Знам накъде бие Касий. Познава се по начина, по който гледа Тит — студенината в очите му ми напомня погледа на пъклена пепелянка, преследваща плячката си. Червата ми се вкисват, когато го правя, но повеждам Касий в посоката, в която явно му се иска да поеме, и го подканям да захапе. Рок накланя глава насреща ми, забелязва нещо странно във взаимодействията ми с Касий.

— Дали са на Тит някой друг — казвам.

— Някой друг — повтаря с кимане Касий.

Юлиан — мисли той. Не го произнася. Нито пък аз. По-добре да оставя тази мисъл да гнои в главата му. Нека приятелят ми си мисли, че нашият враг е убил брат му. Това е изход.

— *Кръвта поражда кръв поражда кръв поражда кръв...* — шепне Рок. Вятърът подема думите му и те се носят на запад, към дългата равнина и към пламъците, танцуващи над ниския хоризонт. Отвъд, студени и тъмни, са се кротнали планините. По върховете им вече се застоява сняг. Гледка, от която ти секва дъхът, ала очите на Рок не се откъсват от лицето ми.

За мен е малко удоволствие това, че робите на Тит не са му много полезни като съюзници. Далече от съвършената индоктринация на един Червен, тези новопоробени са инатливи създания. Те изпълняват заповедите — иначе рискуват след завършването да им лепнат етикета Посрамени. Но съвсем умишлено никога не вършат ни повече, ни по-малко от изискваното от него — това е техният бунт. Бият се, когато той им нареди и с когото им каже да се бият, дори и тогава, когато е добре да се оттеглят. Събират горските плодове, които той им показва, макар и да знаят, че са отровни, и трупат камъни, докато камарата не рухне. Но ако портата на вражеската крепост зее, а Тит не им заповяда да влязат, те ще си висят там и ще си чоплят задниците.

Въпреки придобиването на роби и изравняването със земята на посевите и овощните градини на Церера войската на Тит, напълно годна да упражнява насилие, е жалка, когато се опитва да прави нещо друго. Войниците му си изпразват червата в плитко изкопани дупки или зад дърветата, или в реката в опит да отровят учениците от Дом Церера. Едно от момичетата му дори пада в реката, след като си изпразва червата във водата, и се мята в собствените си нечистотии. Комична сцена, ала смехът е станал рядкост — освен от страна на учениците от Церера. Те седят зад своите високи зидове, ловят риба от реката, ядат хляба от своите фурни и меда от пчелините си.

В отговор на смеха Тит замъква един от мъжете роби пред портата. Робът е висок, с дълъг нос и дяволита усмивка, отправена към дамите. Мисли си, че всичко е игра до момента, в който Тит отрязва едното му ухо. После почва да плаче за майка си като малко детенце.

Прокторите, дори и тези на Дом Церера, не спират насилието. Те гледат от небето по двойки и по тройки и се реят наоколо, докато медботове се спускат с вой от Олимп да обгорят рана или да се погрижат за тежка травма на главата.

На дванайсетата сутрин в Института защитниците хвърлят кошница с хлябове долу, докато войниците на Тит се опитват да издънят с повалено дърво високата порта. Обсаждащите се сбиват помежду си за храната — само за да открият, че хлябът е с пълнеж от бръснарски ножчета. Письците кънтят чак до следобед.

Отговорът на Тит идва точно преди смрачаване. С петима новопоробени, включително едноухия роб, той тръгва към портата и спира, когато се приближава на около километър и половина. Разхожда се напето пред робите с четири дълги пръта в ръка. Дава по един на всеки роб, освен на момичето, което смъкна от бастионите с ласо.

С дълбок поклон към портата на Церера той махва с ръка и заповядва на робите да започнат да бият девойката. Тя е висока и яка също като Тит и затова е трудно да я жалиш. В началото.

Първоначално робите удрят плахо момичето. После Тит им напомня за срама, който ще бележи навеки имената им, ако не се подчинят, и те замахват по-силно. Целят се в златната глава на девойката. Удрят я, удрят я, докато крясъците ѝ отдавна са заглъхнали и кръв сплъстява русите ѝ коси. Когато на Тит му омръзва, той замъква

раненото момиче обратно в своя лагер за косата. Тялото ѝ се влечи отпуснато по земята.

Ние наблюдаваме от нашето място в планината и се налага Лея и Куин да спират Касий да не изтича долу в равнините. Момичето ще живее, казвам му. Боят е само показно. Рок се изплюва сърдито в тревата и хваща Лея за ръка. Странно е да виждаш как тя му дава сили.

На другата сутрин откриваме, че отговорът на Тит не се е ограничил до побоя. След като сме се оттеглили в нашата крепост, посред нощ Тит се е промъкнал обратно да скрие момичето точно пред портата на Церера под дебело покривало от трева, вързана и със запушена уста. После накарал една от своите последователки да пищя цяла нощ и да се преструва, че е робинята в лагера. Тя пищяла, че я изнасилват и се гаврят с нея.

Може би пленената девойка от Церера си е мислела, че в тревата нищо не я застрашава. Може би си е мислела, че Прокторите ще я спасят и тя ще се прибере у дома при мама и татко, у дома при уроците си по езда, у дома при своите кученца и книги. Но в ранния утринен здрач, ездачи, вбесени от фалшивите писъци, се втурнали в галоп през портата на Церера, за да я спасят от импровизирания лагер на Тит. Разбрали глупостта си едва когато чули медБотовете, спуснали се зад тях да отнесат смазаното ѝ тяло на Олимп.

Тя никога не се завръща. Ала въпреки това Прокторите не се намесват. Питам се защо ли съществуват изобщо.

Мъчно ми е за дома. За Ликос, разбира се, но и за мястото, където бях в безопасност заедно с Танцъора, Матео и Хармъни.

Скоро никой не е останал за поробване. От Дом Церера не излизат, след като се стъмни, и охраняват високите си зидове без пламъци. Дърветата пред зида са изсечени до едно, но вътре, заградени от дългите стени, има насаждения и още овощни градини. Хлябът все още се пече, а реката все още протича през бастионите им. Тит нищо не може да направи, освен да опустошава земята им и да краде остатъците от техните ябълки. Повечето са набодени с игли и жила на оси. Тит се провали. И както погледът на всеки тиранин след загубена война, и неговият се обърна навътре.

25.

ПЛЕМЕННА ВОЙНА

От трийсет дни сме в Института и още не съм видял никакви признаци за друг вражески Дом освен димните сигнали на далечни огньовете. Войниците от Дом Церера бродят из източните краища на нашата земя. Сега, след като племето на Тит се оттегли обратно в крепостта ни, те яздят безнаказано. Крепост. Не. Превърнала се е в коптор.

Идвам в нея заедно с Рок рано сутринта. Мъглата все така полепва по четирите шпила, а светлината се мъчи да проникне през навъсеното небе на нашия планински климат. Звуците от вътрешността на каменните стени отекват в тихата утрин като монети, дрънчащи в тенекия. Гласът на Тит. Той псува всички от племето си и ги юрка да стават. Очевидно малцина се надигат. Някой му казва да ходи да се шлага — нищо чудно. Двуетажните легла са единственото истинско удобство в крепостта, несъмнено сложени там да насърчават лентяйството. Моето племе не разполага с такива удобства — ние спим на камъните, сгущени един до друг около нашите пращящи огньовете. Ах, какво ли не бих дал отново да легна в легло!

С Касий се промъкваме по полегатия черен път, водещ към портата. Едва го различаваме — толкова гъста е мъглата. Още звуци се носят отвътре. Като че робите са станали. Чувам кашлица, мрънкане и няколко подвиквания. Дългото проскърцване и дрънченето на вериги означават, че портата се отваря. Касий ме дръпва отстрани на пътя и ни скрива в мъглата, докато робите се тътрят покрай нас. На слабата светлина лицата им са бледи. В хлътналите им бузи са се приютили ями, а косите им са мръсни. Кал е полепнала по кожата около Сиглите им. Тит минава толкова близо до мен, че ме лъхва телесната му миризма. Изведнъж се вцепенявам, разтревожен, че той пак ще подуши моята миризма на дим, но не я усеща. До мен Касий кротува, ала долавям гнева му.

Промъкваме се обратно надолу по пътя и наблюдаваме от гората как робите се бъртят. Тук сме в относителна безопасност. Те не са

Ауреати, докато стържат лайна и се ровят за горски плодове в бодливите трънаци. На един-двама им липсва ухо. Викс, съвзел се от моето нападение — останал е само един грамаден лилав белег на врата му, обикаля и ги налага с дълга пръчка. Ако изпитанието е да обединиш разединен Дом, то аз се провалям.

Докато ранната утрин отминава и апетитите се променят с идването на топлите слънчеви лъчи, ние с Касий дочуваме звук, от който кожата ни настръхва. Письци. Письци от високата кула на Марс. Те са от особен вид, от онези, които смразяват духа.

Когато бях малък в Ликос, във вечерта на Лавровия празник мама ми поднасяше супа на нашата каменна семейна маса. Беше година след като умря баща ми. Кийран и Лиана седяха заедно с мен — и двамата още нямаха десет години. Едно-единствено осветително тяло примигваше над масата и мама бе обвита в мрак — виждаше се само ръката ѝ от лакътя надолу. И тогава се разнесе писъкът, заглушен от далечината и завоите на нашата пещерна община. Все още пред очите ми е гледката как бульонът потрепери в черпака, как се разтрепери ръката на майка ми, когато го чу. Письци. Не на болка, а на ужас.

— Това, което причинява на момичетата... — изсъсква ми Касий, докато се прокрадваме далече от крепостта в падащия мрак. — Той е звяр.

— Война е — казвам, въпреки че думите звучат на кухо дори и в собствените ми уши.

— Тук е училище! — напомня ми той. — Ами ако Тит постъпваше така с нашите момичета? С Лея... с Куин?

Замълчавам си.

— Щяхме да го убием — отвръща вместо мен Касий. — Щяхме да го убием, да му отрежем пишката и да я натикаме в устата му. — Зная също и че мисли какво ли трябва да е сторил Тит на Юлиан.

Въпреки мърморенията на Касий гохващам за ръката и го издърпвам надалече от крепостта. Портите са заключени, за да не влезе нощта. Нищо не можем да направим. Отново се чувствам безпомощен. Безпомощен, както когато Дан Грозния ми отне Ео. Ала сега съм различен. Ръцете ми се свиват в юмруци. Сега съм нещо повече.

На връщане в нашия северен форт забелязваме сияние във въздуха. Златните гравиБотуши блестят, докато Фичнър се спуска. Той

дъвче дъвка и се хваща за сърцето, щом вижда злобните ни погледи.

— Какво съм направил, млади приятели, та да си заслужа да ме гледате така на кръв?

— Той се отнася с момичетата като с животни! — кипва Касий. Вените на врата му изпъкват. — Те са Златни, а той се отнася с тях като с кучета, като с Розови!

— Ако той се отнася с тях като с Розови, то е, защото не са заслужили нищо по-добро в този малък свят, отколкото Розовите в нашия голям свят.

— Шегуваш се. — Касий не може да проумее. — Те са Златни, а не Розови. Той е изчадие.

— Тогава докажи, че си мъж и го спри! — заявява Фичнър. — Щом не ги убива една по една, това не е наша грижа. Всички рани заздравяват. Дори и тези.

— Лъжа! — заявявам му. Никога няма да се излекувам от Ео. Тази болка ще трае вечно. — Някои неща не отшумяват. Някои неща са непоправими.

— Ала ние не предприемаме нищо, защото той има повече бойци! — изплюва се Касий.

Връхлита ме идея.

— Можем да поправим това.

Касий се обръща към мен. Чул е безжизнеността в гласа ми, точно както аз я виждам в очите му, когато говори за Тит. Това е нещо странно, общо и за двама ни. Ние сме създадени от огън и лед — макар да не знам точно кой от нас е ледът и кой — огънят. Все пак крайностите ни управляват повече, отколкото бихме желали — точно затова сме в Марс.

— Имаш план — казва Касий.

Кимвам студено.

Фичнър ни гледа двамата и се ухилва.

— Кръвогадост! Крайно време беше!

Планът започва с една отстъпка, на която е способен само човек, който някога е бил съпруг. Касий не може да удържи смеха си, когато му обяснявам подробностите. Дори и Куин се изхилва на другата сутрин. После тръгва и тича като сърна към Кула Деймос да предаде

официалните ми извинения на Антония. Трябва да ми донесе отговора ѝ при едно от нашите скривалища с припаси край река Фурор, северно от крепостта.

Касий охранява новия ни форт с остатъка от нашето племе, ако Тит реши да нападне, а ние с Рок отиваме през деня при скривалището с припаси. Куин не се появява — идва здрачът. Въпреки че се стъмва, ние проследяваме пътя, по който тя би минала от Кула Деймос насам. Вървим, докато стигаме до самата кула, разположена сред ниските хълмове, заобиколена от гъсти гори. Петима от войниците на Тит се излежават в основата ѝ. Рок ме сграбчва и ме дръпва долу в горския храсталак. Посочва едно дърво на петдесет метра от нас, където Викс е седнал, скрит, на висок клон. Хванали ли са Куин? Не, тя е твърде бърза. Дали някой ни е предал?

Завръщаме се във форта рано сутринта. Сигурен съм, че съм бил и по-скапан, но не помня кога. Пришки измъчват краката ми въпреки удобните обувки, а вратът ми се бели от дългите дни на слънце. Нещо не е наред.

На портата на форта ме посреща Лея. Тя прегръща Рок и ме поглежда, все едно съм ѝ баща. Не е плаха по обичайния си начин. Подобното ѝ на птичка тяло трепери не от страх, а от ярост.

— Трябва да убиеш този мръсен боклук, Дароу! Трябва да му отрежеш шлаканите топки!

Тит.

— Какво се е случило? — оглеждам се. — Лея... Къде е Касий?

Тя ми обяснява.

Тит пленил Куин на връщане от кулата. Пребили я. После Тит изпратил тук едното ѝ ухо. Пратил го на мен. Те си мислели, че Куин е *мое* момиче, а Тит си въобразява, че познава характера ми. Предизвикали желаната от тях реакция, само че не от моя страна.

Касий бил на стража и докато останалите спели, той се измъкнал към крепостта, за да предизвика Тит. Блестящият младеж, който знае защо, бил достатъчно арогантен да си мисли, че стотици години Ауреатска чест и традиции ще издържат на болестта, поразила племето на Тит само за някакви си седмици. В реалния свят той би бил в безопасност. В този, малкия, не е.

— Но той е жив — казвам.

— Да, жив съм, Феичке такава! — Касий излиза от двора със залитане, без риза.

— Касий! — ахва Рок и лицето му изведнъж преbledнява.

Лявото око на Касий е подуто и затворено. Устните му — нацепени. Ребрата — лилави като грозде. Другото му око е плувнало в кръв. Три изкълчени пръста стърчат като дървесни корени, а рамото му е странно извито.

Останалите се взираат в него с такава тъга! Касий беше момчето на Императора — техният бляскав рицар. А сега тялото му е развалина и погледите им, както и бледата отсянка на кожата им ми подсказват, че никога преди не са виждали осакатен красив човек.

Аз съм виждал.

Касий вони на пикня.

Той се опитва да го отиграе, все едно всичко е някакъв майтап.

— Смях ме на шлага от бой, когато го предизвиках. Млатиха ме с лопата по главата отстрани. После ме обкръжиха и се изпикаха в кръг. След това ме вързаха в оная смрадлива дупка, централната кула, но Полукс ме освободи като сваятно момче и се съгласи да отвори портата, ако ни е нужно.

— През ум не ми минаваше, че си толкова тъп — клатя глава.

— Много ясно, че е, той иска да стане един от рицарите на Суверена! — измърморва Рок. — А те само се дуелират и нищо повече! — Той тръсва дългата си коса. По кожения ремък, с който е вързана на опашка, е полепнала мръсотия. — Трябваше да ни изчакаш.

— Станалото станало — въздъхвам. — Продължаваме по план.

— Добре — изсумтява Касий. — Но като му дойде времето, Тит е мой!

26. МУСТАНГА

Част от Касий вече я няма. Непобедимото момче, което срещнах за пръв път, някак се е променило. Променило го е унижението. Ала докато изправям пръстите му и му помагам да си намести рамото, не мога да реша точно как. Той се строполява на земята от болка.

— Благодаря ти, братко — изпъшква и се хваща за главата ми, за да си помогне да се изправи. Казва го за първи път. — Издъних се на изпита. — Не му възразявам. — Влязох вътре като първия глупак. Ако това се случваше някъде другаде, щяха да ме убият.

— Поне не ти е струвало живота — кимвам.

Касий се подсмивва.

— Само гордостта ми.

— Добре. Нещо, което притежаваш в изобилие — усмивва се Рок.

— Трябва да я върнем тук. — Очите на Касий стават ледени, когато поглежда Рок, а после и мен. — Куин. Трябва да я върнем, преди да я е отвел в кулата си.

— Ще я върнем.

Кърваво проклятие, ще я върнем.

Ние с Касий потегляме на изток според моя план — по-далече, отколкото сме стигали досега. Не напускаме северните планини, ала гледаме да вървим по високи била, видими за откритите равнини долу. Дългите ни крака ни отвеждат бързо и далече все по на изток и по на изток.

— Ездач на югоизток — съобщавам. Касий не поглежда нататък.

Минаваме през влажна долчинка, където тъмно езеро ни предлага възможност да посърбнем вода срещу семейство еленчета. По краката ни е полепнала кал. Над студената вода прехвърчат буболечки. Допирът на земята между пръстите ми е приятен, когато се навеждам да пийна. Потапям си главата, а след това хапваме с Касий от

нашето агнешко. Сол му трябва. От всички тези белтъчини ме присвива коремът.

— На какво разстояние източно от крепостта сме според теб? — питам Касий и соча зад него.

— Може би на двайсетина километра. Трудно ми е да преценя. Струва ми се по-далече, но краката ми просто са уморени. — Той се изправя и поглежда натам, накъдето соча. — А... Разбрах.

Девойка, яхнала петнист мустанг, ни наблюдава от края на долчинката. За седлото ѝ е вързан дълъг, увит в нещо прът. Не мога да различа от кой Дом е, но съм я виждал и преди. Спомням си я, все едно беше вчера. Момичето, което ме нарече Феичка, когато паднах от онова пони, на което ме качи Матео.

— Искам конят ѝ да потегли назад — казва ми Касий. Той не вижда с лявото око, но напереността му се е завърнала, леко понасилена. — Здравсти, миличка! — провиква се. — *Мамка му, как болят ребрата от това!* Примна езда! От кой Дом си?

И аз това се чудя.

Девойката стига с коня на десетина метра от нас, но Сиглите на китките и на врата ѝ са покрити с две дължини съшит плат. На лицето ѝ са изрисувани три диагонални линии — със сок от черни боровинки, примесен с животинска мас. Не знаем дали е от Церера. Надявам се да не е. Може да е от южните гори, от изток, дори от далечните североизточни планини.

— Привет, Марс! — поздравява тя самодоволно, съзряла Сиглата върху нашите якета.

Касий се покланя — жалка работа. Аз не си правя труда.

— Е, това е яко. — Подритвам един камък с обувката си. — Привет... Мустанг. Хубава Сигла. И хубав кон. — Давам ѝ да разбере, че да имаш кон е рядкост.

Тя е дребничка и крехка. Усмивката ѝ — не. Подиграва ни се.

— Какво дирите вие, момчета, тука в дълбокия тил? Жънете жито?

Потупвам своя Секач.

— У дома си имаме достатъчно — посочвам на юг към нашата крепост.

Тя потиска смеха си, предизвикан от немощната ми лъжа.

— Без съмнение.

— Ще съм откровен с теб. — Касий се насилва и смляното му лице се усмихва. — Ти си зашеметяващо красива. Трябва да си от Венера. Тресни ме с онова, дето е под този плат на седлото ти, каквото и да е то, и ме замъкни в своята крепост. Ще бъда твой Розов, ако ми обещаеш да не ме делиш с никого и да ме топлиш всяка нощ. — Той пристъпва със залитане напред и ѝ предлага ръка. — И всяка сутрин. — Мустангът ѝ прави четири крачки назад, докато той се отказва от опитите си да ѝ отмъкне коня.

— Брей, не си ли чаровник, красавецо! А като гледам тая вила в ръката ти, сигурно си и примен боец — примигва с очи тя.

Касий, съгласен, изпъчва гърди.

Девойката го изчаква да разбере.

После той се навъсва.

— Мда. Уф... Виждаш ли, в крепостта ни нямахме никакви сечива освен тези, прилежащи на нашето божество, знаааачи вече трябва да си се срещнал с Дом Церера. — Тя се привежда ехидно напред. — Вие нямате посеви. Само сте се били с онези, които имат, а явно ви липсват и по-добри оръжия, иначе щяхте да ги носите с вас. Значи и Церера е някъде тук. Най-вероятно в низините край гората, заради посевите. Или близо до онази голяма река, за която всички говорят.

Има смеещи се очи и самодоволно усмихната уста на лице със сърцевидна форма. Дълга коса, тъй златна, че искри на слънцето, се спуска, сплетена на плитки, по гърба ѝ.

— Значи вие сте в гората? — пита момичето. — На север в планините сигурно. Ех, че весело! Колко *кофти* са ви оръжията? Коне явно нямате. Ама че беден Дом.

— Шлака! — произнася Касий многозначително.

— Изглеждаш доста горда от себе си. — Замятам своя Секач на рамото си.

Тя вдига ръка и я размахва напред-назад.

— Има, има нещо такова. По-горда, отколкото е редно да се гордее Красавеца тука. Той е пълна фукня. — Премествам тежестта си върху пръстите на краката, за да видя дали ще забележи. Тя кара коня си да отстъпи назад. — Стига де, стига де, Жътвар, да не смяташ и ти да се пробваш да ми се намъкнеш в седлото?

— Само се пробвам да те съборя от него, Мустанг.

— Ще ни се да се извъргаляме в калта, а? Е, ще ви обещаю да ви позволя да се качите тук при мен, ако ми подскажете повечко къде клечи вашата крепост? Кули? Разпръснати постройки? Мога да бъда любезен господар.

Тя ме оглежда игриво от глава до пети. Очите ѝ искрят, както може би искрят очите на лисица. За нея това все още е игра, което значи, че нейният Дом е цивилизовано място. Завиждам ѝ, докато я оглеждам по същия начин. Касий не излъга — гледката си струва. Но бих предпочел да я съборя от нейния мустанг. Краката ми са уморени, а играем опасна игра.

— От кой номер Подбор си? — питам и ми се иска да бях внимавал повече.

— По-висок от твоя, Жътварю. Спомням си, че Меркурий страшно те искаше, но неговите Подборници не му позволиха да те избере при първия рунд. Заради нещо, свързано с мярката ти за ярост.

— Била си по-напред от мен? Тогава значи не си от Меркурий, защото вместо мен те избраха момче; не си и от Юпитер, защото те взеха едно кръвогадно хлапе, същинско изчадие. — Опитвам се да си спомня кого още избраха преди мен, ала не мога и затова се усмихвам. — Може би не трябваше да се дуеш толкова. Тогава нямаше да знам от кой Подбор си.

Забелязвам ножа под черната ѝ туника, ала все така не мога да си я спомня от Подбора. Не внимавах. Касий, както заглежда момичетата, би трябвало да я е запомнил, но навярно е способен да мисли само за Куин и отрязаното ѝ ухо.

Свършихме си работата. Можем да зарежем Мустанга. Тя е достатъчно умна, за да схване останалото. Но тръгването без кон вероятно ще е проблем, а според мен Мустанга няма належаща нужда от своя.

Правя се на отегчен. Касий държи под око околните хълмове. После аз трепвам внезапно, все едно съм забелязал нещо. Прошепвам „Змия!“ в ухото му, втрещен в предните копита на коня. Той също поглежда и в този момент девойката прави неволно движение. Дори когато осъзнава, че е номер, тя се навежда напред да огледа копитата. Аз се хвърлям нататък, за да преодолея десетметровото разстояние. Бърз съм. Тя също, обаче губи една идея равновесие и се налага да се наведе назад, за да пришпори коня си. Той заравя копита в калта.

Хвърлям се към нея и силната ми десница стисва дългите ѝ плитки точно когато конят ѝ се стрелва напред. Опитвам се да я съборя от седлото, но тя цялата е адски огън.

Оставам с шепа къдрици от злато. Мустангът е избягал, а момичето се смее и ругае заради косата си. После вилата на Касий се люшва във въздуха и препъва коня. Девојката и животното падат долу в калната трева.

— По дяволите, Касий! — крясвам.

— Съжалявам!

— Можеше да я убиеш!

— Знам! Знам! Съжалявам!

Изтичам да видя дали не си е строшила врата. Това би провалило всичко. Тя не помръдва. Навеждам се да ѝ проверя пулса и усещам как острие драсва слабините ми. Ръката ми е вече стигнала, за да извие китката ѝ. Вземам ножа и я приковавам към земята.

— Знаех си, че ти се ще да ме овъргалаш в калта. — На устните ѝ се изписва самодоволна усмивка. После ги присвива, сякаш иска целувка. Дръпвам се. Вместо това тя подсвирва и планът лекичко се усложнява.

Дочувам тропот на копита.

Кърваво проклетие, всички имат коне освен нас!

Девојката намига, а аз насила дръпвам плата от Сиглата ѝ. Дом Минерва. Гърците са я наричали Атина. Разбира се. Седемнайсет коня препускат към долината от билото на хълма. Ездачите им имат шокови пики. Откъде, по дяволите, са се снабдили с шокови пики?

— Време е да бягаш, Жътвар — дразни ме Мустанга. — Моята армия идва.

Не побягваме. Касий се гмурва в езерото. Аз скачам от момичето, хуквам подире му през калта и се хвърлям от брега във водата след него. Не мога да плувам, но бързо се научавам.

Конниците на Дом Минерва дразнят Касий и мен, докато разплискваме водата в средата на малкото езеро. Лято е, но водата е студена и дълбока. Смрачава се. Крайниците ми са изтръпнали. Онези от Минерва все така кръжат около езерото и ни чакат да се уморим. Няма! В джобовете ми бяха три от дуроторбите. Надувам ги с въздух и давам две на Касий, едната задържам за себе си. Те ни помагат да

плуваме и тъй като явно никой от Минерва няма намерение да се присъедини, засега сме в безопасност.

— Рок вече трябваше да го е запалил — казвам на Касий след няколко часа плуване. Той не е във форма заради раните и студа.

— Рок ще го запали. Вяра... драги ми господине... вяра!

— Освен това се предполага почти да сме стигнали до вкъщи.

— Е, и все пак върви по-добре от моя план.

— *Изглеждаш обзета от досада, Мустанг!* — провиквам се, а зъбите ми тракат. — Влез да поплуваш!

— И да получа хипотермия? Да не съм тъпа! Аз съм в Минерва, а не в Марс, спомнете си го! — смее се тя от брега. — Предпочитам да се постопя пред камината във вашата крепост. Виждате ли? — Тя сочи зад нас и заговаря припряно на три високи момчета, едното от които изглежда едро като Обсидиан — раменете му са като грамаден буреносен облак.

В далечината се издига дебел стълб от дим.

Най-сетне.

— Как тъй, да го шлакам, са взели изпита тия пишлигари? — питам високо. — Та те подариха нашата крепост!

— Ако се върнем, ще ги удавя в собствената им пикня — отвръща Касий още по-високо. — Освен Антония. Тя е твърде хубава за такова нещо.

Зъбите ни тракат.

Осемнайсетте ездачи си мислят, че Дом Марс е тъп, безконен и неподготвен.

— Жътвар, Красавец, вече трябва да ви оставя! — провиква се Мустанга към нас. — Помъчете се да не се удавите, преди да съм се върнала с вашето знаме. Може да станете мои бодигардове, хубавелковци. И да получите еднакви шапки! Но ще трябва да ви научим по-хубаво да мислите!

Тя се отдалечава в галоп заедно с петнайсет конници, грамадният Златен пришпорва коня си до нейния като някаква колосална сянка. Последователите ѝ яздят и дюдюкат. Оставя компания и на нас — двама конници с шокови пики. Нашите земеделски сечива лежат в калта на брега.

— М-м-мустанга е с-сексб-бомба — успява да избъбри треперещият Касий.

— П-п-плаши ме.

— Н-н-напомня м-м-ми за м-м-майка ми.

— Н-н-на тебе н-н-нещо т-ти им-ма.

Той кимва утвърдително.

— Значи... П-планът като ч-че с-с-раб-ботва.

Ако успеем да излезем от езерото, без да ни пленят.

Стъмва се сериозно, а с мрака идва и воят на вълците из мъгливите планини. Започваме да потъваме — дуроторбите ни изпускат през дребните дупки, получени от натоварването. Може да сме имали шанса да се измъкнем в нощта, но останалите от Минерва не са наседали лениво около огъня. Те дебнат из мрака, а ние дори никога не знаем къде се намират. Защо не си седят тъпо в крепостта като нашите другари?

Пак ще бъда роб. Може би не истински роб, ала няма значение. Няма да загубя! Не мога да загубя! Ео ще е умряла напразно, ако се оставя да потъна тук, ако позволя на моя план да се провали. Ала действително не зная как да победя враговете си. Те са умни, а обстоятелствата определено са против мен. Потъвам заедно с мечтата на Ео в тъмното езеро и се готвя да заплувам към брега без значение какъв ще е изходът, когато нещо стряска конете.

После писък разцепва водата.

Нещо надава вой и по гръбнака ми се процежда страх. Не е вълк. Не може да е онова, което си мисля, че е. Проблясва синя светлина и една шокова пика замахва във въздуха. Момчето пак изпищява. Уцелил го е нож. Някой му се притича на помощ и токът отново проблясва в синьо. Виждам черен вълк, надвесен над едното тяло, докато другото пада. И пак настъпва мрак. Тишина, а после жалният вой на медБотове, спускащи се от Олимп.

Чувам познат глас.

— Вече е чисто. Излезте от водата, рибенца.

Прецапваме до брега и се задъхваме в калта. Получили сме лека хипотермия. Няма да ни убие, но пръстите ми още мърдат бавно, докато между тях жвака кал. Тялото ми трепери като сондърче по време на работа.

— Гоблин, психопат такъв, ти ли си, бе? — провиквам се.

Четвъртото племе се изхлузва от мрака. Той носи кожата на убития от него вълк. Покрива го от главата до пищялите. Проклет

дребосък. Златото по черния му комбинезон е оплескано с кал. Както и лицето му.

Касий се надига на колене и притиска Севро в прегръдка.

— О, п-п-прекрасен си, Гоблин. П-прекрасно, прекрасно момче. И смрадливо.

— Гъбки ли е гризкал? — пита Гоблина през рамото на Касий. — Стига си ме обарвала ма, Феичке. — Той отблъсва Касий със засрамен вид.

— Уб-б-би ли г-ги т-тия д-двамата? — питам, разтреперан. Навеждам се над тях и събличам сухите им дрехи, за да ги разменя с моите. Проверявам им пулса.

— Не. — Севро накланя глава срещу мен. — Трябваше ли?

— З-з-защо м-ме п-п-питаеш, в-все едно съм ти П-претор? — смея се аз. — Знаеш кое как е.

Севро вдига рамене.

— Ти си като мен. — Той поглежда Касий презрително. — И все пак по някакъв начин си и като него. Та трябваше ли да ги убия? — пита нехайно.

Дватамата с Касий се споглеждаме стреснато.

— Н-н-не — съгласяваме се един с друг точно когато медБотовете пристигат да отнесат момчетата от Минерва. Достатъчно тежко ги е увредил, за да сложи край на участието им в играта.

— И какво, ак-к-ко с-смея да п-п-попитам, п-п-правиш ти, т-та б-бродиш н-н-наоколо, зам-м-метнат с вълча к-к-кожа ч-ч-чак т-тука? — пита Касий.

— Рок каза, че ще тръгнете на изток, паплач такава — отвърща отсечено Севро. — Планът все още си върви, твърди той.

— Т-тия от М-минерва пристигнаха ли в крепостта?

Севро се изплюва в тревата. Луните близнаци хвърлят призрачни сенки по тъмното му лице.

— Отде да знам, да им пикая на тях? Подминаха ме пътем. Вие обаче нямате никакви преимущества, да знаете. Тоя план води към задънена улица. — Севро всъщност помага ли ни? Разбира се, помощта му започва с изброяване на онова, на което не сме способни. — Ако тия от Минерва се доберат до кулата, те ще унищожат Тит и ще завземат нашата територия.

— Да, тъкмо там е работата — казвам.

— Ще ни вземат и знамето...

— Т-това е р-риск, който сме длъжни да поемем.

— ... и затова аз го откраднах от кулата и го зарових в гората.

Трябваше да се досетя.

— Открадна го. Просто така. — Касий се размива. — Педерастче смахнато! Ти си примно смахнат. Стотният избор. Примно смахнат.

Севро изглежда ядосан. Доволен, ала ядосан.

— Дори и тогава не можем да гарантираме, че те ще напуснат територията ни.

— К-какво п-п-предлагаш? — питам. Все още треперя, ала нямам търпение. Той можеше да ни помогне и по-рано.

— Намерете начин да ги изкарате оттам, след като си свършат работата — да свалят Тит *очевидно*.

— Да. Д-да. Схващам. — Отърсвам се от последните тръпки. — Но как?

Севро вдига рамене.

— Ще вземем знамето на Минерва.

— Ч-чакай — обажда се Касий. — Ти знаеш ли къде е крепостта им?

Севро изсумтява.

— Ти с какво си мислиш, че съм се занимавал през цялото това време бе, лайно копринено? Бил съм си чекии из хресталака?

С Касий се споглеждаме.

— Нещо такова — кимвам.

— Всъщност да — съгласява се Касий.

Яхваме конете на Минерва и поемаме на изток от планините. Не съм силен в конната езда. Касий е, разбира се, и затова се научавам да стискам охлузените му ребра много добре. Лицата ни са изрисувани с кал. Нощем всичко ще изглежда като сянка — те ще видят конете ни, пиките ни, Сиглите ни и ще ни вземат за свои.

Крепостта на Минерва се намира сред ширнала се площ, покрита с диви цветя и маслинови дървета. Луните ярко сияят над катранения пейзаж. Горے, сред разкривените клони, се обаждат сови. Щом стигаме обширната им крепост от пясъчник, един глас ни подвиква от

укреплението над портата. Севро не изглежда особено представително във вълчата си наметка и затова завардва изхода.

— Открихме Марс — извиквам. — *Ей!* Отворете проклетата порта!

— Парола! — настоява лениво стражата от зъбците на стената.

— Гръдогъзоглавец! — крясвам. Севро я е чул последния път, когато е идвал тук.

— Примно. Къде са Виргиния и нападателите? — провиква се надолу стражата.

Мустанга?

— Взехме им знамето, пич! Тия пикльовци дори коне нямаха! Може и да успеем да превземем замъка!

Стражата захапва.

— Примна новина! Виргиния е същински дявол. Джун е приготвила вечеря. Хапнете в кухнята и после елате при мен, ако искате. Скучно ми е и имам нужда от развлечения.

Вратата изскърцва и се отваря много, много бавно. Когато найсетне се открява достатъчно, че да влезем с конете рамо до рамо, се размивам. Дори не ни посрещат стражи. Тяхната крепост е различна — по-суха, по-чиста и по-малко потискаща. Те имат градини и маслинови дървета, които растат сред колоните от пясъчник на найдолния етаж.

Скриваме се в тъмното, когато минават две момичета, понесли чаши мляко. Те нямат факли или огньовете, които врагът може да забележи отдалече — само малки свещи. Това улеснява промъкването наоколо. Явно момичетата са хубави, защото Касий прави физиономия и се преструва, че тръгва подире им нагоре по стълбите.

След като ме огрява с бърза усмивка, той се плъзва в посоката, откъдето се чуват звуците от кухнята, а аз тръгвам да търся стаята на командването им. Откривам я на третия етаж. Прозорците гледат към тъмната равнина. Пред тях е картата на Минерва. Над крепостта на моя Дом се развява горящо знаме. Не зная какво означава това, но няма как да е на добро. Още една крепост — на Дом Диана, се намира южно от тази на Минерва във Великата гора. Това са всички открити досега крепости.

Те си имат свои собствени табла, за да отбелязват постиженията си. Някакъв на име Пакс, изглежда, е кървав кошмар. Лично е поробил

осем души и е накарал медБотовете да слязат за девет ученици. Решавам, че той е високото колкото Обсидиан момче.

Не намирам знамето им никъде из стаята на командването. За разлика от нас те не са били толкова тъпи да го зарежат просто да си лежи някъде. Няма проблеми, ще го намерим по свой начин. Тъкмо навреме подушвам, че димът от огньовете на Касий се процежда през прозорците. Какъв хубавичък щаб си имат тия. Много по-хубав от този на Марс.

Изпотрошавам всичко.

А след като съм унищожил картата им и съм приключил с оскверняването на една статуя на Минерва с брадвата, която намерих, издялквам името на Марс върху красивата им дълга военна маса. Изкушавам се да изрежа името на някой друг Дом върху отломките, за да ги объркам, но искам да знаят чие дело е това. Този Дом е твърде стегнат, твърде подреден и уравновесен. Имат си водач, нападатели, стражи (наивни), готвачи, маслинови дървета, топло мляко, шокови пики, коне, мед, стратегия. Минервийци. Прасета горделиви. Нека се почувстват повечко като Дом Марс. Нека усетят ярост. Хаос.

Разнасят се викове. Пожарът на Касий се разпространява. Едно момиче нахлува във военната стая. Вдигам брадвата си и тя едва не припада. Няма смисъл да я наранявам. Не можем да вземем пленници, няма да е лесно. Затова вадя и Секача, и шоквата пика. Кал по лицето ми. Златистата ми коса е разрошена. Изглеждам като самия ужас.

— Ти ли си Джун? — изръмжавам.

— Н-не... Защо?

— *Ти* можеш ли да готвиш?

Тя се размива, въпреки че я е страх. Две момчета се показват иззад ъгъла. Двамата са по-набити, но по-ниски от мен. Надавам вопъл като разярено куче. Иха, как побягват!

— Врагове! — крещят. — Врагове!

— Те са в кулите! — изревавам отново и отново, за да ги объркам, докато слизам по стълбите. — Горните етажи! Навсякъде! Прекалено много са! С дузини! С дузини! Марс е тук! *Марс* дойде! — Димът се разпространява. Техните викове — също.

— Марс! — крещат те. — Марс дойде!

Един младеж пробягва като мълния покрай мен. Сграбчвам го за яката и го изхвърлям през прозореца долу в двора, а стълпилите се там

минервийци се разпръсват. Отивам в кухнята. Огънят на Касий никак не е лош. Предимно мазнина и храсталак. Едно виещо момиче го обсипва с удари в опит да го угаси.

— Джун! — подвиквам. Тя се обръща право срещу моята шокова пика и потръпва, когато токът вдървява мускулите ѝ. Ето как им откривам готвачката.

Касий ме открива, докато тичам, метнал Джун на рамо, през градината им.

— Какво е това, по дяволите?!

— Тя е готвачка! — обяснявам.

Той се разхилва така, че дъх не може да си поеме.

Сред минервийците настъпва хаос, докато излизат тичешком от бараката си. Мислят си, че врагът е в техните кули. Мислят си, че тяхната цитадела изгаря. Мислят си, че Марс е връхлетял с пълна сила. Касий ме дръпва в конюшните им. Оставили са седем коня. Открадваме шест, след като мятаме една свещ в плевниците им със сено и излизаме, яздейки, през главната порта, докато димът и паниката поглъщат крепостта. Знамето не е у мен. Точно както го планирахме. Севро каза, че крепостта имала таен заден вход. Обзложихме се, че някой, много отчаяно мъчещ се да избяга от превзетата крепост, ще го използва — някой, който се опитва да опази знамето. Излязохме прави.

Севро се присъединява към нас две минути по-късно. Щом пристига, той надава вой изпод вълчата си наметка. Далече зад нас врагът го преследва на крак с шокови пики. Сега те си нямат коне. И нямат шанс да си върнат знамето със совата, което блести в калните му ръце. С безчувствената готвачка, метната напреки на седлото ми, тримата яздим в звездната нощ обратно към нашите разкъсвани от битки планини и се смеем, ликуваме, вием.

ДОМЪТ НА ГНЕВА

Намираме Рок в кулата Фобос заедно с Лея, Шибаната мутра, Клоуна, Паламидата, Бурена и Чакълчето. Имаме осем коня — два, откраднати край езерото и шест — от крепостта. Включваме ги в нашия план. Касий, Севро и аз преминаваме през моста над река Метас. Вражески разузнавач бърза на север да предупреди Мустанга. Останалите ни откраднати коне, водени от Антония, ни последват, след като разузнавачите се отдалечават в обход на север. Рок, без кон, тръгва в обход на юг.

Само моят кон не е окалян — яздя светла кобила. А аз съм сияйна гледка. Нося в лявата си ръка златното знаме на Минерва. Можеше да го скрием, да го пазим. Но те трябва да разберат, че е у нас, а Севро, макар че той го открадна, не желае да го носи. Прекалено много обича своите извити ножове. Мисля, че им говори шепнешком. А Касий ни е нужен за други неща, не да носи знамето. И освен това, ако го носеше, щеше да изглежда, че водачът е той. А така не става.

Цари мъртвешка тишина, докато яздим през нашите низини. Покрай дърветата се процежда мъгла. Тръгвам напъряно през нея. От двете ми страни яздат Касий и Севро. Вълци вият някъде, макар и сега да не ги виждам. Севро надава вой в отговор. Кобилата се стряска и аз се мъча да се удържа на седлото. Падам два пъти. Смехът на Касий еква в мрака. Трудно ми е да си спомня, че върша това заради Ео, че то е, за да сложа начало на въстание. Тази нощ всичко ми се струва като игра — и в известен смисъл е, защото най-сетне започвам да се забавлявам.

Нашата крепост е превзета. Съобщават ми го пламъците над бастионите. Крепостта се издига на хълма, високо над долината, а факлите ѝ хвърлят странни ореоли в обвития в мъгла мрак. Копитата на кобилата ми трополят меко по мократа трева, а вдясно от мен Метас гъргори в нощта като болно дете. Там язди Касий, ала не го виждам.

— Жътвар! — провиква се Мустанга през мъглата. Гласът ѝ не звучи игриво. Тя е на четирийсет метра от нас, близо до долния край

на наклонения път, водещ към крепостта. Навежда се напред с ръце, кръстосани върху лъка на седлото ѝ. Шестима яздят от двете ѝ страни. Останалите сигурно дават гарнизон в крепостта. Иначе щях да чуя за случилото се. Поглеждам момчетата зад нея. Пакс е толкова едър, че пиката му прилича на скиптър в огромните му ръкавици.

— Привет, Мустанг.

— Значи не сте се удавили. Това щеше да ни улесни. — Живото ѝ лице е помрачняло. — Долна пасмина сте вие, знаете ли? — Влизала е в кулата и няма думи да изрази гнева си. — Изнасилвания? Осакатявания? Убийства? — Тя се изплюва.

— Аз нищичко не съм направил — казвам. — Нито пък Прокторите.

— Да. *Нищичко* не си направил. Ала въпреки това знамето ни е у теб, и какво? Голям красавец ли беше нейде там в мъглата? Давай де, преструвай се, че ти не си им водачът. Че не носиш отговорност.

— Тит носи отговорност.

— Едрото копеле? Да, Пакс го усмири. — Тя посочва момчето чудовище до себе си. Косата на Пакс е подстригана ниско, очите му са малки, брадичката му наподобява пета, нацърбена по средата. Конят му под него прилича на куче. Оголените му бицепси са плът, изпъната над морени.

— Не съм дошъл да си приказваме, Мустанг.

— А да ми отрежеш ухото ли? — присмива се тя.

— Не. Гоблина е дошъл за това.

После един от хората ѝ се свлича с вик.

— Какво става, бе? — измърморва един от ездачите.

Зад тях, с вече окървавени ножове, Севро надава вой като маниак. Още няколко воя се надигат заедно с неговия, когато Антония и половината ѝ гарнизон от Фобос пристигат откъм северните хълмове, яхнали откраднатите врани коне. Те вият в мъглата като откачени. Войниците на Мустанга започват да се въртят. Севро поваля още един. Не използва шокови пики. МедБотове пицят в небето, което внезапно се изпълва с Проктори. Всичките са дошли да гледат. Меркурий се влачи подир останалите, награвил бутилки, и подхвърля алкохола на колегите си. Всеки от нас се визира нагоре и наблюдава странната им поява; конете продължават да препускат. Времето спира.

— Счепкайте се! — подиграва ни се отвисоко мургавият Аполон. Златистите му одежди показват, че току-що е станал от леглото. — Счепкайте се де!

После се разразява хаос — Мустанга крещи заповеди, изготвя стратегия. Още четирима конници препускат надолу по полегатия път през портата, за да подкрепят своята войска. Мой ред е. Забучвам знамето на Минерва в земята и се разкрещявам кръвнишки. Забивам пети в хълбоците на кобилата си. Тя се мята напред и едва не ме хвърля. Тялото ми се разтърсва, докато животното удря по влажната земя с копита. Силната ми лява ръка стисва юздите. Изваждам своя Секач. Когато надавам вой, отново се чувствам Пъклолаз.

Щом врагът ме вижда да прииждам побеснял към него, той се разпръсква. Яростта е тази, която ги обърква. Безумието на Севро, бруталността на Марс. Конниците побягват, остава само един. Пакс скача от коня си и се втурва към мен.

— *Пакс ау Телеман!* — крясва той, титан, обсебен от бесове, с пяна на уста. Забивам пети в хълбоците на коня и надавам вой. После Пакс напада кобилата ми. Рамото му се врязва в гръдната ѝ кост. Животното надава писък. Светът ми се преобръща. Прелетявам от седлото си през главата на кобилата и се врязвам в земята.

Заслепен, се надигам, залитайки, на коляно сред изпотъпканото от копита поле.

Безумието поглъща всичко. Войската на Антония се врязва във фланга на Мустанга. Оръжията им са примитивни, ала конете им предизвикват достатъчен шок. Няколко минервийци изхвърчават от седлата. Други пришпорват конете си към своето изоставено знаме, но от мъглата изскача Касий в галоп и отмъква знамето далече на юг. Двама врагове хукват подире му, разцепвайки своята войска. Останалите шестима войници от гарнизоните на Антония в кулата ги причакват в засада в гората, където конете не могат да галопират.

Рефлексите ми подсказват да се наведе, когато една пика полита към черепа ми. Изправям се със Секача си в ръка и го стоварвам върху една китка. Много съм бавен. Движа се, сякаш танцувам, спомням си потропванията, на които ме учеше чичо ми в изоставените мини. Жътварският танц насочва движенията ми и те преливат едно в друго като вода. Забивам Секач в нечия колянова капачка. Костта на Ауреата не поддава, но силата избива ездача от седлото. Завъртам се странично

и удрям пак и пак, помитам едно конско копито и чупя глезена на коня. Животното се строполява.

Още една шокова пика ме напада. Избягвам острието, изтръгвам я с Червените си ръце и забивам електрошоковия връх в корема на коня на друг нападател. Животното пада. Една планина го оттласква настрани и се втурва към мен. Пакс. Той изревава името си насреща ми — да не би да съм идиот и да не съм загрял. Родителите му са го отгледали, за да води наземни екипи от Обсидиани на абордаж.

— *Пакс ау Телеман!* — Той се удря по гърдите с огромната си пика и халосва тъй здраво Клоуна с неговата бухнала коса, че клетият ми приятел буквално отхвърча назад. — *Пакс ау Телеман!*

— ... *лиже пишки!* — подигравам го аз.

После един кон ме блъсва в гърба и аз политам към момчето чудовище. Обречен съм. Той можеше да ме наниже на пиката си. Но вместо това ме прегръща. Все едно си в обятията на златен мечок, който не спира да крещи собственото си име. Гръбнакът ми изпуква. Мале мила! Той стиска черепа ми. Рамото ме заболява. Кървав ад! Не мога да дишам. Никога не съм се сблъсквал с подобна сила. Мили боже! Кърваво проклятие, той е титан! Ала някой вие. Десетки воеве. Изпуква гръбнак.

Пакс, постигнал личната си победа, изревава победоносно:

— *Плених капитана ви! Пикая на вас, Марс! Пакс ау Телеман ошлака капитана ви! Пакс ау Телеман!*

Пред очите ми затрептява черна пелена и зрението ми угасва. Но не и гневът ми.

Изревавам яростно за последен път, преди да припадна. Подлост. Пакс е почтен. Смачквам му топките с коляно и гледам да ги размажа и двете колкото се може повече пъти. Един. Два. Три. Четири. Той се оцъкля и се строполява на земята. Аз припадам върху него в калта под окуражителните подвиквания на Прокторите.

Докато се рови из джобовете на пленниците след битката, Севро ми разказва какво се е случило. След като с Пакс сме се довършили взаимно, Рок дотърчал в долчинката заедно с Лея и моето племе. Мустанга, сръчното момиче, избягала в крепостта и засега успявала да я удържи с шестима бойци. Всички пленници от Марс, заловени от

нея, няма да са нейни, докато не ги докосне с върха на своето знаме. Тая няма да я бъде. Пленили сме осмина от нейните и Рок изважда знамето ни от земята, за да ги направи наши роби. Бихме могли да обсадим собствената си крепост — високите ѝ зидове не подлежат на щурм, — но Церера или останалите от Минерва могат всеки миг да дойдат. Ако дойдат, Касий трябва да препусне и да даде на Церера знамето на Минерва. Освен другото, това го държи настрана, докато аз циментирам позицията си на водач.

Рок и Антония идват с мен да преговаряме с Мустанга на портата. Накуцвам, имам и спукано ребро. Като дишам, ме боли. Когато стигаме самата порта, Рок отстъпва назад, та аз да съм най-внушителен. Антония сбърчва нос, но после отстъпва и тя. Мустанга е окървавена от схватката и не виждам усмивка на хубавото ѝ лице.

— Прокторите наблюдаваха всичко това — казва тя унищожително. — Видели са какво става... там. Всичко...

— ... е дело на Тит — провлачва Антония уморено.

— И на никой друг? — Мустанга ме поглежда. — Момичетата не спират да плачат.

— Никоя не е умряла — обажда се раздражено Антония. — Макар и слабачки, ще се възстановят. Въпреки случилото се няма изтощаване на запаса от Златни.

— Запаса от Златни... — мърмори Мустанга. — Как може да си толкова студена?

— Момиченце — въздъхва Антония, — златото е студен метал.

Мустанга поглежда недоверчиво Антония и тръсва глава.

— *Марс*. Безобразно божество. За това сте годни, а, сган такава? За варварства? Миналите векове. Средновековието.

Няма да търпя Ауреат да ми чете лекции за морал.

— Ние бихме желали да напуснете крепостта — прекъсвам я. — Напуснете я с войниците си и може да получите пленените от нас. Няма да ги поробим.

Надолу по склона Севро застава до пленниците с нашето знаме в ръка и гъделичка вкиснатия Пакс с конски косъм.

Мустанга набутва пръст в лицето ми.

— Тук е училище. Ти нали разбираш това? Без значение по какви правила решава да играе вашият Дом. Кръвогадост, нямайте жал колкото си искате! Но съществуват граници. Съществуват шлакани

граница какво можете да вършите в това училище, в играта. Колкото по-брутални сте, толкова по-глупави изглеждате пред Прокторите, пред възрастните, които ще узнаят какво сте сторили — и на какво сте способни. Мислите ли, че те искат изчадие да управляват Обществото? Кой би пожелал изчадие за чирак?

Пред очите ми изниква видение — Август, който гледа жена ми, увиснала на бесилото, с очи, мъртви като очите на пъклена пепелянка. Едно изчадие би пожелало ученик по свой образ и подобие.

— Те искат визионери, способни да водят, а не да покосяват човечеството. Съществуват граници! — продължава тя.

— Не съществуват никакви проклети граници! — крясвам.

Мустанга стисва зъби. Тя разбира как ще се разиграе всичко това. В края на краищата да ни върне нашата ужасна крепост няма да й струва нищо, но опитът да я задържи ще й излезе скъпо. Може дори да свърши като едно от момичетата във високата кула. Това не й е минавало през ума досега. Личи си, че иска да си тръгне. Убива я чувството й за справедливост. Според нея трябва някак да си платим, Прокторите трябва да слязат и да се намесят. Повечето хлапета си го мислят за тази игра — по дяволите, Касий го повтори хиляда пъти, докато разузнавахме заедно. Ала играта не е такава, защото животът не е такъв. В живота боговете не слизат на земята, за да раздават правосъдие. Тази работа е за могъщите. На това ни учат те — не само, че властта се взема с болка, но и на отчаянието, породено понеже я нямаш, отчаянието, породено, понеже не си Златен.

— Ще задържим робите от Церера — настоява Мустанга.

— Не, те са наши — заявявам провлачено. — И ще постъпваме с тях както си искаме.

Тя дълго ме наблюдава, размишлявайки.

— Тогава ще вземем Тит.

— Не.

— Ще задържим Тит, иначе никаква сделка!

— Никого няма да задържите.

Не е свикнала да й отказват.

— Искам гаранция, че нищо не ги застрашава. Искам Тит да си плати.

— Какво искаш ти, не струва и капка пикня. Тука получаваш онова, което успееш да вземеш. Това влиза в плана на урока. —

Изваждам своя Секач и забождам върха му в почвата. — Тит е от Дом Марс. Той е наш. Тъй че, ако обичаш, пробвай да си го вземеш.

— Той ще бъде изправен пред правосъдието — уверява Рок Мустанга.

Втурвам се към него с пламнал поглед.

— Млък!

Той забива очи надолу — знае, че не трябваше да се обажда. Няма значение. Очите на Мустанга не поглеждат нито Антония, нито Рок. Не поглеждат надолу по склона, където Лея и Ципио държат нейния боен отряд на колене в долчинката, а Паламидата е седнала на гърба на Пакс заедно с Бурена и го гъделичкат поред. Очите ѝ не поглеждат към острието. Приковани са само в мен. Навеждам се към нея.

— Ако Тит бе изнасилвил момиченце, което случайно е Червено, как щеше да се чувстваш?

Тя не знае как да отговори. Законът има отговор. Нищо няма да се случи. Това не е изнасилване, освен ако тя не носи Сиглата на някой старши Дом като Август. Дори и тогава престъплението е срещу нейния господар.

— А сега се огледай — казвам тихо аз. — Тук няма Златни. Аз съм Червен. Ти си Червена. Всички ние сме Червени, докато един от нас не се сдобие с достатъчно власт. Тогава ще получим права. Тогава ще създадем свой закон. — Изправям се и повишавам глас. — Там е смисълът на всичко това — да се ужасите от един свят, в който вие не управлявате. Сигурността и правосъдието не се дават. Те се създават от силните.

— По-добре се надявай да не е вярно — поклаща глава Мустанга.

— Защо?

— Защото тук има едно момче като теб. — Лицето ѝ помръква, все едно съжалява за онова, което трябва да каже. — Моят Проктор го нарича Чакала. Той е по-умен, по-жесток и по-силен от теб и ще спечели тази игра, и ще ни направи свои роби, ако останалите от нас продължават да се държат като животни. — Очите ѝ ме умоляват. — Тъй че, моля те, побързай и еволюирай.

28. МОЯТ БРАТ

Преструвам се, че кибритът е взет от някой от минервийците, когато паля първия ни огън в крепостта Марс. Докарваме Джун от импровизирания ѝ затвор и скоро тя ни е приготвила угощение от козето и овчето месо и подправките, донесени от моето племе. Те се преструват, че ядат готвена храна за първи път от седмици насам. Останалите от Дома са толкова изгладнели, че се хващат на лъжата. Минерва и нейният боен отряд отдавна са се изнизали към дома си.

— А сега какво? — питам Рок, докато останалите ядат на площада. В главната кула обстановката все още е омерзителна, а огънят само осветява мръсотията. Касий е отишъл да види Куин и в момента съм сам с Рок.

Племето на Тит седи на мълчаливи групички. Момичетата не говорят на момчетата заради онова, което са виждали да вършат някои от тях. Всички ядат, склонили глави. Срам ги е. Хората на Антония седят заедно с моите и гледат кръвнишки хората на Тит. Отвращение изпълва погледите им. И предателство, дори и докато си тъпчат коремите. Няколко спречквания вече ескалираха от дребни обиди до размяна на юмруци. Мислех, че победата би могла да ги обедини. Но не се получи. Разделението е по-тежко от всякога, само че сега не мога да го определя и мисля, че съществува само един начин да го преодоля.

Рок не дава отговора, който аз искам да чуя.

— Прокторите не се намесват, защото искат да видят как и дали ще раздадем правосъдие, Дароу. Тази ситуация изследва едно дълбоко качество. Как налагаме Закона?

— Блестящо! — казвам. — И сега какво? От нас се очаква да набием Тит с камшици? Да го убием? Така ще наложим Закона.

— Нима? Или ще е просто отмъщение?

— Поетът си ти, ти го разбери. — Изритвам един камък от бастионите.

— Той не може да стои вързан в подземията. Знаеш го. Ако остане там, никога няма да преодолеем това вцепенение и ти трябва да си този, който ще реши какво да го правим.

— А защо не Касий? — питам. — Мисля, че е заслужил да се изкаже по въпроса. В края на краищата наистина той си го заплю. — Не искам да дележа водачеството с него, но не искам и Касий да излезе от Института без всякакви перспективи. Длъжник съм му.

— Заплюл си го е? — Рок се прокашля. — Това не звучи ли твърде варварски?

— Значи Касий не бива да играе никаква роля?

— Обичам го като брат, но не бива. — Тясното лице на Рок се напруга, щом полага длан на рамото ми. — Касий не може да води този Дом. Не и след това, което се случи. Момчетата и момичетата на Тит може и да му се подчинят, ала няма да го уважават. Няма да го смятат за по-силен от себе си, макар и той да е. Дароу, те пикаха върху него. Ние сме Златни. Не забравяме.

Прав е.

Скубя си косите от яд и гледам сърдито Рок, все едно ядовете ми ги създава той.

— Ти не разбираш колко много означава това за Касий. След смъртта на Юлиан... Той трябва да успее. Не може да го запомнят единствено със случилото се. Не бива.

Какво съм се загрижил толкова?

— Колко много значело за него, не струва и капка пикня — повтаря Рок с усмивка думите ми. Пръстите му, обхващащи бицепса ми, са тънки като сламки. — Те никога няма да се страхуват от него.

Тук страхът е необходимост. И Касий го знае. Защо иначе ще отсъства на победното тържество? Антония не се отделя от мен. Полукс, който отвори портата — също. Те се мотаят в обсег от няколко метра, за да са свързани с моята власт. Севро и Паламидата ги наблюдават с лукави усмивки.

— Затова ли си тук и ти, а, хитра лисицо? — питам Рок. — Да споделиш величието?

Той вдига рамене и заръфва овнешкия бут, който Лея му донася.

— Я се шлакай. Дошъл съм заради кльопачката.

Откривам Тит в подземието. Минервийците са го вързали и са го разкървали от бой, след като са видели робините в кулата му. Това е тяхното правосъдие. Щом се изправям над него, той се усмихва.

— Колко души от Дом Церера си убил при вашите нападения? — питам.

— Лапай ми топките! — Той изплюва кървава хрчка. Дърпам се. Едва се удържам да не го сритам. За днес вече наритах Пакс. Тит има безочие да пита какво се е случило.

— Сега аз управлявам Дом Марс.

— Прехвърли мръсната работа на минервийците, а? Не искаше да се изправиш насреща ми? Типичен Златен страхливец.

Страх ме е от него. Не зная защо. Въпреки това заставам на коляно и се вирам в очите му.

— Ти си глупак и пикльо, Тит. Така и не се разви. Така и не стигна по-нататък от първото изпитание. Мислеше си, че всичко това се върти около насилието и убийствата. Идиот! Става въпрос за цивилизация, а не за война. За да имаш армия, първо трябва да имаш цивилизация — а ти се залови направо с насилие, точно както искаха от нас. Защо според теб на нас от Марс не ни дадоха нищо, а останалите Домове разполагат с толкова много ресурси? От нас се очаква да се бием като смахнати и да изгорим, също като теб. Само че в това изпитание аз победих. Сега съм героят, а не узурпаторът. А ти си само страшилището в тъмницата.

— О, ура! Ура! — Той се мъчи да изръкопляска с вързаните си ръце. — Пикая на тая работа.

— Колко души си убил? — повтарям.

— Недостатъчно. — Той килва грамадната си глава. Косата му е мазна и потъмняла от мръсотия, все едно се е опитал да почерни златното. Като че си пада по мръсотията. Тя се е набила под ноктите му, покрива лъщящата му кожа. — Опитвах се да им разбия главите. Да ги утрепя, преди да дойдат медБотозете. Ама те винаги са толкова бързи!

— Защо искаше да ги убиеш? Не разбирам какъв е смисълът. Та те за теб са свои.

Той посреща думите ми с насмешка.

— Ти можеше да промениш нещата, копеле. — Големите му очи са по-спокойни и по-тъжни, отколкото си ги спомням. Той не обича

себе си — осъзнавам аз. В него има нещо твърде скръбно. Онова, което взех за гордост, не е гордост, а просто презрение. — Ти казваш, че аз съм жесток, ала ти имаше кибрит и йод. Да не мислиш, че не разбрах още преди да те подуша? Ние гладувахме, а ти използваш откритото от теб, за да станеш водач. Така че не ми чети морал, пикнопиец коварен!

— Тогава ти защо не предприе нищо?

— Полукс и Викс се бояха от теб. И затова и останалите ги беше страх. Мислеха си и че Гоблина ще ги изтрепе, докато спят. Какво можех да направя, като само аз единствен не се боях?

— Защо?

Той се засмива силно.

— Ти си просто едно момченце, което си има Секач. Отпърво те мислех за корав. Мислех, че гледищата ни си приличат. — Той засмуква разкъравената си устна. — Мислех, че си като мен, само че по-гаден заради студенината в погледа. Но ти не си студен. На теб ти пука за тия дрисльовци.

Веждите ми се сключват.

— Откъде накъде?

— Много просто. Ти си намери приятели. Рок. Касий. Лея. Куин.

— Както и ти. Полукс, Касандра, Викс.

Лицето на Тит се разкривява страшно.

— *Приятели?* — изплюва се той. — Да се сприятеля с *тях*? С тия Златочели? Те са изчадия, бездушни копелета! Не са нищо повече от тайфа канибали, до един! И те правеха същото като мен, но... *пфу!*

— Все още не разбирам защо постъпваше така с робините — казвам. — Изнасилване, Тит. Изнасилване.

Лицето му е спокойно и жестоко.

— Те първи го сториха.

— Кои?

Но той не слуша. Изведнъж започва да ми разказва как са „я“ хванали и са „я“ изнасилили пред него. После шлаканяците се върнали след седмица за още. И той ги убил, строшил им главите.

— Убих ги тия изчадия, кърваво проклетие да ги стигне дано! Сега дъщерите им кърваво си получават същото като нея!

Все едно са ме фраснали в лицето.

По дяволите!

Студена тръпка плъзва по мен.

Кърваво проклятие.

Залитам назад.

— Какво ти става, по дяволите? — пита Тит. Ако бях Златен, можеше и да не забележа, странният израз можеше само да породи у мен недоумение. Но аз не съм Златен. — Дароу?

Потътрям се по коридора. Движа се като в мъгла. Всичко се връзва. Омразата. Отвращението. Отмъщението. Канибалите изяждат своите. Той ги нарече канибали. Полукс, Касандра, Викс — кои са техните? *Техните*. *Златните*. *Кърваво проклятие*. *Не кръвогадост*. Тит каза: *кърваво проклятие*. Никой Златен не се изразява така. Никога. И го нарече Секач, не сърп.

По дяволите!

Тит е Червен.

29. ЕДИНСТВО

Тит е такъв, какъвто Танцьора не искаше да стана аз. Той е като Хармъни. Създание на мъстта. Въстание начело с Тит би се провалило само за седмици. Още по-лошо, ако Тит продължава така, ако продължава да е нестабилен, подлага на риск и мен. Танцьора е излъгал или не е знаел, че има и други изваяни Червени, други Червени, надянали маската на Златни. Колко ли са още? Колко ли е внедрил Арес тук, в Обществото? В Института? Няма значение дали са хиляда, или е само един. Нестабилността на Тит подлага всеки изваян някога Червен на риск. Подлага на риск мечтата на Ео. А с това аз не мога да се примиря. Ео не умря, за да може Тит да избие няколко деца.

Ридая в оръжейната, докато решавам какво трябва да се прави.

Още кръв ще опетни тези ръце, защото Тит е бясно куче и трябва да бъде премахнат.

На сутринта го извличам на площада пред Дома. Разтребват остатъците от снощния пир. Докарвам дори и робите да гледат. Високо горе пърхат неколцина Проктори. Край тях не лети нито един медБот, което сигурно е знак за мълчаливото им съгласие.

Блъсвам Тит на земята пред бившето му племе. Те наблюдават безмълвно, мъгла се вие във въздуха около тях, нервни крака дращят по студените каменни плочи, застилащи двора. Хлад прониква в ръцете ми през дуростоманата на моя Секач.

— За престъпленията: изнасилване, осакатяване и опит за убийство на други членове на Дома, осъждам Тит ау Ладрос на смърт. — Изброявам основанията. — Някой оспорва ли правото ми да го извърша? — Поглеждам Прокторите горе. Никой не издава нито звук.

Вглеждам се в жестокия Викс. Охлузването му още не е минало. След това погледът ми се насочва към Касандра. Поглеждам дори грамадния като канара Полукс, който спаси Касий и ни отвори портата. Застанал е до Рок. Как само се мени тук лоялността.

Как се мени и собствената ми лоялност. Ще накажа със смърт един Червен, задето е убивал Златни. Той е копал земята като мен. Има душа като моята. След смъртта тя ще иде в долината, но в живота той прояви тъпота и себичност в своята скръб. Трябваше да е по-добър. Червените са по-добри от него — не сме ли?

Племето на Тит стои мълчаливо, вината им е свързана с техния водач. Когато той си отиде, ще си отиде и тя. Това си казвам. Всичко ще е добре.

— Аз оспорвам присъдата! — заявява Тит. — И ти отправям предизвикателство, говнолизецо!

— Приемам, *драги ми господине*. — Покланям се отсечено.

— Тогава ще има дуел по обичая на Ордена на меча! — обявява Рок.

— Значи избирам аз — казва Тит, като оглежда моя Секач. — Прави остриета. Без извити остриета.

— Както предпочиташ! — съгласявам се, но щом пристъпвам напред, усещам как една ръка хваща лакътя ми, усещам, че приятелят ми е застанал зад гърба ми.

— Дароу, той е мой! — прошепва хладно Касий. — *Помниш ли?* — Не правя утвърдителен знак. — Моля те, Дароу. Позволи ми, за честта на Дом Белона.

Поглеждам Рок — той поклаща глава. Също и Куин, която застава зад Касий. Но тук водачът съм аз. И аз действително обещах на своя приятел, който сега признава издигането ми. Той моли, а не настоява, и затова зрелищно разигравам как се замислям, а после приемам молбата му. Заставам настрана, а Касий излиза напред, стиснал прав меч с хватката си на фехтовач. Грозно оръжие, ала той го е наточил на камъните.

— Пикльо! — изкисква се Тит. — Чудесно. Ще се радвам отново да наквася трупа ти в пикня, като приключим.

Тит е роден за свади. Роден за кални бойни полета и граждански войни. Питам се дали е наясно колко лесно ще умре днес.

Рок очертава кръг в прахта около двамата противници. Клоуна и Шибаната мутра излизат напред с пълни с оръжия ръце. Тит избира дълъг, широк меч, който е взел преди пет дни от войник от Церера. Металът дращи по камъните, звуците ехтят из двора. Той замахва с него веднъж, дважд, за да изпробва баланса. Касий не помръдва.

— Напика ли се вече? — пита Тит. — Нямах грижи, бързичко ще приключа.

Рок изпълнява нужното и обявява началото на боя.

Касий не бърза.

Грозните мечове издрънчават крехко при удара едно в друго. Дрънченето е свирепо. Остриетата се нащърбват. Застъргват. Но колко са тихи, когато се натъкнат на плът.

Единственият звук е изпъшкването на Тит.

— Ти уби Юлиан — казва тихо Касий. — Юлиан ау Белона от Дом Белона.

Той изважда острието си от крака на Тит и го забива на друго място. Изтръгва го.

Тит се смее и залита немощно. Сега гледката е жалка.

— Ти уби Юлиан! — Думите са придружени с посочване, думи, които той повтаря, докато аз извързвам очи. — Ти уби Юлиан! — Но Тит отдавна е мъртъв. Лицето на Куин се облива в сълзи. Рок отвежда нея и Лея. Моята армия е притихнала. Паламидата се изплюва върху каменните плочи и обгръща с ръка раменете на Чакълчето. Клоуна изглежда още по-потиснат от обикновено. Дори Прокторите не се обаждат. Гневът на Касий изпълва двора — жесток плач за милия, добър брат. Той каза, че го е сторил заради справедливостта, за честта на семейството и Дома си. Ала това е мъст и колко безстойностна изглежда тя.

Изстивам.

Тази участ е била готвена за мен. Не за клетия ми брат Тит — ако действително това е било неговото име. Той заслужаваше по-добра съдба.

Иде ми да се разплача. Гневът и тъгата се надигат в гърдите ми, докато си пробивам път през армията. Когато подминавам Рок, той ме поглежда. Лицето му е досущ като на труп.

— Това не беше правосъдие — смънква той, без да ме погледне в очите.

Провалих се на изпита. Рок е прав. Не беше правосъдие. Правосъдието е безстрастно, то е справедливо. Аз съм водачът. Аз издадох присъдата. Аз трябваше да я изпълня. Вместо това дадох позволение за мъст и вендата. Сега ракът не може да се изреже — аз го влоших.

— Поне пак се боят от Касий — измърморва Рок. — Но това е единственото, което постигна.

Клетият Тит. Погребвам го в една горичка край реката. Дано тя по-бързо го отведе в долината.

Тази нощ не заспивам.

Не зная дали са сторили зло на жена му, на сестра му или на майка му. Не зная от коя мина е дошъл. Но неговата болка е и моя. Неговата болка го е съкрушила, както моята ме съкруши на ешафода. Ала на мен ми се даде втори шанс. Къде е неговият?

Надявам се болката му да стихне в смъртта. Не го обичах, преди да умре — и той трябваше да умре, ала все пак е мой брат. Затова се моля да намери покой в долината и един ден да го видя отново и да се прегърнем като братя, когато той ми прости за стореното, защото го сторих заради една мечта, за нашите хора.

Моето име, вече с три чертички до него, се рее около ръката на Прим.

Касий също се е издигнал.

Но Прим може да бъде само един.

Тъй като не успявам да заспя, поемам смяната на Касандра на стража. Мъгла се вие около бастيونите и затова връзваме върху зидовете овце. Те ще се разблещат, ако дойде враг. Подушвам нещо странно — наситен мирис с полъх на дим.

— Печена патица? — Обръщам се и виждам Фичнър, застанал до мен. Косата му над тясното чело е разрошена и днес е без златните си доспехи, само по черна туника със златни райета. Той ми подава парче патешко. От миризмата му коремът ми закъркорва.

— Всички трябва да сме ти бесни — казвам.

Той прави изненадана физиономия.

— Хлапетиите, които приказват така, обикновено имат намерение да обяснят защо не са бесни.

— Ти и Прокторите виждате всичко, нали?

— Дори и когато си бършеш гъза.

— И не попречихте на Тит, защото всичко това влиза в учебната програма.

— Действителният въпрос е защо не попречихме на теб.

— Да го убия.

— Да, малкият. Той щеше да е ценен за войската, не мислиш ли? Може би не Претор с кораби в мастиленото небе. Но какъв Легат щеше да излезе от него — щеше да води войници в звездни Черупки през вражеската порта, докато огън обсипва техните пулсЩитове. Виждал ли си някога Железен дъжд? Когато изстрелват хора от орбита, за да превземат градове? Роден беше за това!

Не отговарям.

Фичнър избърсва устните си от мазнината в черния ръкав на туниката си.

— Животът е най-ефективното училище, създадено някога. Едно време са карали децата да свеждат глави над книгите. За да им влезе нещо в главите, била нужна цяла вечност. — Той се почуква по главата. — Но сега си имаме джаджи и дейтапади, и ние, Златните, използваме по-долните Цветове да извършват проучванията за нас. Ние нямаме нужда да учим химия или физика. За тази цел разполагаме с компютри и други. Онова, което сме длъжни да опознаем, е човечеството. За да управляваме, трябва да изучаваме политика, психология и науката за поведението — колко отчаяно реагират човешките същества едно на друго, как се формират глутници, как функционират армиите, как се разпадат нещата и защо. Това не можем да научим никъде другаде освен тук.

— Не, аз разбирам целта — измърморвам. — От грешките си научавам повече, стига те да не ме убият — Как добре се научих от опитите си да бъда мъченик.

— Добре. Ти ги допускаш в изобилие. Ти си импулсивно лайненце. Но тук му е мястото да се дъниш. Да се учиш. Такъв е животът... само че с добавка на медБотове, втори шансове, изкуствени сценарии. Може би си се досетил, че с първия изпит, Посвещението, измервахме необходимостта от битка с емоциите. Вторият беше племенните раздори. После имаше малко правосъдие. Сега предстоят и още изпити. Още втори шансове и още взети уроци.

— Колко от нас могат да умрат? — питам неочаквано.

— За това не се тревожи.

— Колко?

— Всяка година Съветът за Качествен контрол определя лимит, но засега сме напълно в границите му въпреки случилото се с Чакала

— усмихва се Фичнър.

— Чакала... — повтарям. — Това ли се случи онази вечер, когато медБотовете се втурнаха на юг?

— Името му ли казах? Опа! — Той се ухилва. — Искам да кажа, че медБотовете са много ефикасни. Лекуват почти всички рани. Но дали ще са толкова ефикасни, когато Касий разбере кой всъщност е убил брат му?

Коремът ми се свива.

— Той вече уби убиеца на Юлиан. Ти очевидно не си гледал.

— Разбира се, разбира се! Меркурий смята, че си блестящ! Аполон мисли, че ти си най-мекият тук. Хич не те харесва, да знаеш.

— Дреме ми.

— О, би трябвало да ти пука повечко. Аполон е сладур.

— Добре де. А какво мислиш ти? Ти си моят Проктор.

— Мисля, че ти си дивен дух. — Той се взира в мен и се обляга на бастиона. Нощта отгатък замъка е мъглива. От дълбините ѝ вълк надава вой. — Мисля, че ти си като онзи звяр нейде там. Част от глутница, ала дълбоко тъжен, дълбоко самотен. И аз не мога да измъдря защо, скъпо мое момче. Всичко това е такова забавление! Наслаждавай се! Няма по-хубав живот!

— И ти си същият — заявявам. — Самотен. Непрекъснато сипеш майтапи и ехидни забележки, също като Севро, ала това е само маска. Защото не изглеждаш като останалите, нали? Или си беден? Нещо те прави аутсайдер.

— Външността ми ли? — Смехът му прилича на лай. — Какво значение има тя? Мислиш си, че съм *Бронзи* само защото не съм *Адонис*? — Той се навежда напред, защото наистина го интересува какво ще кажа.

— Ти си грозен и се тъпчеш като прасе, Фичнър, но дъвчеш метаболитатори, а можеш просто да отидеш при Ваятел да те оправи и да заприличаш на другите. Ще ти махнат шкембето за секунда.

Мускулът на челюстта на Фичнър потръпва. Дали от гняв?

— Защо трябва да ходя при Ваятел? — изсъсква той внезапно. — Аз мога с голи ръце да убия Обсидиан. Обсидиан! Мога да надхитря Сребърен по приказки и преговори. Мога да смятам така, както Зелените само си мечтаят. Защо да променям външния си вид?

— Защото точно той ти пречи.

— Въпреки низкия си произход аз съм достоен, аз съм важен. — Подобното му на брадва лице ме предизвиква да му възразя. — Аз съм Златен! Аз съм цар! Не се променям в угода на другите!

— Ако е вярно, защо дъвчеш метаболизатори? — Той не отговаря. — И защо си само Проктор?

— Да бъдеш Проктор е престижна позиция, момче! — тросва се Фичнър. — Подборниците гласуваха аз да представям Дома!

— Ала все пак не си Император. Не предвождаш флотилии. Не си дори Претор, командващ ескадрон. Нито пък си някакъв Губернатор. Колко души могат да вършат онова, което твърдиш, че можеш да вършиш ти?

— Малцина — отвръща той тихо, а лицето му е изпълнено с гняв. — Единици. — Поглежда нагоре. — Какъв дар желаш, задето плени знамето на Минерва?

— Това не се ли полага на Севро? — питам; разбирам, че разговорът върви към края си.

— Той го подаде на теб.

Искам коне, оръжия и кибрит. Той се съгласява отсечено, обръща се и си тръгва, преди да успее да му задам един последен въпрос. Щом започва да се издига, го сграбчвам за ръката. Нещо се случва. Нервите ми се изпържват. Сякаш игли, потопени в киселина, пробождат пръстите и ръката ми. Изпъшквам. За секунда белият ми дроб отказва.

— Кръвогаден ад! — изкашлям се аз и рухвам на земята. Той носи пулсБроня. Дори не виждам генератора. Това е като пулсЩита, но вграден в самата броня.

Той изчаква, без да се усмихне.

— Чакала... — казвам. — Ти го спомена, момичето от Минерва — също. Кой е той?

— Той е синът на АрхиГубернатора, Дароу. И пред него Тит изглежда като циврещо детенце.

На другата сутрин едри коне пасат в полята. Вълци се опитват да удушат една дребна кобилка. Белезникав жребец дотичва и убива с ритници единия от вълците. Избирам си го. Другите го наричат Квиет. Това означава „последният удар“.

Той ми напомня Пегас, спасил Андромеда. В песните, които пеехме в Ликос, се говореше за коне. Зная, че на Ео би й харесало, ако можеше да поязди един от тях.

Чак дни по-късно разбирам, че са кръстили моя кон Квиет като подигравка за участието ми в смъртта на Тит.

30. ДОМ ДИАНА

Минава един месец. След смъртта на Тит Дом Марс укрепва. Силата идва не само от висшеПодборните, но и от утайките, от моето племе и от средноПодборните. Обявих злоупотребата с роби извън закона. Робите от Церера, макар и все още да са наплашени в близост до Викс и неколцина от останалите, ни осигуряват храна и огън — за друго са почти негодни. Петдесет кози и овце са събрани в крепостта, ако попаднем под обсада; имаме запаси и от дърва за огъня. Но нямаме вода. Помпите в умивалнята засичат след първия ден, а нямаме кофи, в които да съхраняваме вода вътре за случай на обсада. Съмнявам се да е случайно.

От щитове изковаваме легени и използваме шлемове, за да носим вода от речната долчинка под високата ни крепост. Отсичаме дървета, издълбаваме ги и правим корита. Вадим камъни и изкопаваме кладенец, но не можем да стигнем до вода под калта. Вместо това го облицоваме с камъни и парчета дърво и се опитваме да го използваме като воден резервоар. Водата постоянно се процежда. Значи разполагаме с коритата и толкова. Не можем да позволим да ни обсадят.

Централната кула е по-чиста.

След като видях какво се случи с Тит, моля Касий да ме научи да боравя с меч. Уча се неимоверно бързо. Уча се с прав меч. Никога не използвам своя Секач — той вече се е превърнал в част от тялото ми. А смисълът е не да се науча да си служа с прав меч, който много прилича на бръснарите, а да съм наясно как би могъл да бъде използван той срещу мен. Освен това не искам Касий да се научи да се бие със закривено острие. Ако някога разбере за Юлиан, кривината е единствената ми надежда.

В *крават* не съм толкова изкусен. Не мога да изпълнявам ритниците. Обаче се научавам как да чупя трахеи. Научавам се и как да използвам ръцете си както трябва. Край с ударите като вятърна мелница. Край с глупашката защита. Аз съм бърз и смъртоносен, но

дисциплината, която изисква *крават*, не ми допада. Искам да бъда сръчен боец, това е всичко. *Крават* като че настоява да ме учи на вътрешен покой. Това е загубена кауза.

Ала сега държа ръцете си като Касий, като Юлиан във въздуха, с лакти на нивото на очите, така че винаги нападам или блокирам удари надолу. Понякога Касий споменава Юлиан и усещам как мракът се надига в мен. Мисля си за Прокторите, които са наблюдавали това и са се смеели — сигурно изглеждам като злодей манипулатор.

Забравям, че Касий, Рок, Севро и аз сме врагове. Червен и Златни. Забравям, че един ден може да ми се наложи да убия всички тях. Те ме наричат „брат“ и аз не мога да мисля за тях другояче освен по същия начин.

Битката с Дом Минерва е преминала в поредица от схватки между бойни отряди — никоя от страните не успява да спечели достатъчно превъзходство над другата, за да постигне решителна победа. Мустанга не желае да поеме риска да се втурне в битката, която искам аз. Нейните хора не се изкушават толкова лесно като моите войници с мечти за слава или с насилие.

Минервийците отчаяно искат да ме заловят. Пакс, като ме види, обезумява. Мустанга дори се опитала да предложи на Антония — или поне така разправя Антония — договор за взаимна защита, дузина коне, шест шокови пики и седем роби срещу мен. Не знам дали лъже, като ми го казва.

— Ти би ме предала за секунда, ако това ще те издигне до Прим — заявявам.

— Да — отвръща тя с раздражение, когато прекъсвам придирчивата ѝ грижа за ноктите ѝ. — Но тъй като ти го очакваш, то няма да е истинско предателство, миличък.

— Тогава защо не прие офертата?

— Ами утайките вземат пример от теб. На този етап би било пагубно. Може би след някое твое ошлакване, тогава да, може би когато са настроени срещу теб.

— Или чакаш да ти предложат по-висока цена.

— Точно така, миличък.

Никой от нас не споменава Севро. Знам, че тя все още се бои той да не ѝ пререже гърлото, ако ме докосне. Сега Севро върви по петите ми, загърнат във вълчата си кожа. Понякога язди дребна черна кобилка.

Не обича доспехите. Вълците от време на време се приближават до него, сякаш той е един от тяхната глутница. Идват да ядат убити от него елени, защото са изгладнели — ние пазим козите и овцете. Чакълчето винаги им оставя храна край стените, когато заколим животно. Тя ги гледа като деца, когато идват по тройки и по четворки.

— Аз убих водача на глутницата им — обяснява Севро, когато го питам защо вълците го следват. Оглежда ме от глава до пети и ми пуска дяволита усмивка изпод вълчата кожа. — Спокойно, в твоята кожа няма да се побера.

Предоставил съм на Севро утайките, да ги командва, защото знам, че те са може би единствените хора, които изобщо би харесал. Отначало той не им обръща внимание. После бавно започвам да забелязвам, че повече неземеи вой се носи в нощта отпреди. Другите ги наричат Виещите и след няколко нощи под опекуството на Севро всеки от тях намята черно вълче наметало. Шестима са: Севро, Паламидата, Шибаната мутра, Клоуна, Чакълчето и Бурена. Когато ги погледнеш, сякаш всяко от безучастните им лица наднича от зинала зъбата вълча паст. Възлагам им тихи и мирни задачи. Не съм убеден, че без тях все още щях да съм водач. Войниците ми си шушнат клевети за мен, когато минавам покрай тях. Старите рани не са заздравели.

Имам нужда от победа, ала Мустанга не желае да излезе в битка срещу мен, а трийсетметровите стени на Дом Минерва не са толкова лесни за преодоляване. В нашия щаб Севро крачи напред-назад и разправя, че играта била тъпо разработена.

— Кръвогадост, трябвало е да знаят, че никой от нас не може да проникне зад чуждите стени! А никой не е толкова тъп да прати войска, която не може да си позволи да загуби. Особено пък Мустанга! Пакс би могъл. Той е идиот — с телосложение на бог, ала все пак идиот — и иска твоите топки. Чух, че си пукнал едната от неговите.

— И двете.

— Трябва просто да заредим Чакълчето или Гоблина в катапулт и да ги метнем през стената — предлага Касий. — Разбира се, първо ще трябва да намерим катапулт...

Тази война с Мустанга ми омръзна. Някъде на юг или на запад Чакала трупа сили. Някъде моят враг, синът на АрхиГубернатора, се подготвя да ме унищожи.

— Разсъждаваме погрешно — казвам на Севро, Куин, Рок и Касий. Те са сами с мен в щаба. Есенен ветреца довява мириса на умиращи листа.

— О, я сподели мъдростта си! — смее се Касий. Полегнал е върху няколко стола с глава в скута на Куин. Тя си играе с косата му. — Умираме да чуем!

— Това е училище, съществувало... колко, повече от триста години? Така че тук са се случвали всякакви пермутации. Всеки проблем, с който се сблъскваме, е разработен, за да бъде преодолян. Севро, ти твърдиш, че крепостите не могат да бъдат превзети. Е, Прокторите би трябвало да го знаят. А това означава, че трябва да променим парадигмата. Нужен ни е съюз.

— Срецу кого? — пита Севро. — Хипотетично.

— Срецу Минерва — отвръща Рок.

— Тъпа идея! — изсумтява Севро, почиства един нож и го скрива в черния си ръкав. — Тяхната крепост е тактически маловажна. Няма стойност. Никаква! Нужната ни земя се намира край реката.

— Смяташ, че ни трябва фурните на Церера? — пита Куин. — Малко хляб ще ми дойде добре.

На всички би ни дошъл добре. Диетата от месо и горски плодове ни е направила само мускули и кости.

— Ако играта продължи до зимата, да. — Севро изпуква с кокалчетата си. — Но тези крепости са неразрушими. Тъпа игра. Значи имаме нужда от техния хляб и техния достъп до водата.

— Вода имаме — напомня му Касий.

Севро въздъхва ядосано.

— За да я донесем, трябва да излизаме от крепостта, сър Изтръпнали орехчета. При истинска обсада? Без да обновяваме водния си запас, ще издържим пет дни! Седем, ако изпием кръвта на животните, преди да изпукаме заради солта. Крепостта на Церера ни е нужна. Освен това тия земеделски пишлигари не могат да се бият, за да се спасят, обаче имат нещичко там вътре.

— „Земеделски пишлигари“? Ха-ха-ха! — изграчва Касий.

— Млъкнете всички! — нареждам, но никой не млъква. За тях това е забавление. Игра. Те не са под натиск, не чувстват отчаяна нужда. Всеки пропилян от нас миг е време, в което Чакала трупа сила. Нещо в начина, по който Мустанга и Фичнър говореха за него, ме

плаши. А дали не е това, че е син на врага ми? Би трябвало да ми се иска да го убия, ала вместо това при мисълта за името му ми се ще да побягна и да се скрия.

Това, че се налага да се изправя, е признак, че позицията ми на водач отслабва.

— *Тихо!* — изсъсквам и най-сетне те млъкват. — Виждали сме огньовете на хоризонта. Война превзема юга, където броди Чакала.

При мисълта за Чакала Касий се подсмива. Той го смята за призрак, който съм си съчинил.

— Ще спреш ли да се смееш на всичко? — крясвам на Касий. — Това не е някаква кръвогадна шега, освен ако не си мислиш, че брат ти е умрял за развлечение.

Тези думи го карат да млъкне.

— Преди да предприемем каквото и да било — натъртвам аз, — трябва да елиминираме Дом Минерва и Мустанга.

— Мустанга, Мустанга, Мустанга! Струва ми се, че ти просто искаш да яхнеш Мустанга — присмива ми се Севро. Куин издава звук в знак на възражение.

Грабвам Севро за яката и с една ръка го вдигам във въздуха. Той се опитва да се отскубне, но не е толкова бърз като мен и увисва в хватката ми на половин метър над земята.

— Не пак! — отсичам, като го смъквам надолу към лицето си.

— Чат съм, Жътвар. — Мънистените му очички са на педя от моите. — Непозволено е! — Пускам го долу и той си оправя яката. — Та значи отиваме във Великата гора да го правим този съюз, нали така?

— Да.

— Значи ще е весела мисия! — изпъва гръб Касий. — Ще сме цял отряд!

— Не. Само аз и Гоблина. Ти няма да идваш — казвам.

— Скучно ми е, мисля да дойда с вас.

— Оставаш! — отрязвам го. — Тук ми трябваш.

— Това заповед ли е? — наежва се той.

— Да — отговаря Севро.

Касий се втренчва в мен.

— *Ти* ли ми заповядваш на *мен*?! — пита той със странен тон. — Навярно си забравил, че аз ходя където си ща.

— Значи ще оставиш Антония да контролира, докато и двамата рискуваме да си строшим главите? — питам.

Ръката на Куин се стяга около китката му. Тя си мисли, че не забелязвам. Касий я поглежда и се усмихва.

— Разбира се, Жътвар. Разбира се, че ще остана тук. Точно както ти *предложи*.

Двамата със Севро спретваме бивак в южните планини на място, откъдето се вижда Великата гора. Не палим огън. Наши разузнавачи и други бродят нощем из тези хълмове. Виждам на едно далечно възвишение два коня, чиито силуети се очертават на светлината на залязващото зад прозрачния купол слънце. Начинът, по който лъчите му се отразяват в купола, оцветява залезите в лилаво, червено и розово; напомня ми за улиците в Йорктон, гледани от небето. После слънцето се скрива и двамата със Севро седим в тъмното.

Севро смята играта за тъпа.

— Тогава защо я играеш? — питам.

— Откъде можех да знам каква ще е? Да не мислиш, че съм получил брошура? Ти получи ли шлакана брошура? — реагира сприхаво той и чопли зъбите си с кост. — Тъпо!

Ала на совалката явно знаеше какво означава Посвещението. Казвам му го.

— Нямах представа.

— И явно притежаваш всяко едно кръвогадно умение, което се изисква за тази школа.

— Е, и? Ако майка ти е била добра в леглото, да не предполагаш, че е Розова? Всеки се приспособява.

— Прелест! — измърморвам.

Той настоява да говоря по същество.

— Ти се промъкна в централната кула, открадна знамето ни и го зарови. За да го спасиш. А после успя да отмъкнеш знамето на Минерва. Ала не получаваш кърорава чертичка за заслуги за Прим. Не ти ли се струва странно?

— Не.

— Я по-сериозно.

— Какво да кажа? Мен никога не са ме харесвали — свива рамене той. — Не съм роден висок хубавец като теб и твоя дупедавец Касий. За да получа каквото искам, се налагаше да се боря. Това не ме прави симпатичен, а само гаден дребен Гоблин.

Казвам му какво съм чул. Него са го избрали последен. Фичнър не го искал, но Подборниците настояли. Севро ме гледа в тъмното. Не говори.

— Избрали са те, защото си бил най-дребното момче. Най-слабото на вид. Ужасни резултати, а и такъв дребосък. Избрали са те така, както са избрали и всички останали низшеПодборни — защото ще е лесно да те убият при Посвещението. Жертвен агнец за някого, за когото са имали планове, големи планове. Ти си убил Приам, Севро. Затова няма да позволят да станеш Прим. Уцелих ли?

— Уцели. Убих го така, както бих убил хубаво куче. Бързо. Лесно. — Той изплюва костта на земята. — А ти си убил Юлиан. Аз уцелих ли?

Повече никога не проговорваме за Посвещението.

На сутринта оставяме планините зад гърба си и поемаме към полите на хълмовете. Дърветата се редуват с трева. Движим се в галоп — бойните отряди на Минерва може да са наблизо. Съзирам един в далечината, когато стигаме дърветата. Те не са ни видели. Далече на юг небето е покрито с дим. Там, където броди Чакала, се събират гарвани.

Иска ми се да кажа нещо повече на Севро, да го разпитам за живота му. Ала погледът му прониква твърде дълбоко. Не желая той да разпитва за мен, да прозре какъв съм тъй лесно, както аз прозрях за Тит. Странно — на това момче аз съм му симпатичен. Обижда ме, ала съм му симпатичен. Още по-странното е, че отчаяно искам да съм му симпатичен. Защо? Защото ми се струва, че единствен сред всички, включително Рок и Касий, разбира живота. Той е грозен в един свят, където е редно да е красив, и заради своите несъвършенства бе избран да умре. Севро в много отношения не е по-добър от един Червен.

Иска ми се да му кажа, че съм Червен. Някаква част от мен смята и него за Червен. А друга — че той ще ме уважава повече, ако знае, че съм Червен. Не съм роден с привилегии. Аз съм като него. Но си сдържам езика — Прокторите без съмнение ни наблюдават.

На Квиет гората не му харесва. Отначало шубраците са толкова гъсти, че трябва да си пробиваме път напред с мечове. Но скоро храстите оредяват и ние влизаме в царството на божите Дървета. Тук не може да вирее почти нищо друго. Колосите преграждат светлината, корените им се протягат като пипала да изсмучат енергията от почвата, докато израстват високи като сгради. Отново съм попаднал в град — град, който гъмжи от животни, а погледа ми закриват не метал и бетон, а дънери. После, докато навлизаме все по-дълбоко в гората, тя ми напомня за моята мина — под клоните е тъмно и тясно, сякаш не съществува ни небе, ни слънце.

Есенни листа колкото гърдите ми шумолят под краката ни. Знам, че ни следят. На Севро това не му допада. Той иска да се скрие и да разбере кой се промъква зад гърба ни.

— Това би обезсмислило целта ни — казвам му.

— *Това би обезсмислило целта ни!* — повтаря той подигравателно.

Спираме, за да обядваме плячкосани маслини и козе месо. Очите сред дърветата ме мислят за прекалено тъп, че да променя своята парадигма, все едно хич няма да се сетя, че се крият над мен, а не на земята. И все пак не поглеждам нагоре. Няма нужда да плаша тия идиоти или да им давам да разберат, че тяхната игра ми е ясна; скоро ще трябва да ги победя, ако все още съм водачът на своя Дом. Питам се дали имат въжета, за да минават от дърво на дърво. Или клоните са достатъчно широки?

Севро все още го сърби да извади ножовете си и да обели кората на някое дърво. Не биваше да го водя с мен. Той не е създаден за дипломация.

Най-сетне някой решава да ми заговори.

— Здравей, Марс — обажда се. Други гласове отекват вдясно от мен. Глупави деца. Трябваше да си пазят номерцата за през нощта. В тъмното в тази гора ще е отврат, ако гласове идват отвсякъде. Нещо подплашва конете. Животните на богинята Диана са мечката, глиганът и еленът. За първите две носим копия. Предполага се, че в тези лесове се въдят огромни кръвогръби — чудовищни мечки, създадени от Ваятели, защото, най-вероятно, на Ваятелите им е писнало да ваят еленчета. Чуваме рев на кръвогръби вдън гората. Умирявам Квиет.

— Името ми е Дароу, водач на Дом Марс. Тук съм, за да се срещна с вашия Прим, ако имате такъв. Ако нямате, и водачът ви е достатъчен. А ако и такъв нямате, заведете ме при онзи, който има най-големи топки.

Тишина.

— Благодарим за помощта! — провиква се Севро.

Вдигам вежда срещу него и той само свива рамене. Мълчанието е глупаво. С него целят да ме накарат да мисля, че не мога да им заповядвам. Те действат по свой план. Какви са големи момчета и момичета! После иззад едно далечно дърво се показват две високи девойки. Облечени са в комбинезони с цвета на гората. На гърбовете им висят лъкове. В ботушите им са затъкнати ножове. Струва ми се, че едната е напъхала нож в навитата си на кок коса. С горски плодове са нарисували ловджийската луна на лицата си. На коланите им са увиснали животински кожи.

Аз нямам боен вид. Измил съм си косата до блясък. Лицето ми е чисто, раните — превързани, дупките по черния ми комбинезон — закърпени. Дори съм изпрал петната от пот с пясък и животинска мазнина. Изглеждам — както потвърдиха и Куин, и Лея — дяволски красив. Не искам да сплашвам Дом Диана. Затова позволих и на Севро да дойде. Видът му е нелеп, детински, стига да не вади ножовете си.

Тези две момичета се ухилват, щом виждат Севро, и няма как, погледите им омекват, щом се спират на мен. Отгоре слизат и още. Вземат по-голямата част от оръжията ни — онези, които успяват да намерят. Мятат кожи върху лицата ни, за да не узнаем пътя до крепостта им. Броя крачките. Севро също брой. Кожите миришат на разложено. Чувам кълвачи и си припомням лудорията на Фичнър. Трябва да сме близо, затова се препъвам и падам на земята. Храсталаци няма. Пак ни завъртат, а после ни повеждат далече от кълвачите. Отначало се притеснявам, че тези ловджийки са по-умни, отколкото прецених. После разбирам, че не са. Пак кълвачи.

— Ей, Тамара, гепихме ги тук долу!

— Не ги водете горе, тъпоглавци такива! — крясва момиче. — Няма да им позволим да проведат безплатно разузнаване! *Колко пъти да ви...* Само изчакайте, аз ще сляза долу.

Отвеждат ме нанякъде и ме блъсват в едно дърво.

Някакво момче се обажда иззад рамото ми. Гласът му е бавен и муден като реещо се острие на нож:

— Предлагам да им обелим топките.

— Млъквай, Такт! Само ги пороби, Тамара. Тук няма място за дипломация.

— Погледни му оръжието. Смотан сърп.

— Я, значи това е той! — възкликва някой.

— Като делим трофеите, заплювам си оръжието му! Бих искал да получа и скалпа му, ако никой не го желае — Такт говори като много неприятно момче.

— Млъкнете! Всички! — крясва едно момиче. — Такт, прибирай тоя нож!

Махат кожата от главата ми. Със Севро стоим сред малка горичка. Не виждам крепост, но чувам кълвачите. Оглеждам се и получавам рязък удар по главата от строен, жилав младеж с отегчен поглед и бронзова коса, оформена на шипове с мъзга и сок от червени боровинки. Кожата му е тъмна като дъбов мед, а високите му скули и хлътналите очи му придават постоянно присмехулно изражение.

— Значи ти си оня, когото наричат *Жътваря* — изрича провлачено Такт и замахва за опит с острието ми. — Ами прекалено хубавичък изглеждаш, че да си кой знае колко страшен.

— Тоя да не флиртува с мен? — питам момичето Тамара.

— Такт, махай се! Благодаря ти, но сега се разкарай — казва слабата, напомняща ястреб девойка. Косата ѝ е по-къса от моята. Край нея стоят три едри момчета. Сърдитите им погледи, отправени към Такт, затвърждават моята преценка за характера му.

— Жътвар, защо водиш тоя пигмей? — пита Такт, като сочи Севро. — Да не ти лъска обувките? Или да ти пощи косата? — Той се подсмива на останалите момчета. — Може да му е икономът?

— Махай се, Такт! — изръмжава Тамара.

— Разбира се! — Такт се покланя. — Отивам да си играя с другите дечица, майко! — Той захвърля острието на земята и ми намига, сякаш само ние знаем номера, който ще бъде разигран.

— Извинявай — обръща се към мен Тамара. — Такт не е много учтив.

— Няма нищо — кимвам.

— Аз съм Тамара от... Без малко да си кажа истинската фамилия — смее се тя. — От Диана.

— А те са? — питам за момчетата.

— Телохранителите ми. А ти си... — вдига пръст. — Чакай да се досетя! Чакай да се досетя! *Жътваря*. О, чувала съм за теб. В Дом Минерва никак не те обичат.

Севро изсумтява, щом чува за моя позор.

— А той е? — пита тя, вдигнала вежди.

— Телохранителят ми.

— *Телохранител?! Ама той е толкова нисък!*

— А ти приличаш на... — изръмжава Севро.

— И вълците са ниски — секвам аз ругатнята на Севро по средата.

— Ние се боим повече от чакалите, отколкото от вълците.

Може би Касий трябваше да дойде, просто за да узнае, че не си го измислям това копеле. Питам я за Чакала, но Тамара подминава въпроса ми.

— Я ми помогни тука — моли сърдечно тя. — Ако някой ми беше казал, че *Жътваря* от касапския Дом ще дойде на моята полянка и ще иска да преговаряме, щях да реша, че Прокторът се майтапи. Та какво всъщност искаш?

— Да се отърва от Дом Минерва.

— За да дойдеш тук и да се биеш с нас вместо с тях? — изръмжава един от телохранителите ѝ.

Обръщам се към Тамара с разумна усмивка и ѝ казвам истината.

— Искам да се отърва от Минерва, за да дойда тук и да ви победея, то е ясно. — А после да спечеля тъпата игра и да унищожа цивилизацията ви, моля.

Те се размиват.

— Брей, откровен си. Ала не твърде умен, изглежда. Връзва се. Ще ти кажа нещо, *Жътвар*. Нашият Проктор спомена, че вашият Дом не е побеждавал от години. Защо? Защото вие, касапите, сте като пожар. В първите етапи на играта изгаряте всичко, което докоснете. Унищожавате. Опожарявате. Рушите Домове, тъй като не можете да се изхранвате. Но после гладувате, защото не остава нищо за изгаряне. Обсадите. Зимата. Напредъкът в технологията. Те убиват жаждата ви за кръв, прочутата ви ярост. Та, кажи ми, защо ми е да стисна ръката на

един подпалвач, когато мога да си седя и да гледам как му свършват нещата за опожаряване?

Кимвам и разтръсквам примамката.

— Огънят може да е от полза.

— Обясни.

— Не е изключено да гладуваме, докато вие само наблюдавате, но дали няма да ни гледате от позицията на роби на друг Дом? Или ще наблюдавате от своята здрава крепост с армии, два пъти по-големи и готови да пометат пепелта?

— Не е достатъчно.

— Аз лично ще обещавам, че Дом Марс няма да допусне агресия спрямо Дом Диана, стига да не бъде нарушавано нашето споразумение. Ако ми помогнете да превзема Минерва, аз ще ви помогна да превземете Церера.

— Дом Церера... — промърморва Тамара и поглежда телохранилите си.

— Не бъдете алчни — казвам. — Ако сами нападнете Церера, и Марс, и Минерва ще ви погнат.

— Да, да — размахва тя с досада ръка. — Церера близо ли е?

— Много близо. И имат хляб. — Поглеждам кожата, с които са облечени мъжете. — Което, мисля, ще е приятно разнообразие след всичкото това месо.

Тя премества тежестта си върху пръстите и аз разбирам, че е моя. Винаги предлагай храна при преговори, отбелязвам си.

Тамара се прокашля.

— Та значи казваш, че можеш да удвоиш армията ми?

31.

ПАДАНЕТО НА МУСТАНГА

Яздя, пременен за война. Целият в черно. Косата ми е чорлава, прихваната с ремък от козе черво. Ръцете ми са покрити с налакътници от дуростомана, плячкосани в битка. Кирасата ми от дуростомана е черна и лека — тя ще отбие всяко острие освен йонен нож или бръснач. Ботушите ми са кални. Напреки на лицето ми са изрисувани черни и червени ивици. Секачът е метнат на гърба ми. Навсякъде — ножове. Девет червени изображения на кръстосани кости и десет вълка покриват хълбока на Квиет. Лея ги нарисува. Всяка кост е изваден от строя противник — често медБотовете успяват да ги излекуват и да ги хвърлят обратно във въргала. Всеки вълк е роб. Касий язди до мен. Той сияе. Дуростоманата, която получи като дар, е лъсната и блести ярко, също както мечът и косите му — те подскачат като златни пружини около царствената му глава. Все едно никога момчета не са се нареждали в кръг и не са пикали върху него.

— Брей, аз съм напълно убеден, че съм мълнията — заявява Касий. — А ти, мой замислени приятелю, си гърмът.

— Тогава аз какво съм? — пита Рок и пришпорва коня си до нас. Разхвърчава се кал. — Вятърът?

— Ти си въздух под налягане — изсумтявам. — Нагорещен.

Домът язди зад нас — всички, освен Куин и Джун, които останаха като гарнизон в нашата крепост. Рисуваме. Яздим бавно, та Минерва да разбере, че идваме. Онова, което не знаят, е, че съм бил там през нощта, броени часове преди това, а сега там е Севро. Още имам набита кал под ноктите.

Разузнавачите на Минерва се стрелват през своите скалисти хълмове. Разиграват зрелище, за да ни се подиграят, но в действителност ни преброяват, за да разгадаят по-добре стратегията ни. Ала въпреки това изглеждат объркани, когато навлизаме в тяхната територия, обрасла с висока трева и маслинови дръвчета. Толкова объркани, че прибират разузнавачите си зад стените. Никога досега не сме нападали в пълен състав, както сега. Виещите — нашите

разузнавачи, яздят напълно на показ черните си коне, а черните им наметала пърхат като гарванови крила. Нашите убийци от висшия Подбор се движат като авангард на основната войска — жестокият Викс, канарата Полукс, злобната Касандра, мнозина от бандата на Тит. Робите подтичват около собствениците си — онези, които са ги пленили.

Аз яздя най-отпред, с Касий и Антония от двете ми страни. Днес тя носи знамето. Само неколцина стрелци вардят стените и затова казвам на Касий да провери дали няма да ни нападнат от засада от двете страни, ако наоколо има някой от Минерва. Той се отдалечава в галоп.

Крепостта на Минерва е опасана от сто метра гола земя, която проливните дъждове от миналата седмица са превърнали в кал. Това е полето за убийства. Стъпиш ли в кръга, стрелците ще се опитат да ликвидират коня ти. Ако въпреки това не отстъпиш, ще се опитат да убият теб. Почти двайсет коня и от двата Дома лежат из полето. Касий поведе кърваво нападение над един боен отряд на Минерва чак до самата крепостна порта само преди два дни.

Зад полето за убийства се стеле трева. Цели океани от трева, на места толкова висока, че Севро може да се изправи в цял ръст и пак да не се вижда. Стоим в края на калния кръг сред поляна, обрасла с диви есенни цветя. Земята жвака под краката ни и Квиет изцвилва под мен.

— Пакс! — провиквам се тогава. — *Пакс!*

Запокитвам името към стените, докато главната им порта се отваря тежко, тъй тежко, както някога, през онази нощ, когато двамата с Касий се промъкнахме вътре. Мустанга излиза на кон. Тя се понася в бавен тръс през калта и спира недалеч от нас. Погледът ѝ обхваща всичко.

— Дуел ли ще има? — пита тя, ухилена. — Пакс от Мъдрата и благородна Минерва срещу Жътваря от Кървавия касапски дом?

— Толкова вълнуващо звучи от твоите уста — прозява се Антония. По нея няма и едно мръсно петънце.

Мустанга не ѝ обръща внимание.

— А сигурен ли си, че никой не се крие в онази трева и не ни причаква в засада, когато излезем, за да подкрепим нашия шампион? — пита ме Мустанга. — Трябва ли да я подпалим, та да разберем?

— Всички сме довели — отвръща Антония. — Знаеш броя ни.

— Да. Мога да броя, благодаря. — Мустанга не я и поглежда. Гледа само мен. Изглежда разтревожена, гласът ѝ се снишава. — Пакс ще те смаже.

— *Пакс, как са ти топките?* — провиквам се над главата ѝ. Тя трепва, когато внезапно вътре в крепостта забива барабан. Само че не е барабан. От портата излиза Пакс. Бойната му секира се удря в щита му. Мустанга му изкрепява да се върне и той се подчинява като куче, но ударите на брадвата по щита не секват. Договаряме се за залога: да поделим всички останали роби между двама ни. Яко възнаграждение.

— Мислех, че Красавеца ще се дуелира? — пита Мустанга, после вдига рамене. Погледът ѝ постоянно се плъзва към тревата. — Къде е онзи, лудият? Твоята сянка — онзи, водачът на глутницата вълци? В тревата ли се крие? Не ми се ще пак да изникне зад мен.

— Севро! — провиквам се аз. Една ръка се надига сред Виещите. Лицата, виращи се изпод черните вълчи наметки, са покрити с кал. Мустанга брой. И петимата Виещи са в наличност. Всъщност цялата ни войска освен един — Куин — е в наличност. Ала въпреки това Мустанга не е доволна. Трябва да изтеглим армията си на шестстотин метра от края на калния кръг. Тя ще изгори всичката трева в разстояние сто метра от мястото, където сме застанали в момента. Когато тревата изгори, опожарената земя ще бъде полето на дуела. Десет войници по неин избор заедно с десетима по мой избор ще се наредят в кръг, в който ще се бием. Останалите ѝ войници ще останат вътре в крепостта, а моите ще стоят на разстояние шестстотин метра.

— Нямаш ми доверие? — питам. — Не съм скрил войници в тревата.

— Добре. Значи никой няма да изгори.

Никой не изгаря. Когато огънят догаря и цялата територия на полето за убийства е покрита с пепел, дим и кал, аз изоставям армията си. Десетима ме придружават. Пакс удря с бойната си секира по щит, украсен с женска глава със змии вместо коса. Медуза. Никога досега не съм се бил срещу човек с щит. Бронята му е прилепнала и покрива всичко освен ставите му. Държа шокова пика в ръката, която съм боядисал в червено, и Секача си в другата, боядисан в черно.

Сърцето ми се разбумтява, докато се нареждат в кръг около нас. Касий ми махва да отида при него. Дори и в приглушената светлина той сияе цветно. Споделя ми иронична усмивка.

— Никога не спирай да се движиш! Това нещо е като *крават*. —
Оглежда Пакс. — А ти си по-бърз от това кръвогадно копеле, нали? —
Следва намигване. Той ме тупва по рамото. — Нали така, братко?

— Правилно, по дяволите. — Връщам му намигането.

— Гръм и мълния, братко! Гръм и мълния!

Пакс има телосложение на Обсидиан. Като нищо е над два метра висок и, кърваво проклетие, движи се като пантера! При това 0,37 грави той може да ме запокити на трийсет метра оттук, че и повече. Питам се доколко ли високо скача. Подскачам да си разтегна краката. Близо три метра. Без проблем мога да му отнеса главата. Земята още пуши.

— Скок-подскок, скакалец малък — мърмори той. — За последно скачаш с тия крачета.

— Какво рече? — питам.

— Казах, че за последно скачаш с тия крачета.

— Странно — измърморвам аз.

Той примига насреща ми и се намръщва.

— Кое е... странното?

— Гласът ти е като на момиче. Да не ти е станало нещо на топките?

— Ти, малък...

Мустанга се приближава в тръс с тяхното знаме и казва нещо в смисъл, че момичетата никога не се предизвиквали една друга на тъпи дуели.

— Дуелът е до...

— ... докато единият се предаде — довършва Пакс нетърпеливо.

— До смърт — поправам го аз. Всъщност няма значение. На този етап просто се ебавам с тях. Нужно ми е само да дам сигнал.

— Докато единият се предаде — потвърждава Мустанга. Тя приключва с необходимите приготовления и дуелът започва. Почти. Поредица от припуквания еква в небето и заглушава звуковия сигнал, когато Прокторите слизат при нас от Олимп. Те се спускат, въртейки се, от своята рееца се нависоко планина — идват от няколко различни кули. Днес всеки от тях носи своя знак — страхотни украшения за глава от бляскаво злато. Доспехите им са зрелищни. Не са им нужни, но обичат да се контят. Днес са си донесли маса. Тя плава върху свой

собствен гравиАсансьор, отрупана с огромни гарафи с вино и подноси с храна, и те сядат около нея за вечеря.

— Дано сме ви достатъчни като развлечение! — провиквам се нагоре. — Може ли да пуснете малко вино? От много време не съм близвал!

— Успех срещу титана, дребен смъртен! — провиква се надолу Меркурий. Бебешкото му лице се смее весело и той бавно поднася гарафа вино към устните си. Малко от него се излива от височина половин километър в небето, облива бронята ми и се стича надолу като кръв.

— Сигурно ще трябва да им разиграем шоу — дудне Пакс.

С Пакс се поглеждаме и се ухилваме искрено. Това, че всички са дошли да гледат, си е един вид комплимент. После Нептун — украшението ѝ за глава с тризъбец потреперва, докато тя поглъща пълпърче яйце — ни подвиква да почваме най-сетне и брадвата на Пакс връхлита към краката ми като страховита метла. Знам, че той иска да подскоча, защото смята да нападне напред с щита и да ме фрасне във въздуха като муха. Ето защо първо отстъпвам назад, а след това отскачам напред, когато ръката му завършва удара. И той се движи, ала нагоре, в очакване да ме пресрещне и затова се целя точно покрай десницата му и с всичка сила забивам шоковата пика под мишницата му. Тя се строшава на две. Но той не пада дори и докато токът пронизва тялото му. Вместо това ме халосва с опакото на ръката си толкова мощно, че изхвърчам през целия кръг и се пльосвам в калта. Счупен кътник. Устата ми се пълни с кръв и кал. Камшичен удар. Вече се търкалям.

Изправям се със залитане, стиснал Секача. Целият съм в кал. Поглеждам към стените. Тяхната армия се е наредила на парапета — не е удържала и е дошла да гледа как се бият шампионите. Точно това се иска. Мога да дам сигнала. Портата е отворена, ако се наложи да изпратят помощ. Най-близкият наш конник е на шестстотин метра оттук, твърде далече. Това съм го планирал. Ала не давам сигнал. Днес искам сам да постигна победа, колкото и да е себично. Моята армия трябва да знае защо водачът съм аз.

Връщам се в кръга. Нищо умно не мога да кажа. Той е по-силен. Аз съм по-бърз. Това е всичко, което сме научили един за друг. Тази битка не е като битката на Касий. Няма красива форма. Само

бруталност. Той ме трясва с щита. Стоя близо до него, за да не може да замахне с брадвата. Щитът съсипва рамото ми. Всеки удар прострелва с агонизираща болка кътника ми. Той пак се хвърля напред с щита и аз подкачам, дръпвам ръба с лявата си ръка и се мятам над него. От китката ми проблясва нож и когато прелитам над Пакс, мушвам към очите му. Не уцелвам и одрасквам забралото на шлема му.

Увеличавам малко разстоянието помежду ни, вадя нож и пробвам един познат номер. Той презрително отбива хвърчащото острие с щита си. Но когато го сваля и ме поглежда, аз съм във въздуха и се стоварвам върху щита му с цялата си тежест. Толкова е внезапно, че смъква щита надолу — само на косъм. Със свободната си ръка набутвам кал в шлема му.

Той ослепява. Едната му ръка стиска брадвата, другата — щита. С никоя от тях не може да си избърше забралото. Щеше да е много просто, ако можеше. Ама не може. Удрям го десетина пъти по китката, докато изтървава секирата. После вземам чудовищното оръжие и го фрасвам с него по шлема. Бронята все пак не се пропуква. Той за една бройка не ме праща в безсъзнание с щита си. Пак замахвам с тежката секира и най-сетне Пакс се свлича. Падам на коляно, задъхан.

После надавам вой.

Всички надават вой.

Вой еква над земите на Минерва. Вой от моята далечна армия. Вой от моите десет убийци от висшия Подбор, наредени в този дуелен кръг. Вой откъм полето за убийства. Мустанга чува ужасяващия звук зад гърба си и обръща коня си. Лицето ѝ изразява ужас. Вой от смеещите се Проктори — освен Минерва, Аполон и Юпитер. Вой от търбусите на умрелите коне сред полето за убийства — онези близо до отворената ѝ порта.

— Те са в калта! — крясва Мустанга.

Почти права е. Но мисли като Златна. Някой изпищява, щом вижда Севро и неговите Виещи да разрязват защитите кореми на мъртвите, подути коне, разпръснати из калта около портата, и да изскачат от тях. Сякаш се раждат демони — те се изплъзват от подутите черва и разрязаните стомаси. Десетина от най-добрите войници на Дом Диана излизат оттам заедно с тях. Такт с косата си на шипове изскача от корема на сивкава кобила и хуква заедно с Бурена,

Паламидата и Клоуна. Всички са на по-малко от петдесет метра разстояние от тежката и бавна порта.

Стражите на Минерва до един са се качили на бастионите да гледат дуела. Не могат да отбият внезапната светкавична атака на войниците демони, като затворят бавната си порта. Едва успяват да заредят и натегнат лъковете си, преди Севро, Виещите и съюзниците ни да се промъкнат през затварящата се врата. От другата страна на крепостта войниците на Дом Диана бавно ще се катерят по стените с въжетата, които използват, за да се качват на глупавите си дървета. Да. Сега подсвирването се чува оттам. Един страж ги е видял. Никой няма да му се притече на помощ. Моята армия напредва, дори и фалшивите Виещи, които взехме назаем от Диана и предрешихме като Севро и бандата му.

Унищожаваме Дом Минерва за минути. Високо горе Прокторите все така вият и се смеят. Струва ми се, че са пияни. Всичко приключва, преди Мустанга да успее да предприеме каквото и да било, освен да се втурне в галоп през калното поле, през все още тлеещата трева. Дузина конници препускат подире ѝ, сред тях са Викс и Касандра. Ще я хванат преди мръкнало, а аз съм виждал как постъпва Викс с пленниците и ушите им — затова яхвам Квиет и също я последвам.

Мустанга зарязва коня си в края на една горичка в южна посока. Спешаваме се и оставяме трима войници да пазят конете, ако тя завие обратно. Касандра хлътва в гората. Викс тръгва подире ми — преследва ме целенасочено, сякаш мога да знам къде се крие Мустанга. Това не ми харесва. Не ми харесва да съм в гората с Викс и Касандра. Само един нож в гръбнака, и край. И двамата са готови на това. За разлика от Полукс те вероятно ме мразят, а моите Виещи и Касий са далече. Ала все пак никакъв нож не ме застига.

Намирам Мустанга по погрешка. Две златни очи се взират от една кална яма и срещат моите. Викс е с мен. Той изругава, че имал страшен мерак да обуздае кръвогадната кобила и да я види как изглежда с юзда. Застанал там, втренчен в храстите със злобна ухилена гримаса, изглежда побъркан, извратен и зъл — като обгоряло дърво след пожар. Викс има по-малко телесни мазнини от всички, които съм виждал, и всяка вена и сухожилие играят под изпънатата му кожа. Езикът му се стрелва по свършените му зъби. Знам, че ме подстрекава, и затова го отвеждам по-далече от калната яма.

Ео не заслужаваше да умре като робиня на Обществото. И въпреки своя Цвят Мустанга също не заслужава никакви юзди.

32. АНТОНИЯ

Взех този изпит. Неизбежната война с Минерва свърши. Освен това и вкарахме в клопка Дом Диана.

Дом Диана имаше три възможности за избор преди битката. Можеха да ме предадат на Минерва и да поробят моя Дом, но аз наредих на Касий да прати отряди да изловят всеки ездач. Можеха да приемат предложението ми. Или да отидат при нашата крепост и да се опитат да я превземат. Ако бяха избрали този вариант, хич нямаше да ми пука — това беше клопка. Не бяхме оставили вътре вода и лесно щяхме да ги победим чрез обсада.

Сега те са завзели крепостта на Минерва, а ние сме навън, сред равнините. Те можеха да спазят уговорката си. Ние щяхме да вземем знамето, а те — да получат крепостта и всичките ѝ обитатели. Но знаех, че ще проявят алчност. И те я проявяват. Портата се затваря и те си мислят, че са завзели стратегически бастион. Добре. Точно затова вкарах Северо вътре с тях.

Скоро се издигат пушеци. Той унищожава складовете с храна, докато те поробват минервийците и завардват стените срещу моята армия. После замърсява кладенците с изпражнения и се скрива в подземията със своите Виещи.

Дом Диана не са свикнали с подобна война. Всъщност те никога не са напускали горите си. Да ги изчакаме да излязат, не ни коства никакви усилия. Три дни вътре — и явно все още са изненадани, че не си тръгваме. Вместо това лагеруваме на север и на юг от крепостта с конете си и палим огънове навсякъде наоколо, та да не могат да се измъкнат през нощта. Жадни са. Водачката им Тамара не ме приема. Твърде я е срам да я изловим като предателка.

Най-сетне, на четвъртия ден, Тамара ми предлага десет роби от Минерва и всички наши поробени войници, ако ѝ позволя да се прибере у дома. Изпращам Лея да ѝ каже да ходи да се шлага. Когато се връща, Лея се кикоти като дете. Отмята коси, хваща ме за ръката и

се навежда над нея, като изиграва подигравателно отчаянието на Тамара.

— *Имай достойнство!* — провиква се тя. — *Не си ли държиш на думата?*

Когато на петата нощ се опитват да се измъкнат навън, ги хващаме до един. Освен Тамара. Тя падна от коня си и бе стъпкана до смърт в калта.

— Седлото ѝ е било срязано отдолу. — Севро ми показва акуратно прерязания кожен ремък. — Такт?

— Сигурно.

— Майка му е Сенатор, а баща му — Претор. — Севро се изплюва. — Срещал съм го, като бяхме деца. Наби едно момиче почти до смърт, защото не пожела да го целуне по бузата. Откачено копеле.

— Зарежи — казвам. — Нищо не можем да докажем.

Такт е наш роб, като всички от Диана и Минерва. Дори и Пакс. С Касий и Рок сме яхнали конете и гледаме как се трудят новите ни роби — нареждат дърва и сено из цялата крепост на Минерва. Разпалват грамаден пожар и тримата се поздравяваме с победата.

— Това ще е последната ти черта за заслуги — усмихва ми се Касий. — И ставаш Прим, братко. — Той ме тупва по рамото и съзирам в погледа му само угризение, че завижда. — По-добър избор не може да има.

— Боже в небесата, през ум не ми е минавало, че ще видя красивия ни приятел откъм тази му страна — възкликва Рок. — Смирение! Касий, това ти ли си наистина?

Касий свива рамене.

— Тази игра трае само година от живота ни, може би по-малко. След това ни чакат чиракуване или академии. А после ни чака животът ни. Много се радвам, че тримата бяхме в един и същи Дом — най-накрая и тримата ще получим справедливо възнаграждение.

Стисвам рамото му.

— Съгласен.

Той все още не вдига поглед, неспособен да ни погледне в очите, а после отново проговаря:

— Аз... съм загубил тук един свой брат. Тази болка няма да стихне. Но се чувствам, сякаш съм спечелил двама нови. — Поглежда ни яростно. — Сериозно ви говоря, момчета. Кръвогадост, сериозно ви

говоря! Тук трябва да заслужим да се гордеем със себе си! Да победим още Домове, да спечелим цялата проклетата игра! Но баща ми ще има нужда от офицери за корабите в своята армада... тоест ако ви интересува. Дом Белона винаги има нужда от Претори, за да крепне силата ни.

Последното го казва плахо, все едно можем да си имаме някаква по-важна работа.

— И не се безпокой, Рок, ще спомена на баща ми за твоята поезия — смее се Касий. — Той винаги е искал да си има бард воин.

— Разбира се — отвърща патетично Рок. — Непременно да осведомиш скъпия Император Белона, че съм майстор на метафората и разбойник на съзвучието!

— Рок Разбойника... Господи! — смее се аз, а Севро пристига на кон заедно с Куин и едно момиче, яхнало кон от рода, каквато досега не съм виждал. Момичето е с торба на главата. Куин съобщава, че е пратеничка от Дом Плутон.

Името ѝ е Лайлат, открили я да чака в края на гората. Тя иска да говори с Касий.

Лайлат някога била лунолико момиче с усмихнати бузи — ала сега те не се усмихват. Хлътнали, наскоро изгорели, сипаничави и жестоки. Видяла е глад и в нея има някаква непозната ми студенина. Уплашвам се. Чувствам се като Мики, когато той ме погледна. Аз бях студен и мълчалив и той не разбираше какво съм. И тя е такава. Все едно гледаш риба от подземна река.

Лайлат изговаря бавно думите и те отзвучават във въздуха:

— Чакала ме праща.

— Наричай го с истинското му име, ако обичаш — предлагам.

— Не съм дошла да говоря с теб — отвърща тя без ни най-малък намек за емоция. — Дошла съм при Касий.

Конят ѝ е дребен и жилав, с подковани копита. Многото дрехи правят седлото ѝ меко. Не виждам други оръжия освен арбалет. Те са планински Дом — повече дрехи за по-студен климат, по-дребни коне за по-мъчни пътища. Освен ако не е измама. Карам я да ми покаже пръстена си. Траурно дърво — кипарисът на Плутон. Корените му се процеждат в земята. Два от пръстите ѝ липсват. Обгарения запечатват чуканчетата — значи имат йонни оръжия. Косата ѝ трака, когато помръдне. Не зная защо.

Тя ме оглежда мълчаливо, сякаш ме сравнява наум с господаря си.

Очевидно му отстъпвам.

— Касий ау Белона, моят господар желае Жътваря. — Преди и двамата да успеем да обелим и дума, твърде изненадани сме, тя продължава: — Жив, мъртъв, все ни е тая. В замяна на него ще получиш петдесет от тези за твоята... армия.

Тя му подхвърля два йонМеча.

— Кажи на господаря си, че трябва да дойде и сам да се изправи срещу мен — заявявам.

— С мъртви момчета не разговарям — произнася Лайлат във въздуха. — Моят господар е вдигнал мерника на Жътваря. Преди да дойде зимата, той вече ще е мъртъв. Покосен от една или друга ръка.

— Ходи се шлакай — отвърща Касий.

Тя подхвърля на Касий кесийка.

— За да ти помогне да вземеш решение.

И пак се умълчава. Куин вдига вежди и свива объркано рамене, докато извежда Лайлат.

Поглеждам кесийката в ръцете на Касий. Хваща ме параноя. Какво има вътре?

— Отвори я — казвам.

— Не. Тая е луда като Виолетова — смее се Касий. — Няма нужда да ни заразява. — Ала затъква кесийката в ботуша си. Искане ми се да му кресна да я отвори, но се усмихвам, все едно няма от какво да се тревожа.

— На нея нещо й има. Не приличаше на човек — подхвърлям нехайно.

— Приличаше на някой от нашите прегладнели вълци. — Касий замахва с йонМеча. Въздухът изпищява. — Поне се сдобихме с тези двата. Сега мога да те науча да се дуелираш както трябва. Тези пробиват и дуроброня. Опасна работа са.

Чакала знае за мен. При тази мисъл се разтрепервам. Онова, което отбелязва Рок, е още по-гадно.

— Забелязахте ли как тракаше косата й? — пита той с преbledняло лице. — В плитките й бяха заплетени зъби.

Трябва да се подготвим за среща с армията на Чакала. Това означава да сплотя войската си и да елиминирам витаещите заплахи.

Налага се остатъците от Дом Диана във Великата гора да бъдат унищожени. Имам нужда и от Дом Церера. Изпращам Касий заедно с Виешите и десетина конници да унищожат остатъка от Диана. Останалите от моята армия и робите отвеждам обратно в нашата крепост, за да се подготвя за Чакала. Още не съм съставил план, но ако той надигне глава, ще съм готов за него.

— След преспиването вътре в умрелите коне нашите Виещи сигурно ще ги прогонят от Великата гора със смрадта си! — смее се Касий, когато пришпорва коня си до главната колона и той потегля. — Ще насъскам Гоблина по тях и ще се върна още преди да си си легнал.

Севро не иска да тръгне без мен. Той не разбира защо Касий има нужда от помощта му, за да помете остатъка от Диана. Казвам му истината.

— Касий има в ботуша си кесия, онази, която му даде Лайлат. Трябва да я откраднеш.

В очите му няма осъждане. Дори и сега. Има моменти, когато се питам с какво ли съм заслужил такава вяност, а после и други, когато се старая да не предизвиквам късмета си, като оглеждам зъбите на харизания кон.

Същата нощ, докато Касий обсажда Диана във Великата гора, остатъкът от моята армия пирува зад нашите високи планински стени на Крепостта Марс. Централната кула е чиста, на площада цари веселба. Дори и на робите се дава от козето печено с мащерка и еленско, напръскано със зехтин. Аз следя за всичко. Робите забиват поглед в земята от срам, когато минавам, дори и Пакс. Виещият вълк на челото му е сломил гордостта му. Единствено Такт ме поглежда в очите. Тъмномедената му кожа е като тази на Куин, но очите му ми напомнят очите на пъклена пепелянка.

Той ми намига.

След победата ми над Пакс моите висшеПодборни като че най-сетне окончателно признаха водачеството ми, дори и Антония. Това ми напомня как се държаха с мен на улицата, след като Мики ме извая. Тук аз съм Златният. Аз съм властта. За първи път се чувствам така, откакто осъдих Тит на смърт. Скоро Фичнър ще слезе, ще вземе ръката на Прим от камъка и ще ми я връчи, и всичко ще е наред.

Рок, Куин, Лея, а сега и Полукс се хранят с мен. Дори и Викс и Касандра, които обикновено сядат с Антония, дойдоха да ми честитят победата. Те се смеят и ме тупат по рамото. Ципио, играчката на Антония, брой многобройните роби. Самата Антония не идва при мен, но кимва със златокосата си глава в знак на одобрение. Чудеса наистина се случват.

Аз съм Прим. Имам пет златни чертички. Скоро Фичнър ще дойде да ми окаже почитите. Сутринта Дом Церера ще падне. Те наброяват по-малко от една трета от нас. С тяхното жито — храна за армията ми, и крепостта им — база за операции, ще притежавам силата на четири Дома. Ще пометем каквото е останало на север, а после ще се спуснем на юг още преди да е паднал първият сняг. И тогава ще се изправя лице в лице с Чакала.

Рок идва и застава до мен. Наблюдаваме пира.

— Мислех си да целуна Лея — казва ми той изведнъж. Виждам я да се смее с няколко средноПодборни край един от огньовете. Подстригала се е късо, удостоява ни с поглед и кокетно свежда глава, когато Рок я поглежда продължително в очите. Той също се изчервява и извъръща поглед.

— Мислех, че не я харесваш. Тя върви подире ти като кученце — усмихвам се аз.

— Ами да. Отначало не ме интересуваше, защото си мислех, че се е вкопчила в мен, както човек се вкопчва в... спасителен сал, за да не потъне. Но... тя порасна...

Поглеждам го и се размивам. Не мога да спра да се смея.

Приличаме на руси вълци. По-жилави сме, откакто когато постъпихме в Института. По-мръсни. Косите ни са дълги. Имаме белези. Аз — повече от другите. Като че съм развил зависимост от червеното месо. Един от кътниците ми е разцепен. Ала се смея. Смея се, докато кътникът ми вече не издържа. Забравил съм, че сме хора, хлапета, които се влюбват.

— Е, не пропилявай първата целувка. Това е единственият ми съвет.

Предлагам му да я заведе на някое специално място. На някое място, което има значение за него или за тях. Аз заведох Ео при моята сонда — Лоран и Барлоу се майтапеха с това. Машината беше изключена, в тунел с вентилация, та не се наложи да обличаме

пържилници, само трябваше да внимаваме за пъклени пепелянки. И все пак тя се изпоти от вълнение. Косата лепнеше по лицето ѝ, по тила ѝ. Вкопчи се в китката ми страшно здраво и я пусна едва когато разбра, че съм неин. Когато я целунах.

Ухилвам се и плясвам Рок по дупето за късмет. Чичо Нарол твърди, че традицията била такава. Мен ме шляпна с плоската страна на Секача. Мисля, че лъжеше.

През нощта сънувам Ео. Рядко, като спя, не я сънувам. Двуетажните легла във високата кула на крепостта са празни. Рок, Лея, Касий, Севро, Виещите ги няма. Всичките ми приятели ги няма освен Куин. Аз съм Прим, ала се чувствам тъй самотен. Огънят пращи. Подухва студен есенен вятър. Той стене като вятъра в изоставените тунели в мината и ми напомня жена ми.

Ео. Липсва ми топлината ѝ в леглото до мен. Липсва ми шията ѝ. Липсват ми целувките по нежната ѝ кожа, ароматът на косата ѝ, вкусът на устата ѝ, докато шепне колко ме обича.

После чувам стъпки и образът ѝ се стопява.

Лея нахлува през вратата на спалното и говори като обезумяла. Почти не я разбирам. Изправям се, извисявам се над нея и полагам длан на рамото ѝ, за да я успокоя. Невъзможно. Изпод късо подстриганата ѝ коса в мен се втрещават полудели очи.

— Рок! — ридае тя. — Рок падна в скален процеп! Счупи си краката! Не мога да стигна до него!

Хуквам след нея толкова бързо, че дори не си вземам наметалото или Секача. Крепостта спи, само стражите са будни. Изхвърчаме през портата и забравяме конете. Изкрещявам на един от стражите да дойде и да ми помогне. Не поглеждам дали идва. Лея тича напред и ме води надолу в долчинката, а после нагоре по северните хълмове към планинското дърво, където напалихме първите си огньовете като племе. Мъглата е гъста, нощта — тъмна. И аз разбирам какъв тъпак съм.

Това е клопка.

Спирам да следвам Лея. Не ѝ го казвам. Не зная дали ще дойдат иззад гърба ми, затова се мятам по корем, изпълзявам в един дол и се изгубвам в мъглата. Покривам се с папрати. Сега ги чувам. Дрънчене на мечове. Стъпки и звуци от шокови пики. Псувни. Колко са? Лея, обезумяла, ме вика по име. Тя вече не е сама. Извела ме е при тях.

Чувам изгърбения Викс. Подушвам аромата на цветята на Касандра. Тя вечно натрива кожата си с тях, за да прикрие телесната си миризма.

Гласовете си подвикват един на друг в мъглата. Знаят, че съм разкрил клопката им. Как да се върна при моята армия? Не смея да помръдна. Колко ли са? Търсят ме. Ако побягна, дали ще успея да се измъкна? Или ще свърша, набоден на меч? Имам два ножа в ботушите. Това е то. Изваждам ги.

— О, Жътвар! — провиква се Антония от мъглата. Тя е някъде над мен. — Безстрашни водачо? Ох, Жътвар! Няма нужда да се криеш, миличък. Не ти се сърдим, че ни командваш, все едно си ни цар! Не сме достатъчно възмутени, че да забием ножове в очите ти. Не, никак! Миличък?

Подвикват присмехулно и се опитват да предизвикат моята суетност. Никога не съм бил кой знае колко суетен, ала те не могат да го разберат. Един ботуш стъпва близо до главата ми. Зелени очи се взират в мрака. Мисля, че ме виждат. Не ме виждат. НощОптика. Някой им е дал нощОптика. Чувам Викс и Касандра. Антония се ядосва.

— Жътвар, ако не излезеш да си играем, ще има последици! — Тя въздъхва. — Какви последици ли питаш? Ами ще клъцна гърлото на малката Лея до кокала! — Чувам скимтене, когато дръпват Лея за косата. — Любовницата на Рок...

Не излизам. По дяволите! Не излизам. Животът ми не е само мой. Той принадлежи на Ео, на моето семейство. Не мога да го захвърля — нито заради гордостта си, нито заради Лея, нито за да избегна болката от загубата на още един приятел. И Рок ли са хванали?

Челюстите ме заболят. Стискам зъби. Кътникът ми пищи. Антония няма да го направи.

Не може.

— Последен шанс, миличък мой. Не? — Чува се звук от разрязване на плът, последван от гъргорене и тупването на тяло на земята. — Жалко.

Надавам безмълвен писък, когато виждам медБот да лети в нощната мъгла. Въпреки цялата власт в ръцете ми и цялата сила в тялото ми аз съм безсилен да спра това, да спра тях.

Не помръдвам чак до ранната утрин, когато съм сигурен, че са си тръгнали. МедБотовете не са отнесли трупа на Лея. Прокторите са го

оставили, за да узная, че е умряла, да не тая надежди, че е оцеляла някак. Копелета! Тялото ѝ е крехко в смъртта. Като птиче, изпаднало от гнездото. Струпвам грамада от камъни около нея. Висока е, но няма да прогони вълците.

Не откривам тялото на Рок и не узнавам какво се е случило с него. Мъртъв ли е приятелят ми?

Чувствам се като призрак, докато си избирам пътя през планините и заобикалям крепостта, за да избегна лакеите на Антония. Хващам пътя, по който ще мине Касий на връщане от Великата гора, и се крия под храсталака, за да не ме видят. По пладне той се връща начело на малка колона от коне и роби. Щом излизам от храстите, пришпорва коня си да ме посрещне.

— Братко! — провиква се Касий. — Донесох ти подарък! — Той скача от коня и ме прегръща, а после вади един от гоблените на Диана и го мята на раменете ми. След това се дръпва назад. — Бледен си като призрак! Какво е станало? — Изважда едно листо от косата ми и може би тогава забелязва тъгата в очите ми.

Севро се приближава с коня зад гърба му, докато аз разказвам какво се е случило.

— Тая кучка! — мърмори Касий. Севро мълчи. — Горката Лея! Горката Лея! Сладурана беше! Според теб Рок мъртъв ли е?

— Не знам — отговарям. — Просто не знам.

— Кръвогадост! — клати глава Касий.

— Някой Проктор трябва да е дал на Антония нощОптика — строи догадки Севро. — Или Чакала я е подкупил. Връзва се.

— На кого му пука за това? — крясва Касий и протяга ръка. — Рок може да е ранен или мъртъв някъде там! Не схващаш ли? — Той ме подхваща за тила и долепя челото ми до своето. — Ще го намерим, Дароу. Ще намерим нашия брат.

Кимвам и усещам как в гърдите ми се разстила безчувственост.

Антония така и не се завърна в нашата крепост. Нито пък лакеите ѝ — Вискс и Касандра. Не успяха да ме убият и сигурно са избягали. Но къде?

Куин вдига ръце във въздуха и ни крещи, когато влизаме през портата.

— Кръвогадост, не знаех никой къде е! Докато се върнете, робите вече бяха повече от нас, четирима на един! Но няма нищо, няма

нищо. — Тя стисва ръката на Касий, когато той ѝ разказва какво се е случило. От очите ѝ бликват сълзи за Лея, но отказва да повярва, че Рок е мъртъв. Клати глава. — Можем да впрегнем робите да търсим Рок. Може би е ранен и се крие някъде там. Така е. Така трябва да е.

Не го откриваме. Цялата армия търси. Никаква следа. Свикваме съвещание в нашия щаб около дългата маса.

— Сигурно е мъртъв на дъното на някое дърво — казва Севро тази вечер. Едва се удържам да не го ударя. Но той е прав.

— Това е дело на Чакала — измърморвам.

— Мъчна работа — поклаща глава той.

— Я пак?

— Няма значение дали е Чакала — това иска да каже Севро. В момента не можем да предприемем нищо срещу него. Дори и да се опита да ти отнеме живота, не сме в положение да му навредим — заявява Куин. — Нека първо се оправим със съседите си.

— Тъпо — измърморва Севро.

— Каква изненада! Гоблина не е съгласен! — обажда се троснато Касий. — Приказвай, ако държиш нещо в гушата си, пигмей!

— Не ми говори отвисоко! — срязва го Севро.

Касий се подсмива.

— Не ми пикай на крака, че ми стигаш само до коленете!

— Аз съм ти равен във всяко едно отношение! — Изражението на Севро е такова, че внезапно се навеждам напред, уплашен, че от окото на Касий може да щръкне нож.

— Равен си ми? По какво? По рождение? — Касий се ухилва. — А, чакай, исках да кажа ръст, външност, интелигентност, пари? Да спра ли?

Куин изритва силно стола си с крак.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? — крясва му тя. — Няма значение, само млъкни!

Севро забива поглед в земята. Обзема ме внезапен подтик да сложа ръка на рамото му.

— Какво казваше, Севро? — пита Куин.

— Нищо.

— Стига де.

— Нищо не е казал — хили се Касий.

— Касий! — само тонът ми го принуждава да млъкне. — Севро!

Севро въздъхва и ме поглежда, бузите му са почервенели от гняв.

— Просто си мислех, че не бива да си чоплим задниците тука, докато Чакала си прави каквото си иска. — Той свива рамене. — Прати ме на юг и ме остави да върша бели.

— Бели? — пита Касий. — Какво смяташ да правиш, да убиеш Чакала?

— Да. — Севро поглежда кротко Касий. — Ще забия кинжал в гърлото му, а после ще дълбая дупка, докато видя гръбнака му.

Напрежението е достатъчно да ме изнерви.

— Не може да говориш сериозно — тихо произнася Куин.

— Сериозен е. — Челото на Касий се набръчква. — И греша. Ние не сме изчадия. Поне не ти и аз, Дароу. Преторите от Белона не са касапи в нощта. Трябва да пазим петстотингодишна чест.

— Пикня и лъжи! — махва му презрително Севро.

— Въпрос на потекло! — Касий лекичко вирва нос.

Устните на Севро се изкривяват в жестока гримаса.

— Ако се хващаш на всичко това, значи си Феичка! Да не мислиш, че татенцето ти е издрапало чак до императорска титла с честта си?

— Наречи го рицарство, *Гоблин*! — отвръща ехидно Касий. — Няма да е честно да се опиташ да убиеш хладнокръвно някого, особено в *училище*!

— Съгласен съм с Касий — нарушавам мълчанието си аз.

— Нищо чудно! — Севро рязко, внезапно става да си върви. Питам го къде отива. — Очевидно нямаш нужда от мен. Приеми всичките съвети, които можеш да поемеш.

— Севро.

— Ще претърся деретата. *Пак*. Обзалагам се, че Белона не би го направил. Ще си измърля безценните коленца. — И той се покланя подигравателно на Касий, а после излиза.

Куин, Касий и аз оставаме в щаба, докато Касий избърборва с прозявка, че трябвало да поспи, преди зората да се пукне след шест часа. С Куин оставаме сами. Косата ѝ е отрязана късо, накълцана, въпреки че бретонът се спуска чак до тесните ѝ очи. Тя се отпуска по момчешки на стола си и започва да си чопли ноктите.

— За какво си мислиш? — пита ме.

— За Рок... и за Лея. — Чувам наум гъргоренето. С него отекват и всички звуци на смъртта. *Изпукването* на врата на Ео. Мълчанието на Юлиан, докато трепереше, облян в собствената си кръв. Аз съм Жътваря и смъртта е моята сянка.

— Това ли е всичко?

— Мисля, че е редно да поспим — отговарям.

Куин мълчаливо ме изпраца с поглед.

33.

ИЗВИНЕНИЯ

Касий ме буди посред нощ.

— Севро намери Рок — казва той тихо. — Много е зле. Ела.

— Къде?

— На север. Не могат да го преместят.

Излизаме в галоп от замъка под лъчите на двете луни. Ранен зимен сняг танцува на вихрушки из въздуха. Когато поемаме на север покрай река Метас, откъм калта се чува засмукващо жвакане. Няма никакви други звуци, освен бълбукането на водата и шумът на вятъра сред дърветата. Докато избърсвам съня от очите си, поглеждам към Касий. Той е взел йонМечовете ни и внезапно в стомаха ми зейва яма, когато разбирам кое какво е. Касий не знае къде е Рок. Ала знае нещо друго. Знае какво съм направил аз.

Това е клопка, от която не мога да избягам. Сигурно в живота има такива моменти. Все едно се взираш в земята, докато падаш отвисоко. Да виждаш края си, не значи, че можеш да го избегнеш, поправиш, предотвратиш.

Яздим още двацет минути.

— Не беше изненадващо — неочаквано проговаря Касий.

— Кое?

— От повече от година знаех, че Юлиан е обречен да умре. — Снегът безшумно пада, докато шляпаме заедно в калта. Разгорещеният кон мърда между краката ми. Крачка по крачка през калта. — На изпита се издъни. Никога не е бил от най-умните, не точно както те го искаха. О, той беше мил и усещаше емоциите — можеше да усети тъга или гняв от километър. Но емпатията е качество на низшите Цветове.

Нищо не казвам.

— Има вражди, които са неизменни, Дароу. Кучетата и котките. Ледът и огънят. Август и Белона. Моето семейство и семейството на АрхиГубернатора.

Очите на Касий са втренчени напред дори и когато конят му се препъва, а дъхът му замъглява въздуха.

— Та въпреки онова, което предвещаваше новината, Юлиан се развълнува, когато получи писмото, че е приет, подпечатано с личния печат на АрхиГубернатора. И на мен, и на другите ми братя ни се струваше, че тук има нещо нередно. Никога не съм смятал, че Юлиан е от онези, които ще се класират. Обичах го, всичките ми братя и братовчеди го обичаха — но ти се срещна с него. О, ти се срещна с него — не беше с най-острия ум, но и най-тъпият не беше; нямаше да е в последния един процент. Не беше нужно да го бракуват. Но името му беше Белона. Име, омразно за нашия враг. И затова той приложи бюрокрация, използва титлата си и надлежно предоставената му власт, за да убие едно мило момче. Да откажеш на покана от Института е незаконно. А и той беше в такъв възторг, и ние — майка ми и баща ми, братята и сестрите ми, братовчедите и близките ни — така се надявахме за него. Той тренираше толкова усърдно... — Тонът му звучача подигравателно. — Но най-накрая нахраниха вълците с Юлиан. Или е редно да кажа вълка?

Той спира коня си и впива в мен изгарящ поглед.

— Как разбра? — питам, загледан напред в тъмната вода. Снежинки се разтварят в черната повърхност. Планините са само засенчени могили в далечината. Реката ромоли. Не слизам от коня.

— Че си свършил мръсната работа на Август? — засмива се Касий презрително. — Аз ти се доверявах, Дароу. И затова нямаше нужда да гледам онова, което ми изпрати Чакала. Но когато Севро се опита да ми го открадне, докато спях във Великата гора, разбрах, че има нещо. — Той забелязва реакцията ми. — Какво? Мислеше си, че си другаруваш с тъпащи?

— Понякога. Да.

— Е, тази вечер го гледах.

Холо. Покрай Рок и Лея бях забравил за пратката. И по-добре. По-добре да му се бях доверил и да не бях пращал Севро да я открадне. Може би тогава той щеше да я изхвърли. Може би щеше да е по-различно.

— Какво си гледал? — питам.

— Холо, на което ти убиваш Юлиан, *братко*.

— Чакала се е сдобил с холо — изсумтявам. — Значи неговият Проктор му го е дал. Сигурно това означава, че играта е нагласена.

Предполагам, за теб няма значение, че Чакала е синът на АрхиГубернатора и те манипулира, за да се отърве от мен.

Той трепва.

— Не знаеше, че Чакала му е син, а? Сигурно си щял да го познаеш, ако го видиш, и затова е пратил Лайлат.

— Нямах да го позная. Никога не съм се срещал с отрочето на това копеле. Преди Института той ги криеше от нас. А семейството ми ме държеше настрана от него след... — Гласът му притихва, а погледът му се потапя в далечен спомен.

— Ние можем да го победим заедно, Касий. Не бива да се разделяме...

— ... защото си убил брат ми? — Той се изплюва. — Няма ние, копеле! Слез от кръвогадния си кон.

Слизам и Касий ми хвърля единия от йонМечовете. Стоя срещу приятеля си в калта. Няма кой да ни гледа освен гарваните и луните. И Прокторите. Моят Секач е на седлото — той поне е извит, ала е безполезен срещу йонМеч. Касий ще ме убие.

— Нямах избор — казвам му. — Дано го знаеш.

— Ще гниеш в ада, копеле манипулативно! — кресва той. — Ти ми позволи да те наричам *брат*?!

— А какво би очаквал от мен? Да оставя Юлиан да ме убие при Посвещението? Ти би ли го направил?

Това го кара да се вцепени.

— Заради начина, по който си го убил. — Касий се умълчава. — Ние идваме принцове и се предполага, че тази школа ще ни научи да бъдем зверове. Но ти си дошъл звяр.

Смея се тъжно.

— А какъв беше ти, като разпори Тит?

— Не бях като теб! — крещи.

— Аз ти позволих да го убиеш, Касий, та Домът да забрави, че дузина момчета се изпикаха обилно и продължително върху лицето ти. Така че не се отнасяй с мен като с някакво изчадие.

— Ти си изчадие! — ехидно заявява той.

— Ох, затваряй си проклетия плювалник и да се свършва! Лицемер!

Дуелът не е продължителен. Тренирам с него от месеци. Той цял живот е разигравал дуели. Ударите на остриетата отекуват отвъд

течащата река. Пада сняг. Калта лепне и жвака. Задъхваме се. Парата от дъха ни се кълби. Бронята ми потраква, докато остриетата дрънчат и стържат. Аз съм по-бърз от него, движа се по-плавно. Почти уцелвам бедрото му, но той познава механиката на тази игра. С леко движение на китките отбива оръжието ми настрана, пристъпва напред и забива йонМеча си през бронята в корема ми. Той би трябвало веднага да обгори раната и унищожи нервите и да ме остави увреден, ала жив, но Касий е изключил йонния заряд и затова усещам единствено ужасно стягане, когато чуждият метал се плъзва в тялото ми, и как топлината избликва навън.

Забравям да дишам. После изпъшквам. Тялото ми потреперва. Прегръща меча. Усещам мириса от шията на Касий. Той е близо. Толкова близо, както когато придърпа главата ми и ме нарече „брат“. Косата му е мазна.

Достойнството ме напуска и заскимтявам като куче.

Пулсиращата болка разцъфва — започва като натиск, метал, изпълващ стомаха ми, и се превръща в мъчителен ужас. Треперя, за да си поема дъх, ловя въздуха с уста. Не мога да дишам. Сякаш имам черна дупка в червата. Падам назад със стон. Боли. Това е едно. А сега е друго — ужас и страх. Тялото ми знае, че така свършва животът. После мечът излиза и започват мъките. Касий ме оставя, окървавен и подсмърчащ, в калта. Всичко, което съм аз, изчезва и ставам роб на тялото си. Заплаквам.

Отново се превръщам в дете. Сгушвам се около раната. О, Господи, ужасно е! Не разбирам болката. Тя ме поглъща. Не съм мъж — дете съм. Нека по-скоро умра. Потъвам в студената, тъй студена кал. Треперя и ридаю. Не мога да се сдържа. Тялото ми действа само. Предава ме. Металът е пробил вътрешностите ми.

Кръвта ми изтича. С нея изтичат и надеждите на Танцъора, саможертвата на баща ми, мечтата на Ео. Не мога да мисля за тях. Калта е черна и студена. Толкова боли! Ео... Мъчно ми е за нея. Мъчно ми е за дома. Какъв беше вторият й подарък? Така и не разбрах. Сестра й така и не ми каза. Сега познавам болката. Никой не заслужава това. Никой! Нека пак бъда роб, нека видя Ео, нека умра. Само не това!

ЧАСТ IV

ЖЪТВАР

Стариците от Ликос казват, че когато човек го ухапе пъклена пепелянка, трябва цялата отрова да се изсмуче от раната, защото е проклета. Когато аз бях ухапан, обзалагам се, че чичо Нарол нарочно е оставил малко вътре.

34.

СЕВЕРНИТЕ ГОРИ

Агония.

И клаустрофобия.

Аз съм болен и ранен.

Болката е в сънищата.

Тя е в тъмното. Дълбоко в корема ми.

Събуждам се и изпищявам — нежна длан покрива устата ми.
Съзирам някого.

Ео? Прошепвам името ѝ и протягам ръка нагоре. Калната ми длан оцапва лицето ѝ. Ангелското ѝ лице. Дошла е да ме отведе в долината. Косата ѝ е станала златна. Винаги съм мислел, че тя би могла да е Златна. Цветовете ѝ са златни криле. На ръцете ѝ няма Червени Сигли. Взела ги е смъртта.

Изпотпявам се въпреки прииждащите дъждове и снегове. Нещо ме е подслонило. Потрепервам. Стисвам алената си превръзка за глава. По косата ми е полепнала кал. Ео я отмива. Нежно гали челото ми. Обичам я. Нещо вътре в мен кърви. Чувам Ео да си приказва сама, да приказва на някого. Не съм говорил отдавна. Имам ли време изобщо? В долината ли съм? Мъгла. Небе и огромно дърво.

Треперя и се потя. Изгний в ада, Касий! Аз бях твой приятел. Може и да съм убил брат ти, ала нямах избор. Ти, нагла шлага! Мразя го. Мразя Август. Виждам ги как заедно окачват Ео на бесилката. Подиграват ми се. Присмиват ми се. Мразя Антония. Мразя Фичнър. Мразя Тит. Мразя. Мразя. Изгарям, полудявам, потя се. Мразя Чакала. Прокторите. Мразя. Мразя себе си за всичко сторено от мен. Всичко, сторено от мен. За какво? За да спечеля една игра заради някого, който никога няма да узнае за нищо, което върша. Ео е мъртва. Няма изгледи някога да се върне и да види всичко, което съм сторил за нея.

Мъртва.

После се пробуждам. Болката е там, във вътрешностите ми. Тя ме пронизва. Но вече не се потя. Треската е минала и сърдитите червени линии на инфекцията са избледнели. Намирам се в пещера. На

педя от мен гори малък огън и лежи спяща девойка. Покрита е с кожи. Тя кротко вдихва задимения въздух. Косата ѝ е разрошена и златна. Тя не е Ео. Мустанга е.

Заплаквам безмълвно. Искам Ео. Защо не мога да я имам? Защо не мога да я върна към живот със силата на волята си? Искам Ео. Не искам това момиче до мен. Това боли още по-силно от раната. Никога не ще мога да поправа случилото се с Ео. Дори не бих могъл да командвам армията си. Не бих могъл да спечеля. Не бих могъл да победея Касий, да не споменаваме Чакала. Аз бях най-добрият Пъклолаз; тук съм нищо. Светът е твърде голям и студен. Аз — твърде малък. Светът е забравил Ео. Той вече е забравил саможертвата ѝ. Нищо не е останало.

Пак заспивам.

Когато се пробуждам, Мустанга седи до огъня. Знае, че съм буден, но ме оставя да се преструвам. Лежа със затворени очи и я слушам как тананика. Знам тази песен. Тази песен чувам в сънищата си. Ехото от смъртта на моята любов. Песента, изпята от онази, която наричат Персефона. Тананика я Ауреат — ехо от мечтата на Ео.

Разридавам се. Ако някога съм чувствал, че има Бог, то е сега, докато слушам жалните акорди. Жена ми е мъртва, ала нещо от нея е останало.

На другата сутрин заговарям Мустанга.

— Откъде си чула тази песен? — питам, без да се надигам.

— По холото — отговаря тя и се изчервява. — Едно момиченце я пееше. Успокоява.

— Тъжна е.

— Като повечето неща.

Изминали са четири седмици, разказва ми Мустанга. Касий е Прим. Зимата е дошла. Церера вече не е под обсада. Войници на Юпитер идват понякога в гората. Чуват се звуци от битка между двете суперсили на Севера — Юпитер и Марс. Юпитер на запад, Марс на изток. Откакто реката е замръзнала, те могат да я прекосяват и да се нападат един друг. Нашите мишелови са се надигнали от зимните си дерета. Нощем вият гладни вълци. Гарвани долитат от юг и се събират на ята. Но Мустанга знае много малко и аз губя търпение.

— Да те поддържам жив малко ме разсейваше — напомня ми тя. Знамето ѝ лежи под одеяло до краката ми. Тя е последната от Дом

Минерва. Все още свободна. И не ме е поробила.

— Робите са тъпи — казва ми. — А ти вече за нищо не ставаш. Защо да те правя и тъп?

Минават дни, преди да прохода. Питам се къде ли са сега ония бързаци медБотозете. Грижат се за някой, симпатичен на Прокторите, без съмнение. Аз спечелих титлата Прим, а те така и не ми я дадоха. Сега зная защо Чакала ще победи. Те се отърват от конкуренцията му.

През следващите седмици Мустанга дебне с мен из гората. Вдървено си пробивам път през дебелия сняг, ала силата ми се завръща. Тя го отдава на лекарството, което намерила да лежи на видно място под един храст. Там го е сложил приятелски настроен Проктор. Когато зърваме елена, спираме. Опъвам лъка, но не мога да изтегля тетивата до ухото си. Раната боли. Мустанга ме наблюдава. Пробвам пак. Дълбока вътрешна болка. Пускам стрелата да лети. За вечеря ядем остатъци от заек. Вкусът му е странен и от него получавам спазми. Сега постоянно имам спазми. И заради водата също. Нямаме в какво да я преварим. Нямаме йод. Само сняг и едно поточе, от което пием. Понякога не можем да запалим огън.

— Трябваше да убиеш Касий или да го пратиш някъде далече — заявява Мустанга.

— Бих предположил, че си по-благородна — отвръщам, докато дера хванатия от нас заек.

— Обичам да побеждавам. Семейна черта. А понякога измамата влиза в правилата — усмихва се тя. — Всеки път, когато си върнеш знамето, получаваш чертичка за заслуги. Затова на няколко пъти уредих то да бъде откънато от други от Дом Диана. После препусках нататък да си го върна. За една седмица се издигнах до Прим.

— Мошеничество. И все пак твоята армия те обичаше — отбелязвам.

— Мен всички ме обичат. Яж си сега проклетия заек. Кльоцав си като мъртвец!

Зимата застудява. Живеем вдън северните гори, далече на север от Церера и на северозапад от бившите ми владения. Все още не съм видял нито един войник на Марс. Не зная какво да правя, ако видя.

— Крих се от всички, освен от теб — обяснява Мустанга. — Това ме крепи жива и във форма.

— Какъв ти е планът? — питам.

Тя се засмива на себе си.

— Да съм жива и във форма.

— Справяш се по-добре от мен.

— В какъв смисъл?

— Никой от твоя Дом не би те предал.

— Защото не управлявах като теб — казва тя. — Трябва да си припомниш, че хората не обичат да ги командват. Можеш да се държиш с приятелите си като със слуги и те ще те харесват, но кажеш ли им, че са слуги, ще те убият! Във всеки случай ти твърде много наблягаш на йерархията и страха.

— Аз ли?

— Че кой друг? Бих го забелязала от километър! Ти се вълнуваше единствено от своята мисия, каквата и да е тя. Ти си като пуснатата стрела с много тъжна сянка. Още при първата ни среща разбрах, че би ми прерязал гърлото, за да получиш онова, което искаш, каквото и да е то. — Тя изчаква. — А какво искаш, между другото?

— Да победя.

— Ох, моля ти се! Не си толкова елементарен.

— А ти познаваш ли ме? — Мазнината от заека капе със съскане в огъня.

— Знам, че насън плачеш за момиче на име Ео. Сестра? Или момиче, което си обичал? Много съмнително на Цвят име. Като твоето.

— Аз съм селяндур от далечна планета. Не ти ли казаха?

— Нищо не биха ми казали. Не излизам много. — Тя махва с ръка. — Както и да е, няма значение. Има значение само това, че никой ти няма доверие, защото очевидно се интересуваш повече от своята цел, отколкото от тях.

— А ти си друга работа?

— О, съвсем друга, сър Жътвар. Аз обичам хората повече от теб. Ти си вълкът, който вие и хапе. Аз — мустангът, който те близва по ръката. Хората знаят, че с мен може да се работи. С теб? По дяволите, „убий или ще те убият“!

Права е.

Когато имах племе, се справях както трябва. Накарах всички момчета и всички момичета да ме заобичат. Накарах ги да си заработват прехраната. Научих ги как се убива коза, все едно знаех как се прави. Дадох им огън, все едно аз съм създал кибрита. Споделях с тях тайна — че ние имаме храна, а Тит — не. Те виждаха в мен своя баща. Спомням си го — личеше си в погледите им. Докато Тит беше жив, аз бях символ на доброто и надеждата. А после, когато умря... аз се превърнах в него.

— Понякога забравям, че целта на Института е да ме научи на разни неща — признавам пред Мустанга.

Трябва да се изуча по-добре от тях, не просто да ги *победя*. *Ето* как ще помогна на Червените. Аз съм момче. Глупав съм. Но ако се науча как се става водач, мога да бъда нещо повече от агент на Синовете на Арес. Мога да дам бъдеще на своите хора. Това искаше Ео.

Вълците сега са изгладнели. Вият в нощта. Щом с Мустанга убием някое животно, понякога се налага да ги подплашваме, за да си отидат. Но когато по здрач убиваме елен карибу, една глутница се спуска от северните земи. Излизат измежду дърветата като тъмни привидения. Сенки. Най-големият е едър колкото мен. Козината му е бяла. Козината на останалите е сива, вече не е черна. Тези вълци сменят козината си със сезона. Гледам как ни обкръжават. Всеки се движи със своя собствена ловкост, ала и като част от глутницата.

— Ето така трябва да се борим — прошепвам на Мустанга, докато следим приближаването на вълците.

— Да поговорим по-късно за това, може ли?

Поваляме водача на глутницата с три стрели. Останалите побягват. С Мустанга се залавяме да одерем едрия бял звяр. Щом пъхва ножа си под козината, тя поглежда нагоре. Носът ѝ е почервенял от студа.

— Робите не са част от глутницата и затова не можем да се борим като тях. Не че има значение. И вълците не постъпват както трябва. Твърде вярно следват водача си. Отрежеш ли главата, тялото отстъпва.

— Значи отговорът е в автономията — казвам.

— Може би. — Тя прехапва устна.

По-късно същата вечер дообяснява:

— Това е като ръката. — Седнала е уютно наблизко, кракът ѝ докосва моя. Толкова близо, че по гръбнака ми полазва тръпка на вина. Карибуто се пече и изпълва пещерата с хубав, гъст аромат. Навън бушува виелица, а вълчата кожа се суши над огъня. — Дай ръка. Кой ти е най-ловкият пръст?

— Те всички са ловки в различни неща.

— Не се инати.

Казвам ѝ, че е палецът ми. Тя ме кара да се опитам да захвана пръчка само с палеца си. Лесно я измъква от хватката ми. После ме кара да я хвана без палеца, само с останалите пръсти. С едно извъртане пръчката се освобождава.

— Представи си, че твоят палец са членовете на Дома ти. Пръстите са всички пленени от вас роби. Прим, или водачът, е мозъкът. Всичко върви почти кръвогадно безупречно. Нали така?

Този път не може да изтръгне пръчката от хватката ми. Оставям я и я питам какво иска да каже.

— Сега се опитай да направиш нещо повече от това просто да отвлечеш знамето. Движи си палеца обратно на часовниковата стрелка, а пръстите — по часовниковата стрелка, без средния.

Правя го. Тя се втрещва в ръцете ми и се смее невярващо.

— Магаре!

Съсипах демонстрацията ѝ. Пъклолазите са сръчни в ръцете. Гледам я, когато и тя се опитва да го повтори. Много ясно, че не успява. Разбирам.

— Ръката е като Обществото — казвам.

Такава е структурата на армиите в Института. Йерархията е подходяща за прости задачи. Някои пръсти са по-важни от други. Някои са по-способни в определени неща. Всички пръсти се контролират от висшето командване, от мозъка. Мозъкът контролира ефикасно. Той кара палеца и пръстите ти да действат заедно. Но контролът, налаган от отделния мозък, е ограничен. Представи си всеки от пръстите да имаше собствен мозък, който взаимодейства с главния мозък. Пръстите се подчиняват, но функционират независимо. На какво би била способна ръката тогава? На какво би била способна

една армия? Въртя пръчката из пръстите си и описвам сложни движения. Точно така.

Докато обяснява, тя задържа погледа си върху очите ми, а пръстите ѝ проследяват линиите на дланта ми. Зная, че иска да откликна на нейното докосване, но аз принуждавам мислите си да се вглъбят в други неща.

Тази нейна идея не влиза в урока на Прокторите.

Техният урок е за еволюцията от анархия към ред. За контрола. За системното натрупване на власт, структурата на тази власт, а после — на запазването им. Това е модел, който показва, че Управлението на Йерархиите е най-доброто. Обществото е краят на еволюцията, единственият отговор. Мустанга току-що отшлага това правило или поне показва ограниченията му.

Ако можех да спечеля доброволната преданост на робите, създадената армия изобщо нямаше да прилича на Обществото. Щеше да е по-добра. Все едно, ако Червените от Ликос смятаха, че действително могат да спечелят Лавъра, щяха да са безкрайно по-производителни. Или ако Претор на борда на звездния си крайцер можеше да използва не само собствената си гениалност, но и тази на екипажа му от Сини.

Стратегията на Мустанга е мечтата на Ео.

Сякаш ме разтърсва електрошок.

— Защо не го изпробва с пленените от теб роби?

Не откликвам на докосването ѝ и тя отдръпва ръката си от моята.

— Опитах.

После мълква за цяла нощ, а на другата сутрин започва да кашля.

През следващите няколко дни Мустанга боледува. Чувам течност да клокочи в белия ѝ дроб и ѝ давам бульон, сварен от костен мозък, вълче месо и листа в намерен от мен шлем. Изглежда, тя умира. Не зная какво да правя. Имаме много малко храна и затова излизам на лов. Но дивечът е оскъден, а вълците са гладни. Плячката е избягала от тази гора и оцеляваме, като се храним с дребни зайци. Мога само да я топя и да се моля откъм облаците да се спусне медБот. Прокторите знаят къде сме. Те винаги знаят къде сме.

Следващата седмица откривам човешки следи сред гората. Две дири една до друга. Проследявам ги до изоставен бивак с надеждата да имат храна, която мога да открадна. Там попадам на животински кости

и недогорели въглени. Няма следи от коне обаче. Значи сигурно не са разузнавачи. Клетвопрестъпници, Посрамени, нарушили обета си след поробването им. Сега има много такива...

Вървя цял час по дирите им през гората и започвам да се тревожа. Те завиват обратно и водят към познато място — към нашата пещера. Когато се връщам, вече се е мръкнало. Чувам смях откъм дома, който дяля с Мустанга. Усещам тънката стрела в пръстите си, когато я зареждам на лъка. Трябва да коленича, за да си поема въздух. Раната ме боли. Задъхвам се. Но не мога да им отпусна повече време. Не и ако са хванали Мустанга.

Те не ме виждат, когато заставам досами крайчеца на замръзналата кожа от карибу и заледения сняг, пазещ пещерата ни от стихии и погледи. Вътре огънят пука. През отдушниците, които с Мустанга майсторихме цял един ден, се процежда дим. Две момчета са седнали едно до друго, ядат остатъците от месото ни и пият водата ни.

Те са мръсни и дрипави. Косите им приличат на мазни плевели. Кожата им е изцапана и с черни точки. Някога са били красивци, убеден съм. Единият е седнал на гърдите на Мустанга. Момичето, спасило живота ми, лежи със запушена уста, разсъблечено по долни дрехи и трепери от студ. На врата на едното от момчетата има рана от ухапване и тя кърви. Те възнамеряват да я накарат да си плати за тази рана. Ножове се нажежават на огъня до червено. Едното момче очевидно се наслаждава на нейната голота. Протяга се да докосне кожата ѝ, сякаш тя е играчка, предназначена да му доставя удоволствие.

Мислите ми са първични, вълчи. Връхлита ме ужасяващо чувство, чувство, което не знаех, че храня към това момиче. Не и досега. Нужно ми е време да се успокоя и ръцете ми да спрат да треперят. Неговата ръка се плъзва по вътрешната страна на бедрото ѝ.

Прострелвам първото момче в капачката на коляното. Второто прострелвам, когато посяга за нож. Лошо се целя. Улучвам го в рамото вместо в окото. Хлътвам в заслона, стиснал ножа си за дране, готов да довърша момчетата, докато вият от болка. Нещо в мен — човечността — се е изключило и едва когато виждам очите на Мустанга, се спирам.

— Дароу... — казва кротко тя.

Дори и когато трепери, е красива — дребничкото момиче с живата усмивка, което ме върна към живота. Душата със светналия

поглед, която пази жива песента на Ео. Треперя от ярост. Ако се бях върнал десет минути по-късно, тази нощ можеше да ме сломи завинаги. Не мога да понеса още една смърт. Особено смъртта на Мустанга.

— Дароу, остави ги да живеят — проговаря тя отново, прошепва ми го, както Ео би ми прошепнала, че ме обича. Това ме ранява чак до дълбините на душата ми. Не мога да понеса звученето на гласа ѝ, преизпълнилия ме гняв.

Устните ми са се сковали. Лицето ми е вцепенено, не съумявам да се освободя от овладялата го гримаса на ярост. Извличам двете момчета навън за косите и ги ритам, докато Мустанга идва. Оставям ги да стенат в снега и се връщам, за да ѝ помогна да се облече. Усещам я съвсем крехка, докато увивам кльощавите ѝ рамене с животински кожи.

— Ножът или снегът? — пита тя момчетата, когато вече е облечена. Държи в треперещите си ръце ножовете, нажежени на огъня. Кашля. Зная какво си мисли. Пусни ги да си тръгнат и те ще ни убият, докато спим. Никой от тях няма да умре от раните си. Ако беше така, медБотовете щяха да дойдат. Или може би няма да дойдат за Клетвопрестъпници.

Те избират снега.

Радвам се. Мустанга не искаше да пусне в действие ножа.

Връзваме ги за едно дърво в края на гората и запалваме сигнален огън, та някой Дом да ги намери. Мустанга настоя да дойде, като през цялото време кашляше, сякаш се безпокоеше, че няма да я послушам. И беше права да си го мисли.

През нощта, след като Мустанга заспива, ставам, за да се върна и да убия Клетвопрестъпниците. Ако Юпитер или Марс ги открият, то те ще изпеят къде сме и ще ни пленят.

— Недей, Дароу — промълвява тя, щом дръпвам кожата от карибу. Обръщам се. Лицето ѝ наднича сред одеялата ни.

— Ако останат живи, ще трябва да се преместим — отвръщам. — А ти вече си болна. Ще умреш.

Тук ни е топло. Имаме подслон.

— Тогава сутринта ще се преместим — обещава тя. — Поиздръжлива съм, отколкото изглеждам.

Понякога това е вярно. Но този път — не.

Сутринта се будя и откривам, че през нощта се е сгушила в мен, за да се топли. Тялото ѝ е тъй крехко. То трепери като листец на вятъра. Усещам аромата на косата ѝ. Тя диша леко. Солени дири са засъхнали по лицето ѝ. Искам Ео. Иска ми се това да бе нейната коса, нейната топлина. Но не отблъсвам Мустанга. Когато я прегръщам, усещам болка, ала тя идва от миналото, не от Мустанга. Тя е нещо ново, нещо, вдъхващо надежда. Като пролет за моята тежка зима.

Когато утрото настъпва, се преместваме по-навътре в гората и правим заслон с навес от повалени дървета и утъпкан сняг до една скала. Така и не разбираме какво се е случило нито с Клетвопрестъпниците, нито с нашата пещера.

Мустанга едва заспива заради тежката кашлица. Когато се унася, сгушена в мен, аз я целувам по тила леко-леко, та да не се събуди — въпреки че тайно ми се ще да се събуди само за да знае, че съм тук. Кожата ѝ е гореща. Затананиквам песента на Персефона.

— Така и не успях да запомня думите — пошепва ми тя. Тази вечер главата ѝ е полегнала в скута ми. — Иска ми се да ги знаех!

Не съм пял, откакто съм напуснал Ликос. Гласът ми е груб и продран. Думите на песента бавно идват на езика ми.

*Слушай, слушай,
залеза си припомни
и яростта на слънцето,
и житните вълни,
как падахме, танцувахме
в зелените ливади,
не секна песента ни
за правди и неправди.*

И

*мой сине,
пламъците жежки припомни си ти —
листата бяха огън, сезонът се смени
и падахме, и падахме,
и пяхме песента,*

килия да издигнем,
дълга като есента.

И

долу в долината
чуй, жътварят жъне, жъне,
жъне,
долу в долината
чуй, жътварят пее
за дълга, дълга зима.

Момиче мое,
припомни си ти студа,
валеше дъжд, мореше ни снегът
и падахме, танцувахме
във ледения ад
на зимната им песен
под ледения такт.

Обич моя,
припомни си ти плача,
когато зимата умря
за пролетните небеса —
те тътнеха, ревяха,
ала ние във земята
засяхме своите семена,
засяхме песен
срещу алчността.

Мой сине,
тежките окови припомни си ти,
когато Златни дърпаха железните юзди —
крещяхме,
гърчехме се и пицяхме
за долината наша,
за която си мечтахме.

*И долу в долината
чуй, жътварят жъне, жъне,
жъне,
долу в долината,
чуй, жътварят пее
за отишлата си зима.*

— Странно... — прошепва Мустанга.

— Кое?

— Татко ми каза, че заради тази песен ще има размирици. Ще умират хора. Но мелодията ѝ е толкова нежна. — Тя изкашля кръв върху една одрана кожа. — Ние пеехме край лагерния огън, сред природата, където той ни пазеше от... — Отново кашлица. — ... от хорските... очи. Когато... брат ми умря... татко никога повече не запя с мен.

Зная, че тя скоро ще умре. Въпрос е единствено на време. Лицето ѝ е бледо, усмивката ѝ — немоцна. Само едно мога да направя, след като медБотозете не идват. Ще трябва да я оставя, за да потърся лекарство. Някой от Домозете може да е намерил или да е получил лекарства за инжектиране като дар. Налага се да тръгна скоро, но първо е необходимо да ѝ набавя храна.

Този ден, докато ловувам из зимната гора, някой ме следи. Сложил съм си новата бяла вълча наметка. Той също е с маскировъчно облекло. Не виждам кой е, но е там. Преструвам се, че лъкът ми има нужда от поправка, и крадешком поглеждам назад. Нищо. Тишина. Сняг. Вятърът свисти в крехките клонки. Когато отново тръгвам, пак ме следи.

Усещам го зад гърба си. Също като болката от раната в тялото ми. Преструвам се, че виждам елен, и бързо изтичвам през един гъсталак само за да се покатеря на високия бор зад него.

Чувам пук.

Той преминава под мен. Усещам го с кожата си, в костите си. Затова разклащам клоните под краката ми. Натрупалият се сняг рухва надолу. Сред снегопада се оформя разкривена кухня с формата на човек и тя ме гледа.

— Фичнър? — извиквам надолу.

Балончето му от дъвка отново се пуква.

— Можеш да слезеш, малчуган! — излайва той, деактивира призрачното си Наметало и гравиБотушите и потъва в снега. Облечен е в тънък черен термал. Работните ми дрехи, навлечени една върху друга, и смрадливите животински кожи не ме топят и наполовина толкова.

Седмици са изминали, откакто съм го виждал за последно. Изглежда уморен.

— Смяташ да довършиш започнатото от Касий ли? — питам го, щом скачам долу.

Той ме оглежда целия и се ухилва мазно.

— Изглеждаш ужасно.

— И ти. Мекото легло, топлата храна и виното не ти понасят ли? — Виждаме Олимп едва-едва между скелетоподобните клони на зимните дървета.

Той се усмихва.

— Данните показват, че си отслабнал десетина кила.

— Бебешки тлъстинки — отвръщам. — ЙонМечът на Касий ги изряза. — Опъвам лъка си и се прицелвам в него. Чудя се дали е с пулсБроня. Тя спира всичко освен пулсОръжия и бръсначи. Само откатДоспехи могат да отбият тези оръжия — и то не много ефикасно. — Би трябвало да те застрелям.

— Няма да посмееш. Аз съм Проктор, малчуган.

Стрелям в бедрото му. Само че стрелата губи скорост, преди да се удари в невидимия пулсЩит, който затрептява в цветовете на дъгата, а стрелата отскача на земята. Значи ги носят постоянно, дори и когато не носят пулсБроня.

— Брей, много си сприхав. — Той се прозява.

ПулсЩит, гравиБотуши, призрачно Наметало — изглежда, има и пулсЮмрук, и бръснач. Снегът се стопява, щом докосне кожата му. Видя ме на дървото, значи сигурно в очите му е инжектирана оптика. Термоскопи и нощно зрение със сигурност. Има си джаджа, има си и анализаторМод. Знаеше колко тежа. Сигурно знае и броя на белите ми кръвни телца. Ами спектрален анализ?

Той пак се прозява.

— Тези дни на Олимп не си доспиваме. Много сме заети по цял ден.

— Кой даде на Чакала холото как убивам Юлиан? — питам.

— Брей, не си пилееш времето.

Когато заговорих, той направи нещо и звукът се локализира около нас. Не чувам нищо извън невидимия петметров купол. Не знаех, че имат такива играчки.

— Прокторите го дадоха на Чакала — съобщава ми той.

— Кой?

— Аполон. Всички ние. Няма значение.

Не разбирам.

— Предполагам, защото протежират Чакала. Прав ли съм?

— Както обикновено. — Балончето му от дъвка се пуква. — За съжаление, просто не ти е позволено да победиш, а ти набираше инерция. И затовааа...

Моля за обяснение. Той казва, че току-що ми е обяснил. Под очите му има тъмни кръгове и те гледат уморено въпреки колагена и козметиката, с която се е опитал да прикрие умората. Коремът му е наедрял. Ръцете му са все така кльошави. Нещо го тревожи и това не е само външността му.

— Позволено? — повтарям след него аз. — Позволено? На никого не може да му е *позволено* да победи. Мислех си, че кръвогадният смисъл на всичко това е сами да си издяламе стълбата към върха. Та значи, щом на мен не ми е *позволено* да победея, на Чакала му е позволено.

— Право в целта! — Тонът му не е особено радостен.

— Тогава във всичко това няма и грам смисъл. То покварява цялото начинание! — възкликвам разгорещено. — Нарушили сте правилата!

Очаква се най-добрият сред Златните да се издигне, ала те вече са избрали победителя. Това не само съсипва Института, съсипва Обществото! Властват най-пригодните. Така казват те. А сега предават собствените си принципи, като вземат страна в училищно сбиване. Пак и отново Лавъра! Лицемерие!

— И значи, какво е това хлапе? По предопределение — Александър Велики? Цезар? Чингис хан? Уигин? — питам. — Това са шлакани глупости!

— Адрий е син на нашия скъп АрхиГубернатор Август. Единствено това е важно.

— Да, вече ми го каза, но защо трябва той да победи? Просто защото баща му има власт?

— За съжаление, да.

— Обясни по-подробно.

Той въздъхва.

— АрхиГубернаторът тайно е заплашил, подкупил и придумал всичките дванайсет от нас, докато постигнем съгласие, че синът му трябва да победи. Но трябва да внимаваме с измамата. Подборниците, истинските ми шефове, наблюдават всеки ход от своите дворци, кораби и прочее. Те също са много важни хора. После трябва да се безпокоим и заради Съвета за Качествен контрол, Суверена, Сенаторите и всичките останали Губернатори. Защото, въпреки че съществуват много училища, всеки от тях може да ви наблюдава когато си поиска.

— Какво? Как?

Той почуква по пръстена ми с вълк.

— Биометрична наноКамера. Спокойно, в момента тя им показва нещо друго. Хвърлих полеЗаглушител, а и бездруго материалът се излъчва с половин ден закъснение заради монтажа. Във всеки един друг момент всеки Подборник, всеки Белязан може да ви наблюдава, за да реши дали би желал да ви предложи чиракуване, щом всичко това приключи. О, тебе много те харесват.

Хиляди Ауреати са ме наблюдавали.

Всичките ми вътрешности, вече изстинали, се стягат.

Деметрий ау Белона, Император на Шеста флотилия, баща на Касий и Юлиан, Подборник на Дом Марс, ме е гледал как убивам единия му син и измамвам другия. Това направо ми изкарва въздуха. Ами ако бях казал на Тит, че зная, че е Червен, защото аз съм Червен? Дали са го забелязали, че казва „кърваво проклятие“? Произнесъл ли съм на глас, че съм Червен, или е било само наум?

— Ами ако махна пръстена?

— Тогава изчезваш... освен за камерите, които сме скрили на бойното поле — намига той. — Не казвай на никого. Сега, ако Подборниците разкрият схемата на АрхиГубернатора... ще платим адски скъпо. Със сигурност ще възникне напрежение между Домовете

в школата. Но, още по-важно, може да избухне Кръвна война между Август и Белона.

— А вие ще загазите, ако разберат за подкупите?

— За мен ще е смърт — и прави несполучлив опит да пусне усмивка.

— Ето защо изглеждаш така кошмарно. Ти си във вихъра на лайняна буря. А как се вписвам аз в това?

Той изхихиква ехидно.

— Мнозина Подборници те харесват. На тези от Дом Марс се полага първи да ти предложат чиракуване, но можеш да одобриш и предложения извън Дома. Ако умреш, те ще са много нещастни. Особено Мечът на Дом Марс. Името му е Лорн ау Аркос — несъмнено си чувал за него. Примно добър е с бръснача.

— Как... се... вписвам... аз? — повтарям.

— Не се вписваш. Остани жив. Не се пречкай на Чакала. Иначе Юпитер или Аполон ще те убият, а аз с нищо няма да мога да ги спра.

— Значи те са негови кучета пазачи, а?

— Да, наред с други.

— Ама ако ме убият, Подборниците ще разберат, че нещо не е наред.

— Няма. Аполон ще използва други Домове за целта или сами ще го извършим и ще изрежем кадрите от наноКамерите. Аполон и Юпитер не са глупаци, затова не се бързай с тях. Остави Чакала да си играе и ще имаш бъдеще.

— Както и ти.

— Както и аз.

— Разбирам — кимвам.

— Добре, добре! Бях сигурен, че ще проявиш разум. Да знаеш, много от Прокторите те харесват. Даже и Минерва. Отначало те мразеше, но тъй като ти пусна Мустанга, тя можа да остане на Олимп. Така срамът е много по-малък.

— Позволили са й да остане на Олимп? — питам невинно.

— Естествено. Така е по правилата на Института. След като победят твоя Дом, Прокторът си заминава у дома, за да си поеме последиците и да обясни къде е грешката на Подборниците. — Усмивката на Фичнър се разкривява, когато забелязва внезапно светналия ми поглед.

— Значи ако техният Дом е унищожен, те трябва да напуснат? А тези, които искат смъртта ми, са Аполон и Юпитер, казваш?

— Не... — проронва той умолително, внезапно доловил заплахата в гласа ми.

Накланям глава.

— Не?

— Не... не можеш! — изломотва той объркано. — Току-що ти казах, че Мечът на проклетия Дом Марс те иска за чирак! А има и други — Сенатори, Политици, Претори. Не искаш ли да имаш бъдеще?

— Искам да откъсна топките на Чакала. Това е всичко. После ще си намеря чиракуване. Струва ми се, че ако го направя, ще е впечатляващо.

— Дароу! Прояви разум, човече!

— Фичнър, моите приятели Рок и Лея умряха заради това, че АрхиГубернаторът се намесва! Да видим дали ще му хареса, като направя сина му Чакала свой роб.

— Ти си луд като Червен! — клати глава той. — Бъзикаш се с препитанието на Прокторите. Никой не е доволен от сегашното си положение. Всички те също чакат да се издигнат. Ако заплашиш бъдещето им, Аполон и Юпитер ще слязат и ще ти отрежат главата!

— Не и ако първо унищожа Домовете им. — Намръщвам се. — Защото, ако успея, те не трябва ли да напуснат? Така било по правилата — каза ми го един, на когото мога да разчитам. — Плясвам с ръце. — *Виж*, имам още една приятелка, която умира, и бих искал да получа антибиотици. Примно ще е, ако можеш да ми дадеш.

Той се опулва насреща ми.

— След всичко това, защо да ти давам?

— Защото досега си бил един пиклив стиснат Проктор. Дължиш ми дарове. А трябва да се погрижиш и за бъдещето си.

Той се засмива пораженчески.

— Тъй си е!

Вади лекарство за инжектиране от аптекката, закрепена на крака му, и ми го подава. Забелязвам как пулсБронята не ми причинява болка, когато ръката му докосва моята. Значи могат да ги изключват. Благодаря му, като го тупвам сърдечно по рамото. Той завърта очи. Бронята е изключена по цялото тяло. После се включва. Чувам

микрожуженето от кръста му, където е закрепен генераторът. Сега, когато имам врагове Проктори, е полезно да го знам.

— Е, какво ще правиш? — пита Фичнър.

— Кой е по-опасен? Аполон или Юпитер? Бъди честен, Фичнър.

— И двамата са същински изчадия. Аполон е по-амбициозен. Юпитер е елементарен — той просто се кефи да се прави на бог.

— Значи първо Дом Аполон. След това ще смачкам и Юпитер. А когато те се махнат, кой ще закриля Чакала?

— Чакала — смее се той.

— Тогава ще видим дали наистина заслужава да победи.

Преди да си тръгна, Фичнър подхвърля едно пакетче на земята.

— Не че сега има значение, но ми дадоха това. Поръчаха ми да ти предам: да знаеш, че твоите приятели не са те изоставили.

— Кой?

— Не мога да кажа.

Който и да му го е дал, той ми е приятел, защото в кутията е моят Пегас, а вътре в него — хемантовият цвят на Ео. Окачвам огърлицата на врата си.

35.

КЛЕТВОПРЕСТЪПНИК

Моите приятели са с мен. Какво ли искат да ми кажат с това? Кои приятели? Синовете на Арес? Или тайнственият приятел е говорел по-общо и е намеквал за онези, които подкрепят шансовете ми в Института? Дали знаят какво означава Пегасът? Или просто са ми дали нещо, което според тях може да ми липсва?

Толкова много въпроси и никой от тях не е важен. Те са извън играта. Играта. Какво друго има освен играта? Всички истински неща на света, всичките ми връзки, всичките ми стремежи и нужди са обгърнати от тази игра, от моята победа. За да победя, имам нужда от армия, но тя не може да бъде съставена от роби. Не и отново. Сега се нуждая от последователи, не от роби — каквато нужда ще имам и начело на въстание.

Човекът не може да бъде освободен от същата неправда, която го е поробила.

Седмица след като инжектирам Мустанга и треската ѝ минава, поемаме на север. Колкото повече вървим, толкова повече укрепват силите ѝ. Кашлицата престава, живата ѝ усмивка се завръща. Понякога ѝ трябва почивка, но скоро вече може и да ме задмине. И ми дава да го разбере. Вървим и вдигаме възможно най-голям шум, за да привлечем плячката си. На шестата нощ наклаждаме за пореден път отвратително голям огън и за първи път си похапваме.

Клетвопрестъпниците идват покрай един поток и използват ромола му, за да заглушат приближаването си. Веднага ми стават симпатични. Ако огънят ни не беше клопка, щяха да ни изловят неподготвени. Но той е клопка и когато двамата излизат на светло, проявяват достатъчно ум да оставят още някой в тъмното. Чувам как поставя стрела на тетива. После долита изскимтяване. Мустанга се заема с онзи в тъмното. Аз — с другите двама. Изправлям се върху своята пряспа, от вълчата ми наметка се ръси сняг и ги събарям изотзад с плоския край на лъка си.

По-късно удареният от Мустанга се държи за подутото око край нашия огън, докато аз разговарям с водачката им. Тя се казва Милия — висока върба с издължено конско лице и леко прегърбени рамене. Дрипи и откраднати кожи прикриват костеливото ѝ тяло. Другият, който не е пострадал, се казва Дакс. Нисък, миловиден, с три измръзнали пръста. Даваме им още кожи и мисля, че това изцяло променя разговора.

— Разбирате, че можем да ви поробим, нали? — пита Мустанга, размахала знамето си. — И когато играта приключи, ще сте двойни Клетвопрестъпници и ще ви избягват двойно повече.

На Милия като че ли ѝ е все едно. На Дакс не му е. Другият само следва Милия.

— Пука ми колкото за плъхова пишка. Веднъж, дважд, все тая — казва Милия. Всички носят знака на роби на Марс. Не ги разпознавам, но пръстените им показват, че са от Дом Юнона. — По-добре да бера срам, отколкото да си охлузя коленете. Познаваш ли баща ми?

— Не ми пука за баща ти.

— Баща ми — упорства тя — е Гай ау Трах, Правосъдник на южното марсианско полукълбо.

— Пак не ми пука.

— А неговият баща беше...

— Не ми пука.

— Значи си глупак! — изрича провлечено тя. — Двоен глупак, ако мислиш да ме направиш своя робиня. През нощта ще те заколя!

Кимвам на Мустанга. Тя изведнъж се изправя със знамето в ръка и го допира до челото на Милия. Знакът на Марс се превръща в знака на Минерва. После Мустанга изтрива белега на Минерва и челото на Милия вече е само мръсотия и злато. Дакс се облещва.

— Дори и ако те освободя? — питам аз Милия. — Пак ли ще ме заколиш?

Тя не знае какво да каже.

— *Мили* — обажда се тихо Дакс. — Какво мислиш?

— Без робство — дообяснявам аз. — Без бой. Ако копая кенефна яма, аз също копая кенефна яма за лагера. Ако някой те заколи, аз заколвам тях. Е, ще постъпиш ли в нашата армия?

— В *неговата* армия — поправя ме Мустанга. Поглеждам я намръщено.

— А кой е той? — пита Милия, без да откъсва очи от лицето ми.
— Той е Жътваря.

Минава седмица, докато съберем десетима Клетвопрестъпници. От моя гледна точка тези десетимата вече са дали да се разбере, че не искат да бъдат роби. Затова може и да харесат първия човек, който им дава цел, храна, кожи и който не настоява да му лижат ботушите. Повечето са чували за мен, но всички са разочаровани, че прочутият Секач, с който съм победил Пакс, не е у мен. Момчето явно се е превърнало в легенда. Казват, че вдигнал на ръце кон с ездача му и ги запокитил в Аргос, когато робите на Марс се били с тези на Юпитер.

Докато растем на брой, се крием от по-големите армии. Марс може да е моят Дом, но след като Рок умря, а Касий ми стана враг, от моите приятели там са останали само Куин и Севро. Може би и Полукс, но той се обръща натам, накъдето духа вятърът.

Не мога да бъда с моя Дом. Там няма място за мен. Може да съм бил техният водач, но помня как ме гледаха. А сега е жизненоважно те да узнаят, че съм жив.

Въпреки войната между Марс и Юпитер здравата крепост Церера се издига непобедена край реката. Зад високите зидове все още се вие димът от хлебните фурни. Конни бойни отряди от двете армии бродят из равнините около Церера и пресичат замръзвания Аргос, когато си поискат. Сега носят йонМечове със слаб заряд и могат да се осакатяват и да си прилагат електрошок само с едно докосване на метала. МедБотове пицят над бойното поле, когато сблъсъците прерастват в сбивания, и лекуват ранените ученици, които кървят или стенат със счупени кости. Първенците на всяка армия носят йонБрони, за да ги пазят срещу новите оръжия. Конне се блъскат. Летят йонСтрели. Роби се суятят и се млатят един друг с по-стари и по-прости оръжия из обширната равнина, разделяща планините и голямата река Аргос. Грандиозно зрелище — ала глупаво, толкова глупаво!

Наблюдавам с Мустанга и Милия как два бронирани бойни отряда от Марс и Юпитер се устремяват един срещу друг по равнината пред кулата Фобос. Плющят вимпели. Конне тъпчат дълбокия сняг. Зашеметяващите електрически разряди на копия проблясват върху широки щитове и брони. Ослепителни мечове се удрят в други остриета като техните. ВисшеПодборни се бият с висшеПодборни.

Роби тичат на групи по стотици, сблъскват се помежду си — пионки в тази великанска партия шах.

Виждам Пакс в грамадни, ръждясали тъмночервени доспехи, толкова древни, че приличат на пържилник. Разсмивам се, когато той се захваща с един кон. Но ако някога е съществувал образ на идеалния рицар, то това не е Пакс. Не, това би бил Касий. Сега го забелязвам. Доспехите му сияят, докато той зашеметява противник след противник, носейки се в галоп сред вражеската войска, мечът му свисти наляво и надясно и проблясва като огнен език. Той може да се бие, ала съм шокиран колко глупаво го прави — благородно се гмурва право в търбуха на врага с отряд копиеносци и пленява врагове. А после оцелелите войски се прегрупират и му отвърщат по същия начин. И пак, и пак, без нито една от страните да надделее.

— Какви идиоти! — казвам на Мустанга. — Всичките тези красиви доспехи и мечове ги заслепяват. Знам. Може би ако се сблъскат един с друг още три-четири пъти, току-виж, сработило.

— Те имат тактика — отвърща тя. — Виж, ето там са в клиновиден строй. А там — маневра за заблуда, която ще премине в широка атака по фланга.

— И все пак съм прав.

— И все пак не грешаш. — Тя наблюдава известно време. — Сякаш се повтаря нашата малка война, само дето ти не тичаш насамнатам и не виеш срещу хората като вълк, пощурял от луната. — Мустанга въздъхва и обгръща раменете ми. — Ех, доброто старо време!

Милия ни гледа, набърчила нос.

— Тактиката печели битки. Стратегията печели войни — заявявам.

— Оооо! Аз съм Жътваря. Бог на вълците. Крал на стратегията. — Мустанга ме щипва по бузата. — Ти си такъв сладур, че направо е прекалено!

Шляпвам я и я отблъзвам. Милия завърта очи.

— Е, каква е стратегията ни, милорд? — пита ме Мустанга.

Колкото повече протакам всеки конфликт с врага, толкова повече шансове имат Прокторите да ме съсипят. Трябва да се издигна като ракета! Това не й го казвам.

— Бързината е нашата стратегия — отвърщам. — Бързината и крайните предразсъдъци.

На другата сутрин боен отряд от Дом Марс открива моста над Метас блокиран от дървета, нападали през нощта. Както се очаква, отрядът обръща конете и се връща в крепостта, уплашен, че може да е някаква клопка. Техният караул във Фобос и Деймос не може да ни забележи — те се взират надолу и изпращат димни сигнали, че в пустите широколистни гори край моста няма врагове. Не ни виждат, защото сме залегнали по корем в една и съща поза сред гората на петдесет метра от моста още преди да се зазори. Всеки от моите Клетвопрестъпници сега си има бяла или сива вълча наметка. Мина седмица, докато намерим вълците, но може би това е за добро. Ловът създаде връзка между нас. Десетимата ми войници са разнородна компания. Лъжци, порочни измамници, които биха предпочели да съсипят бъдещето си пред това да са роби в тази игра. Значи горда, практична, но не особено почтена тайфа. Тъкмо каквато ми трябва. Лицата им са боядисани в бяло с птичи курешки и сива глина и затова приличаме на призрачни зимни зверове, когато парата на дъха ни бълва от ухилената ни паст.

— Те обичат да бъдат ценени от някого, който вдъхва страх — каза ми Милия предната вечер с глас, студен и крехък като ледените висулки, увиснали по трепетликите. — Както и аз.

— Марс ще лапне стръвта — прошепва ми сега Мустанга. — В Дома не е останал кой знае колко мозък.

Не и след като Рок вече го няма. Тя избра място в снега близо до мен. Толкова близо, че кракът ѝ е изпънат до моя, а лицето ѝ, извърнато настрана, докато лежи по корем, е само на педя от моето под белите ни наметки. Когато вдишвам, въздухът вече е стоплен от диханието ѝ. Мисля, че сега за първи път ми хрумва да я целуна. Прогонвам тази мисъл и призовавам образа на палавите устни на Ео.

Пладне е, когато Касий изпраща войска — главно роби, защото се страхува от засада — да разчисти нападалите дървета от моста. Всъщност Касий играе твърде хитра игра. Тъй като е убеден, че се бие срещу Юпитер, предположил е, че изчакват прикрити, за да се втурнат във внезапна кавалерийска атака, след като мостът бъде разчистен.

Затова праща конници да заобиколят реката, да поемат на юг из планините и да завият обратно от другата страна на моста близо до Фобос, за да връхлетят неочаквано върху кавалерията, която, според него, ще дойде откъм Великата гора или от равнините. Милия, това находчиво момиче, ми праща вест за този конен ход под формата на вой от своята наблюдателница на около километър оттам, където, скрита сред високите борове, варди на пост. Време е да се размърдаме.

Не вием и не крецим, когато ние единайсетимата хукваме през обезлистената гора към трудещите се роби. Четирима висшеПодборни на коне следят работата. Единият е Ципио. Ускоряваме ход. Все по-бързо се приближаваме по фланга през голите дървета. Те не ни виждат. Разпръсваме се. Надпреварваме се един с друг кой ще нанесе първия удар.

Печеля аз.

Подскачам пет метра над земята при ниското грави, изхвърчам от гората като обладан от демон и удрям Ципио по рамото със затъпен меч. Той пада от седлото. Конете цвелят. Мустанга поваля още един висшеПодборен с копието си. Моята войска се втурва напред, безмълвна и прикрита под бели и сиви сенки. Още двама от моите Клетвопрестъпници скачат върху конете на висшеПодборни и халосват ездачите с тояги и затъпени брадви. Заповядал съм да не се убива. Приключваме за четири секунди. Конете нямат представа къде са се дянали ездачите им. Моята войска прехвърча покрай тях и връхлита върху робите, разчистващи моста от повалените дънери. Половината дори не ни чуват, докато Мустанга превръща шестима от тях в роби на Минерва и им заповядва да ни помогнат да озаптим останалите. Тогава се разнасят крясъци и робите на Марс обръщат брадвите си срещу моята войска.

Тези от Минерва разпознават Мустанга и тя ги освобождава, като премахва знака на Марс. Все едно приливът се обръща. Шестима роби са наши. Те нападат останалите роби на Марс и ги приковават към земята, а Мустанга притичва и им слага своя знак. Осем — чрез същия процес. Десет. Единайсет и тогава един-единствен ни създава неприятности. И той е наградата. Пакс. Без броня, слава богу. Дошъл е тук да се труди, ала въпреки това са нужни седмина от нас, за да го повалят на земята. Той реве и креци името си. Скачам върху него и забивам юмрук в лицето му. Плюя и се смее, докато се трупаме отгоре

му и накрая дванайсет от нас притискат към земята генетичното чудовище. Мустанга го освобождава от знака на Марс и ревът му преминава в смях, толкова висок и пронизителен, че звучи като момичешки.

— *Свободаааа!* — изревава той, скача и търси кого да осакати. — Дароу ау Андромед! — крясва ми, готов да смачка лицето ми, ала Мустанга му изкрещява да мирува.

— Той е на наша страна! — обяснява тя.

— Вярно ли? — пита Пакс и усмивка разцепва грамадното му лице. — Ама че новина! — И той ме награвва в мечешка прегръдка. — *Свободаааа*, братя... и сестри! Сладка свобода! — Зарязваме Ципио и останалите висшеПодборни да пъшкат на земята.

Димни сигнали се издигат над Фобос и Деймос, когато хукваме през гористата долина към планините джуджета на север, преди конниците от Марс да успеят да заобиколят блокирания мост и да ни нападнат. Караулът е видял всичко. И сигурно са изпаднали в ужас. Всичко стана за по-малко от минута. Пакс не спира да се смее като момиче.

Внезапното изтощаване на техните редици ще предизвика смут в Дом Марс. Но ми е нужно повече. Имам нужда те да заменят представата си за мен — несъвършения водач — с идеята за нещо свръхестествено, което са неспособни да проумеят. Трябва да бъда като Чакала — безименен свръхчовек.

Същата нощ се изплъзвам по снега на север от крепостта Марс. Ездаци патрулират из долината. Тревата заглушава нощем тропота на копитата им. Чувам как дрънчат сбруите им в мрака. Не ги виждам. Моята вълча наметка е бяла като падащия сняг. Вдигнал съм главата и приличам на пазител от по-студените кръгове на ада. Скалата е по-стръмна, отколкото си я спомням. Едва не падам, докато се катеря по снежния вертикал. Стигам до стената на крепостта. По бастияните пламтят факли. Вятърът раздухва пламъците. Мустанга трябва да е наоколо, за да запали огъня.

Свалям наметката си и я сгъвам на кълбо. Кожата ми е намазана с въглен. Пъхам металните щипци във фугите между камъните. Все едно отново се качвам на сондата си, само дето съм по-силен и не съм облечен с пържилник. Лесна работа! Пегасът се удря в гърдите ми,

докато се набирам нагоре. Дори не съм се задъхал, когато шест минути по-късно се изкатервам до върха.

Пръстите ми се вкопчват в камъка точно под бастионите. Увисвам и се ослушвам към минаващия страж. Робиня е, разбира се. И не е глупава. Тя ме вижда как се прехвърлям през бастиона и опира копие в гърлото ми. Показвам пръстена си на Марс, той проблясва и допирам пръст до устните си.

— Защо да не извикам? — пита тя. Някога е била от Минерва.

— Казаха ли ти да пазиш стената от врагове? Да, убеден съм. Но аз съм от Дом Марс. Пръстенът го потвърждава. Значи не мога да бъда враг, нали?

Тя се мръщи.

— Прим ми каза да пазя стените от натрапници и да ги убивам или да извикам...

— Това е моят Дом. Аз съм от Дом Марс. Аз съм твой господар и *настоявам* да продължиш да вардиш стените от натрапници. Това е заповед! — Намигам ѝ. — Кълна се, че Виргиния ще се зарадва, ако спазваш буквално заповедите!

Щом чува истинското име на Мустанга, тя накланя глава и ме оглежда от глава до пети.

— Моята Прим е жива?

— Дом Минерва не е паднал — казвам.

Момичето се усмихва така, че лицето му едва не се разцепва на две.

— Ами... тогава... сигурно това е твоят Дом. Не мога да ти попреча да влезеш. Длъжна съм да спазвам клетвата си да се подчинявам! Чакай... Познавам те! Казаха, че си умрял.

— Благодарни на своята Прим, че мога да си поема дъх.

От нея научавам, че членовете на Дома нощем спят, а робите охраняват крепостта. Това е проблемът с робите. Толкова се стремят да намерят начин да заобикалят задълженията си и толкова напират да споделят тайни! Оставям я и се промъквам в централната кула с ключа, който тя случайно изтърва в ръката ми.

Докато влизам в своя Дом крадешком, се изкушавам да направя визита на Касий. Но не съм дошъл да го убия. Насилието е изходът на глупака. Понякога съм глупак, но тази вечер се чувствам умен. Освен това не съм тук, за да крада знамето. Него ще го пазят. Не. Дошъл съм

да им напомня, че някога се бояха от мен. Че аз съм най-добрият от всички тях. Че мога да ходя където си искам и да правя каквото си искам.

Оставам в тъмното, въпреки че мога да използвам същия довод срещу всеки техен страж — роб. Вместо това изрязвам Секач на всяка врата в централната кула. Промъквам се в щаба и изрязвам Секач върху грамадната маса там, за да създам мит. После изрязвам череп върху стола на Касий и забивам нож дълбоко в дървената му облегалка, за да създам мътва.

Когато напускам, така както съм дошъл, виждам как склонът на хълма северно от крепостта избухва в пламъци. Клонките, струпани във формата на Секача на Жътваря, пламват жарко в нощта.

Сеvro, ако още е с Марс, ще ме открие. А помощта на това копеленце ще ми е от полза.

36.

ВТОРИ ИЗПИТ

За да имам армия, трябва да мога да я изхраня. Затова ще превзема фурните на Церера, за които ламтят и Юпитер, и Марс — и ще го направя със скорост и върховна агресия.

Новите членове на нашата банда от Дом Минерва смятат за напълно разумно да приемат моята власт. Не се самозалъгвам. Да, те се впечатлиха от това как скрих моите Виещи в умрелите коне преди месеци и си спомнят, че победих Пакс. Но ми се подчиняват единствено защото Мустанга ми има доверие. Засега оставяме тези от Дом Диана роби. Трябва да спечеля доверието им. Странно, Такт единствен като че ми вярва. Но пък лаконичният младеж се разсипа в усмивки, като преди месец му казах, че ще го зашия вътре в умрял кон. Има още двама от Диана, които заших. Другите ги наричат „Умрелите коне“ и всеки от тях носи плитка от бял конски косъм. Струва ми се, че малко не са в ред.

Ако нещо съществува в горите и в планините, то е изобилието от вълци. Ловуваме ги, за да обучим новите попълнения в нашата армия на моя начин на водене на битка. Никакви лъскави кавалерийски атаки. Никакви проклети копия. И, разбира се, никакви тъпи правила за намеса. Всички получават наметки — те вонят, след като изсъхнат и изстържем разложената плът. Всички освен Пакс. Още не се е родил вълк, достатъчно едър за него.

— Дом Церера знае що е обсада — казва Мустанга. Права е. Нощем като че повече техни войници са будни, отколкото денем. Следят за неочаквани атаки. Всяка нощ пламтящи купчини прахан осветяват основите на стените им. Кой знае откъде сега са се сдобили с кучета. Те дебнат край зъбците на стените. Пътят откъм водата се охранява, откакто много отдавна се опитах да вкарам Севро вътре през тоалетните по време на тайната атака, която организирах, докато воювахме с Минерва. Той едва ми го прости. Учениците от Церера вече не излизат навън. Научили са какви са рисковете на боя срещу по-силни Домове на открито. Ще се затворят вътре за зимата, а когато

студът и гладът са отслабили силите на другите Домове, ще излязат напролет от своята крепост — силни, подготвени и организирани.

Само дето няма да оцелеят до пролетта.

— Значи нападаме денем? — досеща се Мустанга.

— Естествено — отвърщам. Понякога се питам защо изобщо си правим труда да разговаряме. Тя знае мислите ми. Дори и най-безумните.

Тази идея е особено безумна. Упражнявахме я цял ден на една поляна в Северните гори, след като подравнихме с брадва гредите. Този план е възможен благодарение на Пакс. Провеждаме състезания, за да видим кой най-добре пази равновесие върху дървото. Побеждава Мустанга. Милия с конската физиономия е втора и се изплюва, сърдита, че не е победила. Трети съм аз.

Също както когато заложихме капана за Дом Марс, предната нощ се промъкваме близо, доколкото ни стиска, и се заравяме в дълбокия сняг. Двамата с Мустанга отново сме в двойка и се гушим един в друг под снега. Такт се опитва да привлече за партньорка Милия, но тя го праща да ходи да се шлага.

— От нормална гледна точка аз се опитвах да ти направя услуга — измърморва той на Милия, докато се мушка под смрадливата мишница на Пакс. — Каквато си хубавица — като брадавицата на гаргойл, кога друг път ще имаш шанса да се натискаш с такива като мен? Неблагодарна свиня!

Мустанга и останалите момичета изсумтяват присмехулно. После нощната тишина и студът на откритата ледена равнина забиват зъби в нас и замлъкваме.

Идва утрото. Двамата с Мустанга треперим, сгушени един в друг, а прясно натрупалият сняг заплашва да провали плана ни и да ни зарови още по-дълбоко сред равнината. Но вятърът се трае и снежинките не ни погребват твърде надълбоко, докато се въртят из въздуха. Аз се събуждам пръв, макар да не помръдвам. И скоро след като прогонвам с прозявка и последната следа от съня, моята армия се буди органично — всеки ученик, като се събужда, разбутва с мрънкане другия и накрая се образува змия от подсмърчащи и кашлящи Златни, заровени заедно в плитък тунел под снежната повърхност. Не ги виждам, ала чувам как се будят въпреки воя на виелицата.

През нощта дебелите ми наметки са се заледили. Ръцете на Мустанга са пъхнати под моите кожи и топят страната ми. Дъхът ѝ пари врата ми. Когато се размърдвам, тя се прозява и се отдръпва мъничко, докато се изпъва като котка под снега. Снегът между нас става рохкав.

— Кръвогаден ад, каква мизерия! — мрънка Дакс, спътникът на Милия. Не го виждам в нашия снежен тунел.

Мустанга ме сръчкава. Едва различаваме Такт, свит под мишницата на Пакс. Двамата мъже се гушкат като влюбени и щом заледените им клепачи се отварят, отскачат един от друг.

— Питам се кой ли е Ромео — прошепва Мустанга с простинало гърло.

Изкисквам се и издълбавам дупка в покрива на нашия тунел, за да видя, че моята банда от двайсет и четирима души е сама сред равнината, ако не броим ранноутринните конни разузнавачи в далечината. Няма да ни създадат проблеми. Вятърът вее откъм северната част на реката и забива зъби в лицето ми.

— Готов ли си за това? — пита ме ухилена Мустанга, когато си прибирам главата в нашия заслон. — Или ти е много студено?

— В езерото, когато за пръв път те надхитрих, беше по-студено — усмихвам се аз. — Ех, стари времена!

— Всичко това бе част от големия ми план да спечеля доверието ти, мънико. — Тя се усмихва дяволито. Вижда тревогата в очите ми, затова ме стисва за бедрото и се приближава, та другите да не чуят. — Мислиш ли, че щях да клеча с теб тук в снега, ако можеше да стане провал с тоя план? Нямаше. Обаче ми се смръзват костите, а вятърът утихва, тъй че да вървим, Жътварю.

Отброявам предстартово и ставаме, около нас снегът се рони, вятърът брули лицата ни и притичваме стотината метра до стените през равнината. Всичките двайсет и четирима. Отново безмълвни. Вятърът духа на пристъпи. Носим по средата дългата греда, прилепени до нея, също като през нощта, когато тя споделяше тунела с нас. Тежка е, но сме двайсет и четирима, а родителите на Пакс са му дали такива гени, че, кърваво проклятие, той може да събаря на земята коне! Задъхваме се. Краката ни горят. Скърцаме със зъби, докато дървото тежи на раменете ни в дълбокия сняг. Напредваме с мъка. Откъм стената се разнася вик. Самотен, глух зов, който отеква в скованото

зимно утро. Още викове. И още. Лай. Смут. Край нас просвистява стрела. Тъй тихо и злокобно е. После — още една. Изумително как е притихнал светът, докато стрелите летят и носят смърт. Вятърът отново е замрял. Слънцето наднича иззад струпаните облаци и ни окъпва утринна топлина.

Вече сме до стената. Зад каменното укрепление и от кулите ехтят все по-надалече викове. Сигнален рог. Кучешки лай. От парапетите полита сняг, когато стрелците се навеждат над каменните зъбци. Една стрела трепери, забита в дървото до ръката ми. Някой пада — кърваво проклятие, като че е Дакс. После Пакс изревава думата и той, Такт и още петима от най-силните ни бойци наgrabват дългата греда, която издялахме от дънер, и набиват върха ѝ с всички сила в стената. Задържат я под ъгъл. Реват под товара ѝ. До върха на стената остават още пет метра, но аз вече търча нагоре по тънката наклонена греда. Пакс грухти като глиган и натиска под ъгъл, обратно на тежестта. Крещи, реве. Мустанга ме следва по петите, после и Милия. Подхлъзвам се и едва се удържам. Чувството ми за равновесие и ръцете ми на Пъклолаз ме задържат и драця по чворестата дървесина. Заметнати в нашите кожи, приличаме на катерици, не на вълци. Една стрела се забива със свистене в наметката ми. Вече се опирам в стената на върха на клатещата се греда. Пакс и момчетата му гърлено реват от напрежението. Мустанга пристига. Подлагам шепи. Тя стъпва с един крак в тях, мятam я нагоре. Прелита последните пет метра до зъбците. Мечът ѝ замахва и тя надава вой като зъл дух. После и Милия излита по същия начин от ръцете ми и въжетo, което е завързала на кръста си, увисва във въздуха. Тя го закотвя горе и аз изкатервам по него последните пет метра. Дървената греда се трясва в земята зад гърба ми. Вадя меча. Надига се врява. Хванахме Дом Церера неподготвени. Никога враг не се е изкачвал на зъбците им. А ние сме трима — крещим и сечем. Изпълват ме гняв и възбуда, и аз се впускам в своя танц.

Те имат само лъкове. Месеци са минали, откакто са използвали мечове. Нашите не са остри, нито по тях протича ток, но ударът на студената дуростомана си е гаден под всякаква форма. Най-трудно се справяме с кучетата. Изритвам едно в главата. Друго мятam от зъбците. Милия се навежда. Захапва едно куче за врата и го фрасва в топките, докато то се разскимтява и побягва.

Мустанга мята някого от зъбците. Аз подхлъзвам един от стрелците, когато се прицелва с лък в нея. Навън Пакс ми крещи да отворя портите. Всъщност призовава към битка.

Скачам от парапета след Мустанга в двора им — тя вече се бие там с едър ученик от Церера. Довършвам момчето с лакът и за първи път зървам хлебната крепост. Разположението ѝ ми е непознато — двор, който отвежда към няколко сгради, и грамадна централна кула, където хлябът се пече и кара стомаха ми да закъркори. Но единствено важна за мен е портата. Втурваме се към нея. Зад нас се носят викове. Твърде много, за да влезем в битка с тях. Стигаме до портата точно когато трийсетина ученици от Дом Церера хукват към нас през двора от централната им кула.

— По-бързо! — крещи Мустанга. — Ух, по-бързо!

Милия обстрелва врага със стрели от парапета.

После отварям портата.

— ПАКС АУ ТЕЛЕМАН! ПАКС АУ ТЕЛЕМАН!

Той ме блъсва настрана. Без риза, грамаден, мускулест, надаващ кръсъци. Косата му е боядисана в бяло и оформена с мъзга в два рога. Парче дърво колкото човешки бой му служи за боздуган. Учениците от Дом Церера се дръпват назад. Някои падат, други залитат. Пакс се приближава с гръм и едно момче изпищява.

— ПАКС АУ ТЕЛЕМАН! ПАКС АУ ТЕЛЕМАН!

Не му трябват прякори, докато връхлита напред като минотавър, обсебен от зли духове. Когато се връзва в масата ученици от Церера, я разбива. Момчета и момичета се разхвърчават из въздуха като слама по жътва.

Остатъкът от армията ми тича след лудото копеле. Надават вой — не защото съм им наредил, не защото се мислят за Виещите на Севро, а защото това е звукът, който са чули, когато моите войници разрезаха коремите на конете и изскочиха от тях, звукът, от който сърцата им се свиха, когато бяха покорени. Сега е техен ред да вият, докато превръщат битката в безумно меле. Пакс крещи името си, изкрещява и моето, когато почти еднолично завоюва за мен цитаделата. Подбира едно момче за крака и го използва за боздуган. Мустанга се носи из бойното поле като валкирия и поробва зашеметените, натръшкани по земята.

За пет минути фурните и цитаделата са наши. Затваряме портата им, надаваме вой и, кърваво проклятие, нагъваме хляб!

Освобождавам робите от Дом Диана, помогнали ми да завзема крепостта, и отделям време на всеки да се посмеем заедно. Такт е възседнал някакъв клетник и плете косата на пленника на момичешки плитчици. Сръчквам го да слезе от гърба му. Той ме плясва по ръката.

— Не ме пипай! — озъбва ми се.

— Какво каза? — изръмжавам.

Такт бързо се изправя — носът му стига едва до брадичката ми — и заговаря много тихо, та само ние да се чуваме:

— Слушай, здравеняко. Аз съм от рода Валии. Чистокръвното ми родословие започва чак от Завладяването. Мога да те купя и да те продам със седмичните си джобни. Така че няма да ме унижаваш в тази игричка като останалите, кралю на училищния двор! — А после по-високо, та и другите да чуят: — Правя каквото си ща, защото аз съм превзел тая крепост за теб и съм спал в умрял кон, та да можем да завземем Минерва! Заслужавам *малко* забавления!

Навеждам се към него.

— Литър и половина.

Той завърта очи.

— Какви ми ги ръмжиш ти, бе?

— Точно толкова кръв ще те накарам да преглътнеш.

— Е, който има власт, той е правият — подсмивва се Такт и ми обръща гръб.

После овладявам гнева си и казвам на войниците от моята армия, че повече никога няма да са роби в тази игра, стига да носят моите вълчи наметки. Ако идеята не им допада, да се измитат. Никой не се измита, но това се очаква. Те искат да победят, но за да изпълняват заповедите ми, да разберат, че не се мисля за някакъв високопоставен и могъщ император, гордите им сърца трябва да се почувстват оценени. Затова им давам да разберат, че са ценени. На всеки ученик правя специфичен комплимент. Такъв, който ще запомни завинаги. Дори и когато руша тяхното Общество начело на милиард крещящи Червени, те ще разказват на децата си, че Дароу от Марс някога ги е потупал по рамото и им е направил комплимент.

Победените ученици от Дом Церера ме гледат как освобождавам робите от моята армия и зяпват от почуда. Те не разбират. Разпознават

ме, но не проумяват защо тук няма и един ученик от Марс освен мен, нито защо властта е моя, нито защо смятам, че е позволено да се освобождават роби. И докато зяпат, Мустанга ги поробва със символа на Дом Минерва, което ги обърква двойно.

— Завоювайте крепост за мен и също ще получите свобода — казвам им. Телата им са по-различни от нашите. По-меки заради многото хляб и малкото месо. — Но сигурно си умирате за еленово месо! Мисля, че на диетата ви й липсват белтъчини. — Донесли сме много, има и за тях.

Освобождаваме неколцина, поробени от Дом Церера преди месеци. Малобройни са, но повечето са от Домовете Марс или Юнона. Новият съюз им се вижда странен, но лесно преглъщат този хап след месеци тежък труд във фурните.

Нощта приключва с разочарование — будят ме един час след като съм заспал. Когато клепачите ми се отлепят, виждам Мустанга, приседнала на леглото ми. Щом я разпознавам, усещам как ме пронизва ужас — решавам, че е дошла за друго и ръката ѝ върху моя крак означава нещо простичко, нещо човешко. Вместо това тя ми носи новина, която ми се иска да не чувам никога повече.

Такт се подиграл с моя авторитет и през нощта се опитал да изнасили робиня от Церера. Милия го хванала и Мустанга едва я спряла да не разфасова Такт по хиляда различни начина. Всички били будни и въоръжени.

— Лошо — въздъхва Мустанга. — Учениците от Диана са в бойно снаряжение и се готвят да го отнемат от Милия и Пакс.

— Толкова са откачени, че ще се бият срещу *Пакс*?!

— Да.

— Обличам се.

— Моля те.

Срещаме се две минути по-късно в щаба на Церера. Върху масата вече е изрязан моят Секач. Не съм го изрязал аз, а и никога не бих го изработил толкова добре.

— Идеи? — Строполявам се на стола срещу Мустанга. Съветът ни се състои от нас двамата. Точно в такива моменти ми липсват Касий, Рок, всички те. Особено Севро.

— Когато Тит постъпи така, ти каза, че ще създадем свой собствен закон, ако си спомням правилно. И го осъди на смърт. Пак ли

ще постъпим така? Или ще е нещо по-удобно? — пита ме тя, сякаш вече си мисли, че ще отърва Такт.

Изненадващо за нея кимвам.

— Той ще си плати.

— Това... просто ме *вбесява*. — Тя сваля краката си от масата, навежда се напред и тръсва глава. — Та ние трябва да сме по-добри! Нали за всички Безподобни се предполага, че са над поривите, на които... — иронично показва кавички с пръсти — „... по-слабите Цветове са *роби*“.

— Не става въпрос за пориви — плясвам аз ядосано по масата. — А за власт.

— Такт е от Дом Валии! — възкликва Мустанга. — Родът му е древен. Колко власт иска тоя задник?

— Говоря за власт над *мен*. Казах му, че не му се позволява да прави нещо. Сега той се опитва да докаже, че може да прави каквото си иска.

— Значи не е още един дивак като Тит.

— Виждала си го. Дивак е, разбира се. Но не, това беше тактически ход.

— Е, лайното му хитро те постави натясно.

Плясвам по масата.

— Хич не ми харесва някой друг да избира битките или бойното поле. Така ще загубим.

— В тази ситуация всъщност никой не печели. Няма предимства. И тъй, и инак все някой ще те намрази. Тъй че трябва да решим кое ще нанесе най-малка вреда. Става ли?

— А правосъдието? — питам.

Веждите ѝ подхвъркват нагоре.

— А победата? Не е ли тя най-важна?

— Опитваш се да ме вкараш в клопка ли?

Тя се ухилва.

— Само те изпитвам.

Навъсвам се.

— Такт уби Тамара — своя Прим. Срязва ѝ седлото, а после я стъпка с коня си. Той е покварен. Заслужава всяко наказание, което му наложим.

Мустанга вдига вежди, сякаш всичко това е било редно да се очаква.

— Пожелае ли нещо, което попадне пред погледа му, той си го взема.

— Възхитително — измърморвам.

Тя накланя глава срещу мен, живият ѝ поглед обхожда лицето ми.

— Рядкост.

— Кое?

— Сбъркала съм за теб. Това е рядкост.

— Аз бъркам ли за Такт? — питам. — Дали той действително е покварен? Или е просто от напредналите? Дали всъщност не схваща по-добре играта?

— Никой не схваща играта.

Мустанга пак качва калните си ботуши на масата и се отпуска назад. Златистата ѝ коса се спуска в дълга плитка по раменете ѝ. Огънят пращи в камината и кара зениците ѝ да танцуват в нощта. Когато се усмихва така, старите приятели не ми липсват. Моля я да обясни.

— Никой не схваща играта, защото никой не знае правилата. Никой не спазва еднакъв набор от правила. Също като в живота. Някои смятат, че честта е универсална. Други вярват, че законите задължават. Трети пък не са толкова наивни. Но в края на краищата онези, които се издигат с помощта на отрова, не умират ли от отрова?

Вдигам рамене.

— В книгите да. В живота често не остава кой да ги отрови.

— Те — робите от Дом Церера — очакват око за око. Но накажеш ли Такт, ще вбесиш хлапетата от Диана. Те ти завоюват крепост, а ти за благодарност се изплюваш върху тях. Запомни, според тях Такт се е крил половин ден в корема на кон заради *тебе*, когато ти превзе моята крепост. Роптанията ще се раздуят като Медната бюрокрация! Но ако не го накажеш, губиш цяла Церера.

— Не мога — въздъхвам аз. — Вече се провалих на този изпит. Осъдих Тит на смърт и си мислех, че отсъждам право. Грешал съм.

— Такт е Железен златен. Кръвта му е стара колкото Обществото. Те смятат състраданието и реформата за болест. Той — това е неговият род. Такт няма да се промени, няма да се научи. Той

вярва във властта. За него другите Цветове не са хора. По-низшите Златни също не са хора. Съдбата му е предопределена.

Ала аз съм Червен, който се преструва на Златен. Ничия съдба не е предопределена. Аз мога да го променя. Знам, че мога. Но как?

— Как да постъпя според теб?

— Ха! Великият Жътвар! — Тя се плясва по бедрото. — Кога ли ти е пукало какво мисли който да е?

— Ти не си *който да е*.

Мустанга кимва и след малко заговаря:

— Някога Плиний, моят частен учител — много противен тип, честно, — ми разказа една история. Сега той е Политико, тъй че всичкото това го приема с камара съмнения. Както и да е — имало на Земята един мъж и той си имал камила. — Разсмивам се, а тя продължава: — Те пътували през една велика пустиня, пълна с всякакви гадории. Един ден, докато мъжът подготвял лагера, камилата без никаква причина го ритнала. И мъжът я набил с камшик. Раните на камилата се инфектирали. Тя умряла и мъжът загазил.

— Ръце. Камили. Ти, с тия метафори...

Тя свива рамене.

— Без своята армия ти си мъж, загазил сред пустиня. Тъй че стъпвай внимателно, Жътвар.

Разговарям насаме с Найла, момичето от Церера. Тя е тихичка. Има ум като бръснач, но физически е много крехка. Като треперецо птиче, като Лея. Устната ѝ е разкъравена и подута и щом виждам това, ми се приисква да кастрирам Такт. Тя не е дошла тук покварена като останалите. Но пък е минала през Посвещението.

— Той ми каза, че иска да му разтрия раменете. Каза ми да изпълнявам каквото ми каже, защото бил мой господар, тъй като пролял кръв за превземането на крепостта. А после се опита да... ами... знаеш какво.

Стотици поколения мъже са прилагали тази нечовешка логика. От тъгата в мен, пробудена от думите ѝ, ми домъчнява за дома. Но това се случваше и там. Помня писъците, от които супата в черпака се разтрепери.

Найла примигва и забива очи в пода.

— Казах му, че съм робиня на Мустанга. На Дом Минерва. Знамето е нейното. Не бях длъжна да му се подчинявам. Той продължи да ме натиска. Изпицях. Той ме удари, а после ме стисна за гърлото, докато ми причерня пред очите и вече не усещах мириса на вълчата му наметка. След това онова високото момиче, Милия, го събори... предполагам.

Не спомена, че в стаята е имало и други войници от Диана. Другите са гледали. Моята армия. Дадох им власт и ето как я използват. Аз съм виновен. Те са мои, ала са покварени. И това няма да се поправи, като накажа един от тях. Те трябва да пожелаят да станат добри.

— Как би искала да постъпя с него? — питам я. Не понечвам да я утеша. Момичето няма нужда от това, макар да мисля, че аз имам. Тя ми напомня и за Евей.

Найла докосва изцапаните си къдрици и свива рамене.

— Никак.

— „Никак“ не е достатъчно.

— За да се поправи онова, което се опита да ми стори? За да е справедливо? — Тя поклаща глава и плътно се обгръща с ръце. — „Никак“ е достатъчно.

На другата сутрин събирам своята армия на площада на Церера. Десетина куцат — всъщност костите на Ауреатите са толкова здрави, че малко от тях могат да се счупят, затова повечето увреждания, понесени при нападението, са повърхностни. Подушвам негодуванието на учениците от Церера, на учениците от Диана. Това е рак, който ще разяде тялото на тази армия, без значение към кого е насочен. Пакс извежда Такт и го блъсва на колене.

Питам го дали се е опитал да изнасили Найла.

— Във време на война законите немеят — изрича провлечено Такт.

— Не ми цитирай Цицерон — отсичам. — Ти си длъжен да отговаряш на по-високи изисквания!

— Поне за това най-сетне уцели! Аз съм висше създание, потомък на горд род, със славно потекло. Който има власт, той е правият, Дароу. Щом мога да си взема нещо, вземам си го. Ако си го взема, заслужавам да го имам. В това вярват Безподобните.

— Мерило за човека е онова, което върши, щом се сдобие с власт — изричам високо.

— Айде стига, Жътвар — провлачва Такт, уверен в себе си като всички негови себеподобни. — Тя е военен трофей. Завоюван с моята сила. А слабите се покоряват на силните.

— Аз съм по-силен от теб, Такт — казвам. — Значи мога да правя с теб каквото си искам. Не е ли така?

Той млъква — осъзнава, че е попаднал в капан.

— Ти си от семейство, по-висше от моето, Такт. Моите родители са мъртви. Аз единствен съм останал от моето семейство. *Но* аз съм по-висше създание от теб.

Щом чува това, той се ухилва.

— Несъгласен ли си? — Мятам един нож в краката му и вадя своя. — Умолявам те да огласиш съображенията си. — Такт не вдига ножа. — Значи, по правото, което ми дава властта, аз мога да постъпя с теб, както ми скимне.

Обявявам, че изнасилването никога няма да бъде позволено, а после питам Найла какво наказание би му наложила тя. Както ми каза и преди, тя не иска наказание. Погрижвам се да го узнаят, за да няма контраобвинения спрямо нея. Такт и въоръжените му поддръжници се втрещават учудено в девойката. Не разбират защо тя не желае да си отмъсти, ала това не им пречи да си пускат вълчи усмивки един на друг, мислейки си, че вождът им се е измъкнал от наказанието. После заговарям:

— Но аз нареждам да получиш двайсет удара с кожен камшик, Такт. Ти се опита да вземеш нещо извън границите на играта. Поддаде се на жалките си животински инстинкти. Тук това е по-непростимо от убийството — дано те е срам, когато си припомниш този момент след петдесет години и осъзнаеш своята слабост. Дано те е страх синовете и дъщерите ти да не научат какво си причинил на Златна като теб. Дотогава двайсет камшика са достатъчни.

Някои войници от Диана пристъпват гневно напред, но Пакс вдига секирата си на рамо и те се дръпват назад, вперили сърдито очи в мен. Те ми завоюваха крепост, а аз ще набия с камшик любимия им воин. Виждам как армията ми умира, когато Мустанга запретва ризата на Такт. Той се взира в мен като змия. Знам какви зли мисли му се

въртят из главата. И аз си мислех същото за онези, които набиха с камшик мен.

Нанасям му двайсет безпощадни удара, влагайки цялата си сила. По гърба му потича кръв. Пакс без малко не заколва един от войниците на Диана, за да им попречи да нападнат и прекратят наказанието.

Такт едва се надига на крака. Очите му горят от гняв.

— Грешка! — прошепва ми той. — Каква грешка!

И тогава го изненадвам. Пъхам камшика в ръката му, хващам го за тила и го придърпвам към мен.

— *Заслужаваш да ти клъцнат топките, себично копеле!* — прошепвам му. — Това е моята армия — продължавам по-високо. — *Моята* армия. Злините, сторени от нея, са мои, колкото са и ваши, колкото са и на Такт. Винаги, когато някой от вас извърши подобно престъпление, безпричинна извратена постъпка, тя ще е ваша и заедно с това ще е и моя, защото когато извършвате злина, тя вреди на всеки от нас.

Такт стои като глупак. Смутен е.

Блъсвам го силно в гърдите. Той залита назад. Пристъпвам към него и отново го блъсвам.

— Какво смяташе да направиш? — бутвам ръката му с кожения камшик обратно към гърдите му.

— Не те разбирам... — измърморва той, когато го блъсвам.

— Стига, човече! Ти смяташе да шибаш човек от *моята* армия. Като си почнал, защо не нашибаш и мен? Защо не причиниш болка и на мен? По-лесно ще е. Милия няма да се опита да те заколи — изобщо няма да те закачи! Обещавам!

Пак го блъсвам. Той се оглежда. Никой не проговаря. Събличам ризата си и падам на колене. Въздухът е студен. Коленете ми върху камъка, върху снега. Взирам се в очите на Мустанга. Тя ми намига и ми се струва, че всичко ми е по силите. Казвам на Такт да ми нанесе двайсет и пет удара с камшика. И по-лошо съм преживял. Ръцете му са слаби, волята му да го изпълни — също. Все пак боли — ала след пет удара се изправям и давам камшика на Пакс.

Започват да броят от шест.

— Започни отначало! — извиквам. — Изнасилвачът, това малко пале, не може да замахне достатъчно силно, че да ме заболи.

Пакс обаче може, и още как!

Армията ми протестира с викове. Те не разбират. Златните не постъпват така. Златните не се жертват един за друг. Водачите вземат, а не дават. Моята армия отново надава вик. Питам ги с какво това е по-лошо от изнасилването, срещу което всички нямаха нищо против? Не е ли Найла сега една от нас? Не е ли част от тялото ни?

Като Червените. Като Обсидианите. Като всички Цветове.

Пакс се опитва да удря леко. Само че това е Пакс и когато приключва, гърбът ми прилича на сдъвкано козе месо. Изправям се. Полагам всички усилия да не залитам. Пред очите ми присветват звезди. Иде ми да вия. Да плача. Ала им казвам, че всеки, който извърши мерзост — знаят за какво говоря, — ще трябва да ме бие с камшик пред цялата армия. Виждам как гледат сега Такт, как гледат Пакс, как гледат гърба ми.

— Вие не ме следвате, защото съм най-силният. Най-силният е Пакс. Не ме следвате, защото съм най-умният. Най-умна е Мустанга. Следвайте ме, защото не знаете къде отивате. Аз знам.

Махвам на Такт да дойде при мен. Той се колебае, бледен и объркан като новородено агънце. По лицето му се изписва страх. Страх от непознатото. Страх от болката, която доброволно понесох. Страхът от осъзнаването колко различен е от мен.

— Не се бой — казвам му, притеглям го и го прегръщам. — Ние сме кръвни братя, лайненце такова. Кръвни братя.

Уча се.

37.

ЮГ

— Лайно, набодено на пика! — изскимтявам, докато Мустанга маже с мехлем гърба ми в щаба. Тя ме перва по гърба с пръст. — Защо?

— „Мерило за човека е онова, което върши, щом се сдобие с власт!“ — смее се тя. — Подиграваш го за Цицерон, а после изтърсваш Платон!

— Платон е по-стар. Надцаква Цицерон. Ох!

— А какво беше това за кръвните братя? То не значеше абсолютно нищо! Можеше със същия успех да кажеш и че сте братовчеди по шишарки!

— Нищо не свързва като споделената болка.

— Е, ето ти още от нея. — Тя измъква парче кожен ремък от една от раните. Изскимтявам.

— Споделената болка... — Потръпвам. — Не причинената. Психарка... ох!

— Говориш като момиче. Мислех си, че мъчениците са непреклонни. Но пък може и да си луд за връзване. Сигурно от треската, след като те наръгаха. Между другото, травматизира Пакс. Плаче. Добра работа.

Всъщност дочувам подсмърчането на Пакс в оръжейната.

— Обаче свърши работа, а?

— Със сигурност, Месийо. Създаде си култ — жлъчно ме подиграва тя. — Издигат ти идоли на площада. Коленичат и молят за твоята мъдрост. О, могъщи господарю! Как ще се смея, като разберат, че не си им симпатичен и могат да те нашибат с камшика всеки път, като не слушкат! Сега не мърдай, Феичке. И млъквай. Дразниш ме.

— Знаеш ли, когато завършим, може би трябва да се пробваш да станеш Розова. Тъй нежно докосваш.

Тя се ухилва.

— Пращаш ме в Розова градина? Ха! Виж, това така ще издразни баща ми, че ще порозовее от яд! Их, стига си квичал де. Лафът не беше

чак толкова смотан.

На другия ден организирам армията си. Възлагам на Мустанга задължението да подбере шест отряда, всеки съставен от по трима разузнавачи. Разполагам с петдесет и шест войници — повече от половината са роби. Карам я да сложи по един церерец във всяка група — най-амбициозните. Получават шест от осемте комуникатора, които намерих в щаба на Церера. Това са примитивни, пращящи слушалки, но осигуряват на моята армия нещо, с което никога не съм разполагал — еволюция след димните сигнали.

— Значи, предполагам, имаш някакъв план, освен просто да се юрнем на юг като някаква монголска орда... — казва Мустанга.

— Разбира се. Ще открием Дом Аполон. — Спазвам обещанието си, дадено на Фичнър.

Тази нощ разузнавачите тръгват от Дом Церера и се разпръсват в шест посоки на юг. Призори моята армия ги последва точно преди зимното слънце да изгрее. Няма да пропиляя тази възможност. Зимата е принудила Домовете да се превърнат в укрепления. Заради дълбокия сняг и затрупаните клисури армията напредва мудно и е непохватна. Ходът на играта се е забавил, ала аз няма да забавя своя. Марс и Юпитер нека си се бият, дреме ми. И за двата Дома ще се върна по-късно.

По мръкване на втория ден от придвижването ни на юг виждаме крепостта на Юнона, вече покорена от Юпитер. Тя е разположена западно, на един от притоците на Аргос, обградена от планини. Зад тях се издигат замръзналите шест километра високи стени на Валес Маринерис. Моето разузнаване ми донася новината за трима вражески разузнавачи, кавалерия, в покрайнините на гората източно оттук. Мислят, че са от Плутон, хората на Чакала. Конете са черни и косите на ездачите са боядисани в същия цвят. В косите им са затъкнати кости. Чувам, че тракат като бамбукови вятърни камбанки, когато яздат.

Които и да са тези конници, те така и не се приближават. Така и не падат в капаните ми. Казват, че ги предвожда момиче. Тя язди сребрист кон, наметнат с кожен чул, избродиран с неизбелени кости — очевидно на Юг медБотозете не са толкова чевръсти. Мисля, че е

Лайлат. Тя и разузнавачите ѝ изчезват на юг, когато откъм югоизток се задава по-голям отряд и започва да обикаля покрайнините на Великата гора.

Тези са истинска армия, тежка кавалерия.

Самотен ездач се откъсва напред от по-големия отряд. Носи знака на Аполон — стрелец. Косата му е дълга и разпусната, лицето — закалено от зимните ветрове, духащи откъм южното море. Удар с острие по челото едва не е ослепил и двете му очи — очи, които сега се взират в мен като два живи въглена от лице от кован бронз.

Излизам напред да го посрещна, след като казвам на армията си да се докара във възможно най-изтормозения и жалък вид. Пакс хич не се справя със задачата. Мустанга го кара да коленичи, та да изглежда що-годе нормален. Тя се изправя на раменете му, за да направи малко смях, и щом пратеникът се приближава, започва бой със снежни топки. Гаменска глупост — с нея армията ми изглежда чудно уязвима.

Правя се, че куцам. Хвърлям вълчата си наметка. Преструвам се, че треперя. Нагласявам жалкия си меч от дуростомана така, че да прилича повече на бастун, отколкото на оръжие. Прегъвам дългото си тяло, когато той се приближава, и хвърлям поглед назад към разигралата се моя армия. Ще се спускам от смях, толкова посрамен изглеждам. Преглъщам смеха си.

Гласът му е като стомана, която стърже по корав камък. Той не проявява хумор, нито съзнава, че всички ние сме тийнейджъри, които играят игра, а истинският свят все така си се върти извън тази долина. На юг са се случили неща, които са ги накарали да го забравят. И когато му се усмихвам стеснително, той не ми връща усмивката. Той е мъж, а не момче. Мисля, че за първи път виждам някой, напълно преобразен.

— А вие сте само дрипав остатък от Севера! — надсмива ни се Прим на Аполон, Новас, и се опитва да познае от кой Дом идваме. Погрижил съм се знамето, което вижда, да е на Церера. Погледът му светва. Той го иска — за своя прослава. Освен това радостно забелязва, че повече от половината от петдесет и шест членната ми армия са роби. — Няма да оцелеете дълго на юг. Може би ви е нужен подслон от студа? Топла храна и легло? Югът е сурова земя.

— Не мога да се обзаложа, че ще е по-кофти от Севера, пич — казвам. — Там имат бръсначи и пулсБрони. Прокторите ни лишиха от

благоволението си.

— Те не са там, за да ти оказват благоволение, слабако! — заявява той. — Те помагат на тези, които си помагат сами.

— Помагахме си с всички сили — отговарям кротко.

Новас се изплюва на земята.

— Детенце! Недей да хленчиш тук. Югът не вярва на сълзи.

— Но... но Югът не може да е по-гаден от Севера. — Потрепервам и му разказвам за Жътваря от планините. Изчадие. Звяр. Убиец! Злини, злини!

Щом споменавам Жътваря, той кимва. Значи е чувал за мен.

— Този твой Жътвар е мъртъв. Срамота. Щеше ми се да се пробвам срещу него.

— Той беше демон! — възразявам.

— И тук си имаме демони. Еднооко страшилище в гората и още по-ужасно страшилище в планините на запад. Чакала — доверява ми той и продължава своята реч. Щели да ми позволят да се присъединя към Аполон като наемник, не като роб, роб — никога! Той щял да ми помогне да победя Чакала, а после да превзема отново Севера. Щели сме да сме съюзници. Той ме смята за слаб и глупав.

Поглеждам пръстена си. Прокторът на Аполон ще разбере какво казвам тук. Искам да го разбере, защото смятам да съсипя Дома му. Ако се опита да ме спре, сега му отправям покана.

— Не — казвам на Новас. — Семейството ми ще се срамува от мен. Ако се присъединя към вас, за тях ще съм нищо. Не, съжалявам. — Усмивам се вътрешно. — Имаме достатъчно храна, за да преминем през вашите земи. Ако ни позволите, няма да допуснем...

Той ме зашлепява през лицето.

— Ти си Феичка! Я си усмири треперещата устна. Срамиш Цвета си. — Навежда се към мен над лъка на седлото. — Притиснат си между великани и ще бъдеш смазан. Но се дръж като мъж, преди да сме дошли за тебе. Не се бия с деца.

Точно тогава Мустанга го замерва със снежна топка по главата. Естествено, уцелва и еква силният ѝ смях.

Новас не реагира. Само конят му под него мръдва — обръща се да го върне обратно при странстващия му боен отряд. Гледам го как се отдалечава и усещам, че в мен се процежда безпокойство.

— Прибирай се у дома, малък стрелецо! — провиква се Такт. — Прибирай се у дома при мама!

Новас се връща при своите трийсет души тежка кавалерия. Нашата единствена кавалерия са разузнавачите ни. Те не могат да устоят пред йонНожове и йонКопия, прилагани с пълна сила, дори и когато дълбоките преспи възпрепятстват тежката кавалерия. Аз съм даже без броня. Известно време възнамерявам да не водя битки без нужда. Не сме получавали дарове, откакто превзехме крепостта на Церера и им взехме знамето. Прокторите са ме изоставили, но не и времето. Обикновено пехотата пада пред кавалерията като зряло жито, но снегът и коварните му дълбини ни закрилят.

Същата вечер лагеруваме на западния бряг на реката, по-близо до планините, далече от откритите равнини пред тъмната Велика гора. Тежката кавалерия на Аполон сега трябва да прекоси замръзналата река по тъмно, ако искат да нападнат лагера ни, докато спим. Знаех си, че ще опитат, когато ни помислиха за слабаци, които ще им капнат като круши. Претърпяват жалък провал. Наглеци. Щом падна здрач, накарах Пакс и неговите юнаци да извадят брадвите и да насекат дебелия лед по реката по границите на нашия лагер. През нощта чуваме конско цвилене и цопване на тела. МедБотовете се спускат с вой да спасяват. Тези момичета и момчета отпадат от играта.

Продължаваме на юг в посоката, където разузнавачите ми предполагат, че се намира крепостта на Аполон. Нощем се наяждаме добре. Варят супи от месото и кокалите на животните, които донесят разузнавачите ми. Държим хляба в самоделни мешки. Храната поддържа армията ми доволна. Както някога е казал великият корсиканец: „Армията марширува със стомаха си“. Но пък през зимата на него не му е провървяло толкова.

Предвождам колоната, а Мустанга е след мен. Въпреки че е увита във вълчи наметки, дебели колкото моята, едва ми стига до рамото. А докато вървим през дебелия сняг, направо ме досмешава, като я гледам как се мъчи да не изостава от мен. Но ако забавя крачка, ми се въси. Плитката ѝ подскача, докато бърза да ме настигне. Когато стигаме по-лесен терен, тя ме поглежда. Вирнатото ѝ носле е червено като череша от студа, но очите ѝ са като топъл мед.

— Не си се наспал — казва ми.

— Кога съм се напивал?

— Когато спеше до мен. Първата седмица в гората плака. След това спеше като бебе.

— Пак ли ме каниш? — питам.

— Не съм те карала да си отидеш. — Тя изчаква. — Защо го направи?

— Разсейваш ме — отговарям.

Мустанга се размива леко, а после изостава и тръгва заедно с Пакс. Замислям се, смутен и от своя отговор, и от нейните думи. През ум не ми е минавало, че като съм престанал да спя до нея, съм я засегнал. По лицето ми плъзва тъпа усмивка. Такт я забелязва.

— Хлътнал си като влюбена птичка! — изтананиква той.

Мятам шепа сняг по главата му.

— Нито дума повече!

— Но аз трябва да ти кажа още нещо, много *сериозно*! — Приближава се и вдъхва дълбоко. — Надървяш ли се от тая досадница като мен? — Смее се.

— Ти някога сериозен ли си изобщо?

Очите му заискриват.

— О, хич не ти и трябва да съм сериозен.

— А послушен?

Той плясва с ръце.

— Ами знаеш, че не си падам много-много по идеята за камшика.

— Да виждаш камшик? — посочвам аз челото му, където би могъл да се мъдри робски знак.

— А тъй като ти знаеш, че на мен камшик не ми трябва, може би е добре да ми кажеш накъде сме тръгнали. Така ще... ти върша повече *работа*.

Той не ме предизвиква, защото говори тихо. След като ни биха с камшици и двамата, Такт ми е станал толкова верен, та чак се плаша. Въпреки всичките усмивки, гаври и смехове имам подчинението му. И въпросът му е искрен.

— Ще разбием Аполон — отговарям му.

— Но защо Аполон? — пита той. — Просто отмятаме Домовете, както ни дойде, или трябва да знам нещо?

Тонът му ме кара да вирна глава. Той винаги ми е напомнял на някакъв гигантски котарак. Може би заради плашещо нехайния начин,

по който подтичва до мен. Все едно би убил нещо, без дори да си напрегне мускулите. Или може би защото мога да си го представя как се свива на кълбо на дивана и се ближе, за да се почисти.

— Виждал съм в снега разни неща, Жътвар — заговаря той тихо. — Отпечатъци в снега, за да бъдем точни. И тези отпечатъци не са от крака.

— Лапи? Копита?

— Не, скъпи водачо. — Той се присламчва. — Линејни отпечатъци. — Схващам намека му. — ГравиБотуши, летящи съвсем ниско. Хайде, кажи ми, защо Прокторите ни следят? И защо носят призрачни Наметала?

Цялото му шепнене е напразно — заради пръстените ни. Ала той не го знае.

— Защото ги е страх от нас — отговарям му.

— Страх ги е от теб, имаш предвид — наблюдава ме. — Какво знаеш ти, което аз не знам? Какво казваш на Мустанга, а не го казваш на нас?

— Искаш да знаеш ли, Такт? — Не съм забравил престъпленията му, но го хващам за рамото и го придърпвам към себе си като брат. Знаем каква сила може да таи докосването. — Тогавя премахни Дом Аполон от кръвогадната карта и ще ти кажа.

Устата му се извива в хищна усмивка.

— С удоволствие, добри ми Жътварю.

Избягваме откритите равнини и се придържаме към реката, докато навлизаме все по-на юг и изслушваме новините за вражеските владения, които нашите разузнавачи ни предават по комуникаторите. Аполон като че контролират всичко. От Чакала виждаме само малките му разузнавателни отряди. Във войниците му има нещо странно, от което сърцето се вледенява. За хиляден път си мисля за своя враг. Какво прави това безлико момче толкова страшно? Висок ли е? Жилав? Набит? Бърз? Грозен? И на какво се дължи репутацията му, името му? Като че никой не знае.

Разузнавачите на Плутон никога не се приближават въпреки изкушенията, които им предлагаме. Наредил съм на Пакс да носи знамето на Церера високо, та всеки Аполонов кавалерист да види

сиянието му от километри наоколо. Всеки осъзнава шанса да спечели слава. Кавалерийски отреди се втурват към нас. Разузнавачите мислят, че могат да ни отнемат гордостта и да спечелят по-висок статут в своя Дом. Идват глупашки по тройки, по четворки, а ние ги разбиваме със стрелците на Церера, с копиехвъргачите на Минерва или с пики, заровени в снега. Наръфваме ги малко по малко, както вълкът ръфа лос. Ала винаги ги оставяме да избягат. Искам ги адски сърдити, когато пристигна на прага им. Роби като тях биха забавили хода ни.

Тази нощ Пакс и Мустанга седят с мен край малък огън и ми разказват за живота си извън школата. Пакс, палнеш ли му фитила, се развихря — става изненадващо енергичен и приказлив, със склонност да сипе комплименти към всичко в разказите си, включително към злодеите, и затова през половината време не знаеш кои са добрите и кои — лошите. Разказва ни как веднъж счупил на две скиптъра на баща си, а друг път го объркали с Обсидиан и без малко не го изпратили в Агог, където ги обучават на космически бой.

— Мисля, че би могло да се каже: винаги съм мечтал да съм Обсидиан — боботи той.

Като малък се измъквал от лятното имение на семейството си в Нова Зеландия на Земята и се присъединявал към Обсидианите, докато изпълнявали Нагог — задължителните им вечерни занятия, по време на които оплячкосвали и крадели, за да допълнят диетата си от домашни птици, с които ги хранели в Агог. Той се биел заедно с тях за няколко хапки храна. Твърди, че винаги побеждавал — тоест докато срещнал Хелга. С Мустанга се споглеждаме и едва се удържаме да не избухнем в смях, докато той се превъзнася високопарно по обилните пропорции на Хелга, яките ѝ юмруци, щедрите ѝ бедра.

— Грамадна любов е била тяхната — казвам на Мустанга.

— Любов, предизвикваща земетресения! — отвръща тя.

На следващата сутрин ме събужда Такт. Погледът му е студен като сланата призори.

— Конете ни решили да избягат. Всичките. — Той ни отвежда при момчетата и момичетата от Церера, които са ги вардили. — Никой от тях нищичко не видял. Както си стояли конете там, и изведнъж изчезнали.

— Горките животни сигурно са объркани — обажда се печално Пакс. — Снощи времето беше бурно. Може да са избягали в гората да

се скрият.

Мустанга вдига въжетата, с които конете са били вързани през нощта. Скъсани по средата.

— По-силни са, отколкото изглеждат — отбелязва тя недоверчиво.

— Такт? — Навеждам глава към сцената.

Преди да отговори, той поглежда Пакс и Мустанга.

— Има следи от стъпки...

— Обаче...

— Защо да си хабя думите на вятъра? — свива рамене Такт. — Знаеш какво ще кажа.

Прокторите са скъсали въжетата.

Не казвам на армията си за случилото се, но когато хората се гушат един в друг, за да се стоплят, мълвата плъзва бързо. Мустанга не задава въпроси, макар и да е наясно, че премълчавам нещо от нея. В края на краищата аз не просто *намерих* лекарството, което й дадох в Северната гора.

Опитвам се да приемам тази най-нова приумица като изпит. Когато започне въстанието, ще се случват такива неща. Как да реагирам? Издишвам гнева. Издишвам го и продължавам нататък. Лесно ми е да го кажа.

Поемаме към горите на изток. Без коне няма как повече да играем в равнините край реката. Разузнавачите ми докладват, че крепостта на Аполон е близо. Как ще я превзема без коне? Без никакъв елемент на ускорение?

Щом се стъмва, се разкрива и нова приумица. Гърнетата за супа, които носим от Церера, за да готвим на огън, са изпотрошени. До едно. А хлябът, който пазехме така здраво увит в хартия в мешките, е пълен с гъгрици. Те хрупат като сочни семена, докато вечерям с хляб. За Подборните това ще изглежда като злощастен обрат. Но аз знам, че е нещо повече.

Прокторите ме предупреждават да се върна назад.

— Защо те предаде Касий? — пита ме Мустанга тази нощ. Легнали сме да спим в една бърлога под пряспа. Нашите стражи от Диана вардят периметъра на лагера от дърветата. — Не ме лъжи.

— Всъщност аз го предадох — отвърщам. — Аз... при Посвещението трябваше да убия брат му.

Очите ѝ се отварят широко. След малко тя кимва.

— И мой брат умря. Не е... не беше същото. Но... такава смърт променя нещата.

— Теб промени ли те?

— Не — поклаща глава тя, сякаш току-що го е осъзнала. — Но промени семейството ми. Превърна ги в хора, които понякога не мога да позная. Сигурно такъв е животът. — Внезапно се дръпва назад. — Защо каза на Касий, че си убил брат му? Толкова ли си луд, Жътварю?

— Нищо не съм му казал, да го шлакам. Прокторите му го съобщиха чрез Чакала. Дадох му холокуб.

— Разбирам. — Погледът ѝ изстива. — Значи мамят в полза на сина на АрхиГубернатора.

Оставям нея и топлината, за да се изпикая в гората. Въздухът е студен и свеж. Сред клоните се обаждат сови и ме карат да се чувствам под наблюдение в нощта.

— Дароу? — вика ме Мустанга от тъмното. Обръщам се рязко.

— Мустанг, следиш ли ме? — Дароу. Не „Жътварю“. Нещо не е наред. Нещо в начина, по който произнася името ми, и че изобщо ме нарича по име. Все едно да чуеш котка да лае. Но не я съзирам в тъмното.

— Стори ми се, че видях нещо — казва тя, все още скрита в мрака; гласът ѝ идва от вдън гората. — Ей тука е. Ще те побърка.

Тръгвам по посока на гласа ѝ.

— Мустанг. Не излизай от лагера. *Мустанг!*

— Вече сме излезли от него, миличък.

Наоколо дърветата се издигат злокобно нагоре. Клоните им посягат към мен. Гората е притихнала. Тъмна. Това е капан. Това не е Мустанга.

Прокторите? Някой ме следи.

Когато нещо те следи и ти не знаеш къде е, имаш само един разумен ход. Да промениш проклетата кървава парадигма, да се опиташ да заравниш терена за игра. Да ги накараш да те търсят.

Задействам се. Хуквам обратно към армията си. После се шмугвам зад едно дърво, покатервам се на него, изчаквам и се озъртам. С извадени ножове, готови за хвърляне, увит в наметката.

Тишина.

После — пращене на клонки. Нещо се движи из гората. Нещо грамадно.

— Пакс? — подвиквам надолу.

Никакъв отговор.

Тогава усещам как силна ръка ме докосва по рамото. Клонът, който съм възседнал, хлътва надолу под новата тежест, щом един мъж деактивира призрачното си Наметало и се материализира във въздуха. Виждам го и преди. Къдравата му руса коса е подстригана съвсем ниско и обрамчва сумрачното му богоподобно лице. Брадичката му е издялана от мрамор, а очите му присветват злобно, бляскави като бронята му. Проктор Аполон. Огромното нещо под нас отново се размърдва.

— Дароу, Дароу, Дароу — изкудкудаква той над мен с гласа на Мустанга. — Ти ни беше любимата марионетка, но не танцуваше както трябва. Ще се поправиш ли и ще тръгнеш ли на север?

— Аз...

— Отказваш? Няма значение. — Той ме бутва силно и ме събаря от клона. Докато падам, се удрям в друг. Подушвам гняв. Козина. И тогава звярът изревава.

38.

ПАДАНЕТО НА АПОЛОН

Мечокът е грамаден — по-голям от кон, колкото фургон. Бял като обезкървен труп. Очите му са жълто-червени. Остри като бръснач черни зъби, дълги колкото ръката ми до лакътя. Никак не прилича на мечките, които съм виждал по холото. По гръбнака му минава червена ивица. Лапите му са като длани с осем пръста. Не е творение на природата. Изработен е от Ваятелите за спорта. Докаран е в тези гори да убива, в частност да убие мен. Със Севро го чухме да реве преди месеци, когато отивахме да преговаряме с Диана. Сега усещам дъха му.

Стоя тъпо за секунда. После мечокът отново изревава и ми се нахвърля.

Претъркулвам се и побягвам. По-бързо не съм тичал през живота си. Направо летя. Но мечокът е по-бърз, макар и не толкова пъргав — гората се тресе, когато той мачка храстите и събаря дърветата.

Притичвам покрай едно масивно божие Дърво и се хвърлям през къпинака. Там земята заскърцва под нозете ми и докато листата и снегът се разпадат под стъпките ми, разбирам върху какво се намирам. Оставям мястото между мен и мечока и го причаквам да си пробие път през шубраците. Той изскача и се мята върху мен. Отскачам назад. После звярът изчезва с писък, пропада в покрита яма върху легло от дървени колове. Радостта ми щеше да живее по-дълго, ако не бях пристъпил с танцова стъпка назад и попаднал във втори капан.

Земята се преобръща. Е, не тя, а аз. Кракът ми се изпъва нагоре и политам из въздуха, увиснал на въже. Вися с часове, твърде уплашен да извикам армията си — страх ме е от Проктор Аполон. Лицето ме смъди и сърби от кръвта, стичаща се в главата ми. После познат глас прорязва нощта.

— Брей, брей, брей — обажда се той присмехулно отдолу. — Като че имаме да дерем две кожи.

Севро се ухилва, когато му разказвам, че съм се съюзил с Мустанга. В лагера, където тя подготвяла издирвателни отряди, за да ме търсят, славата му сред северняците го е изпреварила.

Минервийците се боят от него. От друга страна, Такт и останалите Умрели коне са във възторг.

— Гледай ти, другарчето ми по търбух! — провлачва Такт. —
Защо куцаш, приятелю мой?

— Майка ти ме язди, та ме скапва! — изсумтява Севро.

— Ха, за да я цункаш по брадичката, трябва да се повдигнеш на пръсти!

— Не брадичката ѝ се опитвах да цункам.

Такт плясва засмяно с ръце и придърпва Севро в противна прегръдка. Тия двамата са много особени. Но предполагам, че спотайването в конски трупове сближава — създава ужасяващи близнаци.

— Къде беше? — пита ме Мустанга тихо по-настрана.

— След малко — казвам.

Севро сега има само едно око. Значи той е едноокият демон, за когото ме предупреди пратеникът на Аполон.

— Винаги съм се питал що за побъркани дребосъци бяхте вие, Виещите — подхвърля Мустанга.

— Дребосъци? — пита Севро.

— Не... не исках да те обидя.

Той се ухилва.

— Аз съм дребосък.

— Е, ние от Минерва ви мислехме за призраци. — Тя го тупва по рамото. — Ти не си. А аз не съм истински мустанг, ако си се чудил. Нямам опашка, виждаш ли? И не — пресича тя Такт, — никога не съм носила седло, щом смяташе да попиташ.

Точно това смяташе да попита.

— Тя става — измърморва ми Севро настрана.

— Харесват ми — казва Мустанга за Виещите малко по-късно.
— Покрай тях се чувствам висока.

— Пррррекрасно! — Такт вдига със сумтене кожата на кръвогръба. — Вижете, вижете! Намери се нещо по мярка на Пакс!

Преди да се присъединим към групата около големия огън, подклаждан от Пакс, Севро ме дръпва назад и вади едно одеяло. В него е увит моя Секач.

— Запазих ти го, след като го намерих в калта — обяснява той.
— И го наточих. Свърши времето за бой с тъпи остриета.

— Ти си приятел. Дано го знаеш — тупвам го по рамото. — Не приятел за играта — вече си ми истински приятел, когато излезем оттук и тъй нататък. Знаеш го, нали?

— Не съм идиот. — Но въпреки всичко се изчервява.

От него научавам край огъня, че Виещите — Паламидата, Шибаната мутра, Клоуна, Бурена и Чакълчето, утайките от стария ми Дом, се задържали там не повече от ден, след като съм изчезнал.

— Касий каза, че Чакала те хванал — разказва Севро с пълна уста гъгричав хляб. — Много вкусни ядки! — Набива така, като че не е виждал храна от седмици.

Седим край огъня във Великата гора, окъпани от светлината на пукащите дърва. Мустанга, Милия, Такт и Пакс се облягат до нас в снега на едно повалено дърво. Всичките сме се сврели един в друг като животни. Седя до Мустанга. Кракът ѝ под кожата е преплетен с моя. Кожата на кръвогръба смърди и припуква над огъня. В пламъците капе мазнина. Пакс ще я носи, като се изсуши.

Севро издирил Чакала, след като Касий му пробутал лъжата. Дребничкият ми приятел не навлиза в подробности. Мрази подробностите. Просто потупва по празната си очна орбита и заявява:

— Чакала ми е длъжник.

— Значи си го видял? — питам.

— Тъмно беше. Видях ножа му. Дори не чух гласа му. Трябваше да скоча от планината. Дълго падах, докато стигна при останалите от глутницата. — Толкова обикновено го казва. И все пак забелязах, че куца. — Не можехме да останем в планините. Хората му... са навсякъде.

— Но взехме част от планините с нас — обажда се Паламидата и с майчинска усмивка потупва скалповете, окачени на кръста ѝ. Мустанга потръпва.

На юг цари хаос. Аполон, Венера, Меркурий и Плутон — само те са останали, но чувам, че Меркурий пропаднал до отряд от блуждаещи скитници. Жалко. Бях привързан към техния Проктор. Той без малко да ме избере при Подбора, щеше да ме избере, ако можеше. Питам се как ли са се развили нещата тогава.

— Севро, с тоя крак за колко време можеш да пробягаш, да речем, два километра? — питам.

Другите са озадачени от въпроса, но Севро само свива рамене.

— Не ме забавя. При това слабо грави — минута и половина.

Отбелязвам си по-късно да му обясня идеята си.

— Имаме да обсъждаме по-важни неща, Жътвар — усмихва се

Такт. — Сега чух, че си увиснал с главата надолу в гората в капана на ей тая тука. — Тупва дребната Паламида по бедрото и тя се усмихва, когато той задържа ръката си. Сбирката от скалпове е онова, което предизвиква нежността му. — Нали не смяташе, че ще се измъкнеш и няма да разкажеш?

Не е толкова забавно, колкото може би подозира.

Опипвам пръстена си. Да им кажа означава да подпиша смъртните им присъди. Аполон и Юпитер ме подслушват сега. Поглеждам Мустанга и в мен зейва празнота. Рискувам да я загубя само за да спечеля тяхната нагласена игра. Ако бях добър човек, нямаше да сваля пръстена. Щях да си държа езика зад зъбите. Но имаме планове за съставяне, богове за разжалване. Свалям пръстена и го поставям на снега.

— Хайде за малко да се престорим, че не сме от различни Домове — предлагам. — Хайде всички да си поговорим като приятели.

Без коне и без транспорт нямам предимство пред врага сред заобикалящите ни земи. Още един урок. Създавам си предимство, нова стратегия. Карам ги да се боят от мен.

Тактиката ми се изразява във фрагментация. Разделям армията си на шест отряда от по десет души — командваме ги аз, Пакс, Мустанга, Милия и — след изненадваща препоръка на Милия — Найла. Бих дал на Северо собствен отряд, но той и неговите Виещи не желаят да се отдалечават повече от мен. Обвиняват себе си за белега на корема ми.

Моята армия нахлува във владенията на Аполон като изгладнели вълци. Не нападаме крепостта им — извършваме нападения върху техните фортове. Палим складовете им с припаси. Обстрелваме конете им със стрели. Замърсяваме водните им запаси, съобщаваме на пленниците фалшиви новини и ги пускаме да избягат. Избиваме козите и прасетата им. Нацепваме речните им лодки с брадви. Крадем оръжия. Не позволявам да се вземат пленници, освен ако не са ученици от Венера, Юнона или Бакхус, поробени от Аполон. Всички останали пускаме да избягат. Страхът и легендата трябва да се разпространят. Това моята армия разбира по-добре от всичко. Те са догматици. Разказват си истории за мен около лагерния огън. Пакс е

тарторът им — той си мисли, че аз съм мит, превъплътен в човек. Мнозина от моите войници започват да изрязват моя Секач по дървета и стени. Такт и Паламидата изрязват Секачи в плът. А потрудолюбивите войници от моята армия правят знамена от изцапани вълчи кожи, които развяваме в битка на върховете на копия.

Разделям робите от Дом Церера и другите пленници, за да ги интегрирам в различни отряди. Знам, че чувството им за вярност се изменя. Малко по малко. Те започват да говорят за себе си не като за хора от Церера, Минерва или Диана, а по името на отряда си. Четирима войници от Церера, най-дребните, пращам при Севро във Виещите. Не зная дали от хлебарите ще станат елитни воители, както от утайките на Марс, но ако някой може да им изреже детските тлъстинки, то това е Севро.

Страх мъчи Аполон цяла седмица. Нашите редици нарастват. Техните намаляват. Освободените роби ни разказват за ужаса, обзел крепостта, за тревогата, че ще изляза от тъмното с моите кървави вълчи наметки, за да горя и осакатявам.

Не ме е страх от Дом Аполон — те са тромави тъпаци, неспособни да се приспособят към моята тактика. Страх ме е от Прокторите и от Чакала. За мен те са едно и също. След провалилия се опит на Аполон за покушение над живота ми се боя, че ще действат по-директно. Кога ли ще се събудя със забит в гръбнака бръснач? Това е тяхната игра. Мога да умра във всеки момент. Трябва да унищожа Дом Аполон и да изкарам Проктор Аполон от играта, преди да е станало късно.

С лейтенантите ми сме седнали около нашия огън в гората да обсъдим тактиката за следващия ден. Намираме се на няма и три километра от крепостта на Дом Аполон, но те не смеят да ни нападнат. Ние сме вдън гората. Те се спотайват — боят се от нас. Ние също не ги нападаме. Знам, че Проктор Аполон би провалил и най-хитрото нощно нападение.

Преди да започнем, Найла пита за Чакала. Севро с тих глас разказва какво е научил. Заговорва по-високо, когато разбира, че всички слушаме:

— Крепостта му е някъде в ниската част на планините. Подземна е, не е сред високите върхове. Точно до Вулкан. Вулкан започнали примно. Бързо-бързо. На третия ден атакували светкавично Плутон.

Сръчни лайнари. Плутон не били готови. Обаче Чакала овладял положението и се оттеглил обратно в дълбоките им тунели. Вулкан нахлул с вой и с най-съвременни оръжия от техните ковачници. Всичко щяло да приключи. Чакала — да бъде роб още от първата седмица нататък. И затова той разрушил тунела — няма план, няма изход, — за да запази шанса си да спечели играта. Убил десетима от собствения си Дом, висшеПодборни — с купища. МедБотозете не успели да спасят никого. Затрупали четирийсет души от останалите в тъмните пещери. С много вода и без храна. Прекарали там четирийсет дни, докато прокопаят изход. — Той се усмихва и си припомням защо Фичнър го нарече Гоблина. — Познай с какво са се хранили?

Ако Чакал се хване в капан, прегризва си лапата. Кой ми го е казал?

Огънят припуква между нас. Бих очаквал Мустанга да се размърда неловко, но вместо това виждам как гневът ѝ се разпалва с всяка разкрита подробност. Чиста ярост. Челюстта ѝ играе, а лицето ѝ пребледнява. Стисвам ръката ѝ под завивката, но тя не стисва моята в отговор.

— Как разбра всичко това? — избоботва Пакс.

Севро чуква с пръст един от извитите си ножове и той иззвънтява тихо в нощта. Звънтенето отеква из гората, отскача от дърветата и се връща до слуха ни като изгубена фраза. После не чувам нищо от гората, нищо освен пукането на огъня. Гърлото ме стяга и улавям погледа на Севро. Той ще трябва да намери Такт.

Обгръща ни полеЗаглушител.

— Здравейте, деца — обажда се глас в мрака. — Опасно е да разпалвате такъв ярък огън нощем. А вие как сте се сгушили всичките като кученца! Не ставайте. — Гласът е напевен, фриволен. Звучи странно след толкова месеци, изпълнени с трудности. Ничий глас не звучи така. С лека стъпка той идва при нас и се плъосва до Пакс. Аполон. Този път не е довел мечок, само носи великанско копие, чието острие сипе пурпурни искри.

— Проктор Аполон, добре дошъл — поздравявам аз. Стражите се надигат над нас в короните на дърветата със стрели, прицелени в Проктора. Махвам им да ги спуснат и го питам защо е дошъл, сякаш никога не сме се срещали. Присъствието му излъчва съвсем простичко послание: „Приятелите ми са в опасност“.

— Да ви кажа да се завръщате у дома, скъпи ми номади. — Той отваря гарафа вино и я подава по кръга. Никой не отпива освен Севро, който задържа гарафата.

— Прокторите не бива да се месят. Така е по правилата — обажда се смутено Пакс. — С какво право идвате тук? Това е мръсна игра.

Мустанга повтаря въпроса му.

Ауреатът въздъхва, но преди да успее да каже нещо, Севро се изправя и се оригва, а после тръгва нанякъде.

— Къде отиваш? — озъбва му се Аполон. — Не бягай от мен!

— Отивам да пикая. Изпих ти всичкото вино. Тука ли да пикая? — Той вирва глава и се опипва по плоския корем. — Може и да се изсера.

Аполон набърчва нос, оставя Севро и пак ни поглежда.

— Да повлияеш на някого, надали е мръсна игра, мой приятелю великане — обяснява той. — Просто съм загрижен за благополучието ви. В края на краищата аз съм тук, за да ви напътствам в учението. Най-добре за вас ще е да се върнете на север, това е всичко. По-добра стратегия, да кажем. Довършете битката си там, сплотете силите си, а после се разширявайте. Във войната има такива правила: не се излагай на показ, когато си слаб. Не подстрекавай врага си към битка, когато той те превъзхожда. Нямате кавалерия. Нямате подслон. Оръжията ви са жалки. Не се учите както трябва.

Усмивката му е приветлива. Тя разрязва красивото му лице като полумесец, докато той върти пръстените на пръста си и чака отговора ни.

— Много любезно от ваша страна, че сте загрижен за нашето бъдеще — отвърща Мустанга на подигравателен висшеЖаргон. — Твърде любезно наистина! Стопля ми кокалите. Обръщам специално внимание — ни повече, ни по-малко — на факта, че вие сте от друг Дом. Но кажете ми, знае ли моят Проктор, че сте тук? А Прокторът на Марс? — Тя кимва към смълчаната Милия. — А на Юнона? Като непослушко ли се проявявате, добри ми господине? Ако не е така, тогава защо е този полеЗаглушител? Или другите гледат?

Погледът на Аполон става суров, въпреки че все така се усмихва.

— Ще бъда съвсем откровен — вашите Проктори не знаят каква игра сте подхванали вие, деца. Виргиния, ти имаше своя шанс. И

загуби. Не си позволявай да се сърдиш. Дароу те победи честно и почтено. Или съвместното ви зимуване ви е заслепило за факта, че може да има само един Дом победител и само един победоносен Прим? Наистина ли сте толкова заслепени? Това... момченце не може да ви даде нищо.

Погледът му обхожда всички.

— Ще повторя, тъй като всичките сте позабравили: победата на Дароу не значи победа и за вас. Никой няма да ви предложи чиракуване, защото вижда в него ключ към вашия успех. Вие просто го следвате — като генерал Ней или Малкия Аякс, — а тях кой ги помни? Та този *Жътвар* дори няма свое знаме! Той ви използва и нищо повече! Той ви прави за срам и съсипва шансовете ви за кариера след тази Първа година.

— С цялото ми уважение, Проктор, ама сте много досаден — обажда се Найла без обичайната си любезност.

— А ти все още си робиня — посочва той знака ѝ. — Годна за всякакви злоупотреби.

— Само докато заслужа правото да нося ето това — Найла посочва вълчата наметка на Мустанга.

— Верността ти е трогателна, ала...

Пакс го прекъсва:

— Ти би ли ми позволил да те нашибам с камшика до кръв, Аполоне? Дароу ми позволи. Дай ми да те нашибам и ще ти се подчинявам като Розов! Кълна се в гробовете на своите предци, тези от Телеман и...

— Ти си само една бюрократична Феичка! — изсъсква Милия. — Бъди така добър да се разкараш.

Моите лейтенанти са верни, макар и да се потрисам при мисълта какво биха казали Такт или Севро, ако бяха край огъня с нас. Навеждам се напред и се вторачвам в Аполон. Все пак трябва да го предизвикам.

— Стори ни едно добро, а? Вземи си съвета, заври си го отзад и се разкарай.

Някой се размива във въздуха над нас — женски смях. Други Проктори са вътре в полеЗаглушителя и гледат. Виждам силуети сред пушека. Колко от тях ни наблюдават? Юпитер? Венера може би, съдейки по смеха? Би било идеално!

Огънят трепка по лицето на Аполон. Ядосан е.

— Ето каква е познатата ми логика. Зимата може да застудее, деца. Когато навън стане студено, животните измират. Например вълците, мечките, мустангите...

Имам отговор и той е идеално засукан:

— Питам се, Аполоне, какво ли ще се случи, ако Подборниците открият, че уреждаш победата на сина на АрхиГубернатора? Ако, да кажем, си нагласял играта като престъпен бос от базара.

Аполон се вцепенява. Продължавам:

— Когато се опита да ме убиеш в гората с оня тъп мечок, не успя. Сега идваш тук като отчаян глупак, какъвто бездруго си, да заплашваш приятелите ми, които никак не ги блазни идеята да ме предадат. Наистина ли ще ни избиеш всичките? Знам, че можеш да изрежеш каквото си искаш от заснетия материал, който гледат Подборниците. Обаче как ще обясниш на нашите Подборници защо сме изпукали до един?

Лейтенантите ми се преструват на шокирани.

Продължавам:

— Да кажем, че Император на флотилия, да кажем, Легат, да кажем, който и да е Подборник от всички останали Домове открие, че АрхиГубернаторът плаща на Прокторите да мамят, да елиминират конкуренцията, тъй че синът му да победи, а техните деца да загубят? Мислиш ли, че ще има последици за подкупените Проктори? За АрхиГубернатора? Минава ли ти през ума, че те може и да се загрижат, защото децата им умират в нагласена игра? Или ти плащат, за да разрушиш системата на меритокрацията? Най-добрите ще се издигнат. Или тези с най-добрите връзки?

Аполон стисва челюсти.

Той поглежда нагоре към останалите Проктори. Те мъдро остават невидими. Сигурно е изтеглил късата клечка да слезе тук и да бъде лице на тяхната измама. Когато заговаря, лейтенантите ми мълчат.

— Ако действително разберат, деца, то последствия ще има за всички — заплашва Аполон. — Тъй че бъдете свободни да си държите езиците зад зъбите, докато ги имате.

— Или какво? — пита яростно Мустанга. — Какво си наумил да правиш?

— От всички хора точно ти трябва да знаеш! — изсъсква той. Не го разбирам, но този маскарад вече приключва. Откакто Севро се махна, броя секундите. Прокторите — не. Обръщам се към Мустанга.

— За колко време Севро може да пробяга два километра?

— При тази гравитация — според мен за минута и половина. Макар че той си пада малко лъжец, та най-вероятно ще е по-бърз.

— А колко далеч оттук е крепостта на Аполон?

— О, на три километра, бих казала, може би малко повече.

Аполон скача на крака и се оглежда за Севро.

— Великолепно — кимвам. — Мустанг, я кажи, знаеш ли какво най-много харесвам на полеЗаглушителите?

— Че нито звук не може да проникне навън?

— Не. Че нито звук не може да проникне вътре.

Аполон изключва полеЗаглушителя и чуваме крясъците. Те идват отдалече, от три километра. От бастioni. От крепостта на Аполон. МедБотове се спускат с писък към виковете и прорязват далечното небе.

— Венера! Ти не ги ли следеше? Тъпа... — изръмжава Аполон към въздуха.

— Малкият си свали пръстена! — извиква невидима жена. — Всичките си свалиха пръстените! Нищо не виждам, когато не носят пръстените си и не са в полеЗаглушител!

— Но всички вече пак са си ги сложили — казвам. — Я си извади дейтапада и ми кажи какво виждаш.

— Ти, малък... — Аполон свива юмруци. Дръпвам се назад. Мустанга застава между нас, Пакс също.

— Хо-хо... — избоботва Пакс и започва да се удря по гърдите с грамадната си брадва; бронята под кожената му наметка думка ритмично. — Хо-хо!

Разхвърчават се снежинки, когато Аполон се издига над гората с останалите Проктори по петите. Ще пристигнат твърде късно. Да изрязват каквото си щат, да се намесват колкото си искат, битката за Дом Аполон започна, а Севро и Такт са завзели бастionите.

Пристигам с моите лейтенанти на бойното поле тъкмо навреме да видя как Такт изкатерва най-високата кула с нож между зъбите. Там, застанал на ръба на стометровия парапет като някакъв нехаен гръцки шампион, той си смъква гащите и се изпикава върху знамето на Дом

Аполон. Пълзъл е през лайна, за да спечели това знаме. Робите, заловени от нас през седмицата, ни казаха кои са слабите места на крепостта — грамадните дупки в тоалетните, и Такт, Севро и Виещите ги използваха за ужасяващо експедитивно време. Войниците на Дом Аполон бяха събудени от демони, омазани с изпражнения. Ух, как ужасно смърдят моите войници завоеватели, когато ми отварят портата! Вътре цари страшен хаос.

Крепостта е висока, бяла, натруфена. Площадът ѝ е кръгъл и има шест величествени входа, водещи към шест величествени вити кули. Овце и крави се тълпят в импровизирани кошари в далечния край на площада. Стражите на Аполон са се оттеглили там. Повечето от съюзниците им се изсипват подире им през вратите на кулите. Имат тройно числено превъзходство над моите войници. Но моите са свободни хора, не роби. Те ще се бият по-добре. И все пак не числеността заплашва да обърне битката срещу нас, а Примът на Аполон, Новас. Прокторът му е дал собственото си пулсОръжие — копие, сияещо с пурпурни искри. Върхът му докосва една от Умрелите коне от Диана, момичето отскача три метра назад като счупена играчка и се гърчи на земята, докато механизмите му се разстройват.

Събирам войските си на площада, непосредствено до входа. Мнозина, като Такт, все още са в кулите. При мен са Пакс, Милия, Найла, Мустанга и още четирийсет зад гърба ми. Вражеският Прим строява собствените си войски. Само оръжието му е способно да ни унищожи.

— Мустанг, готова ли си със знамето? — питам. Усещам ръката ѝ на кръста си, точно под бронята ми. Не нося шлем. Косата ми е привързана с кожен ремък. Лицето ми — почернено със сажди. Дясната ми ръка стиска моя Секач. Лявата — скъсена шокова пика. Найла носи знамето на Церера.

— Пакс, ние сме сърпът. Момичета, вие събирате жътвата.

Войниците ми в кулите надават вой, когато хукват и скачат отвисоко, за да се влеят в битката, нахлуват на площада от всевъзможни посоки. Мръсните им вълчи наметки вонят. Калдъръмената настилка между моята войска и тази на Аполон е затрупана с високи до глезените навеи от сняг. Прокторите блещукат горе във въздуха и чакат пулсКопието набързо да се разправи с моята армия.

— Хвани техния Прим — прошепва Мустанга в ухото ми, посочва високото кораво момче и ме шляпва по дупето. — Плени го.

— Двайсет метра и спри, Пакс. — Той кимва, приел заповедта ми.

— *Прим е мой!* — изревавам на своята и на тяхната армия. — Новас, курво кръвогадна! Ти си *мой!* Ти, охлюв, лочещ пикня! Ти, лайно мръсно! — Щом високият побъркан нашественик със Секача закрепва на техния Прим, войските на Аполон инстинктивно побягват. — Поробете останалите! — надавам вопъл аз.

После двамата с Пакс атакуваме.

Останалите хукват подире ни и се опитват да ме настигнат. Оставям Пакс да ме надбяга. Той крещи, размахал бойната си брадва в атака към Новас и групата му телохранители — момчета и момичета с тежки брони и алени отпечатъци от длани на шлемовете. Те предвождат атаката на врага домакин, устремени право към Пакс, наклонили копия, за да спрат безумния му устрем. Височки са, дръзките убийци, които отдавна са станали твърде нагли, за да разберат, че са в опасност, или да усетят страх, докато кроят планове как да посрещнат Пакс с оръжие.

После Пакс спира.

И без да прекъсвам хода си, аз скачам напред и ръката му улавя стъпалото ми. Отгласвам се и той ме мята на десет метра напред във въздуха. Докато летя, не спирам да вия — като страшилище, изтръгнато от кървавите кошмари, и най-сетне се блъсвам в телохранителите. Трима падат. Случайно копие закача корема ми и одира ребрата ми точно когато един тризъбец пронизва въздуха там, където преди малко е била главата ми. Стъпвам, люшвам се хоризонтално, завъртам крака. Отгласвам се и се въртя, връзвам се надолу диагонално, докато се снишавам и удрям някакъв висок човек по ключицата. Още едно копие се насочва към мен — блъсвам го встрани, изтичвам по дължината му, скачам и забивам коляно в лицето на един Аполонов висшеПодборен. Той пада назад и ме повлича със себе си — коляното ми се е заклещило в забралото на шлема му. Замахвам като побъркан, докато се спускам от високата си удобна позиция, и зашеметявам още трима висшеПодборни с широк замах, а после пропадам към земята.

Падаме върху снега. Носът на висшеПодборния е счупен и той е загубил съзнание, но коляното ми е изтръгнало и разкъравено от удара, когато го изтръгвам от шлема му. Претъркулвам се настрана — очаквам копията да ме нарежат на филета. Не ме нарязват. С една безумна атака съм счупил главата на Аполоновата армия. Пакс и моите войници нахлуват като желязна завеса, докато с Новас оставаме в центъра на хаоса. Той е висок и силен. Връхлитаща дъга от копието му пръсва щита на един Виещ на парчета. Отхвърля Милия назад, закача ръката на Пакс с копието и го събаря на земята като играчка. Аз съм по-висок и по-силен.

— Новас, момиченце такова! — крясвам. — Ти, Розов лигльо!

Щом ме вижда да се приближавам, очите му пламват.

Битката колективно си поема дъх, когато той завива към мен като лос, нападащ водача на глутница вълци. Дебнем се. Той се нахвърля пръв. Отскачам и се завъртам по дължината на копието, и най-накрая минавам зад гърба му. После с един масивен замах, все едно сека дърво с моя Секач, му чупя крака и му вземам копието.

Той хленчи като дете. Сядам на гърдите му, преизпълнен със задоволство, че не съм хленчил така, когато ми чухиха и прекрояваха краката в работилницата на Мики. Прозявам се демонстративно въпреки вихреция се около мен хаос.

Мустанга поема юздите на битката.

Само едно момиче от Дом Аполон успява да избяга. Бърза е, но е маловажен член на Дома им. Кой знае как, тя скача от най-високата кула и просто каца на земята със знамето на своя Дом. Почти като магия. Но виждам около нея изкривяване. Проктор Аполон запазва позицията си в играта. Момичето намира кон и препуска надалече от моята армия. Пакс мята копие по нея. Мерникът му е точен и би приковал шията на коня за торфа, но внезапно полъх на вятъра по чудо отнася копието далече встрани. Накрая Мустанга взема коне от конюшните на Аполон и препуска след нея заедно с Паламидата и Чакълчето от Виещите. Връща се в галоп, наведена над шията на коня си, като се шляпа по дупето със знамето.

Армията ми изревава, когато Мустанга влиза в тръс на площада на завладяната крепост. Вече сме освободили робите от Дом Церера — те са спечелили своето място в моята армия. Махвам на Мустанга от височината на бастиона, на който съм седнал със Севро и Такт. Краката

ни безгрижно са увиснали от ръба. Дом Аполон падна за по-малко от трийсет минути въпреки намесата на Аполон с пулсКопието.

Проктор Аполон разговаря с Юпитер и Венера в небето. Те блещукат в лъчите на зората, сякаш нищо не се е случило. Но знам, че ще му се наложи да напусне играта — знамето и крепостта са превзети. Той вече не може да ми навреди.

— Край с тебе! — дразня го. — Твоят Дом падна!

Армията ми отново изревава. Радвам се на рева им и на зимния въздух, докато слънцето наднича над западния хоризонт на Валес Маринерис. Повечето гласове щяха да са на роби. Но вместо това те ме следват по своя воля. Скоро дори и тези от Дом Аполон ще ме последват.

Смея се като безумец, огънят на победата пари във вените ми. Победихме един Проктор. Но Юпитер все още може да ни навреди. Неговият Дом далече на север стои непокорен, несломен. Бързо ме обземат гняв и още една, по-мрачна страст — наглост, яростна, безумна наглост. Грабвам пулсКопието, замахвам и го пращам с всичка сила по събраните Проктори. Армията ми наблюдава тази безочлива постъпка. Тримата Проктори се разпръсват, когато пулсКопието пронизва защитата им, и се обръщат да ме погледнат. В очите им гори огън. Но страстта в мен не се утолява само с някакво си хвърляне на копие. Мразя ги тия глупаци и интриганти! Ще ги унищожа!

— Юпитер! Ти си следващият. Ти си следващият, кучешко лайно!

Пакс изревава името ми. След това гласът на Такт го повтаря, а после — Найла от една далечна кула. И скоро сто гласа го скандират из цялата превзета крепост — от двора чак до високите парапети и кули. Те удрят с мечове и копия по щитовете, а после ги запокитват по Прокторите. Сто снаряда се удрят в пулсЩитове, без да причинят никаква вреда, и мнозина от моята армия трябва да се разпръснат, та да не ги понижат падащите оръжия — ала това е сладка гледка, сладко е звъntenето на металния дъжд по калдъръма. И отново извикват името ми. Скандират ли, скандират името на Жътваря към Прокторите, защото сега знаят срещу кого се бием.

39.

ДАРЪТ НА ПРОКТОРА

На другата сутрин моята армия спи до късно. Аз нямам нужда от почивка, въпреки че си правя компания със Севро и още половин дузина други на бастионите. Те стоят в плътна групичка, сякаш всяко отворено пространство е възможност за Прокторите да ме убият.

Севро е освободил петима ученици от Меркурий от робите от Аполон. Те се тълпят около него върху укрепленията и се развличат с игри за бързина — пляскат се един друг по опакото на ръцете, за да проверят кой е най-чевръст. Аз не участвам, защото много лесно печеля — най-добре да оставя децата да се забавляват. След като превзехме крепостта, макар че тежката работа я свършиха Севро и Такт, моите момичета и момчета си мислят, че това ме прави герой. Мустанга ми казва, че рядко ставало така.

— Сякаш мислят, че не си от това време.

— Не разбирам.

— Сякаш си един от старите завоеватели. Древните Златни, завзели Земята, унищожили флотилиите ѝ и прочее. Използват го за оправдание да не се състезават с теб, защото как би могъл Хефестион да се състезава с Александър или Антоний с Цезар?

Вътрешностите ми се оплитат на възел. Това е само една игра, а те ме обичат толкова много. Когато избухне въстанието, тези момчета и момичета ще са мои врагове и аз ще ги заменя с Червени. Какви фанатици тогава трябва да са тези Червени? И ще значи ли нещо фанатизмът, ако трябва да се изправят срещу създания като Севро, като Такт, като Пакс и Мустанга?

Гледам как Мустанга се промъква към мен покрай вала. Тя съвсем леко накуцва — глезенът ѝ е навехнат, ала е въплъщение на грацията. Косата ѝ прилича на гнездо от клонки, тъмни кръгове ограждат очите ѝ. Тя ми се усмихва. Красива е. Като Ео.

От укрепленията се вижда Великата гора, а на север се съзира началото на планинския район на Дом Марс. Планините ни се въсят от запад, вляво от нас.

— Един Проктор идва.

Телохраниителите ми затягат кръга около мен, но това е само Фичнър. Севро се изплюва от вала.

— Блудният ни родител се завърна.

Фичнър се спуска с усмивка, разказваща приказка за изтощение, страх и мъничко гордост.

— Може ли да поговорим? — пита ме той и оглежда начумерените ми приятели.

Двамата с Фичнър сядаме в щаба на Аполон. Мустанга наклажда огън. Фичнър я оглежда скептично — присъствието ѝ не му допада. Той си има мнение почти по всички въпроси, като един друг, дето го познавам.

— Страшно оплеска нещата, момко.

— Да се договорим да не ме наричаш *момко* — прекъсвам го.

Той кимва. В устата му няма дъвка. Не знае как да каже онова, което иска да ми каже. Тревогата в очите му ми загатва какво е.

— Аполон не е напуснал Олимп — казвам.

Той се вцепенява, изненадан от догадката ми.

— Правилно. Още е там.

— А какво означава това, Фичнър? — Мустанга идва и сяда до мен.

— Точно това — отвърща Фичнър и ме гледа. — Той не е напуснал Олимп, както е длъжен. Голяма бъркотия. Аполон щеше да получи сладко назначение, ако Чакала победи. Същото важи за Юпитер и за някои други. Говореше се, че на Луна се освобождава една от позициите на Претор Рицар.

— А сега тази възможност се изплъзва — отбелязва Мустанга, поглежда ме и се ухилва. — Заради едно хлапе.

— Да.

Засмивам се. Звукът отеква в полеЗаглушителя.

— И какво трябва да се направи?

— Ти нали все още искаш да победиш? — пита ме Фичнър.

— Да.

— А какъв е смисълът на всичко това? — продължава той, макар и да е ясно, че из главата му се върти нещо друго. — Ти ще получиш чиракуване независимо от всичко.

Навеждам се напред и почуквам с пръст по масата.

— Смисълът е да им се покаже, че не могат така кръвогадно да мамят в собствената си игра. Че АрхиГубернаторът не може просто да каже, че синът му е най-добрият и трябва да ме победи само защото е роден с късмет. Става въпрос за заслуги.

— Не. — Фичнър също се привежда напред. — Става въпрос за политика. — Той поглежда Мустанга. — Ще я отпратиш ли вече?

— Мустанга остава.

— *Мустанга!* — подиграва ми се той. — Е, Мустанг, какво мислиш ти за измамите на АрхиГубернатора в полза на неговия син?

Мустанга свива рамене.

— Убий или ще те убият, измами или ще те измамят? Това са правила, които съм виждала Ауреатите да спазват, особено Безподобните белязани.

— Измами или ще те измамят. — Фичнър се потупва по горната устна. — *Интересно.*

— С измамите ти си съвсем наясно — отговаря му тя.

— Трябва да ни оставиш с Дароу да си поприказваме, *Мустанг.*

— Тя остава.

— Няма нищо — измърморва Мустанга загадъчно и стисва рамото ми на тръгване. — И без това ми писна от твоя Проктор.

Когато тя излиза, Фичнър се вторачва в мен. Посяга към джоба си, поколебава се, после вади нещо. Кутийка. Той я подхвърля на масата и с жест ме подканва да я отворя. Досещам се какво има вътре.

— Е, вие, копелета, ми дължите някой и друг дар — засмивам се тъжно, докато надявам на пръста си пръстеНожа на Танцъора. Натискам го отдолу и от пръста ми щръква острие, удължаващо го с двайсет сантиметра. Пак натискам и острието се прибира.

— Обсидиановите ти го взеха, преди да преминеш Посвещението, нали? Беше ми казано, че бил на баща ти.

— Така ли ти беше казано? — Започвам да чопля по масата с острието. — Каква неточна информация.

— Няма нужда от ехидство, *момко.* — Забивам поглед в очите на Фичнър. — Дошъл си тук, за да спечелиш чиракуване. Вече го спечели. Ако продължаваш да тормозиш Прокторите, те ще те убият.

— Като че си спомням да сме водили този разговор.

— Дароу, в това, което правиш, няма никакъв шлакан смисъл! Безразсъдно е!

— Няма смисъл? — повтарям след него.

— И да победиш момчето на АрхиГубернатора, какво? Какво ще постигнеш с това?

— Всичко! — озъбвам се аз. Разтрепервам се от гняв и се вторачвам в огъня, докато в гласа ми се възвърне самообладанието. — Това доказва, че аз съм най-добрият Златен в това училище. Показва, че мога всичко онова, което могат и те. Защо ли изобщо приказвам с теб, Фичнър? С всичко се справих без твоята помощ. Нямам нужда от теб. Аполон се опита да ме убие, а ти нищичко не направи! Нищичко! Та какво точно ти дължа? Може би това? — Плъзвам острието навън.

— Дароу!

— Фичнър... — завъртам очи.

Той плясва по масата.

— Не ми говори като на глупак. Погледни ме. Погледни ме, малък снизходителен тъпако!

Поглеждам го. Шкембето му е пораснало. Лицето му е твърде изпито за Златен. Косата му жълтее, пригладена назад. Никога не е бил хубавец — а сега по-малко от всякога.

— Погледни ме, Дароу. За всичко, което имам, аз трябваше да се боря. Не съм роден в дома на АрхиГубернатор. По-далеч от това не мога да стигна, но ти трябва да отидеш много по-далеч! Моят син би трябвало да отиде по-далеч, ала не може и не бива. Ако се опита, ще умре. Всеки си има предел, Дароу. Предел, който не може да надскочи. Твоят е по-високо от моя, но, кръвогадост, не толкова високо, колкото ти се иска! Ако го надскочиш, ще те съборят долу.

Той извъръща очи, все едно го е срам, и се взира намръщено в огъня. *Неговият син*. Личи си по цвета им, по лицето, по нрава и по начина, по който си говорят помежду си. Глупак.

— Ти си бащата на Севро — казвам.

Той дълго време мълчи. А когато отговаря, тонът му е умолителен:

— Ти го караш да си мисли, че е способен да се изкачи по-високо, отколкото може. Ще го убиеш, малчуган. Ще убиеш и себе си.

— Тогава ни помогни! — настоявам аз. — Дай ми нещо, което мога да използвам срещу Аполон. Или още по-добре, прати ги да се бият с мен. Събери останалите Проктори и ще поведем битка срещу тях.

— Не мога, малчуган, не мога.

Въздъхвам.

— Да... така си и мислех, че няма да се навиеш.

— Ако ти помогна, кариерата ми принудително ще свърши. Всичко, заради което съм робувал, всички тези многобройни неща ще бъдат подложени на риск. За какво? Само за да докажа нещо на АрхиГубернатора.

— Всички толкова ги е страх от промяната — поклащам глава аз и се усмихвам най-искрено на сломения мъж. — Напомняш ми моя чичо.

— Промяна няма да има — мърмори Фичнър, докато се изправя. — Тя никога не настъпва. Знай си проклетото място или няма да се измъкнеш от всичко това, малчуган. — Изглежда така, сякаш му се иска да посегне и да ме докосне по рамото. Не ме докосва. — По дяволите, вече са ти заложили капана и ти влизаш право в него.

— Готов съм за капаните на Чакала, Фичнър. Или на Аполон. Все тая. Те няма да успеят да предотвратят онова, което им се пише.

— Не — възразява Фичнър и се поколебава за миг. — Не техните капани. Капанът на момичето.

Отговарям му по начин, по който ще разбере:

— Фичнър... Не ме разигравай като глупак с неясни и дразнещи намеци за двуличие. Моята армия си е моя, спечелена със сърце, тяло и душа. На този етап те могат да ме предадат не повече, отколкото аз — тях. Ние сме нещо, което досега не си виждал. Тъй че престани.

Той клати глава.

— Тази борба си е твоя, малчуган.

— Да, това е моята борба — усмихвам се. Сега е моментът, който очаквах. — Фичнър, чакай! — подвиквам му, преди да стигне вратата. Той спира и се поглежда назад. Изритвам стола си и отивам при него. Прокторът ме оглежда любопитно. После му подавам ръка. — Въпреки всичко ти благодаря.

Той я стисва.

— Късмет, Дароу! — пожелава ми. — Но се грижи за Севро. Това лайненце би те последвало навсякъде, без значение какво казвам аз.

— Ще се грижа за него. Обещавам. — Хватката ми на Пъклолаз се затяга около дланта му.

За миг, макар и само за миг, сме приятели. После натискът на моята ръка върху неговата го кара да трепне. Отначало се смее, после разбира и очите му се отварят широко.

— Съжалявам — казвам.

И тогава счупвам носа му и го удрям с лакът в слепоочието, докато престава да мърда.

40.

ПАРАДИГМА

— Фичнър тръгна ли си? — пита ме тя.

— През прозореца — отговарям.

Гледам Мустанга от другата страна на бялата маса в щаба на Аполон. Навън бушува виелица — несъмнено с цел да задържи армията ми вътре в крепостта около топлите огънове и гърнетата с гореща супа. Косата ѝ се вие около раменете, привързана с кожени ремъци. И тя носи вълча наметка като останалите, но нейната е с тъмночервени ивици. Кални ботуши с шпори са вдигнати на масата. Знамето ѝ, единственото оръжие, действително предпочитано от нея, е облегло на стол наблизко. Лицето на Мустанга е живо. Върху него бързо цъфват подигравателни усмивки. И симпатични бръчици. Тя ми се усмихва и пита какво занимава ума ми.

— Чудя се кога ли ще ме предадеш.

Веждите ѝ се сключват.

— Това ли очакваш?

— Измами или ще те измамят. От твоята уста го чух.

— Ти ще ме измамиш ли? — гледа ме тя. — Не. Защото какво ли ще спечелиш с това? Аз и ти победихме тази игра. Те искаха да повярваме, че един е длъжен да победи с цената на всички останали. Това не е вярно и ние го доказваме.

Нищо не казвам.

— Имаш доверието ми, защото, когато ме видя да се крия в калта, след като превзе моята крепост, ме остави да избягам — обяснява тя замислено. — А аз имам доверието ти, защото те измъкнах от калта, когато Касий те заряза умиращ.

Мълча.

— Та, ето ти го отговора. Ти ще извършиш велики дела, Дароу. — Мустанга рядко ме нарича Дароу. — Може би няма нужда да ги вършиш сам?

Думите ѝ ме карат да се усмихна. После скачам на крака и я стряскам.

— Доведи хората ни! — заповядвам.

Зная, че тя с нетърпение очакваше да си почине тук. Аз също. Уханието на супа ме изкушава. Както и топлината, леглото и мисълта да прекарам спокойно време с нея. Но не затова побеждават мъжете.

— Ще изненадаме Прокторите. Ще превземем Юпитер.

— Не можем да ги изненадаме — почуква по пръстена си тя. ПолеЗаглушителя на Фичнър вече го няма. Бихме зарязали напълно пръстените, но те са нашата застраховка. Макар и Прокторите да могат да произрежат по нещичко тук-там, здравият разум диктува да не бърникат много из заснетото или Подборниците ще станат подозрителни.

— А дори и да успеем да стигнем в тази буря, какво ще постигне превземането на Юпитер? — пита Мустанга. — Щом Аполон не е напуснал, след като неговият Дом загубил, и Юпитер няма да напусне. Само ще ги предизвикаш да се намесят. Сега трябва да погнем Чакала.

Знам, че Прокторите ме наблюдават как планирам това. Искам да узнаят накъде вървя.

— Не съм готов за Чакала — казвам й. — Имам нужда от още съюзници.

Тя ме поглежда със склучени вежди. Не разбира, но няма значение. Доста скоро ще разбере.

Въпреки виелицата моята армия се движи бързо. Увиваме се в наметки и кожи толкова дебело, че приличаме на животни, препъващи се из снега. Нощем се ориентираме по звездите, които се движат въпреки усилващите се ветрове и трупация се сняг. Моята армия не се оплаква. Те знаят, че няма да ги поведе безцелно. Новите ми войници се стараят повече, отколкото смятах за възможно. Чували са за мен. Пакс се грижи за това. И отчаяно се стремят да ме впечатлят. Това се превръща в проблем. Където и да отида, онези около мен внезапно удвояват усилията си, та да надминат тези отпред или да се откъснат от онези отзад.

Виелицата е страшна. Пакс винаги е до нас с Мустанга, сякаш иска да ни заслони от вятъра. Той и Севро вечно се надпреварват да застанат най-близо до мен, въпреки че Пакс сигурно щеше и да ми пали огньовете и да ме завива вечер, като си легна, ако му го позволях,

докато Севро би ми казал да ходя да си чопля гъза. Сега всеки път, като го погледна, виждам в него баща му. Сега, когато познавам семейството му, той ми изглежда по-слаб. Няма никаква причина да е така — сигурно просто съм предполагал, че наистина е изскочил от слабините на вълчица.

Най-накрая снегът спира и пролетта идва бързо и ударно — а това потвърждава подозренията ми. Прокторите си играят игрички. Виещите се погрижват всички погледи да са устремени към небето, ако Прокторите решат да ни тормозят, докато пътуваме нататък. Никой не ни тормози. Такт се озърта за техни следи. Но всичко е спокойно. Не виждаме никакви вражески разузнавачи, не чуваме военни рогове в далечината, не виждаме да се вие дим освен на север, в планинския район на Марс.

Извършваме набези над складовете с провизии в изгорените и разрушени крепости, докато напредваме към Юпитер. Има кани от крепостта на Бакхус — Севро с разочарование откри, че са пълни с гроздов сок, а не с вино, солено месо от дълбоките подземия на Юнона, сирена с плесен, риба, увита в листа, и торби с вечното пушено конско месо. Те ни поддържат сити по време на похода.

За четири тежки дни стигам и обсаждам обградената с тройни стени крепост на Юпитер сред ниските планински проходи. Снегът се топи достатъчно бързо, че да разкаля земята за конете ни. През лагера ни текат потоци. Не си правя труда да разработвам план за действие — просто казвам на подразделенията на Пакс, Милия и Найла, че онзи, който ми поднесе крепостта, ще спечели награда. Защитниците са малобройни и моята армия превзема външните укрепления за един ден, като издига поредица от дървени рамки под периодичен обстрел със стрели.

Останалите ми три подразделения разузнават из околната територия, ако Чакала реши да се намеси. Явно основната армия на Юпитер е закъсала отгътък придошлия Аргос, докато е обсаждала крепостта Марс. Не са очаквали реката да прелее толкова бързо. Все още няма знак нито от войниците на Чакала, нито от Прокторите. Чудя се дали вече са открили Фичнър, заключен в една от килиите на крепостта Аполон. Оставих му храна, вода и лице, цялото в синини.

На третия ден на обсадата върху укрепленията на Юпитер се развява бяло знаме. Слабичко момче, средно на ръст и с плаха усмивка,

се измъква през задния вход на крепостта Юпитер. Тя е разположена на висок, скалист терен, притисната е между две грамадни канари и триетажните ѝ стени са наклонени навън. Скоро ще опитам да пратя войници на канарите. Това би трябвало да е работа за Виещите — но стига им толкова слава. Тази обсада принадлежи на войниците, пленени в боя с Аполон.

Момчето отива плахо пред главния вход. Там го посрещам със Севро, Милия, Лайла и Пакс. Ние сме страховита шайка дори и без Такт и Мустанга, въпреки че Мустанга никак не заслужава да бъде наречена „страховита“, що се отнася до външността ѝ — в най-добрия случай „буйна“ може би. Милия изглежда, сякаш е излязла от кошмар — и тя започна да носи трофеи като Такт и Паламидата. А Пакс нанася резки върху острието на грамадната си брадва за всеки роб, когото е пленил.

Пред моите лейтенанти си проличава, че момчето се нервира. Усмивка се бързешката, сякаш едва ли не се тревожи, че не одобряваме това. На пръста си носи пръстена на Юпитер. Вероятно гладува, защото вече му е твърде голям.

— Името ми е Луциан — започва момчето, като се опитва да говори мъжката. Явно си мисли, че Пакс командва. Пакс издава боботещ смях и посочва мен и моя Секач. Щом ме поглежда, Луциан трепва. Май много добре знаеше, че водачът съм аз.

— Да си разменяме усмивки ли сме дошли? — питам. — Какво имаш за казване?

— Че гладуваме — смее се жално той. — Три седмици не сме яли нищо освен плъхове и сурово жито.

Почти ми дожалява за него. Косата му е мръсна, очите сълзят. То знае, че си проваля шанса за чиракуване. Цял живот ще го укоряват, че се е предало. Но е гладно, както и останалите седмина защитници. Странно, всички са от Дом Юпитер, не са роби. Техният Прим е оставил тук собствените им слабаци вместо роби.

Единственото им условие да предадат крепостта е да не бъдат поробени. Само Пакс измрънква нещо за чест и че трябвало да си спечелят свободата като останалите от нас, но аз се съгласявам да удовлетвори молбата на момчето. Нарещам на Милия да ги наглежда. Ако се бунтуват, тя ще вземе скалповете им за трофеи. Връзваме

конете си на двора. Камъните са заоблени и мръсни. Висока ъгловата централна кула се издига нагоре, врязана в скалата.

През облаците се процежда мрак. Към планинския проход се задава буря и затова вкарвам войската си в крепостта и залоствам портите. Мустанга и нейният отряд остават зад стените и ще се върнат по-късно вечерта след разузнаване с Такт. Разговаряме по комуникаторите и Такт ни псува, че имаме сух покрив над главата. През нощта се изсипва пороен дъжд.

Преди да вечеряме, се погрижвам нашите ветерани да заемат първите легла в спалните помещения на Юпитер. Моята армия може и да е дисциплинирана, но за топло легло биха заклали и майка си. Това е единственото, с което повечето от тях така и не свикнаха — да спят на земята. Липсват им дюшеците и копринените чаршафи. На мен ми липсва малката кушетка, която дялах с Ео. Мъртва е от повече време, отколкото бяхме женени. Учудвам се колко ме заболява, когато го осъзнавам.

Мисля, че вече съм на осемнайсет според Земните мерки. Не съм съвсем сигурен.

Нашите хляб и месо са райска благодат за изгладнелите защитници на Юпитер. Луциан и бандата му — до един кльощави душици с изтощен вид — набиват толкова бързо, че Найла се притеснява да не им се спукат червата. Тя тича наоколо и обяснява на всички, че пушеното конско месо няма да се юрне в галоп наникъде. Пакс и неговите Кръвогръби от време на време замерят хрисимата тайфа с кокали. Смехът на Пакс е заразителен — той кънти от устата му, а след две секунди добива някаква женствена нотка. Никой не може да остане сериозен, когато той се разхили. Пак говори за Хелга. Оглеждам се за Мустанга да се посмеем, но нея няма да я има още часове. Липсва ми, и вътре в гърдите ми нещо се надига, защото зная, че тази нощ ще се сгуши в леглото ми и заедно ще хъркаме като чичо Нарол след Коледа.

Извиквам Милия начело на масата. Моята армия се излежава из щаба на Юпитер — лесно е да ги покориш. Картата на Юпитер е унищожена — не мога да разбера какво знаят.

— Как ти се струват нашите домакини? — питам Милия.

— Предлагам да им сложим по една Сигла.

Изцъквам с език.

— Ти никак не обичаш да спазваш обещания, нали?

Тя много прилича на ястреб — лицето ѝ е само ъгли и жестокост. Гласът ѝ е от същата порода.

— Обещанията те оковават — изрича дрезгаво Милия. — А оковите трябва да ги разкъсаш.

Казвам ѝ да остави юпитерианците на мира, но после на висок глас ѝ нареждам да донесе виното, което отмъкнахме по време на нашия преход до Юпитер. Тя взема няколко момчета и донася бъчвите от склада на Бакхус.

Изправям се глупашки върху масата.

— И ви заповядвам да се напиете! — изревавам на своята армия. Те ме гледат, все едно съм превъртял.

— Да се напием? — пита един.

— Да! — срязвам го аз, преди да успее да каже нещо повече. — Ще се справите ли? Да се държите като тъпаци поне веднъж?

— Ще пробваме! — провиква се Милия. — Нали? — В отговор прозвучават бодри викове. По-късно, докато унищожаваме запасите на Бакхус, предлагам на висок глас вино на юпитерианците. Пакс се надига, олюлявайки се, да протестира срещу идеята да делим с тях хубавото вино. Добър актьор е.

— Противоречиш ли ми? — питам.

Пакс се поколебава, но успява да кимне с грамадната си глава.

Изваждам своя Секач от ножницата на гърба ми. Той изсвистява във влажния въздух на щаба. Стотици очи се втренчват в нас. Навън еква гръм. Пакс прави грамадна пиянска крачка и се люшва напред. Ръката му стиска дръжката на брадвата, но не я изважда. След малко той тръсва глава и прикляка на коляно — и пак е висок почти колкото мен. Прибирам Секача, прихващам Пакс, вдигам го и му казвам, че ще командва патрула.

— Патрула? Ама... в дъжда и в бурята?

— Чу ме, Пакс.

Кръвогръбите, мрънкайки, се заклатушкват подире му, за да поемат наказанието си. Всички те са достатъчно умни и са се досетили какви са ролите им, макар и да не познават пиесата.

— Дисциплина! — фукам се аз пред Луциан. — Дисциплината е най-добрата черта на човечеството! Дори и у грамадни зверове като тоя!

В отсъствие на Пакс разигравам театро и раздавам церемониални вълчи наметки на робите от Венера и Бакхус, спечелили свободата си в превземането на тази крепост — церемониални, защото нямаме време да намерим вълци. Ехти смях и цари безгрижно настроение. Поне този път да се повеселим, въпреки че никой не зарязва оръжията си. Придумват Найла да изпее една песен. Тя има ангелски глас. Пее в Марсианската опера и по програма е трябвало да гастролира във Виена, но ѝ изникнала по-добра възможност под формата на Института. Възможността на живота ѝ. Какъв майтап.

Луциан седи в ъгъла на щаба с останалите седем защитници и гледа как нашите войници зрелищно заспиват върху масите, пред камината, покрай стените. Някои се измъкват, за да гепят легла. Хъркане загъделичка слуха ми.

Севро стои близо до мен, сякаш Прокторите всеки момент могат да нахлуят вътре и да ме убият. Казвам му да се натряска и да ме остави на мира. Той се подчинява и скоро се смее, а после захърква върху една дълга маса. Тръгвам към Луциан, като се препъвам в спящата си армия, ухилен до уши. Не съм се напивал отпреди смъртта на жена ми.

Луциан, въпреки кротостта си, се оказва любопитен екземпляр. Рядко ме поглежда в очите, а раменете му са прегърбени. Но ръцете му никога не се пъхат в джобовете на панталоните му, нито се скръстват в отбранителна поза. Питам го за войната с Марс. Както и си мислех, почти е спечелена. Той споменава за някакво момиче, предало Марс. Струва ми се, че е Антония.

Трябва да действам бързо. Не зная какво ще се случи, ако превземат знамето и крепостта на моя Дом, въпреки че си имам независима армия. Технически мога да загубя.

Приятелите на Луциан са уморени и ги пускам да се опитат да си намерят легла. Няма да е проблем. Луциан остава да си говорим. Каня го на масата в щаба. Когато приятелите му се изнизват, чувам Мустанга в коридора. Навън трещят гръмотевици. Косата ѝ е влажна и сплъстена, вълчата наметка — подгизнала, ботушите ѝ оставят кални следи.

Когато ме вижда заедно с Луциан, лицето ѝ е олицетворение на объркването.

— Мустанг, миличка! — провиквам се аз. — Боя се, че закъсня. Вече пресушихме складовете на Бакхус! — Посочвам хъркащата си армия и ѝ намигам. Останали са петдесетина, проснати в различни пози из обширното помещение на щаба. Всичките пияни като Нарол по Коледа.

— Да се натряскаш, изглежда примна идея в подобен момент — казва тя странно, поглежда пак Луциан, после мен. Нещо не ѝ допада. Представям я на Луциан. Той промърморва колко приятно му било да се запознаят. Мустанга се изсмива. — Как те убеди той да не го поробваш, Дароу?

Не знам дали тя разбира каква игра играя.

— Даде ми своята крепост! — Махвам непохватно с ръка към полуразрушената каменна карта на стената. Мустанга казва, че ще седне с нас. Започва да привиква някои от своите войници в коридора, но аз я отрязвам. — Не, не! Ние с Луциан тук си ставаме първи приятели! Никакви момичета! Вземай си хората и върви да намериш Пакс.

— Но...

— Върви намери Пакс! — отсичам.

Знам, че е объркана, ала ми се доверява. Смънква ни едно „довиждане“ и затваря вратата. Тропането на ботушите ѝ бавно утихва.

— Мислех си, че никога няма да се разкара! — смея се на Луциан. Той се обляга назад на стола. Наистина е много строен, по него няма нищо излишно. Русата му коса е с обикновена подстрижка. Ръцете му — тънки и сръчни. Напомня ми на някого.

— Повечето хора не искат хубавиците да си тръгват — усмихва ми се искрено Луциан и дори се поизчервява, когато го питам наистина ли смята Мустанга за хубавица.

Приказваме си близо час. Постепенно той се отпуска. Доверието му нараства и скоро ми разказва за детството си, за взискателен баща, за семейни очаквания. Но не е жалък в това. Реалист е — черта, която харесвам. Вече не е нужно да избягва погледа ми, докато разговаряме. Раменете му не са толкова прегърбени и Луциан става симпатичен, дори пуска шеги. Няколко пъти се смея на глас. Късна нощ е, ала ние продължаваме да си приказваме и да се майтапим. Той се подиграва на ботушите ми, увити в животински кожи. Сега, когато снеговете се топят, с тях ми е горещо, но трябва да нося кожата.

— Ами ти, Дароу? Дърдорим ли дърдорим все за мен... Мисля, че е твой ред. Каж ми, теб какво те доведе тук? Какво те тласка? Не мисля, че семейството ти съм го чувал...

— Право да си кажа, не са от хората, за които ще ти е интересно да слушаш. Но мисля, че в края на краищата е заради едно момиче, това е всичко. Аз съм обикновен, причините ми — също.

— Хубавицата ли? — изчервява се Луциан. — Мустанга? Тя никак не изглежда обикновена.

Свивам рамене.

— Аз всичко ти казах! — протестира Луциан. — Не ми се прави на бледоЛилав! Дай по същество, пич! — Той почуква нетърпеливо по масата.

— Добре де, добре. Всичко ще ти разкажа — въздъхвам аз. — Виждаш ли тая мешка до теб? Вътре има една торбичка. Бръкни и ми я извади, ако обичаш!

Луциан вади торбичката и ми я подхвърля. Тя иззвънтява върху масата.

— Дай да ти видя ръката.

— Ръката ми? — пита със смях.

— Правилно, просто я протегни, моля. — Удрям по масата. Той не реагира. — Хайде бе, човек. Работя по една теория. — Потупвам нетърпеливо по масата. Луциан протяга ръка.

— И как това изяснява твоята история или теория? — Той все така се усмихва.

— Сложно е. По-добре да ти покажа.

— Става.

Отварям торбичката и изсипвам съдържанието ѝ. Двайсетина златни пръстени със Сигли се търкулват по масата. Луциан гледа как се търкалят.

— Всички те са от мъртви хлапета. Хлапетата, които медБотовете не са успели да спасят. Да видим. — Ровя се в купчинката пръстени. — Имаме Юпитер, Венера, Нептун, Бакхус, Юнона, Меркурий, Диана, Церера... а ето тук имаме и Минерва. — Намръщвам се и продължавам да ровичкам. — Хмм, странно... Не мога да намеря Плутон.

Поглеждам го. Очите му сега са различни. Мъртви. Притихнали.

— О, ето един.

41. ЧАКАЛА

Той дръпва рязко ръката си. Бърз е.
Аз съм по-бърз.

Забивам кинжала си в дланта му и я приковавам на масата. Той зяпва от болка. Някаква странен, дивашки дъх излиза със съскане от устата му, когато дръпва кинжала. Но аз съм по-едър от него и съм го забил на десет сантиметра в масата. Зачуквам го с една гарафа. Той не може да го извади. Облягам се назад и го наблюдавам как се мъчи. В първоначалната му безумна паника има нещо първично. А после, когато се окопитва — нещо решително човешко, което изглежда още по-брутално хладнокръвно от насиетието, което му приложих. Успокоява се по-бързо от всеки, когато съм виждал някога. Поема си дъх два-три пъти и пак се обляга на стола си, все едно нищо не се е случило.

— Уф, да му се не види — процежда той.

— Мислех си, че трябва да се поопознаем повече — казвам и посочвам себе си. — Чакал, аз съм Жътваря.

— Твоето име е по-хубавото — отговаря той. Поема си дъх. Още веднъж. — Откога знаеш?

— Че ти си Чакала ли? Догадка. Че за нищо не ставаш ли? Отпреди да вляза в крепостта. Никой не се предава без борба. Един от пръстените ти не ти беше по мярка. И другия път да си криеш ръцете. Несигурните ревльовци винаги си крият ръцете или си играят с тях. Но ти наистина нямаше шанс. Прокторите знаеха, че идвам насам, и са решили да ми заложат капан и да ме провалят, като ти кажат, че идвам, та ти да се промъкнеш тук и да се опиташ да ме изловиш по бели гащи. Грешката е тяхна. И твоя.

Той ме гледа и трепва, когато се обръща и вижда трезвите ми войници да стават от земята. Почти петдесет на брой. Искях да видят как ще го подведеа.

— Уф... — въздъхва Чакала, щом осъзнава, че клопката му вече нищо не струва. — Моите войници?

— Кой? Тези, дето бяха с тебе, или онези, които си скрил в крепостта? Може би в подземията? Може би под пода на някой тунел? Не бих се обзаложил, че в момента се смеят и се радват, пич. Пакс е звяр, а Мустанга за всеки случай ще му помага.

— Значи затова я отпрати.

И за да не попита случайно защо се преструваме, че сме се натряскали с гроздов сок.

Пакс ще е намерил скривалището им. Гръмотевиците продължават да ехтят. Дано Чакала е укрil голяма част от войската си в тази засада. Ако не е, ще стане кофти, защото, щом крепостта на Юпитер е негова, сигурно разполага и с армията на Юпитер, а в нея има войници от Юнона и мнозина от Вулкан, а скоро — и от Марс. Силите му ще са два пъти колкото моите, а ние ще сме единствените останали на бойното поле. Но тук той е в ръцете ми.

Чакала е прикован, кърви и е обкръжен от армията ми. Засадата му е провалена. Загуби, ала не е безпомощен. Вече не е Луциан. Все едно ръката му не е прикована. Гласът му не трепва. Не е сърдит — само вдъхва такъв страх, че да се напикаеш в ботушите. Напомня ми за мен самия, преди да изпадна в ярост. Тих. Спокоен. Искрах моите войници да го видят как се гърчи. Но той не се гърчи и аз им нареждам да напуснат. Само десетимата Виещи остават — старите и новите.

— Щом ще разговаряме, моля те, извади този кинжал от ръката ми — казва ми Чакала. — Ако щещ, вярвай, но боли. — Не се държи толкова игриво, колкото загатват думите му. Въпреки решителността му лицето му е бледо, а тялото му се е разтреперило от шока.

Усмиввам се.

— Къде е остатъкът от армията ти? Къде е онова момиче, Лайлат? Дължи едно око на моя приятел.

— Пусни ме и ще ти поднеса главата ѝ на тепсия, ако искаш. Ако ми дадеш една ябълка, дори ще ѝ я сложа в устата, за да заприлича на прасе на пиршество. Ти избираш.

— Ето на! Ето как си получил името си, нали? — питам и ръкопляскам подигравателно.

Чакала изцъква съжалително с език.

— На Лайлат ѝ хареса как звучи и ми се лепна. Затова ще ѝ натикам ябълката в устата. Искаше ми се да съм нещо по-... царствено

от Чакал, но то името само ти излиза. — Той кима към Севро. — Като малкия Гоблин там и неговите Отровни гъби.

— Как така „Отровни гъби“? — пита Паламидата.

— Така ви наричаме. Отровни гъби, върху които да клечат Жътваря и Гоблина. Но ако искате по-добро име, след като свърши тази играчка, трябва просто да убиете големия гаден Жътвар. Не да го зашеметите — убийте го. Забийте меч в гръбнака му и ще можете да станете Императори, Губернатори, каквито си щете! Татко с радост ще ви угоди! Много е просто! Услуга за услуга.

Севро изважда ножовете си и поглежда сърдито своите Виещи.

— Не е толкова просто.

Паламидата не помръдва.

— Струва си да опитате — въздъхва Чакала. — Признавам, аз съм политико, не съм боец. Та ако ще разговаряме, трябва да кажеш нещо, Жътвар. Приличаш на статуя. Не говоря статуйски. — Притежава студена харизма, пресметлива.

— Наистина ли яде членовете на собствения си Дом?

— След месеци в тъмното ядеш това, което намери устата ти. Ако ще и още да мърда. Всъщност не е кой знае колко впечатляващо. По-малко човешко, отколкото би ми харесало, много прилича на животинското. А и всеки би постъпил така. Но да разравяш гадните ми спомени не е начинът да се водят преговори.

— Ние не водим преговори.

— Хората винаги водят преговори. Това представлява разговорът. Някой притежава нещо, знае нещо. А някой иска нещо. — Усмивката му е любезна, но очите му... В него има нещо сбъркано. Сякаш друга душа се е вселила в това тяло от времето, когато той беше Луциан. Виждал съм актьори... но това е различно. Сякаш е толкова разумен, че чак не е човек. — Жътвар, ще накарам баща ми да ти даде каквото си искаш. Флотилия. Цяла армия Розови да ги чукаш. Гарвани, с които да завоюваш каквото си щещ. Ще имаш примно положение, ако победиш в тази годинка на обучение. Ако победиш ти, ще последва още обучение. Още изпити. Още зор. Чувам, че семейството ти е затънало в дългове и Посрамено — трудничко ще е да се издигнеш сам.

Почти бях забравил, че имам фалшиво семейство.

— Сам ще заслужи лаврите си.

— Жътвар, Жътвар, Жътвар. Ти си мислиш, че *това* е краят на играта? Не е така. Не е така, *драги ми господине*. Но ако ме пуснеш, тогава трудностите... — той махва във въздуха със свободната си ръка — се изпаряват! Баща ми ще стане твой покровител. Здравей, командване. Здравей, слава. Здравей, власт. Само се сбогувай с това — той посочва ножа — и нека бъдещето ти започне. Като деца бяхме врагове. Нека сега бъдем съюзници като мъже. Ти си мечът, аз — писалката.

Танцъора би поискал да приема предложението. То би гарантирало оцеляването ми. Гаранция за бърз възход. Ще попадна в залите на имението на АрхиГубернатора. Ще бъда близо до човека, убил Ео. Ех, аз искам да приема. Но тогава ще се наложи да позволя на Прокторите да ме победят. Ще трябва да оставя този малък пръдльо да победи, а баща му да се усмихва и да се гордее. Кърваво проклетие, ще трябва да гледам как онази самодоволна усмивка плъзва по лицето му! Я да се шлакат! Ще ги боли!

Вратата се отваря и в стаята се вмъква Пакс, ухилен до уши.

— Кръвогадост, ех, че яка нощ, Жътвар! — смее се той. — Изловихме ги тия лайненца — в кладенеца! Петдесет бройки! Като че тука долу си имат дълги тунели. Сигурно така са превзели крепостта! — Затръшва вратата, сяда на края на масата и заръфва останало парче месо. — Мокра работа, ха-ха! Оставихме ги да излязат горе и стана хубавичка касапница, да ти кажа. Чудничка! Хелга щеше да е във възторг! Сега всичките са роби. Мустанга ги поробва, докато си говорим. Уффф, обаче тя е в шантаво настроение. — Млъква, за да изплюе един кокал. — Ха! Значи това е той? *Чакала*? Бледен е като гъза на Червен. — Вглежда се в него. — А стига бе. Ковнал си го.

— Мисля, че си изсирал и по-големи лайна от него, Пакс — додава Севро.

— Исирал съм, я! И по-цветни също. Тоя е бозав като Кафяв.

— Дръж си езика, глупако! — сопва се Чакала на Пакс. — Че може и без него да останеш!

— А ти — без пишка, ако продължаваш да се репчиш. Ха! И тя ли е дребна като тебе? — избоботва Пакс.

Чакала не обича да му се подиграват. Той се втреничва мълчаливо в Пакс, а после пак мята бърз поглед към мен, както змията стрелва езика си.

— Ти знаеше ли, че Прокторите ти помагат? — питам. — Че се опитваха да ме убият?

— Разбира се — свива рамене той. — Моите дарове са... над средните.

— И не възразяваш срещу измамата?

— Измами или ще те измамят. Не е ли така?

Звучи ми познато.

— Е, вече не ти помагат. Късно е. Сега е време сам да си помогнеш. — Забивам още един нож в масата. Той знае за какво е. — Чух веднъж, че ако чакал попадне в капана, си прегризва лапата, за да се освободи. С ножа може би ще е по-лесно, отколкото със зъби.

Той се изсвива късо, като лай.

— Значи ако си отрежа ръката, мога да си тръгна? Наистина ли?

— Вратата е там. Пакс, натискай ножа, за да не мами.

Дори и да е ял други хора, няма да го направи. Той може да жертва приятелите и съюзниците си, но не и себе си. Ще се провали на този изпит. Той е Ауреат. Няма защо да се страхувам от него. Той е малък. Слаб е. Досуц като баща си. Намирам пръстена му на Плутон в ботуша му и му го надявам на пръста, та неговите Подборници и баща му да гледат как тяхната гордост и радост се предава. Ще разберат, че аз съм по-добър.

— Прокторите може да ме подбутват, но въпреки това трябва сам да спечеля, Дароу.

— Чакаме.

Той въздъхва.

— Казах ти, аз съм нещо по-различно от теб. Ръката е инструментът на селяка. Инструментът на Златния е неговият разум. Да беше от по-добро потекло, можеше и да разбереш, че тази жертва почти нищо не значи за мен.

А после започва да реже. Когато кръвта му шурва, лицето му се облива в сълзи. Той реже и дори Пакс не може да гледа. Чакала е стигнал до средата, когато вдига очи към мен с разумна усмивка, която ме убеждава в пълното му безумие. Зъбите му тракат. Той се смее — на мен, на ставащото, на болката. Никога не съм срещал такъв като него. Сега знам как се е почувствал Мики, когато се срещна с мен. Това е изчадие, въплътено в човек.

Чакала се гласи да счупи китката си, че да му е по-лесно, когато Пакс изругава и му дава йонНож. Той ще я пререже с един удар.

— Благодаря, Пакс — кимва Чакала.

Не знам какво да правя. Всичко вътре в мен крещи. Трябва да го убия сега! Да му прережа гърлото! Такъв човек не бива да го пуснеш. Не бива да се изпикаеш върху него и да го пратиш пак сред пустошта. Той дотолкова надминава Касий, че ме избива на смях. Ала вече му казах, че може да си тръгне, ако отреже и той реже. Боже мили!

— Ти си кръвогадна откачалка! — въздъхва Пакс.

Чакала измърморва нещо за глупаци. „Та това е само ръка“, казва. Моите ръце са всичко за мен. За него са нищо.

Когато приключва, той седи там с почти изцяло обгорен чуқан. Лицето му е бяло като сняг, но е направил турникет от колана си. Споделяме мига, когато разбира, че няма да го пусна да си тръгне.

После забелязвам как изкривено пространство влиза през отворен прозорец. Прокторите дойдоха, както се надявах, но аз съм разсеян и неподготвен. И когато виждам как малък звуков детонатор тупва на масата и Чакала го грабва с единствената си ръка, разбирам, че съм допуснал голяма грешка! Дадох на Прокторите време да му помогнат. Всичко забавя движение, ала аз мога само да гледам.

Със същата ръка, с която държи миниатюрния детонатор, Чакала замахва нагоре с йонНожа на Пакс и го забива в гърлото на грамадния ми приятел. Изкрещявам и се мятам напред точно когато Чакала натиска бутона на детонатора.

От уреда се изстрелва звуков заряд и ме запокитва в другия край на стаята. Виещите се забиват в стените. Пакс отхвърча към вратата. Чаши, храна, столове се пръскат като оризови зрънца, издухани от вятъра. Лежа на пода. Клатя глава и се мъча да се окопитя, докато Чакала идва към мен. Пакс се изправя със залитане на крака, от ушите му тече кръв, от гърлото също. Чакала ми казва нещо и вдига ножа. Тогава Пакс се мята напред — не върху Чакала, а върху мен. Теглото му ме смазва, а тялото му закрива моето. Едва си поемам дъх. Не виждам какво се случва, но го чувствам през тялото на Пакс. Разтърсване. Спазъм. Десет удара — Чакала забива ножа в Пакс и яростно се опитва да стигне до мен, както бясно животно рови в земята, той рови в Пакс, за да ме убие, докато лежа повален на земята.

А после — нищо.

По лицето ми капе кръв, стопля тялото ми. Кръвта на моя приятел.

Опитвам се да отместя Пакс. Успявам да се измъкна изпод него. Чакала е избягал, а кръвта на Пакс изтича. Зъл дух надава вопли в ушите ми. Прокторите също са си отишли. Виещите се изправят, олюлявайки се. Когато поглеждам отново Пакс, той е мъртъв, устните му са извити в кротка усмивка. По камъка струи кръв. Гърдите ме стягат, падам на коляно и ридая.

Той не пророни последни думи. Не се сбогува.

Хвърли се върху мен. И го убиха дивашки.

Мъртъв.

Верният Пакс. Прегръщам грамадната му глава. Боли ме, като гледам повален моя великан. Той заслужаваше повече. Такова меко сърце в такова кораво тяло. Пакс никога вече няма да се засмее. Никога няма да застане на мостика на разрушител. Никога няма да носи мантията на рицар или скиптър на Император. Мъртъв. Това не биваше да се случва. Аз съм виновен. Трябваше просто да приключа с нещата, и то бързо.

Какво бъдеще можеше да има той!

Севро застава зад мен с пребледняло лице. Виещите са станали и са бесни. Четирима ронят безмълвно сълзи. От ушите им се стича кръв. Светът е беззвучен. Не можем да чуваме, но глутница вълци няма нужда от думи, за да разбере, че е време за лов.

Той уби Пакс. Сега ние ще убием него.

Дирята от кръвта на Чакала води към един от ниските шпиллове на централната кула, а оттам се загубва в двора. Дъждът я е измил. Скачаме от шпила — група от единайсет души — върху по-ниска стена и се претъркулваме върху нея. После слизаме в двора и Севро, нашият следотърсач, ни повежда през един заден вход към ниските скалисти планини.

Нощта е бурна. Косо ваят дъжд и сняг. Блестят светкавици, боботят гръмотевици, но аз ги чувам сякаш насън. Тичаме заедно с Виещите в олюляваща се колона. Катерим се над тъмни зъбери, покрай отвесни пропасти и търсим нашата каменна кариера. Повитите ботуши забавят хода ми, но те трябва да са покрити. Планът ми все още може да проработи, дори и след всичко това.

Не зная как ни води Севро. Загубен съм сред хаоса. Мисля само за Пакс. Той не биваше да умира. Притиснах Чакала натясно и го оставих да си прегризе лапата и да се измъкне. Спомням си как го гледаше Мустанга. Тя знаеше кой е. Знаеше и искаше да поговорим насаме. Каквато и да е връзката между тях, тя беше лоялна към мен. Но как така го познава?

Севро ни отвежда в планинските проходи, където снегът все още е до коляно. Тук има следи. Снегът вдига вихрушки около нас. Студено ми е. Наметката ми е подгизнала. Секачът удря по гърба ми. Ботушите ми жвакат. А кръвта е покапала по снега. Хукваме нагоре по хълма през снежния проход между два скалисти върха. Виждам Чакала. Той се препъва на стотина метра пред мен. Пада в снега, но пак се изправя. Железен е, щом е стигнал толкова далече. Ще го хванем и ще го убием заради стореното с Пакс. Не трябваше да заколва моя великан. Моята глутница започва жално да вие. Чакала се оглежда назад и продължава да върви, олюлявайки се. Няма да избяга.

Побягваме нагоре по снежния склон. Нощ и мрак. Вятърът духа отстрани. Надавам вой, но след звуковия заряд той е приглушен, сякаш обвит в памук. После нещо странно разкривява вихрушките пред нас. Силует. Невидим, безплътен силует, очертан от падащия сняг. Проктор. Сякаш камък потъва в корема ми. Тук ще ме убият. За това ме предупреждаваше Фичнър.

Аполон деактивира наметалото си, усмихва ми се през шлема и извиква нещо. Не чувам какво казва. После той размахва пулсЮмрук и Севро и Виещите се разхвърчават, когато миниатюрен звуков заряд отхвърля петима от нашата глутница обратно надолу по хълма. Тъпанчетата ми надават вопъл. Може би никога няма да бъдат същите. Отново пулсЮмрук. Хвърлям се на земята. Болка пронизва стъпалото ми. Завърта ме. После болката изчезва. Ставам и се втурвам към Аполон. Юмрукът му изхвърля към мен мощен заряд. Отбягвам го. Въртя се, въртя се като пумпал. Скачам. Мечът ми се стоварва върху главата му и застива във въздуха. В пулсБроня не може да проникне нищо освен бръснач. Знаех го. Но трябва да се проявя като актьор.

Аполон ме гледа, непроницаем в своята броня. Издухал е глутницата ми със заряд надолу по хълма. Виждам Чакала да драпа по планинския склон. Сега изглежда по-силен. Следва го изкривяване във въздуха. Някой от другите Проктори му дава сили. Мисля, че е Венера.

Закресявам и в крясъците ми се излива всичката ярост, трупала се в мен, откакто минах под ножа на Мики.

Аполон казва нещо, което не чувам. Наругавам го и отново замахвам с ножа си. Той го улавя и го захвърля в снега. Невидимият слой пулсЩит около юмрука му ме блъсва в лицето — без никакво докосване, ала нервите ми се сгърчват в агония. Изпищявам и се строполявам. После той ме хваща за косата и се издигаме сред бурята. Аполон се издига с гравиБотушите си, докато не стигаме триста метра височина — аз вися от ръката му. Снежни вихрушки се носят около нас. Той пак проговаря и нагажда честотата така, че пострадалите ми уши да чуват.

— Ще използвам прости думи, за да е сигурно, че ще разбереш. Хванахме твоята малка Мустанг. Ако не загубиш при следващия си сблъсък със сина на АрхиГубернатора така, че всички Подборници да са свидетели, ще я унищожа.

Мустанга.

Първо Пакс. А сега и момичето, което пъ песента на Ео край огъня. Момичето, което ме извади от калта. Момичето, което се гушеше до мен, докато димът се виеше над малката ни пещера. Умницата Мустанга, която пожела да ме последва по свой избор. И ето къде я заведох. Не очаквах това. Не бях го планирал. Хванали са я.

Стомахът ми се свива. Не пак. Не като татко. Не като Ео. Не като Лея. Не като Рок. Не като Пакс. Няма да убият и нея. Това копеле няма да убие никого.

— *Кърваво проклятие*, ще ти изтръгна сърцето!

Както ме държи за косата, той ме удря в корема. Изражението му е странно — опитва се да проумее казаното от мен. *Кърваво проклятие*. Сега се реем във въздуха, високо. Много високо. Вися като обесен, а той ме удря отново. Изстенвам. Но докато стена, си спомням едно нещо, което научих от Фичнър, когато го тупнах по рамото сред гората. Щом Аполон ме държи за косата и не усещам неговия пулсЩит, значи е изключен. И е изключен по цялото му тяло. То е покрито с материални откатДоспехи навсякъде, освен на едно място.

— Ти си глупава малка марионетка, сега го разбирам — изрича той небрежно. — Побъркана, сърдита малка марионетка. Няма да ме слушаш, нали? — Въздъхва. — Ще намеря друг начин. Време е да ти прережа конците.

И ме пуска.

Увисвам там, на педя от протегнатата му ръка.

Никъде не мърдам, защото под кожата и плата съм обут с гравиБотушите, които откраднах от Фичнър, когато го нападнах в щаба на Аполон. А щитът на Аполон е изключен. Той ме вбеси. Прокторът се опулва срещу мен объркано. Вадя пръстеНожа и забивам острието през забралото в окото му четири пъти, като мушкам нагоре, за да умре.

— Жънеш това, което си посял! — крясвам му, докато губи съзнание. Цялата ярост, която усещам да се надига в мен, ме заслепява и ме изпълва с пулсираща, осезаема омраза, която се изпарява едва когато ботушите на Аполон се деактивират и той пропада надолу във вихъра на бурята.

Откривам своите Виещи, наобиколили тялото му. Снегът е червен. Те се взират в мен, докато се спускам с пръстеНожа, мокър от кръвта на Безподобен белязан. Не възнамерявах да го убивам. Но той не биваше да я отвлича. И не биваше да ме нарича „марионетка“.

— Хванали са Мустанга — казвам на глутницата си.

Те гледат мълчаливо. Чакала вече не е важен.

— Затова сега ще превземем Олимп.

Усмивките, които си разменят, са смразяващи като снега.

Севро се изкикотва.

42.

ВОЙНА СРЕЩУ НЕБЕСАТА

Нямаме време за губене да се връщаме обратно в крепостта. Нужните ми момичета и момчета са с мен. Имам най-коравата от всички армии. Дребните, покварените, верните и бързите. Открадвам откатДоспехите на Аполон. Златната пластина обгръща крайниците ми като течност. Дадох гравиБотушите му на Севро, но на него са му абсурдно големи. Събувам собствените си ботуши — бащините му, та да ги обуе той, — ужасно ми стискаха на пръстите, и обувам ботушите на Аполон.

— Тези чии са? — пита ме Севро.

— Татковите ти — отвръщам.

— Значи си се досетил! — смее се той.

— Заключен е в тъмниците на Аполон.

— Тъпата му Феичка! — смее се пак Севро. Странни отношения имат.

Задържам бръснача на Аполон, шлема му, пулсЮмрука и пулсЩита, заедно с откатДоспехите. Севро получава призрачното му Наметало. Нареждам му да бъде моя сянка, а после казвам на Виещите да затегнат коланите.

ГравиБотушите могат да издигнат мъж в звезднаЧерупка, който носи по един слон във всяка ръка. Като нищо издигат мен и моите Виещи, увиснали по ръцете и краката ми, окачени на ремъци, и се понасяме през бушуващата снежна виелица все по-нагоре и нагоре към Олимп. Севро носи останалите.

Прокторите са си изиграли игричките. Толкова дълго упражняваха натиск. Знаеха, че аз съм нещо опасно, нещо различно. Трябваше да се досетят, че рано или късно ще изперкам и ще дойда да ги изколя. Или може би си мислят, че съм още дете. Глупаци! Александър е бил дете, когато е помел първата си нация.

Издигаме се над бурята и политаме над склоновете на Олимп. Той се рее на повече от километър над Аргос. Няма врати. Няма и док. Склоновете са покрити със сняг. Облаци скриват бляскавия му връх.

Водя Виештите към онази белезникава като кост цитадела, кацнала най-отгоре. Тя стърчи над планината като мраморен меч. Виештите откопчават ремъците си по двойки и кацат на най-високия балкон.

Приклякаме на каменната тераса. Оттам виждаме мъгливите земи на Марс, скалистите хълмове и поля на Минерва, Великата гора на Диана, планините, където моята армия пази Юпитер. Трябваше да съм там. Онези глупаци не биваше да се намесват.

Не биваше да пленяват Мустанга.

Облечен съм с откатДоспехи от злато. Те са като втора кожа. Само лицето ми е изложено на показ. Вземам пепел от един от Виештите и прокарвам ивици по бузите и устата си. Очите ми горят от гняв. Русата ми коса до раменете се развява, свободно пусната. Изваждам своя Секач с дясната си ръка и стисвам късовълновия пулсЮмрук в лявата. На кръста ми виси бръснач — не зная как се използва. Под ноктите ми се е набила мръсотия. Кутрето и средният пръст на лявата ми ръка са измръзнали. Воня. Наметката ми смърди на нещо умряло — каквото и представлява. Виси на гърба ми. Бяла и оцапана с прокторската кръв. Слагам си качулката. Всички си ги слагаме. Приличаме на вълци. И надушваме кръв.

Дано на Подборниците това им се хареса, иначе съм мъртъв.

— Искаме Юпитер! — казвам аз на моите Виещи. — Намерете ми го. Неутрализирайте останалите, ако се натъкнем на такива. Паламида, обувай гравиБотушите ми и докарай подкрепления. Тръгвай!

Бос, издънвам вратите с моя пулсЮмрук. Намираме Венера, която лежи в леглото по копринена риза, бронята ѝ е изправена до камината и от нея капе сняг — току-що се е върнала, след като е помагала на Чакала. На една нощна масичка са наредени грозде, сладкиш с извара и вино. Виештите приковават Венера на леглото. Четириима — само за ефект. Връзваме я за стълбовете на кревата. Златистите ѝ очи широко се разтварят от шока. Почти е загубила дар слово.

— Не можете! Аз съм Белязана! Аз съм Белязана! — само това успява да промълви. Заявява, че това е незаконно, че тя е Проктор, че не ни е позволено да ги нападаме. Как сме попаднали тук? Как? Кой ни е помогнал? Чия броня нося? А, Аполоновата е. Аполоновата. Къде е

Аполон? В ъгъла има мъжко бельо. Те са любовници. — Кой ви помогна?

— Никой не ни е помогнал — отвърщам и потупвам с кинжал по блестящата ѝ длан. — Колко още Проктори са останали?

Тя не може да каже и дума. Това не биваше да се случва. Никога не се е случвало. Деца не превземат Олимп, това на никого никога не му е хрумвало в историята на всички планети! Запушваме ѝ устата и я оставяме завързана и полугола на отворени прозорци, за да усети студа.

Виещите и аз се прокрадваме през шпила. Чувам Паламидата, която докарва подкрепления. Такт ще дойде тук и ще донесе онзи негов характерен гняв. И Милия ще дойде. А скоро и Найла. Моята армия се надига заради Мустанга. Заради мен. Заради Прокторите, които ни мамеха, отравяха храната и водата ни и срязваха въжетата на конете ни. Обикаляме от стая в стая. Претърсваме фригидариумите, калдериумите, парните бани, ледниците, баните, покоите за удоволствия, пълни с Розови, резервоарите за холоПотапяне. Заварваме Юнона в баните. Виещите цопват вътре, за да я издърпат навън. Няма оръжия, но се налага увитият в Наметалото Севро да я зашемети с откраднатата пържачка, след като Юнона счупва ръката на Клоуна и започва да го души с крака. Очевидно и тя не е напуснала, както е било редно.

Вулкан откриваме в една стая за холоПотапяне, в ъгъла пращи камина. Той дори не ни вижда, че влизаме, докато не изключваме машините. Наблюдаваше Касий, застанал на ръба на назъбен парапет, докато пламтящи снаряди прорязват задименото небе. Дали са им смотани катапулти! Имаше и още един екран, показващ как Чакала се препъва през снега и влиза във входа на планинска пещера. Там Лайлат го посреща с термално наметало и медБот.

Питам Прокторите къде са отвели Мустанга. Те казват да питам Аполон или Юпитер, това тях не ги засягало, нито пък трябвало да засяга мен. Очевидно главата ми щяла да се търколи от дръвника. Интересувам се с какво ще я отсекаат.

— Всички брадви са у мен.

Моята армия връзва Прокторите и когато се спускаме, ги сваляме с нас — изсипваме се надолу към следващия и по-следващия етаж като порой от побеснели полувълци. Търчим срещу висшеЧервени и

Кафяви прислужници и домашни Розови. Аз не им обръщам никакво внимание, ала моята армия в своята бясна възбуда връхлита върху всеки, когото зърне. Събарят Червените и затриват напълно всеки Сив, допуснал грешката да се опита да се бие срещу нас. Налага се Севро да зашемети момче от Церера, което сяда на гърдите на един Червен и започва да го млати по лицето с покритите си с белези юмруци. Двама Сиви са убити от Такт, когато понечват да го обстрелят. Той отблъсква техните пържачки и им пречупва вратовете. Отряд от седмина Сиви прави опит да ме събори на земята. Но моят пулсЩит ме закриля от техните оръжия. Само ако концентрират огъня и щитът прегрее, тогава ще пострадам. Избягвам огъня им и ги повалям със своя пулсЮмрук.

Моята армия се вмъква вътре — отначало бавно, но на всеки шест минути прииждат все повече. Нервен съм. Не е достатъчно бързо. Юпитер може да ни унищожи, както и Плутон и които още са останали. Армията ми ликува, защото имат мен — те мислят, че съм безсмъртен, неудържим. Вече са чули, че съм убил Аполон. Чувам прякори да се носят на вълни сред армията, докато се тълпим из обширните позлатени зали. *Богопогубващия, Слънцеубиеца* — така си ме представят. Но и Прокторите ги чуват. Онези, които заловихме, дори и онези, леко изумени от идеята ученици да нападнат Олимп, сега се взират в мен с преbledнели лица. Разбират, че са част от играта, от която, според тях са избягали преди много години, и че няма медБотове, насочвани към Олимп. Забавно е да гледаш как боговете осъзнават, че през цялото време са били смъртни.

Изпращам десетки разузнавачи из двореца и им обяснявам какво ми е нужно. Вече чувам как моят план се разгръща в залите под мен. Остават Юпитер, Плутон, Меркурий и Минерва. Те идват за мен. Или аз — за тях? Не зная. Опитвам да се почувствам хищник, ала не мога. Яростта ми се уталожва. Коридорите се простират пред нас, а тя утихва и отстъпва пред страха. Те държат Мустанга. Припомням си аромата на косата й. Това са Белязаните, които вземат подкупи от мъжа, убил жена ми. Кръвта ми започва да пулсира по-бързо. Яростта ми се завръща.

Срещам Меркурий в един коридор. Той се смее истерично и реве непристойни пиянски песни, чути по холото, когато се изправя лице в лице с половин дузина мои войници. По хавлия е, но танцува като побъркан между атаките с мечове на трима Умрели коне. Не съм

виждал подобна грация извън мините. Движи се така, както аз копаех — ярост, уравнивесена с физика. Ритник, смазващ удар с лакът, прилагане на сила за изместването на колянова капачка.

Той зашлевява с длан един от войниците ми. Изритва друг в слабините. Над трета се премята, хваща я за косата, докато е с главата надолу, приземява се и я запокитва в стената като парцалена кукла. После изритва с коляно едно момче в лицето, отрязва палеца на едно момиче и то не може вече да държи меча си, опитва се да удари мен с опакото на ръката си, преди да се отдалечи с танцова стъпка. Аз съм по-бърз и по-силен от него, въпреки невероятната му дарба за бой с бръснач и когато ръката му полита към лицето ми, го удрям под лакътя с всичка сила и спуквам костта. Той изскимтява и се мъчи да се отдръпне с танцова стъпка назад, но аз се вкопчвам в дланта му и удрям ръката му с юмрук, докато се счупи.

После го пускам да се отдалечи въртеливо, ранен.

Намираме се в коридор и моите войници са се пръснали из него. Изкрещявам на останалите да се дръпнат и вдигам Секача си. Меркурий е същински херувим. Дребен, набит, с бебешко личице. Бузите му розовеят. Пил е. Златните му къдри се спускат върху очите му. Отмята ги назад. Спомням си, че е искал да ме избере за своя Дом, ала Подборниците възразили. Сега размахва бръснача си като поет — перото, но другата му ръка след моя удар е негодна за нищо.

— Дивак си ти — процежда той, измъчван от болката.

— Трябваше да ме избереш за своя Дом.

— Казвах им да не те притискат. Ама слушат ли? Не, не, не, не, не! Глупакът Аполон! Гордостта те ослепява.

— Мечовете също.

— През окото ли? — Меркурий оглежда бронята ми. — Значи е мъртъв? — Някой ми изкрещява да го убия. — Леле, леле, какви са зажаднели! Този дуел може да е забавен.

Покланям се.

Меркурий прави реверанс.

Този Проктор ми е симпатичен. Но и не искам да ме убие с онзи бръснач.

Затова прибирам меча си в канията и го прострелвам в гърдите с моя пулсЮмрук, нагласен в режим зашеметяване. После го овързваме. Той продължава да се смее. Но по-надолу по коридора зад него виждам

Юпитер — същински титан в доспехи — да щурмува с извито пулсКопие и бръснач. С него има още един Проктор в доспехи — мисля, че е Минерва. Отстъпваме. Все пак те убиват всеки десети от моята войска. Атакуват право срещу нас в дългия коридор и събарят момчета и момичета като големи камъни, търкалящи се из жито. Не можем да им навредим. Моите войници офейкват обратно откъдето сме дошли, обратно нагоре по стълбищата, обратно към по-високите етажи, където се сблъскваме с нови подкрепления. Боричкаме се един върху друг, падаме по мраморния под, тичаме през златни покои, за да избягаме от Юпитер и Минерва, когато те изкачват стълбите. Юпитер се смее гръмогласно, когато нашите най-обикновени мечове и копия отскачат със звънтене от бронята му.

Само моите оръжия могат да го наранят. Не е достатъчно. Бръсначът на Юпитер пробива моя пулсЩит и се хлъзва по откатДоспехите ми на бедрото. Изсъсквам от болка и изстрелвам заряда на пулсЮмрука по него. Щитът му поема пулсацията и издържа, ала едва-едва. Той замахва с бръснач към мен като с камшик. Забърсва клепача ми и без малко да ми извади окото. От раничката шурва кръв и аз изревавам от ярост. Политам към него покрай Минерва и забивам своя пулсЮмрук в челюстта му. Ударът съсипва и оръжието, и юмрука ми, но нащърбва златния му шлем и го завърта. Не му давам време да се окопити. Изкрещявам и удрям с вихрен замах с моя Секач, дори и като непохватно мушкам и с бръснача си. Това е безумен танц. Пронизвам го в коляното с бръснача. Той разрязва със своя бедрото ми. Доспехите около раната се затварят, свиват я и ми вливат обезболяващи.

Намираме се в края на вито стълбище и аз бутам Юпитер назад. Острието на бръснача му омеква, после се увива около крака ми като ласо и се готви да го стегне и да го отреже при хълбока. Блъсвам се в него с възможно най-голяма бързина. Падаме надолу по стълбището. После той се претъркулва и се изправя. Изтласквам го назад. Броня върху броня.

Нахълтваме в стая за холоПотапяне. Разхвърчават се искри. Не спирам да крещя и да го бутам, за да не може да ми отреже крака с бръснача, все още гъвкав и увит около плътта и костта. Той отстъпва и губи равновесие, блъсвам го през един прозорец и се изсипваме във въздуха. Никой от нас не е с гравиБотуши и пропадаме трийсетина

метра по-надолу в една снежна пряспа на планинския склон. Търкулваме се по стръмнината към километъра свободно падане, към водите на Аргос.

Задържам се в снега. Успявам да се изправя. Не го виждам. Струва ми се, че чувам сумтенето му в далечината. И двамата сме скрити от облаците. Привеждам се и се ослушвам, ала слухът ми още не се е възстановил след атаката на Аполон.

— Заради това ще умреш, момченце! — изсъсква Юпитер. Гласът му сякаш идва изпод вода. Къде е той? — Трябваше да си научиш мястото. Всичко си има ред. Ти си близо до върха. Но не си върхът, момченце.

Отвърщам рязко, че заслугите не значат кой знае какво.

— Заслугите не можеш да ги харчиш.

— Значи Губернаторът ти плаща за това?

Чувам вой в далечината. Моята сянка.

— Какво си намислил да правиш, момченце? Да избиеш всички нас, Прокторите? Да ни заставиш да ти позволим да победиш? Не става така, малкият. — Юпитер ме търси. — Скоро Гарваните на Губернатора ще дойдат с корабите си, с мечовете и пушките си. Истинските войници, момченце. Онези, които имат белези, дето не си ги сънувал. Обсидианите, предвождани от Златни Легати и рицари. Ти само си играеш. Но те ще решат, че си полудял. И ще те хванат, ще те измъчват и ще те убият.

— Не и ако победея, преди да са пристигнали тук. — Там е ключът към всичко. — Може да има забавяне на холотата, докато Подборниците ги гледат, но колко ще трае забавянето? Кой монтира кръвогадните холота, докато вие се биете? Ще се погрижим да бъде излъчено правилното послание.

Свалям червената превръзка и изтривам потта от лицето си, а после отново я увивам около главата си.

Юпитер мълчи.

— Та значи Подборниците ще гледат този разговор. Ще видят, че Губернаторът ви плаща, за да мамите. Ще видят, че аз съм първият ученик в историята, нападнал Олимп. И ще ме видят как те съсичам, и как ти свалям бронята и те подкарвам гол из снега. Ако се предадеш. Ако ли не, ще хвърля трупа ти от Олимп и ще изпикая златен дъжд подире ти.

Облаците се разсейват и Юпитер се изправя пред мен сред белотата. Червено се стича по златната му броня. Той е висок, жилив, свиреп. Това място е неговият дом. Неговото игрище. Децата са играчките му, докато се сдобият с белезите си. Той е като всеки един дребен тиранин в историята. Роб на собствените си прищевки. Господар единствено на себичността. Той е Обществото — чудовище, тънещо в упадък, което обаче изобщо не вижда своето лицемерие. Той смята всички тези богатства, цялата тази власт за свои по право. Заблуждава се. Всички те се заблуждават. Но не мога просто да го посека. Не мога, без значение колко добре се бия. Твърде силен е.

Бръсначът виси от ръката му като змия. Бронята му сияе. Стоим един срещу друг и се съмва. Усмивка разлепя устните му.

— В моя Дом ти щеше да се издигнеш. Но ти си малко глупаво момченце, сърдито, и си от Дом Марс. Още не можеш да убиваш като мен, ала ме предизвикваш. Чиста ярост. Чиста тъпота.

— Не. Не мога да те предизвикам. — Хвърлям своя Секач в краката му заедно с бръснача си. Бездруго почти не мога да боравя с бръснач. — Затова ще си послужи с измама. — Кимвам. — Давай, Севро.

Бръсначът се издига над земята, замира и пронизва подколениите сухожилия на Юпитер, когато той се завърта. Острието му минава половин метър по-нагоре от нужното. Свикнал е да се бие с мъже. Невидим, Севро извива ръцете на Юпитер и му взема оръжията. ОткатДоспехите се вливат в раните, за да спрат кървенето, но сухожилията искат още кърпене.

Когато Юпитер млъква, Севро отмята призрачното Наметало на Аполон. Вземаме оръжията на Юпитер. Бронята му не би станала на никого освен на Пакс. Горкият Пакс. Щеше да изглежда страшно внушително. Повличаме Юпитер обратно нагоре по склона.

Вътре превесът в битката се е изменил Моите разузнавачи като че са намерили онова, което им казах да търсят. Милия изтичва при мен с доволна усмивка на дългото си лице. Говори както винаги тихо и провлачено, когато ми съобщава добрата новина.

— Намерихме оръжейната им.

Тълпа членове на Дом Венера, едва-що освободени от робство, преминава с гръм и трясък покрай нас. Техните пулсЮмруци и откатДоспехи блестят. Олимп е наш, открили са Мустанга.

Сега vsички бpaдви са у нас.

43.

ПОСЛЕДНИЯТ ИЗПИТ

Намирам я заспала в покои до тези на Юпитер. Златните ѝ коси са разбъркани, наметката ѝ — по-мръсна от моята. Виси, сиво-кафява, а не бяла на цвят. Мирише на пушек и глад. Потрошила е стаята, преобърнала е чиния с храна, забила е кинжал във вратата. Кафявите и Розовите прислужници се боят от нея и от мен. Гледам ги как побягват. Моите далечни братовчеди. Гледам ги как се движат — съвсем чужди. Като мравки. Тъй лишени от чувства. Пронизва ме болка. Перспективата е твар проклетата. Така е виждал Август Ео, когато я уби. Мравка. Не. Той я нарече „Червена кучка“. В очите му тя е изглеждала като куче.

— Слагано ли е нещо в храната? — питам един от Розовите. Красивото момче измърморва нещо, забило поглед в земята. — Говори като мъж! — крясвам.

— Успокоителни, господарю. — Той не ме поглежда. Не го обвинявам. Аз съм Златен. С цяла глава по-висок. С цели светове по-силен. И определено изглеждам умопобъркан. За колко ли покварен ме мисли? Нарещам му да си върви.

— Скрый се. Моята армия невинаги слуша, когато им казвам да не си играят с низшеЦветни.

Леглото е великолепно. Копринени чаршафи. Пухени дюшеци. Колони от слонова кост, абанос и злато. Мустанга спи на пода в ъгъла. Толкова дълго се налагаше да крием къде спим. Сигурно ѝ се е сторило твърде нередно да легне сред идеално удобство, дори и натъпкана с успокоителни. Опитала се е да счупи и прозорците. Радвам се, че не е успяла. Много е високо.

Сядам до нея. Дъхът, който излиза от носа ѝ, кара една-единствена къдрица да потрепва. Колко много пъти съм я гледал как спи, измъчвана от треска. Колко пъти и тя е правила същото. Но сега няма треска. Няма студ. Нямам болки в корема. Раната, нанесена ми от Касий, е оздравяла. Зимата свърши. Навън видях да разцъфват първите цветя. На планинския склон откъснах едно. То е в скритото отделение

на наметката ми. Искам да го дам на Мустанга. Искам тя да се събуди с хеманта до устните си. Но когато го изваждам, в сърцето ми се забива кинжал. По-болезнен от всяко метално острие. Ео. Тази болка никога няма да стихне. Не зная дали трябва да стихне. И не зная дали съм длъжен да чувствам такава вина. Целувам хеманта и го прибирам. Не още. Не още.

Събуждам нежно Мустанга.

Усмивката ѝ разцъфва още преди да е отворила очи, сякаш знае, че съм до нея. Произнасям името ѝ и отмятам косата от лицето ѝ. Клепачите ѝ изпърхват и се отварят. Там, в ирисите ѝ, се вихрят златни искрици. Толкова странни до моите мазолести мръсни пръсти с напукани нокти. Тя потърква носле в ръката ми и успява да седне. Прозявка. Оглежда се. Става ми смешно, докато я наблюдавам как осмисля какво се е случило.

— Е, смятах да ти разкажа един мой сън за дракони. Бяха пурпурни, красиви и обичаха да пеят песни. — Мустанга първа бронята ми с пръст и тя иззвънтява. — Гледай само как ме надцака. Смотаняк.

— Случва се.

Тя изпъшква.

— Значи съм станала девойката в беда? Да го шлакам! Мразя ги тия мацки.

Съобщавам ѝ новината. Силите на Чакала са разцепени. Войската му обсажда Марс, а той и Лайлат се крият вдън планините. Лесно ще успеем да го намерим.

— Ако искаш, да вземеш нашата армия и да намерим онова копеле.

— Готово! — ухилва се Мустанга и вдига вежда. — Но можеш ли да ми имаш доверие? Току-виж, ми се приискало да стана големият Прим на тая смахната армия.

— Мога да ти имам доверие — заявявам.

— Откъде знаеш? — пита ме тя пак.

И тогава я целувам. Не мога да ѝ дам хеманта. Той е моето сърце и сърцето на Марс — едно от малкото неща, родени от червената почва. И все още принадлежи на Ео. Но Мустанг, когато я отвлякоха... На всичко бях готов само да я видя пак да се усмихва лукаво. Може би един ден ще имам две сърца за отдаване.

Вкусът ѝ е същият като мириса ѝ — на дим и на глад. Не се отделяме един от друг. Пръстите ми се заравят в косите ѝ. Нейните се плъзват по челюстта ми, по шията ми и се отъркват о тила ми. Има легло. Има време. Има и жажда, по-различна от онази, когато за пръв път целунах Ео. Но си спомням как Пъклолазът на Гама, Даго, дръпна силно от горелката си и тя се разгоря, ала само след мигове угасна. *Това си ти*, каза той.

Зная, че съм пламенен. Поривист. Обмислям това. И ме преизпълват много чувства — страст, съжаление, вина, мъка, копнеж, ярост. В такива моменти те ме управляват, ала не сега. Не тук. Заради своята страст и мъка увиснах на ешафода. Заради чувството си за вина попаднах в калта. Бих убил Август, щом го зърна, подтикван от яростта си. Ала сега съм тук. Нищо не зная за историята на Института. Ала зная, че съм превзел онова, което никой друг не е превземал. Превзех го с гняв и хитрост, със страст и ярост. Няма да превзема и Мустанга по същия начин. Любовта и войната са две различни бойни полета.

И затова, въпреки жаждата, се дръпвам от нея. Без нито дума тя разбира мислите ми и аз усещам, че така е правилно. Мустанга ме прострелва с още една целувка, която се проточва по-дълго, отколкото би трябвало, а после се изправяме заедно и си тръгваме. До вратата се държим за ръце и там се обръщам към нея.

— Донеси ми знамето на Чакала.

— Да, Господарю Жътвар! — Тя ми се покланя шеговито и ми намига леко. А после изчезва.

Тук е същинска лудница, всички грабят. Сред целия хаос Севро е открил холоТрансмитера. В твърдите му дискове са складирани всичките ни сетивни преживявания, които е програмиран да изпраща обратно на Подборниците, където и да са те. Излъчването не е пряко и затова Подборниците все още не разполагат с днешните събития. Забавянето е половин ден. Само толкова ще отнеме. Давам на Севро наставления и го карам да се залови за работа и да снади историята, която искам да бъде разказана. На никой друг не бих се доверил.

Довеждат ми Фичнър от подземията на Дом Аполон. Той се е отпуснал върху един стол в трапезарията на Олимп. Лицето му е

лилаво от моя удар. Подът е от сгъстен въздух и ние сме увиснали над вертикална пропаст, дълбока километър. Краката му са качени на масата, а устата му се извива в усмивка.

— Ето го момчето маниак — провиква се той, опипвайки с пръст брадичката си. — Знаех си аз, че шансовете ти ми се харесват.

Показвам му среден пръст за поздрав.

— Лъжец!

Той също ми показва среден пръст.

— Говно.

После хваща ръката ми.

— Не ми казвай, че още се сърдиш за отравянето, болестите, нагласената история с Касий, мечките в гората, лайнната техника, ужасното време, опитите за убийство, шпионката.

— Шпионката?

— Дето те баламосваше. Ха! Дете си още. Та като стана дума за това, къде са ти войниците? Търчат насам-натам, нагъват като тъпаци, къпят се, спят, чукат, играят си с Розовите? Това място е меден капан, момчето ми. Меден капан, който ще направи армията ти негодна за нищо.

— В по-добро настроение си.

— Синът ми е в безопасност — намига ми той. — А сега какво си наумил?

— Вече изпратих Мустанга да се справи с Чакала. А след това отивам в Марс. И после всичко приключва.

— Ооо... Само че няма да приключи. — Фичнър пука познатото балонче от дъвка и трепва. Скроих номер на челюстта му. Напушва ме смях. Избива ме на смях, откакто Севро повали Юпитер. Кракът ми пулсира от болка. Дори и с обезболяващите едвам ходя.

— Стига ребуси. Защо да не приключи?

— Заради три неща — отвръща Фичнър и подобното му на брадва лице ме оглежда продължително. — Странно създание си ти. И двамата — и ти, и Чакала. Всеки иска да победи. Но вие двамата се отличавате, откачалки. Златните няма да умрат за победата. Ние твърде много ценим живота си. Вие двамата — не. Това откъде е дошло?

Напомням му, че е мой пленник и е редно той да отговаря на въпросите ми.

— Три неща не са приключили. Ето как ще процедираме. Аз ще ти кажа какви са, ако ти отговориш на въпроса ми: какво те тласка? — Въздъхва. — Първото, добри ми човече, е Касий. Той просто *трябва* да се дуелира с теб, докато единият от вас, двете педалчета, се катурне и умре.

От това се боях. Отговарям на въпроса на Фичнър.

Казвам му, че Чакала е искал да узнае същото. Какво ме тласка. Първичният отговор е яростта. Ярост, от край до край. Ако се случи нещо и аз не съм го очаквал, реагирам като животно — с насилие. Но дълбинният отговор е любовта. Любовта ме тласка. Затова трябва да го поизлъжа.

— Майка ми сънувала, че мога да стана по-велик от всички в семейството ми. По-велик от името Андромед. Името на баща ми. — Фалшив баща. Фалшиво семейство. Смисълът — все пак един и същ. — Аз не съм Белона. Не съм Август. Не съм Аркос. — Усмивам се дяволито, нещо, което той може да оцени. — Но искам да мога да застана над тях и да се изпикая върху всичките им кръвогадни глави.

Това допада на Фичнър. Той винаги е желал същото, но е открил, че без родословието заслугите те издигат само дотук. Че неговата болест е безсилието.

— Второто недовършено е *това*. — Фичнър посочва с махване на ръка наоколо. Проумях същността на сделката — няма да ме посвети в никакви откровения. Убих Проктор. Имам доказателства, че АрхиГубернаторът е подкупвал други и е заплашвал трети, та детето му да победи. Непотизъм. Манипулация на свещената школа. Това не е празна новина. Тя ще разтърси нещо. Може дори да свали АрхиГубернатора от поста. Промени. Наказание? Подборниците ще искат кръв. А АрхиГубернаторът ще поиска главата ми. Това ще го посрами и потенциално ще отвори място за АрхиГубернатор от Белона.

Фичнър ме пита защо се доверявам на войниците от моята армия, които са били роби.

— Те ми имат доверие, защото са видели какво би ги сполетяло сред всичко това, ако не се бях притекъл аз. Мислиш ли, че искат Чакала за свой господар?

— Добре — кимва Фичнър. — Ти се доверяваш на всички тях. Великолепно, значи няма трето усложнение. Грешката е моя. —

Настоявам да ми обясни, той въздъхва и омеква. — А, само това, че прати Мустанга и половината армия да се справи с Чакала.

— Е, и?

— Нищо, нищо. Ти й имаш доверие.

— Не. Каж ми. За какво намекваш?

— Е, добре. Щом трябва да знаеш, щом просто няма как иначе: тя е сестрата близначка на Чакала.

Виргиния ау Август. Сестра на Чакала. Близначи. Наследница на великото семейство, родът Августа. Единствената дъщеря на АрхиГубернатора Нерон ау Август. Мъжът, заради когото се случи всичко това. Държана затворена и извън полезрението на Обществото, за да я опазят от опити за убийство, също като брат си. Ето защо Касий не е познавал дъщерята на архисъперника на своето семейство. Но когато бях седнал с Чакала, Мустанга го позна. Брат й. Дали е знаела преди това за самоличността на Чакала? Нищо не може да обясни мълчанието й, ако е знаела кой е той преди това и не е казала нищо. Нищо, с изключение на родството — а верността към него стои над дружбата, над любовта, над целувката в ъгъла на стая. Изпратих половината си армия при Чакала. Дал съм им откатДоспехи, гравиБотуши, призрачни Наметала, бръсначи, пулсОръжия, достатъчно техника, че да превземе Олимп. *Проклятие.*

Всички Проктори знаят. И когато ги подминавам бежешком, се смеят. Смеят се на тъпотата ми. Яростта се надига в мен. Искане ми се да убия нещо. Строявам войските си. Те са плъзнали из целия замък, нагъват храната, възползват се от удоволствията. Глупаци. Глупаци. Най-добрите ми войници са там, където са ми нужни. Севро е оставен да си върши работата. Това е най-важното. Нарещдам на Такт да догони остатъците от Венера и Меркурий и да ги пороби. Сега трябва да отида в Дом Марс. Не мога да изчакам войниците ми да се съберат. Имам нужда от нови, защото, когато дойдат близначите Август, те ще разполагат с оръжия и технологии, равни на моите, а може да имат и повече войници. Играта се промени. Не бях подготвен за това. Чувствам се глупак. Как можах да я целуна? Мрак поглъща сърцето ми. Ами ако й бях дал хеманта? Накъсвам го на ивици, когато скачам от ръба на Олимп с гравиБотушите си и пускам надолу листенцата.

Вземам със себе си само Виещите и те изпреварват листенцата, докато се спускаме надолу.

Всички сме с гравиБотуши и брони и носим пулсЮмруци и пулсМечове. Снегът се е стопил в земите на Марс и го е заменила кална почва, утъпкана от нозете на нашествениците. Планините са обвити в мъгла. Мирише на пръст и обсада. Нашите кули Фобос и Деймос са се превърнали в отломки. Катапултите, подарени на обсадителите, са си свършили работата. Напреднали са и с обработката на стените на старата ми крепост. Фасадата е в руини и е обсипана със стрели, гърнета с катран, мечове, брони и телата на няколко ученици.

Почти сто души обсаждат Марс. Лагерът им е близо до линията на дърветата, но около крепостта е издигната ограда, за да спре всякакви внезапни нападения от укреплението. Зимата е била дълга и за двете страни, въпреки че забелязвам слънчевите тенджери, портативните нагреватели, хранителните пакети на обсадната войска на Чакала — състояща се от Юпитер, Аполон и четвърт от Дом Плутон. Няколко кръста се издигат в полите на склона, обърнати към крепостта. На кръстовете са разпънати три тела. Гарваните ми съобщават в какво състояние са. Единственият признак на съпротива от страна на Дом Марс, който забелязвам, е нашият флаг — вълкът на Марс, одрипавял и обгорял. Той виси — почти няма вятър.

Виещите и аз се спускаме от небето като златни богове. Парцаливите ни наметки плющят зад гърбовете ни. Но ако обсадителите са очаквали ние да сме Проктори, които им носят още дарове, нямало е как да сбъркат повече. Приземяваме се тежко. Първо — Виещите. Един, двама, трима, единайсет. А аз съм начело и щом кацам, врагът се разпръсва пред мен в пълен ужас.

Жътваря си е дошъл у дома.

Навеждам се и загребвам шепа от земята на Дом Марс, докато войниците ми вършат моята работа наоколо. Марс. У дома. Развявал съм друго знаме, ала моят Дом ми липсваше. Врагове тичат да ме нападнат. Виждат острието ми, знаят кой съм. Вървя, неуязвим. Моята пулсБроня е моят щит. Севро и Виещите са моят меч.

Отивам до трите кръста, вирам се нагоре и виждам Антония, Касандра и Викс.

Предателите. Какво ли са направили този път?

Антония е още жива, както и Викс, който едва диша. Нареждам на Паламидата да ги свали и да ги откара обратно на Олимп при медБотовете. Те ще трябва да живеят със съзнанието, че са прерязали гърлото на Лея. Дано ги измъчва. Оставам в полите на хълма. Провиквам се, за да им кажа кой съм. Но те вече знаят, защото знамето на Марс се спуска надолу и на негово място се вдига мръсен чаршаф с набързо изрисуван на него извит Секач.

— Жътваря! — крещят те, сякаш съм тяхното спасение. — Прим!

Защитниците са дрипави, мръсни и измършавели. Някои са толкова немощни, че се налага да ги изнесем на ръце от развалините на крепостта. Тези, които могат да ходят, идват да ме поздравят, козируват или ме целуват по бузите. Които не могат, докосват ръката ми, когато минавам. Има счупени крака и смазани ръце. Всички тях ще ги оправят. Откарваме ги на Олимп. Дом Марс няма да ни е от полза в предстоящата битка и затова използвам войници от Плутон, Юпитер и Аполон. Нареждам на Клоуна и Чакълчето да поробят всички тях със знамето на Марс. Мършава момче, което не мога да позная, ми го донася. Но когато ме притиска в прегръдката си на скелет — прегръдка, толкова силна, че чак ме заболява, разбирам кой е.

Безмълвно ридание отеква в гърдите ми.

Той мълчи, докато ме прегръща. После тялото му се разтърсва като тялото на Пакс, когато посрещна смъртта. Само че това са тръпки на радост, а не на болка.

Рок е жив.

— Моят брат! — изхлипва той. — Моят брат!

— Мислех те за мъртъв. — Притискам крехкото му тяло. — Рок, мислех те за мъртъв! — Притеглям го към себе си. Косата му е толкова рядка! Усещам костите му през дрехите. Той е като мокър парцал, увил се около бронята ми.

— *Братко!* — възкликва той. — Знаех си, че ще се върнеш. В душата си го знаех. Това място бе пусто без теб. — Усмива ми се с такава гордост!

Прим на Дом Диана беше права. Дом Марс е пожар. И гладува ужасно. Рок има белези по лицето. Той тръсва глава и разбирам, че иска да ми разкаже — къде е бил, как се е върнал. Но това — по-късно. Той се отдалечава с куцукане. Куин, едноуха и уморена, тръгва с него.

Изговаря беззвучно „благодаря“ и обгръща с длан кръста на поета по начин, от който разбирам, че е напуснала Касий.

— Той все говореше, че ще се върнеш — усмихва се тя. — Трябва да го е знаел.

Полукс, когато го виждам, все още си е майтапчия. Гласът му е продран, той сграбчва ръката ми. Куин и Рок крепели Дома, обяснява ми той. Касий се предал много отдавна. Чакал ме в щаба.

— Не го убивай... моля те. Онова направо му изяде разсъдъка. Онова, което ти стори, го изяде целия — всички разбрахме. Затова само го пусни да се пръждоса от това място, пич. То ти бърка в мозъка. Кара те да забравиш, че нямаме избор. — Полукс ритва буца кал. — Копелетата ме бяха сложили с едно момиченце, знаеш ли.

— На Посвещението?

— Сложили ме бяха в двойка с момиченце. Опитах се да я убия нежно... но тя не умираше. — Полукс изсумтява нещо и ме тупва по рамото, после се мъчи да се засмее кисело. — Сурово постъпиха с нас, ама поне не сме Червени, схващаш ли?

Да, бе.

Той ме оставя сам в старата ми крепост. Тит умря на мястото, където стоя. Поглеждам главната кула. Сега е по-зле, отколкото по негово време. Всичко сега е някак си по-зле.

Кървава шлага! Защо Мустанга трябваше да ме предаде? Сега всичко познато е мрачно. Сянка, паднала върху живота. Толкова много пъти можеше да ми го каже. Но никога не ми го каза. Знаех, че искаше да говори с мен, когато бях с Чакала, но най-вероятно само за нещо маловажно. Някаква дреболия. Или би предала кръвта си заради мен? Не. Ако би го сторила, щеше да сподели, преди да й дам половината си армия. Тя взе и своето знаме, и знамето на Церера. Защо ли й трябваша толкова много знамена, освен за да тръгне на война срещу мен? Струва ми се, сякаш *тя* е убила Ео. Сякаш *тя* й е надянала примката, а аз дръпнах краката. Тя е дъщеря на баща си.

Усещам онова леко прищракване в ръцете ми. Предадох Ео.

Изплювам се върху камъните. Устата ми е пресъхнала. Нищо не съм пил цяла сутрин. Главата ме боли. Време е да си „пусна топките“, както се изразяваше чичо Нарол. Време е да видя Касий.

Той седи с изваден йонМеч на масата на Дом Марс, на стола, върху който изрязах моята Сигла. Флагът на Марс лежи в скута му.

Ръката на Прим виси на врата му. Толкова време мина, откакто той заби този меч в корема ми. Сега оръжието изглежда глупашки. Играчка, реликва. Толкова съм се отдалечил от тази стая, от този меч, от обсега му, ала погледът му кара сърцето ми да спре. Усещам вината като черна горчилка в гърлото си. Тя изпълва гърдите ми и ме изпива.

— Съжалявам за Юлиан — казвам му.

Къдрите му са златни, ала сплъстени от пясък и мазнина. Там гнездят бълхи. Още е красавец, още е по-красив, отколкото някога ще бъда аз. Но искрата в очите му е угаснала. Време и пространство далече от това място — от това има нужда душата му. Обсадата се е проточила месеци. Месеци на гняв и поражение. Месеците загуби и вина са пресушили всичко онова у него, което го прави Касий. Какъв клетник! Жал ми е за него. Досмешава ме. След като той заби нож в корема ми, ми е жал за него. Той никога не е губил битка. Той единствен от всички Примове може да го каже освен Чакала. Ала въпреки това сваля знака и ми го подхвърля.

— Ти победи. Ала струваше ли си? — пита Касий.

— Да.

— Никакви колебания... — кимва. — Това е разликата между теб и мен.

Оставя долу знамето и меча си и идва толкова близо, че усещам вонята на дъха му. Мисля си, че ще ме прегърне. Искан да го прегърна, да му се извиня и да го помоля за прошка. Тогавя Касий обелва струпей от кокалчетата си, засмуква потеклата кръв и ме стряска, като я изплюва в лицето ми.

— Това е кръвна вражда! — изсъсква той на висшеЖаргон. — Ако някога се срещнем пак, ти си мой и аз съм твой. Ако някога пак си поемем дъх в една и съща стая, дъхът на единия ще спре. Чуй ме сега, жалък червей! Ние сме дяволи един за друг, докато едното от сърцата ни не спре да бие! А сега гний!

Това е официална, хладнокръвна декларация, която изисква от мен само едно. Кимвам. И Касий си тръгва. След като излиза, стоя и треперя. Сърцето думка в гърдите ми. Не всички грехове се опрощават.

Вземам флага на Марс и си закачам знака на Прим. Гледам картата на стената. Моето знаме със Секач плющи над всички крепости там. Сега тези крепости принадлежат на мен, а не на вълка от Дом Марс. Моят Секач прилича на буквата L на Ламбда. Моят клан.

Мястото, където брат ми, сестра ми, чичо ми, майка ми, приятелите ми продължават да се трудят. Сякаш цял свят ги дели от мен, ала техният символ, символът на нашето въстание — трудово сечиво, превърнато в оръжие за война — се ветрее над всички Домове на Ауреатите освен един. Плутон.

Напускам крепостта през шпила. Аз съм Червен Пъклолаз на Ликос. Аз съм Златен Прим на Дом Марс. И тръгвам на последния си бой в тази долина, кърваво проклятие да я стигне дано! След това започва истинската война.

44. НАЧАЛОТО

В мое отсъствие Такт е поел командването. Този човек е жесток звяр, ала е моят жесток звяр. И с него до мен войските ми са готови за кръвопролитие. Нашите брони блестят. Триста войници. Деветдесет нови роби. Те няма да имат шанс да заслужат свободата си. ГравиБотушите не са стигнали за всички, броните също, но всеки е получил по нещо. Умрелите коне и Виещите се групират заедно до ръба на Планината Олимп. Те се взират надолу — тънка златна дъга — в земята на километър под нас. Нашите противници са в планините. Когато Мустанга и Чакала се зададат откъм снежните върхове, те ще са в неизгодно положение. Ние сме разположени най-високо. Остатъкът от войските ми — бившият отряд на Пакс и този на Найла — охранява златната крепост и Прокторите. И робите са там. Искане ми се Пакс да беше до мен. В сянката му винаги се чувствах в по-голяма безопасност.

Пратих Найла, Милия и още десетина други с призрачни Наметала да разузнаят из планините ходовете на Чакала. Кой знае каква вътрешна информация е дала Мустанга на брат си? Той ще познава слабостите ни, разположението ни и затова размествам всичко, доколкото е възможно. Нейните знания ще са безполезни. Промени парадигмата. Питам се дали бих могъл да я набия така безмилостно, както набих Фичнър. Момичето, тананикало песента на Ео? Никога. По сърце все още съм Червен.

— Тая кръвогадна част я мразя — въздъхва Такт и свежда жилавето си тяло до мен, за да надникне през ръба на реещата се планина. — Чакането. Уф! Трябва ни оптика.

— Какво?

— *Оптика!* — подвиква той.

Слухът ми ту се включва, ту се изключва. Спуканите тъпанчета са гадост.

Той казва нещо за Мустанга и че като за начало щял да й кльцне палците. Повечето не го чувам. Сигурно и не искам — той е от ония, които плетат плитки от хорските вътрешности.

— Ето!

После виждаме как златен летец пронизва един облак. Следват го още три. Найла... Милия. Мустанга... и още нещо.

— Чакайте! — подвиквам на Севро и неговите Виещи. Те повтарят командата, докато Мустанга се приближава с нещо странно в ръце.

— Привет, Жътвар — подвиква ми тя. Изчаквам я да кацне. Ботушите ѝ бързо я спускат на земята.

— Привет, Мустанг.

— И така, Милия казва, че си се досетил. — Тя се оглежда със странна усмивка. — Значи всичко това трябва да е за мен?

— Разбира се. — Объркан съм. — Мислех си, че може да има сблъсък между Август и Андромед.

— Този път ще минем и без сблъсък. Донесох ти дар. Мога ли да представя своя брат, Адрий ау Август, Планинския чакал, и неговото знаме? А той е... — поглежда ме с жестока усмивка, когато разбира — решил съм, че ме е предала — *обезоръжен*.

Тя пуска Чакала — вързан, със запушена уста и гол.

— Да се таковам в кръвогадните топки! — изсъсква Такт.

Победих.

Мустанга стои до мен, когато капсулите кацат на Олимп. Тя ми каза да не се чувствам виновен, че съм се усъмнил в нейната лоялност. Трябвало да ми съобщи за семейните си връзки, въпреки че не признавала Чакала за свой брат. Не и по дух. Истинският ѝ брат, поголемият, бил убит от един от братята на Касий, скот на име Карн. Август и Белона. Кръвната вражда между двете семейства е много стара и усещам нейните силни насрещни течения да ме дърпат за краката.

Ала си остава въпросът дали Мустанга е дъщеря на баща си? Или е момичето, тананикащо песента на Ео? Мисля, че знам отговора. Тя е такава, каквито могат да бъдат Златните и каквито би трябвало да бъдат. Ала това, което са Златните в действителност, са баща ѝ и брат ѝ. Ео никога не би се досетила, че може да е толкова сложно. В Златните има доброта, защото в много отношения те са най-доброто,

което човечеството може да предложи. Но са и най-лошото. Как ще повлияе това върху нейната мечта? Само времето ще покаже.

Моите лейтенанти са строени до мен — Мустанга, Найла, Милия, Такт, Севро, дори и Рок и Куин. Оставяме място за Пакс и Лея. До тях се строява моята армия. Няма нужда да посрамваме учениците от Плутон. Иска ми се, ала не го правя. Те стоят разпръснати из всичките ми шест отряда. Очакваме в обширен двор срещу площадките за кацане. Денят е пролетен и снегът се топи бързо.

Севро е до мен. Забелязвам в очите му неуловима разлика, когато ме поглежда. Разговорът ни, след като той приключи с монтажа на записите, беше кратък и страшен. Още отеква в ушите ми.

— Аудиото беше прецакано от бурята — заяви той. — Не можах да различа последните думи, които каза на Аполон, и затова ги изтрих.

Едни от последните ми думи бяха *кърваво проклятие*.

Какво знае Севро? Какво си мисли, че знае? Фактът, че го е изтрил, означава, че според него е достатъчно важно да го прикрие.

Директор Клинт, АрхиГубернаторът Август и Императорите Белона и Адриат, както и цяла тълпа други сановници, двеста на брой, слиза от совалките, всеки — със свита от придружители. Директорката ни оглежда и се смее, щом вижда състоянието на Прокторите. Оставих ги вързани и със запушена уста. Никаква жалост! Всякакви мои тревоги, че ще ме накажат, са пометени. Само Фичнър не е вързан. Ако има някакви награди за Прокторите, той трябва да ги пожъне. Вече са изгледали холопреживяванията. Севро се постара да са добри. Знаеше отлично историята, която исках да се разкаже. Нанесох само няколко поправки.

Директор Клинт е дребна жена с лице като суров планински връх. Успява да се пошегува, че за първи път провеждали церемонията на такова високопоставено място. Но е убедена, че ще е за последен. Не така трябва да се играе тази игра — ала това действително говорело за моите творчески способности и за моята хитрост. Като че много ме харесва и ме нарича с нежност „Жътваря“. Всъщност като че всички много ме харесват. Въпреки че някои са нащрек — личи си. Властниците са склонни да не харесват онези, които нарушават правилата.

— Подборниците от всички Домове реват да те привлекат, момчето ми. Ще имаш избор, макар че първото предложение се пада

на Марс. Ти си решаваш. Толкова много възможности за избор за Жътваря! — хихика Клинт.

И Белона, и Август, кръвните врагове, ме гледат така, все едно съм змия. Убих сина на единия и посрамах сина на другия. Убеден съм, че може да стане неловко.

Церемонията е кратка. Придружителите се суетят наоколо. Това е само формалност. Истинската церемония ще се проведе в Егия, където ще има грандиозен фестивал, тържество, което да подпали небесата в холоприсъствието на самата Суверен. Пийване, танцьори, атлети, огнегълтачи, роби за наслада, средства за подсилване на сетивата, прашец „шип“, политици, или поне така ми разправя Мустанга. Странно ми е да мисля, че другите ги е грижа за случилото се с нас тук, странно ми е да мисля, че толкова много Златни са вятърничави същества. Те представа си нямат какво е да заслужиш белега на Безподобен белязан. Да пребиеш момче до смърт в студена каменна стая. Но ще ни честват. За кратко забравих срещу кого воювахме. Забравих, че това е раса, която се бори адски, за да спечели някакви лекомислени неща, защото толкова силно копнее за тях. Не разбирам този порив. Института го разбирам, войната я проумявам. Но не разбирам онова, което предстои в Егия, нито това, което ще последва. Може би затова повече приличам на Железните Златни. Най-добрите сред Безподобните. Тези, които са като Предците. Тези, които са унищожили с ядрено оръжие цяла планета, въстанала срещу управлението им. В каква твар съм се превърнал!

Когато всичко вече е казано и сторено, директор Клинт ме закичва с някакъв знак, намига ми и ме докосва по рамото. А после се разпръсваме. Просто така. Играта свърши и ни казват, че капсулите са готови да ни откарат у дома, където родителите чакат да изразят своето одобрение или да се отрекат от разочаровалите ги синове и дъщери. Просто така. Дотогава се разкарваме наоколо и се чувстваме глупаво във всичките ни събрани брони и всичките ни оръжия, които сега значат толкова малко. Гледам своя Секач и се питам колко ли безполезен е станал. Уж трябва да се поздравяваме един друг, да ликуваме или нещо такова. Но цари тишина. Глуха тишина, и за победилите, и за загубилите.

Празен съм.

Какво да правя сега? Вечно имаше страх, вечно имаше тревога, вечно имаше причина да трупаш оръжия и храна, вечно имаше мисия или изпитание. А сега — нищо. Само вятърът духа над нашето бойно поле. Пусто бойно поле, изпълнено единствено с ехото на загуби и научени неща. Приятели. Уроци. Скоро всичко ще е само спомен. Чувствам се така, сякаш любимата ми е умряла. Копнея да заплача. Чувствам се кух. Без посока. Поглеждам Мустанга. Дали тя ще запази някакви чувства към мен? И тогава АрхиГубернатор Август внезапно ме хваща за лакътя и ме повежда настрана от останалата зашеметена младеж.

— Аз съм зает човек, *Жътварю* — започва той, като произнеся подигравателно прякора ми. — Затова ще бъда прям. Ти създаде усложнения в живота ми.

Когато ме докосва, ми се иска да изпищя. Тънките му устни не изразяват нищо. Носът му е прав. Очите му гледат презрително и са направени от живите въглени на угасващо слънце. Тъй неподобен. И все пак не е красив. Неговото лице е издялано от гранит. Хлътнали бузи. Мъжествена, груба кожа, не помургавяла като кожата на глупаците по холото или на Феичките, които се шляят из нощните клубове. Той лъха на власт така, както Розовите лъхат на парфюм. Искане ми се да превърна това лице в разкъсана мозайка.

— Да. — Това е всичко, което казвам.

Той не се усмихва.

— Жена ми е просякиня. Тя ме умоляваше да помогна на сина й да победи.

— Чакайте, помощ ли са му оказвали? — питам.

Устата му се извива в мека усмивка — от запазените за елементарна развеселеност.

— Предполагам, няма да споделиш с останалите, че съм бил замесен.

Искане ми се да го смачкам. След всичко случило се той очаква да му сътруднича, сякаш му го дължа. Сякаш да му помогна е негово право. Стискам юмруци. Какво ли би ме накарал да кажа Танцьора?

— Нямайте проблем — кимвам. — Не мога да съм ви полезен на домашния фронт, но пред никого дума няма да обеля, че татенцето на Чакала му е помагало.

Брадичката му се вирва.

— Не го наричай с това име. Мъжете от Дом Август са лъвове, а не изпохапани от бълхи мършояди.

— При все това редно беше да заложите на Мустанга — подхвърлям, като нарочно не я наричам по име.

— Не ми се бъркай за моето семейство, Дароу! — Той се втренчва отвисоко в мен. — Сега въпросът е колко искаш срещу своето мълчание. Аз не приемам подаръци. На никого не съм длъжен. Така че за теб ще се погрижат при едно условие.

— Да не се навъртам около дъщеря ви?

— Не — изсмива се той отсечено, с което ме изненадва. — Глупавите семейства се тревожат за кръвта. На мен не ми пука нито за чистотата, нито за семейството, нито за родословието. Това е суета. Само силата ме интересува. Какво може да стори човек на другите мъже и жени. И ти я притежаваш. Властност. Сила. — Август се навежда по-близо и в зениците му виждам как умира Ео. — Аз имам врагове. Те са силни. И многобройни.

— Белона.

— И други. Но да, Император Тиберий ау Белона има повече от петдесет племеннички и племенници. Децата му са девет. Онзи Голиат Карн, най-големият. Касий — любимецът му. Семето му е силно. Моето е... слабо. Имах син, който струваше колкото всичките синове на Тиберий заедно. Но Карн го уби. — АрхиГубернаторът се умълчава. — Сега имам две племеннички. Племенник. Син. Дъщеря. И това е всичко. Затова събирам чираци. Условието ми е следното. Ще ти дам каквото поискаш срещу мълчанието си. Ще ти купя Розови, Обсидианови, Сиви, Зелени. Ще спонсорирам кандидатстването ти в Академията, където ще се научиш да летиш с корабите, завоювали планетите. Ще ти осигуря средства и условия за протекция. Ще те представя на Суверена. Всичко това ще направя срещу твоето мълчание, ако станеш един от моите улани, адютант, член на домакинството ми.

Той ме моли да предам своето име. Да отхвърля семейството си заради неговото. Моето семейство — Андромед — е фалшиво, създадено за заблуда, ала все пак нещо в мен боли.

Предусещах го. Но не зная какво да кажа.

— Някой от войниците на вашия син може да подметне нещо за това, че сте били замесен, милорд.

Той изсумтява.

— Повече ме притесняват твоите лейтенанти.

Засмивам се.

— Малцина от моята армия знаят истината. А тези, които я знаят, няма да обелят и дума.

— Какво голямо доверие!

— Аз съм техен АрхиПрим — изразявам го простичко.

— Сериозно? — пита той подигравателно, сякаш не разбирам нещо основно като гравитацията. — Момче, другарствата се разпадат още щом се качим на оная совалка. Някои от приятелите ти ще бъдат отвлечени при Лунните господари. Други ще отидат при Губернаторите на Газовите гиганти. Неколцина дори ще отлетят на Луната. Ще си спомнят за теб като за легенда от младостта им, но само толкова. И тази легенда няма да подхранва лоялността им. И аз съм бил на мястото ти. През моята година спечелих, но лоялността не се намира в тези коридори. Така стоят нещата.

— Така са стояли преди — заявявам сурово и го изненадвам. Ала вярвам в онова, което казвам. — Аз съм нещо различно. Аз освобождавах поробените и позволявах на сломените да се съвземат. Дадох им нещо, което вие, по-старите поколения, не разбирате.

Той се подсмива и ме дразни.

— Точно това е проблемът на младежта, Дароу. Забравяте, че всяко поколение преди вас си е мислело същото.

— Но за моето поколение това е истина. — Въпреки неговата увереност аз съм прав. Той греши. Аз съм искрата, която ще подпали световете. Аз съм чукът, който пропуква веригите.

— Това училище не е животът — декламира ми той. — Не е животът. Тук ти си крал. В живота крале няма. Има много, които искат да са крале. Но ние, Безподобните, ги смачкваме. Мнозина преди теб са печелили тази игра. И тези мнозина сега са се издигнали над това училище. Така че не си въобразявай, че като завършиш, ще си крал и ще имаш верни поданици — няма да стане. Ще съм ти нужен аз. Имаш нужда от основа, от поддръжник, за да ти помогне да се издигнеш. За теб не може да има по-добър от мен!

Не своето семейство ще предам, а своите хора. Училището беше едно, но да застана под крилото на дракона... Да го оставя да ме

прегърне, да седя сред лукс, докато близките ми се потят, умират, гладуват и изгарят... Това е достатъчно да изтръгне сърцето ми.

И двете му златни деца ни гледат, а също и Касий и баща му, след като са се прегърнали. Бликват сълзи за Юлиан. Искане ми се да бях при своето семейство, а не тук. Искане ми се да усещам ръката на Кийран на рамото си, ръката на Лиана в своята, докато гледаме как мама нарежда вечерята пред нас. Това е семейството. Обич. Тези хора ги е грижа само за славата, победата и за семейната гордост, ала нищичко не разбират от обич. Нищичко не знаят за семейството. Тези семейства са фалшиви, те са само отбори. Отбори, които си играят игрички на гордост. Архигубернаторът дори още не е поздравил децата си. Този гадняр повече го вълнува разговорът с мен.

— Странно — казвам.

— Странно? — пита той мрачно.

— Странно как една-единствена дума може да промени всичко в живота ти.

— Нищо странно няма. Стоманата е сила. Парите са сила. Но най-много от всичко във всички светове думите са сила.

Вглеждам се в него. Думите са оръжие, по-силно, отколкото подозира. А песните — още по-велико. Думите пробуждат разума. Мелодията пробужда сърцето. Аз идвам от хора — певци и танцьори. Няма нужда той да ми обяснява за силата на думите. Но въпреки това се усмихвам.

— Какъв е отговорът ти? Да или не? Няма да те питам пак.

Поглеждам десетките Безподобни белязани, очакващи да поговорят с мен — несъмнено за да ми предложат протекция или чиракуване. Стариият Лорн ау Аркос е там. Разпознавам го дори и без маската му на Подборник. Рицарят на Гнева. Човекът, изпратил ми моя Пегас и пръстена на Танцьора. Мъж с безупречна чест и водач на третия най-могъщ Дом на Марс. Мъж, от когото мога да се уча.

— Ще се издигнеш ли с мен?

Поглеждам вратната вена на Архигубернатора. Пулсът му е силен. Представям си Заглъхващата погребална мелодия, когато Ео издъхна. Но когато аз го обеса, той няма да получи нашата песен. Животът му няма да отеква, просто ще спре.

— Мисля, милорд, че това би ми предоставило някои интересни възможности. — Поглеждам го в очите с надеждата, че ще обърка

яростта в тях с възбуда.

— Знаеш думите? — пита ме той.

Кимвам.

— Тогава трябва да ги произнесеш. Тук. Сега. За да станат всички свидетели, че съм спечелил най-добрия от школата.

Озъбвам се в усмивка и се самоубеждавам, че това е правилният път. С него аз ще се издигна. Ще уча в Академията. Ще се науча да командвам флотилии. Ще победя. Ще се превърна в остър меч. Ще дам душата си. Ще се гмурна в ада с надеждата един ден да се издигна до свободата. Ще се жертвам. И ще създам своята легенда, и ще я разпространя сред народите по всички светове, докато стана готов да поведе армии, които ще разрушат робските окови, защото аз не съм просто агент на Синовете на Арес. Аз не съм просто тактик или средство в кроежите на Арес. Аз съм надеждата на моите хора. На всички хора в окови.

Затова коленича пред него, какъвто е обичаят им. И, по техния обичай, той полага ръце върху главата ми. Думите изпълзят от устата ми и ехото им дращи слуха ми като счупени стъкла.

— Ще се отрека от баща си. Ще изоставя името си. Ще стана твой меч. Нерон ау Август, смисълът на живота ми е твоята слава.

Внезапната прокламация кара наблюдателите да ахнат. Някои ругаят непристойността и наглостта на Август. Няма ли той чувство за приличие? Моят господар целува темето ми и прошепва техните думи, а аз се мъча с всички сили да обуздая яростта, превърнала ме в по-остър от Червен и по-твърд от Златен.

— Дароу, улан на Дом Август! Стани, чакат те задължения, които да изпълниш. Стани, чакат те почести, които да приемеш. Стани за слава, за власт, за завоюване и господство над по-низшите човеци. Стани, сине мой. Стани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.